"GERİLİM KİTABININ NASIL YAZILACAĞINA DAİR BİR DERS NİTELİĞİNDE."
—ROSIE WALSH

İÇİMİZDEN BİRİ

LUCY CLARKE

OLİMPOS

İÇİMİZDEN BİRİ

LUCY CLARKE

OLİMPOS®

ÇARŞAMBA

Daha sonra hepimiz bekârlığa veda hafta sonunu tek bir nedenle hatırlayacaktık: kumsal ateşi yaktığımız o gece olanlar yüzünden. Öncesinde, Yunan güneşinin altında cacıkları, parlak zeytinleri paylaşmak, tekrar anlatıldığında asla komik gelmeyecek şeylere dizlerimizin bağı çözülene kadar kahkahalarla gülmek ya da suyun kenarında çıplak ayakla dans etmek gibi iyi hatta güzel zamanlar olmuştu.

O anları unutmamalıydık.

Eğer daha akıllı olsaydık, daha dikkatli dinleseydik, ona -kendimize- yüz çevirmeseydik bunu durdurabilirdik. Durumu daha da kötüleştiren de işte buydu. Her şeyi değiştirebilirdik.

Artık çok geç. Bitti. Ceset torbasının fermuarına sıkışıp sabah esintisiyle uçuşan kırmızı şalı gözümüzün önünden hiç gitmeyecek.

1

LEXI

Lexi taksinin camını indirdi. Ilık rüzgâra çam ve güneşte kavrulmuş toprağın kokuları karışmıştı. Bir kilisenin mavi kubbesinin etrafına beyaz badanalı evler kümelenmişti.

Gökyüzü, diye düşündü Lexi. *Aman Tanrım, bir gökyüzü ne kadar geniş ve bulutsuz olabilir?* Londra'nın yağmurla ıslanmış kaldırımlarından Yunanistan'ın parıldayan sıcağına gelmek âdeta bir sihirbazın numarası gibiydi. Burada olduğuna inanamıyordu.

"Bekârlığa veda tatilindeyiz," diye anlatıyordu Bella taksi şoförüne. Büyük güneş gözlüğünü indirmiş, rujunu yeni tazelemişti. "Gelin Lexi," dedi onu göstermek için yolcu koltuğunda dönerek.

"Tebrikler," dedi şoför sıcak bakan koyu renkli gözlerini dikiz aynasından ona çevirerek.

"Teşekkürler," dedi Lexi gülümseyerek. *Gelin.* O gelindi. Başını hafifçe sallarken hâlâ biraz şaşkındı.

"Ben baş nedimeyim," dedi Bella gururla. "Bilirsin, gelinin en iyi arkadaşı. Bekârlığa veda olayını düzenleyen önemli kişi."

"Kendi kendini atadın," diye ekledi Lexi. "Ben baş nedime seçmeyecektim."

"Bekârlığa veda kaçamağını düşünmediğin için ben de bunu görmezden geldim."

"Doğru." Bekârlığa veda partileri deyince Lexi'nin gözünde ucuz duvaklar takan, tek yudumluk içkileri penis şeklindeki pipetlerle höpürdeten, su toplamış topukları ve kısacık etekleriyle dans eden yirmilik kızlar canlanıyordu. Aslından Lexi yirmi yaşında olsa bekârlığa veda partisini *sevebilirdi*. Tekilayı hızla içer, elbisesiyle pistte dans eder ve ayakları su topladığında ince topuklularını atıp çıplak ayakla dans etmeye devam ederdi. Ama o artık otuz bir yaşındaydı, sabahleyin akşamdan kalmışlıkla alakası olmayan tatsız pişmanlık ve utanç duygusuyla uyanmakla işi bitmişti. Nihayet kendi de dâhil herkesi şaşırtarak sevdiği adamla evleniyordu.

Seni seviyorum.

Bu kelimeleri gerçekten de yüksek sesle söylemişti. İçtenlikle. Kahvaltıda olmuştu, ikisi de uykuda dağılmış saçlarıyla mutfak adasında oturuyordu, bir gece önceki lazanya pişirme girişiminin başarısızlığına gülüyorlardı. Lexi yemeğin tam bir felaket olmadığını, şarabın harika olduğunu söyleyerek başlamış, ardından *seni seviyorum* demişti. Bir anda. İki yepyeni kelime. Kahve demliği ve ekşi mayalı tostların arasına yerleşivermişti.

Lexi'ye bakmıştı. Ed Tollock. Otuz beş yaşındaydı. Koyu renk gür saçlarında erken yaşta beliren ak teller vardı. Alçak, tok sesliydi. Onun neyinden etkileniyordu? Kendine duyduğu sakin güvenden mi? Lexi'ye uzun süre dikkatle bakıp ardından şansına inanamıyormuş gibi gülümseyerek başını sallamasından mı?

Kupaları kenara ittirip üzerlerinde altın renkli tüyler olan bronzlaşmış parmaklarıyla Lexi'nin elini tutmuş ve ona, "Ben de seni seviyorum. Ve bir gün, çok yakında senden benimle evlenmeni isteyeceğim," demişti. Ona öyle içten, öyle rahat bir şekilde gülümsemişti ki Lexi ellerini çekip paltosunu kaparak kaçmamıştı. Gözlerine bakıp, "Öyle mi?" diye sormuştu.

Üç hafta sonra yüzük kutusu gelmişti. Mum ışığında abartılı yemekler, diz üstüne çökme seremonisi yoktu. Thames Nehri'nin

kıyısında basit bir yürüyüş, bir sunanın uçarken bıraktığı beyaz izi izlerken el ele tutuşma. Onun sorusu ve Lexi'nin cevabı: *Evet.*

Nişan yüzüğüne baktı, zümrüt kesim pırlanta olağanüstü parlıyordu. Lexi düğünü küçük tutma niyetindeydi: törenler için kullanılan eski değirmende aile ve arkadaşlardan oluşan bir topluluk. Basit, samimi. Kabarık gelinlik, kuaför, fotoğrafçı istemiyordu. Tek istediği oydu.

"Seni anlıyorum, *gösterişsiz* olsun istiyorsun," demişti Bella, Lexi düğün planlarını açıkladığında. "Ama bunun seni bekârlığa veda partisinden kurtaracağını bir an bile düşünme. Bir kez evleniyorsun ve bu da bekârlığa veda tatiline gideceğimiz anlamına geliyor Lexi Jane Lowe, o kadar."

İşte şimdi burada, bu küçük Yunan adası Aegos'taydılar. Havaalanından batıya doğru ilerleyerek turist kalabalığını, sıra sıra gürültülü barları geride bırakmışlardı. Boşalıp daralan yol onları duydukları tek müziğin bir zeytin ağacının uzayan gölgesindeki keçi çanları ve bir eşeğin anırmasından ibaret olduğu çalılıklarla kaplı bir yamaca taşıyordu.

Lexi Bella'ya hafta sonunu güneşin altında tembellik yaparak, kitap okuyarak, yüzerek ve yemek yiyerek geçirmek istediğini söylemişti. Bella iki saniyeliğine başıyla onaylamış ama sonra sırıtarak kaşlarını oynatmıştı ve bu, tamamıyla başka planları olduğunu gösteriyordu.

Bella'nın abartılı el kol hareketleriyle bir şeyler anlattığı şoför kahkahalarla sarsılıyordu. Lexi gülümsedi. Tanrı şahit, bu kadını seviyordu. Bella onun *evet* insanıydı. Gece gündüz istediğiniz saatte arayıp acayip fikirler sunabileceğiniz biriydi ve Bella her seferinde hevesle *Evet!* derdi.

Bella ne kadar enerjikse kız arkadaşı Fen de o kadar sakindi. Taksinin penceresinden dışarı bakarken rüzgâr kısacık kesilmiş platin sarısı saçlarını okşuyordu. Boynundaki küçük kırlangıç dövmesi o kadar gerçekçi çizilmişti ki her an uçacakmış gibi görünüyordu. Kaşları çatık, yüzü gergindi. Her zamanki rahat,

güler yüzlü hâliyle o kadar çelişen bir ifadeydi ki Lexi koluna dokunup sordu: "Fen? Sen iyi misin?"

Fen irkildi. Gülümsemesiyle birlikte yüzündeki gerginlik silindi. "İyiyim. Özür dilerim. Dalmışım."

Lexi, havaalanındayken birbirlerine cevap vermeden önce duraksamalarından Fen'le Bella arasında bir sıkıntı olduğunu sezmişti. Yalnız kaldıklarında ne olduğunu Bella'ya soracaktı.

"Bizi teyzenin villasında ağırladığın için tekrar teşekkürler," dedi Lexi.

"Aegos'a dönmek için güzel bir bahaneydi."

"Bella villayı teyzenin tasarladığını söyledi."

Fen başıyla onayladı. "Aslında bir müşterisi içindi. Projenin yarısında mali çöküntüye girdi. Kalanını finanse edemedi. Teyzem bu süre zarfında adaya o kadar âşık olmuştu ki parseli ondan satın aldı."

"Burada yaşadı mı?"

"Birkaç yıl ama sonra kışların çok sert olduğunu düşündü. Villa çok izole bir yerde. Etrafta komşu yok, yol geçmiyor. Yazları yanında kalabalık bir grupla gelmeyi tercih ediyor. Bence onu uzak olması rahatsız etti."

Yol önlerinde kıvrılırken Fen bakışlarını yeniden cama çevirdi.

Villada altı kişi kalacaklardı. İkinci taksi mutfak alışverişi yapmak için kasabaya uğrayan diğer üç kadını taşıyordu. Lexi onlarla gitmeyi teklif etmişti ama Bella böyle bir şeyin mümkün olamayacağını söylemişti. "Bu *senin* bekârlığa veda partin."

Lexi'nin içinde bu hafta sonu bu kelimeleri sık sık duyacağına dair bir his vardı.

"Geldik sayılır," diyen şoför asfalt yoldan taşlı patikaya doğru saparken vites küçülttü.

Lexi, tekerleklerin toz bulutu kaldırdığı engebeli yolda zıplayarak ilerleyen arabanın kapısına tutundu. Onları adanın

kenarına yaklaştıran patikadaki taşlarla dolu çukurların etrafından dolaştılar.

Bir tepenin zirvesine çıktıklarında Lexi bir an denizin ışıltılı mavisinden başka bir şey göremedi. Ardından bir anda Yunan bayrağı mavisi çatısı ve beyaz taş duvarlarıyla villa göründü. Uçurumun tepesinde bir taç gibi duran villa aşağıdaki mücevherler kadar göz alıcı koyun üzerinde hüküm sürüyordu.

Lexi'nin nutku tutuldu.

Bella ellerini çırptı. "Ah! Vay canına!"

Taksinin frenleri çığlık atarak dik yokuştan inerken arkalarında dalga dalga tozlar kabarıyordu. Lexi eğilip ön camdan dışarı bakarken birbirine dolanarak tırmanan begonvillerin villanın yan tarafını pembenin canlı bir tonuyla çerçevelediğini gördü.

Fen kendi kendine konuşur gibi fısıldayarak, "İşte geldik," dedi.

Lexi güneş gözlüğünü çıkardı, ardından taksiden indi. Günün ilerleyen saatlerine rağmen sıcak, ağır ve somut bir nesne gibi tenine baskı yapıyordu. Mavi panjurları kapalı beyaz badanalı villaya baktı. Denizin tuzlu ve keskin kokusunu buram buram alabiliyordu.

Taksinin bagajından valizlerini indirirken sandaletlerinin altındaki taşlar gıcırdadı. Bella, Lexi'nin taksi parasını verme girişimini engelledikten sonra Lexi uygun bir zamanda bütçeye biraz para eklemeyi aklının bir köşesine yazdı.

Taksi uzaklaşırken bir eli belinde olduğu yerde dönüp etrafını inceledi.

Kayalıklar, okyanus, dağ yamacı...

Görünürde başka bir yapı yoktu.

Uzaklardan bir yerden gelen dağ keçisinin hüzünlü çığlığını duydu.

Lexi göğsünde garip bir endişe dalgası hissetti. Kendi kendine bunun nedeninin hafta sonuyla ilgili beklentileri, arkadaşlarının onca yolu sırf onun için geldiğini bilmenin yarattığı baskı oldu-

ğunu söyledi. Yine de kalp atışları hızlanırken bundan fazlası olduğu hissine kapıldı, sanki villanın kendisi veya izole oluşu ya da bizzat partinin kendisi gözünü korkutmuştu.

Bella yanına gelip Lexi'nin koluna girdi. Yüzünde tuhaf, sinsi bir sırıtış vardı. "Bu hafta sonu mükemmel olacak."

2

ROBYN

Robyn alışveriş arabasını marketin soğutucu bölümünde durdurdu. Bir parmağını tişörtünün yakasına sokup çekiştirdi. Soğuk hava tenine ulaşınca biraz rahatladı. Dik buzdolabına tırmanıp vücudunu süzme yoğurt kutularına yapıştırmak istedi.

Gözleri yanıyordu. Her uçuşta bunu yaşıyordu. Klima ve yorgunluğun karışımından olmalıydı. Yoksa ağlamak üzere miydi? Anne olduğundan beri böyle oluyordu. Sanki gözyaşı kanallarının ayarlarıyla oynanmıştı ve hiçbir ipucu vermeden sızıntı yapabiliyordu: aklından geçen tek bir şey, bir reklam, bir anneyle oğlu arasındaki sıcak bir bakışma... Herhangi bir şey yetiyordu.

Bir süre bekledi, gözyaşları akmayınca bunun sadece yorgunluktan kaynaklanan bir yanma olduğuna karar verdi. Dün gece doğru düzgün uyumamıştı, üstelik bunun için sadece bir kez uyanan Jack'i de suçlayamazdı. Her gece tekrarladığı ninnileri söyleyip battaniyesini iki kez düzelttikten sonra yatağına dönmüştü ama uyuyamayacak kadar ayıktı. Anne babasına vereceği talimatların üstünden geçmeye başlamıştı. *Jack'in üzümlerini ikiye kestiğinizden emin olun. Ağlasa bile yirmi dakikadan fazla televizyon izlemek yok. Hava güneşliyse şapkasını takmalı.*

Daha önce Jack'i hiç bırakmamıştı. Renkli blokları üst üste koyup kule yaparak dört gecenin ne kadar uzun olduğunu

göstermeye çalışmıştı ama Jack tombul eliyle kuleyi devirmiş, bunu yaparken de neşeyle kıkırdamıştı.

Aslında Robyn onu bırakacağı için kendini suçlu hissetmemeliydi: Bu, Lexi'nin bekârlığa veda partisiydi. Lexi için dünyanın öbür ucuna uçardı çünkü o ne olursa olsun kendisinin yanında olacak türden bir arkadaştı. Lexi'nin hayatı daima büyük, renkli, karmaşık ve güzeldi ve Robyn bu yolculukta onun yanında olduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu.

Gerçi market alışverişi yapma konusunda aynısını söyleyemezdi. Bella'nın bu görevi ona vermesi şaşırtıcı değildi. "Sen her zaman mükemmel bir iş bitiricisin," demişti. "Ben gitsem bir dolu uzoyla[1] geri gelirim."

Büyük bir kalıp beyaz peynir ve bir kutu otlu zeytini arabaya atarken diğerlerinin çoktan mayolarını giyip pırıl pırıl bir havuzda serinlediklerini hayal etti. *Yedek liste,* diye geçirdi aklından. *Herkesin* düşündüğü bu değil miydi?

Olanları hep çok kişisel alıyordu. *Senin sorunun bu,* demişti eski kocası Bill.

Bir dizi gönül macerasının kişisel hissettirmesi ne komikti.

Her neyse. Bu hafta sonunu gerçekten de dört gözle beklemişti. Bunu hak ediyordu. Son iki yıl çok zor geçmişti. Hayır, *zor* demek yanlıştı. Bu anne babasının, arkadaşlarının karşısında söylediği bir şeydi. Doğrusu, son iki yıl kesinlikle bok gibi geçmişti. Bill'in bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde altı aylık hamileydi. Aslında bir ilişki değildi: bir sürüydü. Ah, kim bilir kaç tane vardı. Ve onun, listelerin Robyn'inin, büyük planların Robyn'inin, ruhu bile duymamıştı. Bill nihayet öfkeden kızaran suratıyla her şeyi itiraf ettiğinde Robyn büyüyen karnına bakıp şöyle düşünmüştü: *Bunu tek başıma nasıl yapacağım?*

Bill, Jack doğana kadar onunla kalmış ama üç ayın sonunda uykusuz geceler ve soğuk bakışmalar ikisini de bezdirmişti.

---

1 Uzo, Yunanistan'a özgü, güçlü anason aroması olan bir tür rakı. *–y.h.n.*

Robyn Jack'le beraber anne babasının evine taşınmıştı ve o zamandan beri orada yaşıyorlardı.

Bill her cumartesi öğleden sonra Jack'i ziyaret ediyor, sevimli pelüş oyuncaklar getiriyor ve sonra eve, memeleri hâlâ diri, karnında sezaryen izine doğru uzanan beyaz renkli çatlaklar olmayan yeni kız arkadaşının yanına dönüyordu. Robyn vücudundaki değişimleri –*yaşam* haritasını– benimsemesi gerektiğini biliyordu ama yine de yorgunluktan bulanmayan keskin zihninin yanı sıra onu dağlara çıkarabilecek, sürekli sırt ağrısı olmayan o eski sıkı vücudunu tercih ederdi.

Alışveriş arabasını itip atıştırmalık reyonundaki Eleanor'a yetişti. Soluk renkli alnı terle parlıyordu, bluzu ve daracık şortuyla fena hâlde sıcaklamış görünüyordu. Eleanor, Ed'in kız kardeşiydi. Nişan yemeğine katılmamıştı. Lexi onun yakın zamanda nişanlısını kaybettiğini, bu yüzden başka birinin düğününü kutlamak için toplanmanın muhtemelen ihtiyacı olan son şey olduğunu söylemişti. İşin doğrusu, Robyn de kısa süre içinde boşanacağından, bir kutlama onun da Eğlenceli Bir Akşam Geçirmenin Yolları listesinin üst sıralarında yer almıyordu. Yine de... O, Lexi'ydi. Lexi için her şeyi yapardı.

"Cadbury yazıyor olmasına rağmen," dedi Eleanor kaşlarını çatarak, "güvenemiyorsun, değil mi? Yurt dışındaki Cadbury'nin tadı bizdeki Cadbury gibi değil. Fark ettin mi? Sütten kaynaklandığını düşünüyorum."

"Farklı çikolatalar alıp riski azaltalım."

"Harika," diyen Eleanor önünü dönünce koluna astığı sepeti çeşitli çikolatalar ve ballı fındıklarla doldurduğu ortaya çıktı.

Markette birlikte gezmeye devam ettiler, Eleanor bol miktarda sebze, meyve, yeşillik ve taze ekmek aldı. Alışverişi bitirip ödemeyi yaptıktan sonra Robyn alışveriş arabasını öğleden sonranın bunaltıcı sıcağına çıkardı.

Ana, market tentesinin gölgesinde duruyordu; örgülerinin üzerine parlak turuncu renkli bir eşarp bağlamıştı, kulağında

telefon vardı. İşte gözyaşı kanallarında sızdırma sorunu olmayan bir kadın, diye düşündü Robyn. İlk kez uçakta karşılaşmışlardı. Robyn onun da on beş yaşında çocuğu olan bekâr bir anne olduğunu, diploma almak için gece okuluna gittiğini öğrenmişti. Serbest işaret dili çevirmeni olarak çalışıyordu, iş seçiminde kız kardeşinin işitme engeli etkili olmuştu. Okul saatleri dışında oğluna vakit ayırabilmek istediğinden iş programı hayli yoğundu.

Robyn hâlâ ebeveyniyle yaşadığı için mazeretler sunmaya başlayınca Ana ciddi bir ifadeyle bakıp, "Sakın özür dileme. Geçinmek için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz. Bizlerin yapabileceği en cesur hareket yardım istemektir," demişti.

Robyn ve Eleanor'un yaklaştığını fark etmeyen Ana kısık sesle telefonda konuşmaya devam etti. "Buraya gelmek hataydı," derken bakışları yerde, kaşları çatıktı.

Robyn adımlarını yavaşlattı, hemen yanından yürüyen Eleanor da aynısını yaptı. *Hata mı? Neden?*

Ana başını kaldırdı. Onları görünce gözleri kocaman açıldı. "Sonra konuşuruz," dedi telaşla telefona doğru.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Robyn ama sonra duymamış gibi davranmak daha mı iyi olurdu diye düşündü.

"Evet." Ana telefonunu cebine koydu, elbisesini düzeltti ardından alışveriş arabasının yanına geldi. Uzo, cin, Metaxa[2], Prosecco[3] ve bira şişelerini görünce ifadesi yumuşadı. "Alkol yiyecek oranı mükemmel."

Eleanor gülümsedi, bir süre sonra Robyn de ona katıldı.

Erzakları taksiye yüklerken Robyn bunun Lexi'nin bekârlığa veda partisinin başlangıcı olduğuna inanamıyordu. Haber hâlâ çok taze, çok şaşırtıcıydı. Lexi hep asla evlenmeyeceğini söylemiş ve arkadaşları da ona inanmıştı. Yirmili yaşlarının büyük kısmını çok sayıda pop starın arkasında dans ederek

2 İçinde brendi, şarap ve meyve aromaları bulunan bir içki. *–ç.n.*

3 İtalyan beyaz şarabı. *–ç.n.*

geçirmişti. Turne otobüslerinde, çatı katı süitlerinde partilere katılmış, her kulüp sahibinin adını bildiği Soho da gezmişti. Fakat iki yıl önce kaval kemiğini kırmasıyla danslar, partiler sona ermiş, yaşam tarzı değişmişti. Ancak hayatın bir kapı kapandığında diğerini açmak gibi bir alışkanlığı vardı. Söz konusu Lexi olduğunda da bunu yapmıştı. Lexi yoga öğretmenliği eğitimi almış, Ed'le tanışmış, âşık olmuş ve evlenmeye karar vermişti. Şimdi de burada, Yunanistan'da bunu kutlayacaklardı. Peki Robyn'in sırası ne zaman gelecekti?

Belki de Robyn'in hayatındaki sorun buydu. Asla şartları zorlamamıştı. Hiç risk almamıştı. Hep doğru yolda ilerlemişti: hukuk diploması, ev alma, kariyer, evlilik, bebek. Tik, tik, lanet olası bir tik daha.

Peki eline ne geçmişti? Otuz yaşındaydı, on sekiz aylık bebeğiyle ailesinin yanında yaşıyordu, kariyerini kenara atmıştı ve yakında bir de eski kocası olacaktı.

Yedek liste, diye düşündü.

Hep lanet olası yedek liste.

Bekârlığa veda partisine katılan kadınlar olarak bir grup olsak da birbirimizden çok farklıydık.

Her anlamda.

Bunu unutma.

Bazılarımız güne güneşi selamlayarak veya koşarak ya da boş bir yatakta yastığı göğsümüze bastırarak başlamıştık. Bazılarımız sıradan hayatlarımızdan çıkıp vahşi, özgür benliklerimize dalmak, geldiğimiz yerin orası olduğunu hatırlamak isteğiyle bekârlığa veda hafta sonuna katılmıştık. Kimimizse sadece bunu atlatmak ve eve dönene kadar saatleri saymak niyetindeydik.

Hepimizin burada olmak için farklı nedenleri vardı. Ama içimizden birinin bu partiye Evet *demesinin çok özel bir nedeni bulunuyordu.*

Sorun, hiçbirimizin çok geç olana kadar bunu anlamamış olmasıydı.

3

FEN

Anahtarı kilidin içinde çevirirken Fen'in vücudu bir patlamaya hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Yavaşça derin bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

Serin avluya adımını atar atmaz villa o tanıdık kireç kokusuyla onu selamladı. Yedi yıl önceki gelişini, adanın saf güzelliği karşısında şaşkına dönüşünü, önüne yepyeni bir hayatın açılma olasılığının kalbini heyecanla doldurmasını hatırlamaya çalıştı. O zamanlar anne babası ve onların katı, kilise öğretisi talepleriyle bağlarını yeni koparmıştı. Teyzesinin, boya fırçaları, resim defterleri ve hayatın nasıl *yaşanabileceğine* dair hayli baştan çıkarıcı fikirleriyle ziyarete gelen arkadaşlarıyla dolu bohem hayat tarzıyla büyülendiği zamanlardı.

Hatırlamak istedikleri bunlardı.

Ama orada kilitli başka anılar da vardı.

Ağzı kuruyan Fen sandaletlerini çıkardı, gözleri karanlığa alışırken soğuk taş zeminde yavaşça ilerledi. Panjurların mandallarını çıkarıp açtı. Göz kamaştıran ışık villayı doldururken toz zerreleri dansa başladı. Güneş ışığıyla gözlerini kırpıştırdı.

Bekârlığa veda için villayı kullanmaya *Evet* dediğine pişman olup olmayacağını merak etti. Teyzesi, en sevdiği Japon restoranında sashimi yerlerken Fen ve Bella'ya, "Hırvatistan'da yeni bir proje var ve teminat vermek için biraz kaynak oluşturmam

gerekiyor," diyerek Yunan villasını satacağını söyleyip Fen'in hazır boşken villayı kullanması gerektiğini eklemişti.

Bella avuçlarını masaya dayayıp öne eğilmişti. "Lexi'nin bekârlığa veda partisi! Parti için Yunanistan'a gidelim!"

Fen'in teyzesi villanın kadınlar, müzik ve kutlamalarla dolup taşma fikrine bayılmış ve alçak masaya ikinci şişe sake geldiğinde plan yapılmıştı.

"Aman Tanrım!" diye bağıran Bella kapıdan içeri koşarken yüksek topukları taş zeminde tıkırdadı. "Şuraya bak!"

Minimal bir estetikle Kiklad geleneğinde yapılan villa, üzerine oturduğu kayadan yontulmuş gibi tasarlanmıştı. Kalın taş duvarlar beyaza boyanmış, köşeleri yumuşatılmıştı. Ahşap, alçak ve az sayıdaki mobilya geniş alan hissini vurguluyordu. Yapı, tuzla ağartılmış ahşap kirişlerin çerçevelediği beyaz badanalı kubbe şeklindeki tavanla tamamlanmıştı.

"Her şey çok güzel!" dedi Bella şaşkınlıkla. Parmakları önce duvar süsünün buğday kahvesi püsküllerinde gezdi, ardından bir ağaç kütüğünden oyulmuş sehpanın üzerine gitti. "Ah, şuna bak!" diye bağırdı çerçeveli bir fotoğrafı eline alırken. "Bu sen misin?" Neon ojeli tırnağıyla cama hafifçe vurdu. "Bebeğim, bu kıvrımlarla çok seksi görünüyorsun!"

Fotoğraf villanın ön tarafındaki terasta çekilmişti, Fen akşam güneşinde gözlerini kısmış, yüzü hoş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Üstünde kemer halkalarına eşarp geçirilmiş mini kot etekle ikinci el dükkânından üç pounda aldığı nostaljik *Let Love Rule*[4] yeleği vardı. Kırmızı güneş gözlüğünü başına kaldırmıştı. O gece daha sonra büyük bir heyecanla Old Town'da yemeğe gittiğini hatırlıyordu. Sonrasında yaşananların hatırası sanki somut bir varlıkmış gibi ansızın su yüzüne çıktı. Kanı çekildi, teni buz kesti.

---

4 Lenny Kravitz'in 1989 yılında çıkan albümü –*ç.n.*

Fen bakışlarını kaçırdı, Bella'nın yanından geçip hızla terasa çıktı.

Kamelyanın gölgesinde durup bakışlarını oval havuzun mavisine çevirdi. Nefesine odaklandı, her soluk alıp verişinde yavaşlatıp derinleştirdi.

"Bebeğim?" dedi peşinden terasa çıkan Bella. "İyi misin?"

Fen kendine iyi olduğunu söyledi. "İyiyim. Uçuşun ardından biraz sersemledim."

Lexi de parlak mavi denizin üstüne asılı terasta onlara katılarak avuçlarını alçak taş duvara dayadı. "Bu manzara," dedi engin okyanusun tadını çıkararak. Ardından irkilerek geri çekildi. "Lanet olsun. Bu yamaç!"

Bella Lexi'nin yanına gitti, parmaklarıyla güneş gözlüğünü tutarak kenardan aşağı baktı. "Aman Tanrım! Burası insanı öldürür."

Yamaç dikti, altmış metre aşağıda pürüzlü kaya blokları vardı. "Villanın hemen satılmamasının nedeni bu. Uçurumun kenarında olmak insanları düşündürüyor," diye açıkladı Fen.

Bella doğu tarafını işaret etti. "O *bizim* mi?" diye sordu falezlerin eteğinde yuvarlanan, bir kartpostaldan fırlamış gibi görünen koya bakarak.

"Evet. Özel kumsal." Kıyıda, turkuaz rengi boyası dökülmüş ahşap bir kayık vardı. Fen, sabahın erken saatlerinde kürekleri denize daldırmanın, kayalıklardan oyulmuş küçük bir girintinin bulunduğu köşedeki gizli koya kürek çekmenin zevkini hatırlamaya odaklandı.

Hatırlanacak güzel şeyler de vardı.

"Bir akşam sahil ateşi yakmaya ne dersiniz? Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu Lexi boş koya bakarak.

"Elbette," dedi Fen. "Dalgaların kıyıya attığı bir sürü dal parçası vardır."

Bella'nın gözleri parladı. "Sahil partisi! Evet! Bekârlığa vedanın sonunda! Bayıldım!"

Lexi terasın diğer tarafına doğru yürüdü, çömelip toprak saksıda büyüyen bitkileri kokladı.

Bella Fen'in yanına gitti, parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi miyiz?" diye fısıldadı elini beline dolayarak.

Fen, Bella'nın güneş gözlüğünde kendi yansımasını görebiliyordu; kaşları çatılmış, çenesi gerilmişti. *Tabii, iyiyiz,* demeyi istedi. Bella'yla tatilde olduğu için çok mutlu olmayı diledi. Ama yapamadı. Yapamazdı.

Saatler önce Gatwick Havalimanı'nın gidiş terminalinde dururken Bella'nın tanıştıkları günden beri ona yalan söylediğini öğrenmişti. Yüzü bembeyaz olan Bella, bir eliyle bavulunun sapını tutarken Fen'e onu anlaması için yalvarmıştı. Fakat daha en başta Fen'in ona çekilmesinin nedeni Bella'nın gözü kara dürüstlüğü, seçimleri yüzünden özür dilemeyi reddedişiyken bunu nasıl yapabilirdi?

Diğerlerinin geldiklerini görünce konuşmaları yarım kalmıştı. Bella ifadesini değiştirip yüzüne bir gülümseme yerleştirdikten sonra kollarını açarak onlara doğru giderken Fen olduğu yerde durup, *Bunu nasıl yapıyor?* diye düşünmüştü.

Fen, Bella'nın kollarının arasından çıkıp, "Gidip yatak odalarını açacağım," dedi.

Villanın serinliğine geri dönmek rahatlatıcıydı. Bavulunu alıp yukarıdaki yatak odasına götürdü. Panjurları açmasıyla ölü bir sinek kaskatı kesilmiş bacaklarıyla kalın taş pervazın üstüne düştü. Aşağıdaki terasta sandalyelerin bacaklarının sürüklendiğini, kamelyanın altına yerleşen Bella ve Lexi'nin seslerini duyabiliyordu. Lexi'nin bir kahkaha patlattığını duyduğunda Bella'nın komik bir şey söylediğini düşündü.

Fen onlara katılmak istedi ama düşünceleri hayli karışık ve huzursuzdu. Aklını boşaltma ihtiyacıyla bir koşu şortu ve askılı bir tişört giydi, ardından ayağına spor ayakkabılarını geçirdi. Eğilip bağcıkları bağlarken yatak odasındaki aynada kendini

gördü, vücudunun sıkı kısımları aynadan yansıyordu. Bakışları şortunun açıkta bıraktığı kaslı, kalın baldırlarına kaydı ve onun sesini duydu: *Beni tiksindiriyorsun.*

Bu kelimelerin anısı beklenmedik bir tokat gibi sertçe yüzüne çarptı.

Hızla ayağa kalktı. Hayır, o sesi dinlemeyecekti. Yedi yıl önceydi. Bitmişti. Hepsi geride kalmıştı. Su şişesini alıp terasa döndü.

Bella onu görünce şaşırdı. "Koşuya mı çıkıyorsun? Daha yeni geldik."

"Hava kararmadan kısa bir koşu yapacağım."

Bella başını iki yana salladı. "Nasıl oldu da bir koşucuya âşık olabildim?"

"Çok şanslısın," dedi Lexi.

"Evet," diyerek onayladı Bella, Fen'e bakarken bakışları bir anda ciddileşti. "Öyleyim."

Fen terastan ayrılıp topuklarını kurumuş toprağa bastırarak onu dağın eteklerine taşıyacak kayalık patikaya yöneldi. Tozlu sıcak, yabani kekiklerin kokusunu beraberinde taşıyordu. Gözlerini zikzak çizen patikaya dikti, çok geçmeden villa arkasında bir gölgeden ibaretti.

4

BELLA

Bella, Lexi nişanlandığını ilan ettiğinden beri bekârlığa veda partisini dört gözle bekliyordu. En yakın arkadaşınızı dünya evine kaptırıyorsanız en azından bundan büyük bir parti koparmalıydınız.

Lexi Lowe'un evlendiğini hâlâ aklı almıyordu. Elbette yıllar içinde pek çok teklif almıştı. Erkeklerin Lexi'ye âşık olmak için aynı havayı solumaları yeterdi. Bella'yı şaşırtan Lexi'nin Ed'e âşık olmasıydı. (Bella'nın onun adını bu şekilde, sanki tatsız bir şeymiş ya da bir soruymuş gibi telaffuz etmeyi, hatta *düşünmeyi* bırakması gerekiyordu.) Ed çekiciydi. Cömertti. İşine tutkuyla bağlıydı. (Artık her ne iş yapıyorsa. Bir çeşit avukattı. Robyn ne olduğunu bilirdi.) Sadıktı. En önemlisi de Lexi'yi seviyordu.

Ama –söz konusu Bella olduğunda her zaman bir *ama* vardı– Bella'nın beklediği gibi biri değildi. Lexi'nin partilerle işinin bittiğini biliyordu ama yine de meme uçlarında *piercing* olan seksi bir Fransız yoga gurusuna âşık olamaz mıydı? Ya da eskiden LSD kullandığı gibi şimdi kenevir yağı tohumu kullanan uslanmış bir müzik grubu üyesi olamaz mıydı? Bu kadar ısmarlama olmayan daha pürüzlü biri olamaz mıydı?

"Eşyalarımı hangi odaya koyayım?" diye sordu Lexi. Bir günlük yolculuğun ardından bile hâlâ zinde görünüyor, karamel rengi saçları ince omuzlarından dökülüyordu.

"Büyük süite," dedi Bella uşak gibi konuşarak. "Lütfen madam, bu taraftan."

Taş merdivenleri çıkarlarken Lexi'nin bavulunun tekerlekleri takırdadı. Bella yatak odasının kapısından geçti, sert ahşap panjur kanatlarını iterek açtı. Beyaz tüller rüzgârda dalgalanarak teras ve ötesindeki denize bakan geniş balkonun bir an için görünmesini sağladı.

"Bu odayı alamam. Sen ve Fen burada kalmalısınız!" dedi Lexi.

"Burası senin odan. Sen onur konuğusun."

Lexi yalnız olduklarında emin olmak ister gibi kapıya baktı. "Bu arada, sizin aranız iyi mi?"

"Evet, harika. Harikayız. Her şey harika." *Kaç kez* harika *demem gerekiyor?*

"Havaalanında biraz gergin gibiydiniz."

"Hiç de bile! Sadece herkesin doğru uçağa bindiğinden emin olmaya çalışıyorduk!" Bella sesinde yalan söylerken çıkan o tiz tonu fark etti.

Gerçi Lexi'nin sezgileri doğruydu. Normalde Bella sorunlarını Lexi'yle konuşurdu. Ama *bunu* konuşamazdı.

Giden yolcu salonunda diğerlerini beklerken Fen'in yüzüne yerleşen derin, şaşkın hoşnutsuzluğu hatırladı. "Sende daima hayran olduğum şey neydi biliyor musun?" diye sormuştu Fen.

Bella yanağından süzülen yaşlarla verecek bir cevabı olmadan beklemişti.

"Dürüstlüğündü. Dik duruşundu. Kendin olduğun için asla özür dilememendi." Fen durmuş, gözlerini kocaman açıp başını iki yana sallamıştı. "Ama şimdi... şimdi *seni* tanıdığımdan bile emin değilim."

Bella anılarını bastırmaya çalışarak yutkundu. "Pekâlâ," dedi neşeyle ve Lexi'nin bavulunu kaldırıp yatağın üstüne koydu. "Bikinini giy. Yüzmeye gidiyoruz!"

Güneşten ağarmış bir dizi şezlong yüzme havuzunun etrafını çevreliyordu. Tatilin heyecanı ve bedenini ele geçiren adrenalinle enerji dolan Bella her şeyi aynı anda yapmak istiyordu: güneşlenmek, yüzmek, yemek, içmek, keşfetmek.

Güneş gören son şezlonga gidip havlusunu yaydıktan sonra üstüne yerleşti. Memelerini dik ve muhteşem gösteren balenli üstü ve poposunu nefis kıvrımlarla şekillendiren orta belli altıyla yepyeni, leopar desenli bir bikini giymişti.

Robyn nerede kaldı? Buz gibi bir bira için adam öldürebilirdi.

Plaj çantasından küçük bir ayna çıkarıp rujunu tazeledi. Böylece Lexi'yi bekelerken oyalanmış oldu. Hareketsiz durma konusunda iyi değildi.

Fen'i görüp göremeyeceğini merak ederek omuzunun üzerinden dağlara doğru baktı. Çoğunlukla alçak çalıların bulunduğu, daha iç kısımlarda birkaç ağaç topluluğunun yer aldığı arazi çorak görünüyordu. Güneş gözlüğünü başının tepesine itip gözlerini kıstı. Ondan hiçbir iz yoktu. Fen için *kısa bir koşu* akıl almaz bir hızda bir saat koşmak anlamına geliyordu. Muhtemelen çoktan dağın zirvesine ulaşmıştı.

Bu hafta sonu Fen'le biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. İşleri yoluna koymalıydı.

"Yüzmeye hazır mısın?" diye sordu Lexi sade siyah bikinisiyle terasta ilerlerken.

Bella boğazını temizleyip güneş gözlüğünü indirdi ve neşeli bir gülümseme takındı. "Kesinlikle."

"Denize mi?"

Bella bakışlarını aşağıdaki boş koya indirdi. Çakıl taşlı minik kumsal kristal berraklığındaki suya uzanıyor, turkuaz renkli deniz yavaş yavaş lacivertin daha koyu tonlarına bürünüyordu. Komşu adanın miskin karartısı ufukta dinleniyor, üzerindeki beyaz bina kümeleri balinaya yapışıp kireçlenmiş midyeler gibi görünüyordu.

Bella daha çok havuz insanıydı. Dalgaları sevmiyordu. Uzun deniz yosunlarını da. Balıkları da. Hayır, kaygan, kaslı vücutları ve parıldayan pullarıyla balıklardan nefret ediyordu. Onun yeri havuzdu. Dibi görünüyordu. İçinde ne olduğunu biliniyordu. Klor onun dostuydu.

Ama bu Lexi'nin bekârlığa veda patisiydi. "Peki, deniz olsun."

Yamaçtan aşağı kıvrılarak inen dik taş basamakların beyaz boyası güneşte parlıyordu. Yalın ayak ilerledikleri taşlar can acıtacak kadar sıcaktı. Güneş kreminin kokusu sıcakta yükseliyordu.

"Burada kaç basamak var ya?" diye sızlandı Bella, basamakların birinden ona bakan kertenkelenin yanından geçerken. Dönüp gözlerini kısarak villaya baktı. O kadar yüksekteydi ki sanki nöbet tutmak için tasarlanmıştı.

Sahile vardıklarında saç diplerinde ter damlaları birikmişti. Sıcakta kavrulmuş taşların üstünde hızla ilerleyip yanan tabanlarını serin sığ suya daldırdılar. Şaşırtıcı derecede berrak olan su, deniz tabanının netçe görünmesini sağlıyordu.

Lexi tıpkı gerçek hayatta yaptığı gibi tereddütsüzce ilerleyip doğruca suya dalarak güneşin parladığı yüzeyin altında gözden kayboldu. Bir süre sonra çıktığında yüzü tazelenmişti.

"Beni ıslatma!" diye uyaran Bella derine doğu ilerlerken karnını içeri çekip deniz kestanesi var mı diye kontrol etti. *Havuzda deniz kestanesi olmaz.*

Villaya doğru bakarken ikinci taksinin arkasından kaldırdığı toz bulutunu gördü. Robyn, Ana ve Eleanor'un arabadan inip valizlerini ve torbaları yüklenerek villaya doğru ilerlemelerini izledi.

Alışverişi Robyn'in yapmasını istediği için kendini kötü hissetmiyordu: O ikinci nedimeydi ve şu âna kadar Robyn'in tek yaptığı Wi-Fi erişimi var mı, seyahat sigortası yapıldı mı gibi tipik sıkıcı soruları sormak olmuştu.

Lexi diğerlerinin geldiğini fark etmiş olsaydı villaya dönüp alışveriş torbalarını boşaltmalarına yardım etmek için ısrar ederdi. Bella, Lexi'yle birazcık yalnız kalmak için can atıyordu. Çenesini su üstünde tutarak kurbağalama yüzmeye başladı. Lexi'nin yanına varınca, yüzeye çıkan kısmı güneşle yıkanan kayaları işaret etti. "Hadi oraya yüzelim."

Kolları berrak suları yararken alçalmakta olan güneş yüzlerine vuruyordu. Bella içinde bir şeylerin yerine yerleştiği hissine kapıldı, sanki hizadan çıkan bir şey yerine oturmuştu. *Sadece sen ve ben.*

5

ROBYN

Robyn salata malzemelerini buzdolabının gerisine itip beyaz şarap için yer açtı.

İşte. Son poşeti de boşaltmıştı.

Buzdolabını kapadı, sırtını gerip esnetti, tanıdık ağrı yine leğen kemiğine saplanmıştı.

Saatine baktı. Evde banyo zamanıydı. Kokulu baloncuklar içindeki Jack'in kaygan ve parlak küçük bedenini gözünde canlandırdı. Bazı geceler açık renkli kusursuz cildi, avuçlarını ılık suya vururken yüzünde beliren mutlu ifadesi ya da tertemiz ve uykuya hazır hâliyle yumuşacık havluya sardığı o tatlı anlar mucize gibi geliyordu. Bazı gecelerse bir an önce aşağı inebilmek için uyku zamanı rutinini aceleyle tamamlamak istiyordu. Peki ne için? Ailesiyle Netflix izlemek için mi? Dizüstü bilgisayarını açıp çalışmak için mi?

Şortunun cebinden cep telefonunu çıkardı. *Kahretsin, çekmiyor.* Evin etrafındaki kalın duvarlar yüzünden buna şaşırmadı. Açık kapıdan batı tarafındaki uçuruma doğru baktı. Şansını orada deneyecekti.

İki kişilik odada eşyalarını boşaltan Ana ve Eleanor'a haber verdikten sonra akşamın ılık havasına adım attı. Uçurum kenarından geçen keçi yolunu takip etmeye başladı, ayaklarının altındaki zemin sağlamdı. Dar patikada yürürken dizlerinin dermanı kesildi, harcadığı eforla nefesi daraldı.

Bütün gün süren yolculuğun ardından biraz hareket iyi gelmişti. Dört gece için hayli uzun bir yoldu. Bu tür geziler çevrenin karşılaştığı krizin bir parçası değil miydi: Onlar gibi insanlar bekârlığa veda partisini doğuştan gelen bir hak olarak gördükleri için bütün kıtayı dolaşmıyorlar mıydı? Eskiden bekârlığa veda, düğünden önceki gece kız arkadaşların bir araya gelip yemek yediği bir etkinlikten ibaretti. Bir araya toplanan kadınlar, içki oyunları ve acınası eğlencelerle ne ara bu kadar metalaşmıştı? Bunlardan sahiden keyif alan var mıydı?

Robyn kendininkinden keyif almamıştı, orası kesindi. Kendi partisine annesinin gelmesini aptal gibi kabul etmişti. Her daim çok nazik, çok yumuşak kalpli olan ve onu *çok* seven annesine hayır diyememişti. Bu yüzden kendi bekârlığa veda partisinde sürekli tonunu yumuşatması gerektiğini hissetmişti.

Bedeninde yaşayan en az üç Robyn vardı. Ailesinin yanındaki Robyn: mantıklı, nazik, seviyeli, güçlü. Bir tane iş için vardı: kararlı, son derece organize, katı. Bir de eski dostlarının yanında birkaç kadehin ardından kendini gösteren Robyn vardı: spontan, cesur ve biraz da küfürbaz. Bekârlığa veda partisinde tüm bu benlikleri aynı anda takınmak zor olmuştu, sanki hangi Robyn olması gerektiğini tam olarak hatırlayamıyordu ve rolleri değiştirmek için sarf ettiği çabayla tükenmiş, partinin bir an önce bitmesini istemişti.

Aslında evliliğinde de bir bakıma böyle olmuştu.

Asıl sorun hangisinin gerçek Robyn olduğunu bilmemesiydi. Artık bilemiyordu.

Baldır kasları yanmaya, koltuk altlarında ince bir ter tabakası oluşmaya başladı, yürümeye devam ederken alçak çalılarda görünmeyen ağustos böcekleri ötüyordu. Arkasında bir sürtünme sesi duydu, sanki biri toprağı tekmeliyordu. Ürküp omzunun üzerinden geriye baktı.

Elbette kimse yoktu. Belki bir hayvan, belki de düşen bir kaya parçasıydı. Işığın yumuşamasıyla çevresini saran manzara

netliğini kaybetmişti. Uçurumun kenarında duran villa ıssız görünüyordu, içini bir huzursuzluk kapladı, geri dönüp dönmemesi gerektiğini düşündü.

Telefonunun ekranına baktı. Hâlâ sinyal yoktu. Jack'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyorsa biraz daha tırmanması gerekecekti.

Kayalıkları saran patikayı tırmanırken kolları iki yanına düştü, nefesi iyice daralmıştı. Tanrım, eskiden ne kadar formdaydı. Okuldayken tüm spor takımlarında oynamıştı. Onlu yaşlarını yaralı dizler, çürük bacaklar, sargılı parmaklarla geçirmişti. O ve erkek kardeşi Drew hafta sonlarını ağaçlara tırmanarak, sığınaklar yaparak ve ormanda insan avı oynayarak geçirirlerdi. O günleri çok özlüyordu.

Onu çok özlüyordu.

Robyn nefes nefese tepeye ulaştı ama ekranın köşesinde sadece tek bir sinyal çubuğu yanıp sönüyordu. Jack'i dinozorlu pijamalarını giymiş, ensesi hâlâ nemli ve saçları bebek şampuanı kokarken hayal ederek *ara* tuşuna bastı.

"Robyn!" diyerek açtı annesi heyecanla. "Vardınız mı?"

"Evet, villaya az önce geldik. Jack nasıl?"

"Harika! Çok güzel bir gün geçirdik. Öğleden sonra trenle Brockenhurst'e gittik. New Forest midillilerini gördüğümüzde yüzünü görmeliydin."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Ah, üzgünüm tatlım. Yetişemedin. Uyudu bile."

Robyn bir süre daha tepede durup hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı.

Arkalarda bir yerde bir keçi meledi. Dönüp ona bakındı. Bu sırada uçurumun kenarında çevik ve kendinden emin adımlarla koşan birini gördü. Geniş omuzlara ve kısacık, beyaza çalan sarı saçlara bir süre baktı. Bu Bella'nın kız arkadaşıydı. Bekleme salonunda kısaca tanıştırılmış ama birkaç kelimeden fazla konuşmamışlardı. İsmini hatırlamaya çalıştı ve sonunda başardı.

Fen.

Hiç zorlanmadan kayar gibi koşuyordu, bacakları kaslı ama yine de inceydi. Alçalan güneş onu altın rengi ışığıyla kaplamıştı. Omuzları bronzlaşmıştı, yüzünde tamamen odaklanmış rahat bir ifade vardı. Robyn yakın zaman önce akışta olmakla ilgili bir podcast dinlemişti; bu, sınırları zorladığınız, etrafınızdakilerin farkında olmayı bırakıp tamamıyla âna odaklandığınız bir durumdu. En iyi atletler, sanatçılar, yazarlar –ve geri kalan herkes– akış hâline girebilirdi ancak bu geçiciydi. Öğrenilmesi gereken bir şeydi. *Akış hâlindeki Fen.*

Fen'i, bir zamanlar atletik ve güçlü olan Robyn'i hatırlayıp giderek artan bir özlem duygusuyla izledi. Hamile kaldığında kaslı, esnek vücudu tamamen yeni bir şekle bürünmüş ve kendini olanları izleyen bir seyirci gibi hissetmişti. Doğuma girdiğinde hazırdı. Gücüne ve fiziğine güveniyordu. Vahşi kadınların kendilerine bağırma izni verdiklerini, acıdan korkmayıp onu benimsediklerini anlatan bir doğum kitabı okumuştu. Ama vücudunun onun için başka planları vardı. On iki saatlik doğum sancısının ardından kan kusmaya başlamıştı. Bu, hastane yatağında monitöre bağlanmasını gerektiren bir enfeksiyona yakalandığı anlamına geliyordu. Artık acıyla yerde kıvranamıyordu ama yine de hâlâ bağırabilirdi.

"Hayatım, o kadar yüksek sesle değil," demişti Bill.

O kadar yüksek sesle değil mi?

Dünyaya başka bir insan getiriyordu. "Hem de nasıl bağıracağım!" demişti ve doğrusu bu şimdiye kadar söylediği en havalı şeydi.

Tam olarak da öyle yapmıştı. Tekrar tekrar haykırmış ama tüm o hayvani gücüne rağmen vücudu gerekeni yapmamıştı. Otuz altı saat ve iyice kısılan sesinin ardından acil sezaryene girmeyi kabul etmişti.

Bunun önemi olmamalıydı, Jack sağ salim dünyaya gelmişti, birkaç tutam koyu renkli saçları ve öpmeye doyamadığı

pembe bir yüzü vardı. Ama sonrasında ameliyatta beş kat kas ve doku kesildiğini anlayınca önemi ortaya çıkmıştı. Enfeksiyon hastanede kalış süresini uzatmış, kaslı vücudu gevşeyip yumuşamıştı. Temel gücünü kaybetmiş, sırtındaki baskı artmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Bir zamanlar altılı karın kaslarının olduğu yerde şimdi boşluklar vardı ve kaslarını çalıştırdığında midesi içe doğru kavis oluşturuyordu. Pelvik kasını güçlendirmek için küçük, acınası egzersizler yapmaya ve fizik tedaviye gitmeye başlamıştı. "Eskiden barfiks çekebiliyordum. Bir koldan atlayıp diğerini tutabiliyordum," demişti. Fizyoterapist sabırla başıyla onaylamıştı. "Küçük adımlar. Daha yeni bebek doğurdun."

Evet ama bebeği olan başka kadınlar da vardı –üç hatta dört tane doğuruyorlardı– ve hâlâ güçlülerdi. Vücudu onu yüzüstü bırakmıştı. Artık bedenine güvenmiyordu.

Ama Fen'i izlerken eskiden kendisinin de öyle olduğunu hatırladı. Güçlü, formda, zinde. Fen'in vücuduna, kaslarının dalgalanmasına hayran kalmıştı.

Fen aniden başını kaldırınca Robyn'i gördü. Gülümsedi.

Robyn yanaklarının alev aldığını hissetti. Her zaman çabucak kızarırdı.

Fen adımlarını yavaşlatıp ona doğru koştu. Her adımında minik toz bulutları havalanıyordu. Baldırları kaslı ve pürüzsüzdü. Ellerini beline koyup durdu. Üzerinde eski bir grubun kolları kesilmiş tişörtü vardı, nefesi hâlâ düzenliydi.

"Patika nasıldı?" diye sordu Robyn.

Fen kısa bir an gözlerini kapadı. "Güzeldi. Her yer yabani biberiye kokuyor. Kimseler yok. Tek bir kişi bile. Tanrım, muhteşem."

Robyn gülümsediğini fark etti. Uçuş sırasında Fen, Bella'nın kuşatması altındaydı ve dürüst olmak gerekirse Robyn, *Bella'nın kız arkadaşı olduğuna göre benim tarzım biri değildir,* diye düşünmüştü. Ne komik, ne önyargılı bir düşünceydi.

Bunun, anne babasıyla uzun süre yaşamanın sonucu olduğuna karar verdi.

Şimdi Fen'i iyice görebiliyordu. Burnu delikti, sağ burun deliğine sade gümüş bir hızma takılıydı. Açık renk saçlarının bir tarafı kazınmıştı. Robyn bunu kuaförden nasıl isteyeceğini bile bilmiyordu. Anne babasının "değişik" diyeceği türden bir saç kesimiydi. Onlar için her şey değişikti. Dövmeler. Vücut *piercing*leri. Boyalı saçlar. Eşcinsel ilişkiler.

Robyn manzaranın tadını çıkaran hayat, enerji, özgüven ve sürprizlerle dolu bu kadına baktı ve şöyle düşündü: *Onun gibi olmak istiyorum.*

"Çekiyor mu?" diye sordu Robyn'in tuttuğu telefona bakarak.

"Sayılır. Oğlumla konuşmaya çalıştım. Az önce yatmış." Sesinin çatallanmak üzere olduğunu fark etti. Bugün nesi vardı böyle?

"Üzgünüm," dedi Fen. "Onu özlemiş olmalısın."

Robyn başıyla onayladı. "İlk kez ondan ayrı kalıyorum. Daha on sekiz aylık."

"Gelmen cesurca bir karar. Lexi için burada olman çok hoş."

Robyn gülümsedi. "Kaçıramazdım."

"Birbirinizi okul yıllarından beri tanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. On bir yaşında tanıştık." Lexi o zamanlar bile, daha güzelliğin ne olduğunu ve nasıl bir güç barındırdığını bilmedikleri zamanlarda bile güzeldi, yine de gözlerinin altındaki gölgelerle hep yorgun görünürdü. Robyn'in annesi sıklıkla, *Bu kızın daha erken yatması gerekiyor,* derdi.

Robyn, Lexi'nin ailesi hakkında üzeri örtülü konuşması gerektiğini hemen anlamıştı. Lexi'nin annesi her gece içki içen eski bir profesyonel balerin, babasıysa araba yarışçısıydı. Adamın gerçek işi buydu: Yarış arabası sürmek. Sanki iki çocuğa, *Büyüyünce ne olmak istiyorsunuz?* diye sorulmuş ve biri sarışın bir balerin, diğeri de kupa kaldıran koyu saçlı bir yarış arabası sürücüsü çizmişti. İşte bu Lexi'nin ailesiydi. Robyn bunu

büyüleyici buluyordu: yatma saati kuralı olmamasını, Lexi'nin nereye ve kiminle gideceğinin sorulmamasını, kutlama olmaksızın rutin olarak açılan şampanya şişelerini...

"Bella bizim okula birkaç sene sonra geldi," dedi Fen'e.

"Londra'dan taşındıktan sonra mı?"

"Evet. İlk sömestri, fırsat bulduğu anda şehre geri döneceğini söyleyerek geçirmişti."

"Her daim insanları memnun etmeye çalışır." Fen sırttı.

Robyn topaklanmış maskarası, başının üzerinde atkuyruğu topladığı, yüzünün her iki yanından birer tutam dökülen sarı boyalı saçlarıyla ergenlik çağındaki Bella'yı hatırladı. "Bella bütün İtalyanca küfürleri biliyordu. İlk hafta coğrafya öğretmenimize öğrettiği, 'Ne muhteşem bir gün batımı!' aslında *Bok ye ve öl!* anlamına geliyordu."

Fen kahkaha attı.

Aynı dönem Bella lezbiyen olduğunu itiraf etmişti. "Ben kadınları tercih ediyorum!" demişti. Öylesine büyük bir özgüvenle konuşmuştu ki kimse gözünü kırpamamış, bunu sorgulayamamış hatta gülememişti. "Üç abim ve evde ortak kullandığımız bir banyomuz var. Benim gördüklerimi görseydiniz siz de hayattan soğurdunuz. Kadınlar, biz daha güzel kokarız. Daha hoş görünürüz. Cildimiz yumuşaktır. Kıvrımlarımız vardır. Her anlamda onlardan daha iyiyiz." Sanki o anda karar vermiş gibi omuz silkmişti. *Evet, kadınlar daha iyi.*

Lexi ve Robyn büyülenmişti. Onu yanlarında tutmak istemişlerdi. Bella'nın Bournemouth'a âşık olmasını istemişlerdi, böylece gitmek istemeyecek, ışığını ve şımarıklığını şehre geri götürmeyecekti. Nihayetinde iki kişilik grupları üç kişi oluvermişti. Her birinin kendi rolü vardı. Vahşi, ehlileştirilemez ve anne babasından bağımsız Lexi grubun yüzüydü. Yüksek sesi, lafını esirgememesi ve bulaşıcı kahkahasıyla Bella grubun sesiydi. Sadık, düşünceli ve onları doğru biçimde yönlendirmeye hazır Robyn'se grubun kolektif vicdanıydı.

"Şunlar onlar mı?" diye sordu Fen denize bakarak.

Robyn, ikisinin bikinileriyle kıyıya doğu yürüdüklerini gördüğünde yüzmek için onu beklememiş olmalarına üzüldü. "Evet," dedi Bella'nın iki büklüm hâlde kahkaha atmasını izlerken. Bella her zaman kahkahalarla gülerdi; vücudu neşesinin ağırlığını taşıyamayacakmış gibi kendini bırakır, en yakınında kim varsa üzerine yığılırdı. Bellerine havlu sarıp villaya çıkan taş basamakları tırmandılar. Gece, Bella'nın içkileri doldurmasıyla başlayacaktı.

Robyn başını Fen'e çevirdi. "Dağda mı koştun?"

"Yamaç çizgisinde kaldım ama insanı doğrudan dağa çıkaran bir patika var. Yarın tırmanacağım."

"Gerçekten mi?"

"Pek havuz insanı değilim. Erkenden, hava daha serinken çıkacağım."

"Bu kulağa inanılmaz geliyor."

"Gelsene."

Tek kelime. Çok sade. Bir davet.

"Ah, pek formda değilim. Seni yavaşlatırım."

Fen ona baktı. "Acelem yok, Robyn."

Ne diyeceğini bilemediği için, "Tamam o zaman," diye yanıtladı.

Tam orada, yamacın tepesinde Robyn içinde hâlâ çarpan eski benliğinin parıldayan sıcaklığını hissetti.

Bu tatile yüklerimizle gelmiştik.

Yunan tarzı sandaletlerimizi, devasa güneş gözlüklerimizi, tiril tiril yazlık elbiselerimizi ve daracık şortlarımızı yanımıza almıştık. Pembe gri çizgili yumuşacık Türk işi havlular, içinde parlak farlar, bronzlaştırıcılar ve rujlar olan makyaj çantalarımız vardı. Okunmaya hazır yeni kitaplar, Hindistan cevizi kokulu güneş losyonu şişeleri vardı.

Tatil eşyalarının altında başka şeyler de saklıydı, sadece bize ait özel eşyalar: yan cebe sıkıştırılmış etiketsiz ilaçlar, bir havluya sarılmış ince uzun bir cin şişesi, bir zarfa konulmuş sıcak bakışlı bir adamın solmuş bir fotoğrafı.

Ah, bir de, bavullardan birine gelinin heykeli gizlenmişti. Onun kırık kalıntılarını daha sonra villadan çıkarılan şeffaf kanıt torbasının içinde görecektik.

6
ANA

Ana telefonunu kontrol etti. Sinyal yoktu.

Taşın derinlerine gömülmüş pencereye yaklaştı. Hâlâ çekmiyordu. O küçük bağlantı çubuklarının yokluğu kendisini saçma bir biçimde dünyadan kopuk hissetmesine neden oldu. O, Londralıydı: metroda olduğu zamanlar hariç telefon daima çekerdi.

Avucunu soğuk taşa bastırırken nedeninin bu kalın duvarlar olduğunu düşündü. Daha önce diğer kadınlar villanın güzelliğinden övgüyle bahsederken Ana mağara benzeri mimariyi çıplak, soğuk ve renksiz bulduğu için sessiz kalmıştı. Tablolar, renkli minderler ve kitap yığınlarıyla dolu iki yatak odalı dairesine hiç benzemiyordu.

Eleanor'la paylaştığı iki kişilik oda villanın arkasındaydı. Karanlık çökmeye başlarken dağın kayalıklı sırtına baktı. Sonsuz bir tenhalık hissi veriyordu. Köy yoktu. Bina yoktu. Trafik yoktu. Sadece villaya doğru kıvrılan toprak bir yol vardı. Tüyleri ürperdi.

"Tak tak!" açık kapının önünden seslenen Lexi onu ürküttü. "Terasta içki içeceğimizi haber vermek istedim."

Ana kollarını ovuşturup diken diken olan tüylerini yatıştırdı. "Harika. Bavulu boşaltmayı bitirdim sayılır," dedi ve valizinin yanına gidip içinden yeşim rengi bir elbise çıkardı.

"Ne kadar güzelmiş. Yeni mi?" diye sordu Lexi içeri girip kapıyı kapatırken.

Kapanan kapıya bakan Ana içinde şiddetli bir panik hissetti. Bu, refleks gibi hızla gelen tanıdık bir histi. Kendi kendine, *Kapı kilitli değil,* dedi. *Çıkabilirsin. Güvendesin.* Bu düşüncenin içine yerleşmesine izin verdikten sonra dikkatini Lexi'nin sorusuna çevirdi. "Evet, kendimi ödüllendirdim." Vintage bir elbiseydi, sevdiği bir mağazadan almıştı. İkinci eldi ama yine de her zaman aldıklarından pahalıydı ve savurganlık yapmış gibi hissetmişti, tıpkı buraya gelirken yaptığı gibi. Villa için para ödemeyecek olsalar da uçuş pahalıydı ve gelip gelmeme konusunda kendiyle çok mücadele etmişti. O ve Luca zor durumda kalmasın diye tüm hayatını bütçe yaparak, nakit akışını tekrar ve tekrar kontrol ederek geçirmişti. Düzenli bir işi ve gelir güvencesi olmasına rağmen tutumlu davranma alışkanlığından bir türlü kopamamıştı.

Ana bekârlığa veda partisinden bahsettiğinde kız kardeşi işaret diliyle, *Kendin için bir şey yap, değişiklik olsun,* demişti. *Luca doğduğundan beri tatile gitmedin. Bırak hafta sonu bende kalsın. Film gecesi yapar, pizza ve susamlı kurabiye söyleriz. Leonara teyzesiyle biraz zaman geçirebilir.*

Ana kız kardeşinin teklifini düşünmüş, sonunda tek bir yumruk hareketiyle cevap vermişti: *Evet.*

Yine de parti yaklaşırken hafta sonuyla ilgili tereddütleri artmıştı. Onu endişelendiren harcamalardan daha fazlasıydı.

Çok daha fazlası.

Elbiseyi asıp bavulunun başına geri döndü. Lexi yatağın kenarına oturmuştu. Ana gözlerini kırpıştırdı. Pasaportu en üstte açık duruyordu. Panik göğsünü sıkıştırdı. Havaalanında elinden bırakmamak konusunda tedbirli davranmış, ondan başka kimsenin görmediğinden emin olmuştu.

"Düğüne sadece dört hafta kaldığına inanamıyorum," diyordu Lexi.

Ana bavula uzanıp bir plaj havlusu alıyor gibi yaptı. Hızlı ama dikkat çekmeyen bir hareketle pasaportu kapıp cebine soktu.

Şükürler olsun ki Lexi fark etmemişti. Dikkatini yeniden Lexi'ye çevirdi. "Dört hafta. O kadarcık mı? Nasıl hissediyorsun?"

"Dürüst olayım mı? Parti için heyecanlıyım ama tören formaliteleri ve tüm o insanların önünde *Evet* diyecek olmak beni dehşete düşürüyor."

"Ama sen kalabalık seyircilerin karşısında performans sergiledin. İnsanların karşısında rahat olacağını düşünmüştüm."

"Evet, *performans* sergiledim. Ama düğünde gerçek *ben* olacağım."

"Anlıyorum," dedi Ana. O, her daim gerilerde durmayı tercih eder, spot ışıklarının üstünde olmasını istemezdi. Utangaç olduğundan değildi. Kesinlikle öyle değildi. Sadece ciddiye alınmak için daha çok çalışması, daha güçlü olması, daha akıllı olması gerektiğine inandırılarak yetiştirilmişti. Daha *fazlası* olmalıydı.

"Düğün mekânını görmen için sabırsızlanıyorum. Nehrin hemen kenarında harika bir terası var, tabii hava güzel olursa."

Ana mekânın da havanın da güzel olacağını, Lexi'nin tarif ettiği sade çiçekler ve ışıklandırmaların mükemmel olacağını biliyordu çünkü Lexi'nin dokunduğu her şey güzelleşirdi.

Bu da Ana'yı düşündürmüştü: *Sorun bende mi?*

Ana düğünleri severdi. Ortamdaki neşeyi. Herkesin orada olmaktan mutluluk duymasını. Baskıdan kurtulma hissini. Dansı. Yemekleri. Tüm o büyüyü ve romantizmi. O hiç evlenmemişti, hiç evlenmek istememişti. Son yıllarda hayatına birkaç erkek girmişti ama âşık olduğu, *Evet, hayatımı onunla paylaşmak istiyorum,* diye düşündüğü biri olmamıştı.

Onun Luca'sı vardı. Kız kardeşi vardı. İşi vardı.

Şanslıydı.

"O gün yanımda olacağın için çok mutluyum," dedi Lexi içtenlikle gülümserken.

"Ben de." Ana, pelür kâğıt kaplı krem rengi kalın zarf içindeki davetiyenin geldiği gün cevabını göndermişti. *'Katılmayı çok isterim,'* kutucuğunu işaretleyip beslenme gereksinimlerini ve müzik listesi için en sevdiği şarkıyı not etmesine rağmen o düğüne gitmeyeceğini biliyordu: Acil bir durum çıkacaktı.

7
ELEANOR

Eleanor parlak zeytinleri mutfak dolabının arkasında bulduğu küçük ahşap kâseye boşalttı. Bu villadaki her şey küçücük ve şıktı. Fen'in teyzesinin stil sahibi kadınlardan biri olduğunu hissetti. Bir fotoğrafı olup olmadığını merak etti. Eleanor insanların fotoğraflarına bakmayı hep çok sevmişti: Bakışlarına karşılık veremezlerdi, bu yüzden Eleanor'un onlardan hoşlanıp hoşlanmadığına ya da onlara güvenip güvenemeyeceğine karar vermek için yeterince zamanı olurdu.

Cacık paketini açtı. Kokladı. İçine bir kaşık sokup kremamsı sarımsaklı yoğurdun tadına baktı. Bir kâse dolusu cacığı taze ekmek banarak, cips batırarak, salataya dökerek yiyebilirdi, cacık binlerce farklı şekilde kullanılabilirdi. Kaşığı ikince kez daldırdığı sırada başını kaldırdı ve Lexi'nin mutfak tezgâhının önünde durduğunu gördü. Onu ayıplamasını bekledi ama Lexi sadece gülümsedi.

Eleanor ikinci kaşığı da ağzına götürdükten sonra kaşığı yıkayıp diğer malzemeleri getirmeye devam etti. Buzdolabından beş altı tane iri domates aldı. (Robyn hiçbir şey bilmiyor muydu? Domatesler asla buzdolabına konmazdı. Lanet olsun, avokadoları ne yaptığını kontrol etse iyi olacaktı.) Domateslerin parlak kırmızı kabuklarını yıkadıktan sonra keskin bir sebze bıçağı bulup kalın daireler hâlinde doğramaya başladı. Gruptan

kimsenin bir taksiye atlayıp tavernaya gidecek enerjisi yoktu, bu yüzden Eleanor sessizce mezeleri hazırlamaya, kavrulmuş bademleri küçük bir kâseye boşaltıp sarmaları bir tabağa dizmeye ve pita ekmeklerini humusa banmaya hazır olacak şekilde kızartmaya başlamıştı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Lexi samimi bir sesle, içinde gazlı içecek olan bardağını tezgâhın üstüne bırakırken. Lexi yakında Eleanor'un ailesinden biri olacaktı.

Lexi'nin bileklerine baktı. Çok inceydiler. Bir insanın zarif bilekleri olabilir miydi? Eleanor bunları öyle tanımlardı. Yüzük parmağındaki abisinin seçtiği kocaman tek taş dışında mücevher takmıyordu.

Abisinin, *Biriyle tanıştım,* diye haber verişini hatırlıyordu. Eleanor'un dairesinde ayaklarını masaya uzatmış, boynundaki kravatı gevşetmiş hâlde oturuyordu. Nadir ziyaretlerinden biriydi ve Eleanor neden geldiğini düşünerek ona bakıp duruyordu. Gözlerinde onu daha az ciddi gösteren bir ışıltı, bir havailik vardı.

Abisi âşık olmuştu.

Lexi'nin adını Google'a yazmıştı ama Lexi Lowe adından birinin büyük bir yıldız olma yolunda olduğunu bilmek için *ara* tuşuna basmasına gerek bile yoktu. *Lexi Lowe...* Bu şiir gibi adının, kendi soyadlarıyla değiştiğinde ne yapacağını merak etti: *Tollock.*

Eleanor Tollock saklıyor yine bir bok.

Ekranda Lexi Lowe'un yüzlerce fotoğrafının çıkması şaşırtıcı değildi. Gruplarla sergilediği performans çekimleri ve kaplan postu desenli tek parça streç giysisiyle dans ettiği eski MTV klipleri vardı. Eleanor videolardan birine tıklamış ve Lexi'nin dans ediş şeklinden büyülenmişti, sanki vücudu sıvı; kasları, tendonları ve kemikleri akışkandı. En iyi dansçılardan oluşan grubun içinde bile Lexi dikkat çekiyordu. Vücut simetrisinde ve ifadesinde büyüleyici bir şey vardı, müziğe kendini tamamıyla

kaptırmıştı. Videoyu izlerken, *Ed'in âşık olmasına şaşmamalı,* diye düşünmüştü. Lanet seyircilerin hepsi ona âşık olmuş gibiydi.

Lexi'yle ilk tanıştığında –ebeveyninin evinde annesinin en iyi porselenlerini kullandığı, babasının peş peşe Châteauneuf-du-Pape şişeleri açıp ona dik dik bakmamaya çalıştığı bir yemek davetiydi– Eleanor, şaşırtıcı biçimde Lexi'den *hoşlandığını* fark etmişti.

Ed'in kız arkadaşları her zaman güzel olurdu ama Lexi farklı görünüyordu. Ed'e takılıyor, onu güldürüp fikirlerini sorgulayabiliyordu ve dahası Ed onu dinliyordu. *Belki onunla...* diyerek kendine umut etme izni vermişti Eleanor.

Şimdi de Lexi'ye bakarken yüz hatlarının simetrisinde, burnunun kusursuz şeklinde sanki güzellik üzerinde çalışabileceğiniz, çözebileceğiniz matematiksel bir formülmüş gibi gözlerinizi alamamanıza neden olan bir şey olduğuna karar verdi.

"Böyle iyi," deyip Lexi'nin teklifini geri çevirdi.

Lexi gitmeyip orada durmaya devam etti. Eleanor yemek hazırlarken insanların onunla konuşmasından hoşlanmazdı. Baharat ve soslar arasındaki doğru dengeyi tam olarak yakaladığından emin olmak için tadına bakıp kıvamını kontrol ederek yemeğe odaklanmayı severdi.

Domatesleri ve özenle doğranmış kırmızı soğanları tabağa dizdi. Ardından üzerlerine biraz beyaz peynir ufaladı ve terastaki saksıdan topladığı taze kekikleri serpiştirdi.

"Bekârlığa veda hafta sonuna geldiğine çok sevindim," dedi Lexi. Onlara inanıp inanmadığını görmek için kelimeleri deniyor gibiydi. "Fikrini değiştiren neydi?"

Eleanor gözlerini kırpıştırdı. "Emin değilim."

Yalan söylüyordu.

Ed bekârlığa veda partisinden, *Gitmelisin. Sana iyi gelir,* diyerek söz ettiğinde Eleanor, "Sana *'iyi gelir'* diyen kişinin kendi hayatını yaşaması gerek," diyerek cevap vermişti. Ed bir süre

ona bakmış –bu arada Eleanor omuzlarının kasıldığını, cildinin gerildiğini hissetmişti– ardından kahkaha atmıştı. "Öyle olsun."

Ama sonra Bella'nın e-postasını almıştı. Garajda heykel yaparak geçirdiği bir perşembe gününün akşamında gelen kutusuna düşmüştü. Soğuktan uyuşan parmaklarında hafif metalik bir koku vardı. Eleanor, bulutsuz gökyüzünün altında güneşlenen villanın fotoğraflarına bakarken, *Belki,* diye düşünmüştü. Ardından konu satırı dikkatini çekmişti: **Bekârlığa Veda Hafta Sonu.** Bu hoşuna gitmişti. Lexi'nin Bekârlığa Vedası ya da Bekârlığa Veda Planları değildi. Sadece Bekârlığa Veda Hafta Sonu yazılmıştı. Sanki böyle başka bir kutlama yokmuş gibi.

İsimlere bakmıştı; altı kişiydiler, küçük, seçkin bir gruptu. Ne hissetmeliydi? Gurur mu duymalıydı? Kendini seçilmiş mi hissetmeliydi? Ama sonra bir şey daha fark etti. Ekrana doğru eğilirken kalp atışı hızlandı.

Ekran dalgalandı, kelimeler titreşti. Gözlerini kırpıştırdı, eliyle gözlerini ovuşturdu.

Nefes aldı. Bir kez daha okudu.

Hıh. Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ve o anda cevabı *Evet* oldu.

8
ANA

Ana terastan yükselen konuşma seslerini duyabiliyordu. King Cross'ta sevdiği bir hayır kurumu mağazasında bulduğu limon rengi kolsuz elbisesini giyip kendine çekidüzen verdi. Fularını yeniden bağladı, boynuna ve bileklerine parfüm sıkıp odadan çıktı.

Lexi ve Eleanor'un sohbet ettiği mutfaktan geçip terasa açılan kapıya doğru yürüdü. Bir an için eşikte durdu.

Akşam güneşinin ışığı üzerlerine vuran Bella'yla Robyn, kamelyanın altındaki uzun ahşap masada oturmuş sohbet ediyorlardı. Müzikle birlikte hafifçe sallanan Bella üzerleri kaplanmış fotoğrafları masanın üstüne yayarken Robyn mumları yakıyor, bir yandan da Bella'ya bakıp gülüyor ya da bir fotoğrafla ilgili yorum yapıyordu.

Mesleği işaret dili tercümanlığı olan Ana insanları ve durumları okuyabiliyor, başkalarının gözden kaçırdığı ayrıntıları yakalayabiliyordu: omzun açısı, bakışların odaklandığı yer, vücudun bilinçsizce dokunulan kısmı. İki kadının arasındaki dinamik ilgisini çekmişti: Robyn, Bella'dan uzak duruyor, tepkisini ya da onayını görmek için bakışlarını düzenli olarak Bella'ya çeviriyor gibi görünüyordu. Sohbetlerinde eski dostlar arasında olmasını beklediğiniz rahatlıktan ziyade temkinli bir hava vardı.

Robyn başını kaldırıp Ana'yı görünce, "Prosecco?" diye sordu.

Ana zencefilli biraya karıştırılmış cin içmeyi tercih ederdi. Prosecco ona aşırı tatlı geliyordu ama kimin umurundaydı, onlara eşlik edecekti. "Olur," dedi. Terasta yürürken sandaletleri zeminde takırdıyordu.

Robyn'in uzattığı yeni doldurulmuş kadehin kenarında baloncuklar köpürüyordu.

"Bu geceyi hatırlıyor musun?" diye soran Bella, fotoğrafı Robyn'e doğru uzatırken sırıttı.

Ana fotoğrafa baktı. Lexi yirmilerinin başında gibi görünüyordu, açık sarı saçları kısa kesilmişti. Fotoğraf bir taksinin arka koltuğunda çekilmiş olmalıydı, Lexi'nin bakışları bulanıktı, altın rengi mini elbisesi kasıklarına kadar sıyrılmıştı; el çantası koltukta açık duruyordu, başı pencereye çevrilmişti.

"*Bunu* bastırdığına inanamıyorum." Robyn gözlerini devirdi.

Başka fotoğraflar da vardı: Farklı Lexiler farklı yerlerde farklı elbiseler giyiyordu. Okul forması giyen genç Lexi kravatını bandana gibi başına bağlamış, kollarını Robyn ve Bella'ya dolamıştı. Tatildeki Lexi ip bikinisiyle bir botun çektiği muzun üstündeydi. Podyumda dans eden vahşi Lexi'nin vücuduysa gümüş rengine boyanmıştı.

Ana birbiri ardına fotoğraflara bakarken kendini garip bir biçimde rahatsız hissetti. Bu Lexilerin hiçbirini tanımıyordu. Ana'nın geçen yıl tanıştığı Lexi, okuduğu kitaplardan ya da izlediği şeylerden konuşmayı seven, bir Tayland yemeği olan pad Thai'yi en iyi yapan yeri bulmak için Londra'yı karış karış gezmekten keyif alan, Ana'ya mesleği hakkında düşünceli ve ilgili sorular soran, dans etmenin asla tutkusu olmadığını itiraf eden bir yoga öğretmeniydi.

Lexi gelinliğini seçerken yanında olmak yeni başlayan arkadaşlıklarına beklenmedik bir önem kazandırmıştı. Kasabada Ana'nın yeni keşfettiği ve Lexi'nin seveceğini tahmin ettiği

serayı andıran değişik bir kafede öğle içkisi içiyorlardı. Yolun karşısında üzerinde *Vintage Gelinlik, sadece randevuyla* yazılı tabela bulunan soluk mavi bir kapı dikkatini çekmişti. Birlikte karşıya geçip zili çalmışlardı. Takım elbisesinin ceket cebine ipek mendil iliştirmiş şık giyimli bir adam kapıyı açmış ve "İçeri gelmeniz için ısrar ediyorum," demişti.

Lexi'nin gördüğü ilk gelinlikti; hemen orada, askılığın en önünde sanki Lexi'ni onun için geleceğini biliyormuş gibi duruyordu. Fransız dantelleriyle süslenmiş uçuk şampanya rengiydi. Ne süslü ne de kabarıktı, abartısızdı, yere kadar uzanıyordu, kuyruğu yoktu ve sırtında V şeklinde derin bir dekoltesi vardı.

Lexi, ağır perdelerin arkasından saçları omuzlarına dökülmüş, danteller vücudunun tüm doğru noktalarına oturmuş hâlde çıktığında yüzünde güller açıyordu.

Duvağı yoktu. Tacı yoktu. Açık bırakacağı saçları narin bahar yıldızı çiçekleriyle süslenecekti, buna karar vermişlerdi. Lexi'nin stil konusunda onun fikrine değer vermesi Ana'yı etkilemişti.

"Bundan Bella'ya bahsetmesek sorun olur mu?" diye sormuştu Lexi akşamüstü güneşinde butikten çıkarlarken.

Bu, her şeyi açıklayan bir soruydu ve bu soruyla Bella hakkında şüphelendiği her şey bugün tanıştıklarında doğrulanmıştı: Havaalanında yürürken kalçalarını abartılı biçimde sallaması, güvenlik tarafından aranırken gırtlaktan gelen gürültülü kahkahası, uçağa bindiklerinde kolunu Lexi'nin beline dolaması. Uçakta Lexi Ana'nın yanına oturmak üzereyken Bella yanındaki boş koltuğu işaret etmişti. Lexi Ana'ya özür diler gibi bakmış, ardından kendine gösterilen yere gitmişti.

Çocukluk arkadaşlıklarının dinamiğinin yetişkinliğe taşınmasına şahit olmak ilginçti ama bu Ana'yı rahatsız etmemişti. O yetişkin bir kadındı. Ergen bir oğlu, ödemesi gereken ev kredisi borcu vardı. Müstakbel gelinin kimin yanına oturduğuyla ilgilenmiyordu. Bella'nın bölgesini işaretlemesine izin verecekti.

Ana içkisini aldı, fotoğraflardan uzaklaşıp terasın ucuna yürüdü. Fen tek başına durmuş denize bakıyordu. Ana yanına gidip, "Güzel manzara," dedi.

Fen gülümsedi. "Evet. Öyle."

"Ada çok sessiz. Çok tenha. Londra'dan çok farklı," diye ekledi Ana. "Bournemouth'ta yaşıyorsun, değil mi?" Grupta kimin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Lexi, Bella ve Robyn'in Bournemouth'ta aynı okula gittiklerini ve Fen'in Bella'nın kız arkadaşı olduğunu biliyordu.

"Gloucester'da doğdum ama on sekiz yaşında okumak için Bournemouth'a taşındım ve orada kaldım."

"Oraya âşık olmuş olmalısın."

"Deniz kenarında yaşadıktan sonra geri dönmek zor."

"Eminim öyledir. Ailen hâlâ Gloucester'da mı? Güneye taşınma niyetleri var mı?"

Kadın bir an duraksadı. "Aslında pek görüşmüyoruz."

"Üzgünüm," dedi Ana içtenlikle. "Zor olmalı."

"Ne zor olmalı?" diye sordu Bella elindeki Prosecco şişesiyle yanlarına gelirken.

"Ailemle görüşmediğimi söylüyordum."

"Dindar evangelistler," dedi Bella Ana'ya. "Ama olsun," dedi kolunu sahiplenici bir tavırla Fen'in beline dolayarak, "onların kaybı benim kazancım."

Fen birasını kaldırıp uzun uzun içerken başparmağındaki yüzük şişeye çarparak çınladı.

Ana gümüş yüzüğe hayranlıkla baktı. "Güzel yüzük."

"Teşekkürler. Bella çalıştığı mücevhercide yaptırdı."

"Ya. Sanki biri bana senin hemşire olduğunu söylemişti," dedi Ana, Bella'ya dönerek.

"Eskiden öyleydim," dedi Bella gergin bir gülümsemeyle. "Gece vardiyaları ve yatak lazımlıklarını alışveriş ve elmaslarla değiştirdim."

Fen hafice kıpırdanarak omzunu Bella'ya çevirdi.

"Özlüyor musun?"

"Lazımlıkları mı?" Bella kahkaha attı. "Şaka yapıyor olmalısın."

Sessizlik oldu. Fen birasını bitirdi. Bir tane daha alacağını söyledi.

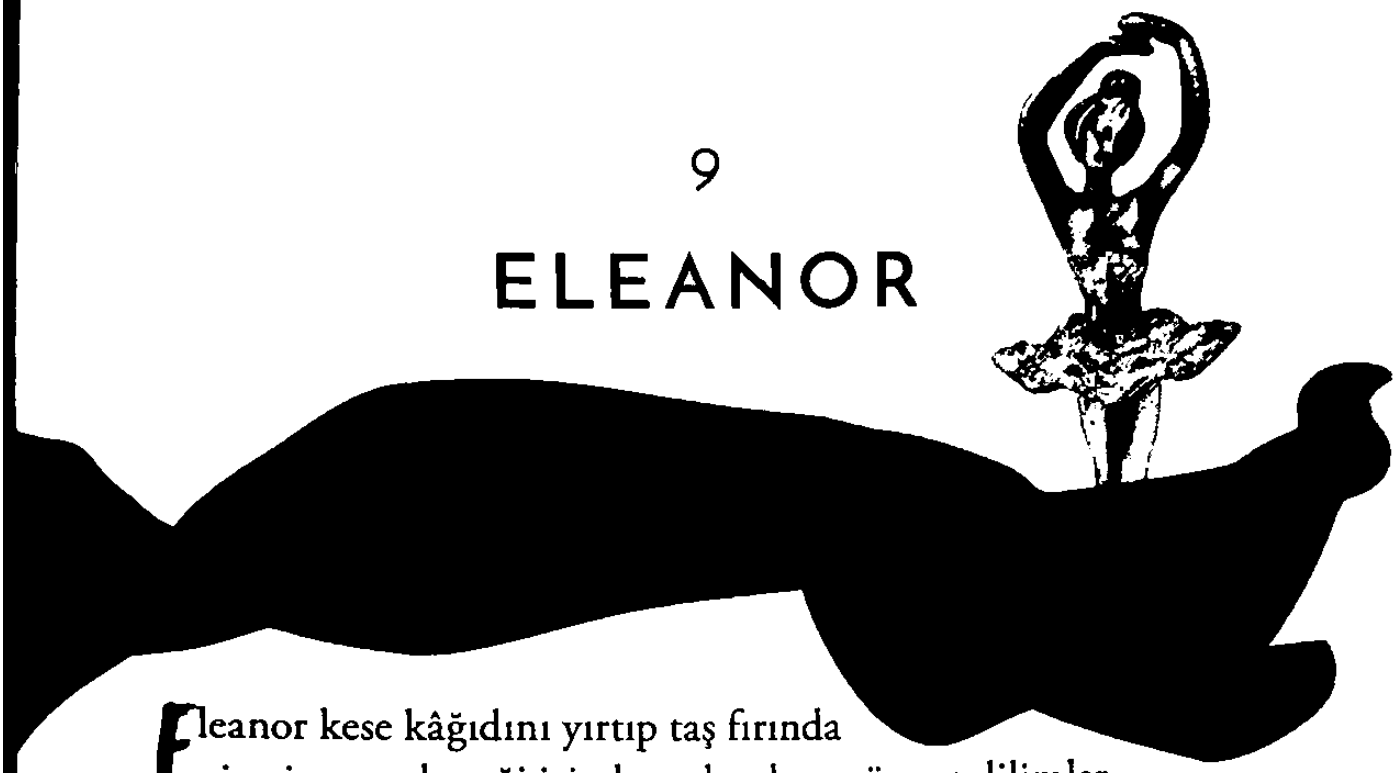
Bella, Fen'in terastan uzaklaşmasını izledi, dişlerini alt dudağına bastırışında bir kırılganlık iması vardı.

Başını yeniden Ana'ya çevirdiğinde yüzüne gülümseme yerleştirmişti. "Peki ya sen, Ana? Lexi'nin yeni en iyi arkadaşı. Sen ne yapıyorsun? Lexi'yle nasıl bu kadar iyi arkadaş oldunuz?"

Bella'nın ses tonu gayet arkadaşçaydı ama Ana nereye varmak istediği anlamıştı: Ana burada yeniydi ve bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu.

9

ELEANOR

Eleanor kese kâğıdını yırtıp taş fırında pişmiş taze ekmeği içinden çıkardı ve cömert dilimler keserken mayalı taze kokusunu içine çekti.

"Daha önce Yunanistan'a geldin mi?" diye sordu Lexi, mutfak taburelerinden birine otururken.

"Bir kez. Sam'le." İşte, onun adını söylemişti. Sanki onun gerçek olması için adını günde birkaç kez yüksek sesle söylemesi gerekiyor gibiydi. Var olması için. "Birlikte yaptığımız tek tatildi." Güzel, büyülü, mükemmeldi, şayet hayatında tek bir hafta olsaydı –tekrar ve tekrar yaşayabileceği bir hafta– o hafta olurdu. Corfu'da ucuz bir oteldi. Kâğıt kadar ince duvarlar. Yan tarafta her gece sarhoş olan ve odalarındaki camsız banyoda sırayla kusan genç bir çift. Bir parça Yunan salatası eşliğinde gelen burgerler, kızarmış patatesler ve pizzalarla İngiliz damak tadına hitap eden bir dizi taverna. Hiçbir şey canlarını sıkamamıştı, ne de olsa birlikteydiler.

"Onu tanımayı isterdim," dedi Lexi. "Ed onun harika biri olduğunu düşünüyor."

Bu doğru muydu?

Lexi'ye onun harikadan da öte olduğunu söylemek istedi. Bir keresinde, Eleanor heykelcilik aletlerini koyabileceği yeri olmadığından bahsettiğinde, Sam aynı hafta ona zeminden tavana uzanan bir dolap inşa etmiş, üstelik bunu neşeyle, radyoyu

açıp doksanların rock şarkılarını söyleyerek yapmıştı. Eleanor'un pişirdiği her şey severdi, sıklıkla oturup ilk bir dakika boyunca hayranlıkla yemeğe bakıp sorular sorardı. Yemeğin yarısında çatalını ve bıçağını tabağın kenarına bırakıp keyfini çıkarmak için dururdu. Asla acele etmezdi. Bilgisayar oyunlarını severdi, oyun konsoluyla oturma odasına girdiğinde sırıtarak, "Sadece meditasyona gidiyorum," derdi. Kendini çok iyi tanırdı ve Eleanor'a sanki onu da çok iyi tanıyor ve yine de seviyor gibi bakardı.

"Ne kadar zorlanmışsındır hayal dahi edemiyorum," dedi Lexi. "*Zorlanıyorsundur,*" diye düzeltti kendini.

"Düğünümüze dört hafta kala öldü," dedi Eleanor. "Bekârlığa vedam olmadı."

"Ah. Tanrım. Çok üzgünüm," dedi Lexi mahcup bir ifadeyle. "Burada olmak senin için korkunç olmalı."

Eleanor aşırıya kaçtığını bilse de bazen başkalarının da bunu hissetmesini istiyordu. Lexi'nin suçu yoktu. "İyiyim. Hem zaten benim bekârlığa veda partim böyle olmayacaktı. Sadece annem ve alt dairemde oturan Penelope'yle öğle yemeği yiyecektik. Fazla bir şey kaçırmadım." Pinocchio'da güzel bir yemek yiyeceklerdi ve Eleanor oranın mezgitli *risotto*suna bayılırdı.

Kalın ekmek dilimlerini alıp ekmek sepetinin içine yerleştirdi.

Lexi açık kapılardan diğerlerinin akşamın yumuşak ışıkları altında gülüştüğü terasa baktı. "Zeytinleri götüreyim," dedi taburesinden kalkarken. "Mutfakta çok oyalanma. Gelip bize katıl."

Lexi yanlarına giderken partiye katılan diğer kadınların yaptığı küçük tezahüratı kadehlerin çınlaması takip etti. Herkes son derece rahat ve mutlu görünüyordu. Hepsi nasıl davranacağını biliyordu. Sanki onlara İNSANLIK ile ilgili bir ders verilmiş ama Eleanor o dersi kaçırmış ve bir daha asla yetişememiş gibiydi.

Okuldayken her pazartesi sabahına midesinde varlığını hatırlatmak için ara sıra kıpırdanan soğuk, hareketsiz bir yılanla başlardı, bu kıpırtıyı sadece yılan uyuyakalırsa hissetmezdi.

Ancak uyanması da uzun sürmezdi: okul otobüsünün arkasından gelen keskin bir kahkaha, bir oğlanın koridorda parmağıyla onu işaret etmesi. *İşte Eleanor Tollock saklıyor hep bir bok!* Bir öğretmenin ona, *Yüksek sesle konuş ki seni duyalım!* demesi. Ürkek, hızlı ve zehirli yılan o anda uyanıverirdi.

Abisi diğer çocuklar, hani şu kolayca kavrayanlar gibiydi. Hayatı yani. Dinlenecek son müzik gruplarını, yo-yoların çok havalı olduğunu –ve artık olmadığını– ya da yüksek değil, düşük belli kot giymesi gerektiğini bilirdi. Fakat Eleanor tüm bu ince ayrıntıları kaçırırdı. Üstelik çok sert bakardı. Sürekli kaşlarını çatarak odaklanırdı. Oysa kimse çok çabalayan, dik bakan insanları sevmezdi.

İnsanlar onun sarhoş hâlini tercih ederdi. Öyleyken daha rahattı. Daha az dikenliydi. İnsanlar sanki öyle olması şaşırtıcıymış gibi, "Hey, Eleanor. Ne kadar eğlenceliymişsin!" derlerdi.

Partilerde kendini hep sahne yönergelerini okuyan beceriksiz bir oyuncu gibi hissederdi. *Kadehi o kadar sıkma! Ellerini cebine sokup daha rahat bir tavır takın. Gülümse! Dudağını ısırıyorsun. Tanrı aşkına, gülümse!*

Sonra bir partide onunla tanışmıştı. "Sam Maine," dedi yüksek sesle villaya.

O esnada bardakları yıkıyordu. Partide bir iş üstlenmeyi tercih etmişti. Taksisinin gelip onu evine, pijamalarına ve nane çayına götürmesine yirmi dakika vardı. Bardakları yavaş yıkarsa vakit gelene dek kendini meşgul edebilirdi.

"Yardım ister misin?" diye sormuştu Sam.

"Hayır, teşekkürler," demişti Eleanor başını kaldırmadan.

"Ben de ev partilerine düşkün değilim," demişti Sam, rahatça mutfak tezgahına yaslanarak.

Eleanor başını kaldırıp ona bakınca, "İyi vakit geçiren kimse bulaşık yıkamaz," diye fısıldayıp gülümsemişti.

Eleanor da gülümsemişti.

O an ona dikkatle bakmış, kirli sakalının çenesinin ortasına doğru incelip geride pürüzsüz pembe bir ten bıraktığını, üzerine tam oturmayan bir kot giydiğini fark etmişti. Sam ona dijital reklamcılık sektöründe çalıştığını ama hâlâ hayatındaki en iyi işin yasını tuttuğunu söylemişti: Blockbusters'ta kasada durmak. Sıklıkla yanlış şeyleri söyler, bayat espri yapar ya da kalabalığın bahsettiği şeyin bağlamını anlamazdı. Ama durumu yanlış anladığında gülerdi. Öyle yapardı işte, sanki bunu gerçekten komik bulmuş gibi kendine gülerdi. Eleanor ise bir şeyi yanlış anladığında utanır, küçük düşmüş hissederdi. Yanakları kızarır, bakışları aşağı inerdi.

Bir gece, abisi ve onun arkadaşlarından birkaçıyla yedikleri yemekten eve döndüklerinde, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sormuştu Eleanor.

"Neyi?"

"İnsanların ne düşündüğünü önemsememeyi."

"Neden önemseyeyim ki? Herkesi mutlu edemezsin. Bence sadece tek bir kişiyi mutlu etmeye çabalamalısın."

Eleanor cevabı biliyor olması gerektiği hissine kapılmıştı. Aslında biliyordu da. "Kendini."

Bilgelik Silahı. Ateşlediği buydu. O söylediğinde çok basitmiş gibi görünen küçük gerçek mermilerini başının içindeki ses fazla gürültülü olduğunda bulması çok zordu. Eleanor bilgeliğin kazanılmasının çok zor olduğunu keşfetmişti. Sam onlu yaşlarında Parkinson olan annesiyle ilgilenmişti. Bunun ne kadar zor olduğundan bahsetmiş ama aynı zamanda içinde güzellik, karanlık, mizah, ışık, sevgi, korku ve umut da barındırdığını, tıpkı hayatın kendisi gibi olduğunu söylemişti. Tüm bunları son yıllarını nasıl yaşadığını izleyerek annesinden öğrenmişti. Kayınvalidesiyle hiç tanışamayan Eleanor buna çok üzülüyordu çünkü onun ellerini tutup Sam gibi harika bir adam yetiştirdiği için ona teşekkür edebilmeyi çok isterdi.

Bir ömür boyu birlikte olacakken sadece on ayı beraber geçirebilmişlerdi.

Hayat ne berbat bir şeydi. Gerçekten. Ne. Berbat. Bir. Şey.

Boynundaki zincire takılı iki alyansa dokundu. Onunki ve kendininki. Onları kuyumcudan aldığı günü hatırladı, Sam öleli on dört gün olmuştu. Tezgâhta durup kıpkırmızı gözleriyle Sam'in yüzüğün içine gizlice yazdırdığı yazıyı okumuştu. *Daima seninle.*

Terastan gürültülü bir kahkaha sesi yükseldi.

Eleanor başını çevirip baktı. Onu düşüncelerinden sıyıranın hangi kadın olduğunu biliyordu. Elinde içkisiyle dünya emrine amadeymiş gibi başını geriye atarak gülmesini izledi.

Midesindeki yılanın yavaş yavaş uyandığını hissetti. Zehirli ve ölümcül.

Hepimiz tatile hazırdık.

Vücutlarımızı güneşin sıcak ışıklarına bırakmak istiyorduk. Akşamları Yunan tavernalarında geçirmek, ekmeklerimizi kekikli zeytinyağına banmak istiyorduk. Soğuk biralar içmek, cam şişelerden buz gibi limonlu fantalar yudumlamak istiyorduk. Beyaz kumlu tabanıyla masmavi ve parlak denizi istiyorduk. Etrafımızı diğer kadınlarla çevirip iş, çocuk ve yaşlanan ebeveynler yerine yemek, seyahat ve seksten konuşmak istiyorduk. Daha özgür, daha seksi, daha eğlenceli yanlarımızı yeniden keşfetmek istiyorduk. Dostlarımızın aynamız olmalarını, en iyi, en parlak yönlerimizi yansıtmalarını istiyorduk.

Tüm bunları istiyorduk.

Ve bunları hak ediyorduk. Kendi kendimize söylediğimiz buydu: Bunu hak ediyoruz.

Ancak içimizden biri başka bir şey düşünüyordu. Daha karanlık bir şey.

"O" bunu hak ediyor.

10

BELLA

Bella şarabından bir yudum bile dökmeden elbisesini tek eliyle düzeltmeyi başardı. Üzerinde bele oturup dikkatleri memelere çeken kanarya sarısı straplez bir elbise vardı. İçinde kendini seksi hissediyordu ama biraz terlemişti. Yine de birkaç kadeh daha içse büyük ihtimalle çırılçıplak soyunup havuza dalardı.

Batan güneşle pembe ve altın rengi tonlarına bürünmüş terasta olduğu yerde döndü. Geniş cam fenerler içinde mum ışıkları dans ediyor, kamelya boyunca dolanan kalın sarmaşıklar arasında küçük süs ışıkları parlıyordu. Sohbet eden kadınların ortasında duran Lexi rahat ve huzurlu görünüyordu.

İçi memnuniyet ve gururla dolan Bella omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. Bunu o yapmıştı! Lexi'nin bekârlığa vedası için Yunanistan'daydılar ve bunun olmasını o, Bella Rossi sağlamıştı. Kadehini kaldırdı. "Sana, Lexi," diye seslendi gruba doğru. "Bekârlığa veda partin kutlu olsun!"

Diğerleri de kadehlerini kaldırdı. "Bekârlığa veda partin kutlu olsun!"

Lexi kızardı. "Teşekkürler!"

Bella müziği açtı. Madonna: "Like a Virgin." Adı "Lexi Yılları" olan bir çalma listesi oluşturmuştu. Bella'nın lise yıllarındaki odasında, erkek kardeşleri kapı aralığından Lexi'ye

bakmaya çalışırken kızgın maşayla salçalarına bukleler yaptıkları sırada tekrar tekrar bu şarkı çalıyordu.

Göğsünde özlem duygusunun kabardığını hissetti. Kanının müzikle dolması için şarkının sesini açmak istedi. Kafası güzel olsun diye biraz kokain çekmek istedi. Enerjik, kıpır kıpır ve hareketli vücut kalabalığını hissedeceği bir kulübe sıvışmak istedi. Kadınlarla dolu sıcak bir tuvalette parlak rujunu tazelemek istedi. Tüm pist onlara doğru çekilirken Lexi'yle göz göze dans etmek istedi. O anı. O coşkuyu. Sabahın ikisinde, üçünde, dördünde kulüpten çıkıp bir yere... parti neredeyse oraya gitmeyi... Londra'nın içindeki taksi yolculuklarını, otel odalarını, mini barları. Hepsini istiyordu.

Yirmilerinde haftalarını o geceler şekillendirmişti. O zamanlar hemşire olarak çalışıyor, vardiyası olmadığı zamanlardaki partileri karşılayabilmek için kuruşu kuruşuna yaşıyordu. Ardından hastaneye geri dönüyor ve hastalarını güldüren çılgın gecelerle ilgili hikâyelerini anlatıyordu.

Elinde flüt kadehiyle Ana'yla konuşan Lexi'ye baktı. Lexi hafta sonu gece kulübüne gitmek istemediğini *söylemiş* olabilirdi ama Bella baş nedimeydi. Yapması gereken bir işi vardı ve bunu *doğru düzgün* yapmayı planlıyordu. İlk gece onlara izin verecekti. Güzel, küçük mezelerini yemelerine müsaade edecek, hamlesini sonra yapacaktı.

Buz kovasından bir şişe daha Prosecco aldı, mantarın patlayıp şişenin köpürerek keyif çığlıklarına ve kadehlerin uzatılmasına neden olması için şişeyi hızlıca salladı. Müziğin sesi, kadehlerin şıngırtısı ve tenlerini okşayan akşamın sıcağıyla bir kez daha kadeh kaldırdılar. Evet, bu güzel bir geceydi.

Robyn üzerinde *bekârlığa veda partisindeyim* yerine *mülakat adayıyım* diye bağıran lacivert elbisesiyle yaklaştı. Kısık, dikkatli bir sesle, "Hediyeleri bu gece verelim mi?" diye sordu.

İki hafta önce Robyn partiye katılacaklara e-posta göndermiş ve her birinin Lexi'ye "arkadaşlıklarını yansıtan" bir hediye almasını önermişti.

Bella ekrana bakarak gözlerini devirmişti.

"Olur. Nasıl istersen."

"Şimdi de verebiliriz, yemekten önce."

Bella, Robyn'in ne kadar bitkin göründüğünü fark etti. Çocuklar. Çocukların yaptığı buydu işte. Robyn'in oğlunu bir kez görmüştü. Jack. Şirin çocuktu, Robyn'in iri, masum gözlerini, muziplik akan çarpık gülüşünü almıştı.

Bella'nın üç erkek kardeşi de evli ve çocukluydu. Altı erkek ve ailesi tarafından fazla şımartılmış bir kız (ismi Lolita'ydı, Tanrı aşkına!) yeğene teyzelik ediyordu. Lolita'da, tek ayak üzerinde dönmeden önce kimin izlediğini kontrol etmek gibi, ona benzediğini gösteren endişe verici izlere tanık oluyordu. Bella çocuk istemiyordu. Fen'le daha en başından bunu konuşmuşlardı. Sorun sperm donörleri ve suni döllenme değildi. Bella sadece kendi vücudunda bir bebek istemiyordu. Hayır, o bedenini içindekilerle seviyordu, o kadar. Ayrıca Eğlenceli Bella Teyze olmaktan keyif alıyordu. Kurallar koymak, sağlıklı atıştırmalar hazırlamak istemiyordu. Yeğenlerinin küçük yağmacılar misali ayak bileklerine yapışıp çantasındaki sürprizleri aramasını seviyordu.

"Bu arada," dedi Robyn, "Fen'le villayı ayarladığınız için sana teşekkür etmek istedim. Burası mükemmel. Lexi çok mutlu görünüyor."

"Ah. Rica ederim," diyen Bella iltifatla yumuşamıştı. Lexi'ye baktı. "Haklısın. Gerçekten mutlu görünüyor."

"Yine birlikte vakit geçirmek çok hoş. Hep birlikte," diye ekledi Robyn.

Bella omuzlarının gevşediğini hissetti. "Öyle," dedi ve bunda ciddiydi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Robyn, "En iyisi gidip hediyeleri organize edeyim," diyerek uzaklaştı.

Bugünlerde Bella ve Robyn arasındaki sorun buydu: Birbirlerine söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı. Her sohbet çıkmaz bir sokağa giriyor gibiydi. Bella kadehini dudaklarına götürüp bir yudum daha içti.

Kadınlar kamelyanın altındaki yerlerini alırken sandalyelerin bacakları taş zeminde gıcırdadı. Kavanozun içinde titreşen mumların ışıkları kadehlerin uzun saplarında parlıyordu.

Robyn hediyeleri Lexi'nin önüne düzgünce dizmişti. Hemen yanında ayakta durmuş, ellerini birbirine kenetlemiş, "Hepimiz sana arkadaşlığımızı temsil eden hediyeler yapmak istedik. Her birinin kimden olduğunu tahmin etmelisin," diyordu.

"Ama başlamadan önce," dedi Bella ayağa kalkmak için sandalyesini geriye kaydırırken, "herkesin kadehlerinin dolu olduğundan emin olalım." Dolu Prosecco şişesini aldı ve masanın etrafında dolaşıp kadehleri doldurdu. Fen'in yanında durduğunda kulağına eğilip, "Şahane kokuyorsun," diye fısıldadı.

Masanın başına geri döndü ve "Şimdi birkaç bilgi vereyim. Bu bekârlığa veda partisinde üç kural var," dedi.

"İşte başlıyoruz," diye inledi Lexi.

"Bir, gelin her içtiğinde biz de içeceğiz."

Lexi kadehini havaya kaldırdı, ardından dudaklarına götürdü ve bir yudum içti. Diğerleri de aynısını yaptı.

"İki: müstakbel gelin, damatla iletişim kurmayacak." Lexi'ye baktı. "Anlaşıldı mı?"

Lexi boştaki elini kaldırıp selam verdi.

"Ve üç," dedi grubun kalanına bakarak, "bu partide olanlar bu partide kalacak!"

"Buna içerim," dedi Ana kadehini kaldırarak. Herkes kadeh tokuşturdu, gece vaatlerle doluydu.

"Sıra hediyelerde!" dedi Robyn gülümseyerek.

"Pekâlâ," diyen Lexi içkisini bıraktı. İlk hediyeyi almak için uzanırken nişan yüzüğü mum ışığında parladı. Hediye alüminyum folyoya sarılıydı. "Bella'nınki mi?"

"Yakalandım," dedi Bella sırıtarak. "Teknik olarak benim *yaptığım* bir şey değil. Daha çok kestiğim bir şey."

"İlginç." Lexi hışırdayan folyoyu açtı ve içinden pullarla süslenmiş askısız dar bir bluz çıkardı. "İbiza 2010! Uzay memeleri! Sınav sonrası tatilimiz."

"Evet!" dedi Bella kadehini kaldırarak. "Gerçekten de 'We No Speak Americano' dinlemeliyiz." Tüm yaz o parçayla dans etmişlerdi, başta şarkıyı komik derecede ürkütücü bulsalar da sonrasında akılda kalan ritminin bağımlısı olmuşlardı. "Sahnede işi o yaz almıştın. Hatırlıyor musun?" derken Lexi'nin elini tutup sıktı.

Lexi başıyla onaylarken sanki bambaşka bir hayatın tadını alabiliyormuş gibi tüm benliğiyle gülümsedi.

Bella diğerlerine döndü. "Sadece bir hafta için orada olmayı planlamıştık –üniversite sınavları sonrası gevşeme, demiştik– ama bu kulübün işletmecisi Lexi'yi keşfetti ve dansçılarından biri olmasını istedi. O yazın büyük kısmını uzay memeleri giyerek gümüş rengine boyalı geçirmiştin."

"Sen de maaşımın çoğunu içkiye harcamıştın!"

"Sen de gitmiş miydin?" diye sordu Ana, Robyn'e.

"Hayır. Gidemedim. O zaman evde işim vardı." Robyn bakışlarını kaçırmadan önce sabırla gülümsedi.

Bella ondaki şikâyeti sezdi: Bir arkadaşından kiraladığı dairenin tek odalı olması onun suçu değildi. Ya da tüm yazı İbiza'da geçirmiş olmaları. Robyn gelmeyi o kadar istiyor olsaydı bir yolunu bulurdu.

"Seni çok özlemiştik," dedi Lexi candan bir sesle ve diğer elini Robyn'e uzattı.

Üçü ergenlik yıllarında hep el ele tutuşurlardı, nereye giderlerse gitsinler ya kol kola girerler ya da elleri bir diğerinin

eline kenetlenirdi. Bella üçünün ayrılmaz olduğu, hayatın daha kolay göründüğü o okul yıllarına özlemle doldu.

Lexi sıradaki hediyeyi açmak için ikisinin de elini bıraktı. Bu paket inceydi, eski bir çizgi romanın sayfalarına sarılmıştı.

"Benim yaptığım bir şey değil," diye itiraf etti Ana, çenesini yumruklarına dayamıştı. "Ama beğeneceğini düşünüyorum."

Lexi paketi dikkatle açıp içinden ikinci el bir kitap çıkardı. Kitabın yüzünü çevirdi ve "Jack Kerouac. *Yolda*!" derken sesi heyecanla yükseldi.

Ana gülümsedi. "Bizim mahalledeki sahafta gördüm. Hemen aldım. Bu baskısını seviyorum ve senin de favorilerinden biri olduğunu biliyorum."

Öyle mi? Bella, Lexi'nin kitap okuduğunu bile bilmiyordu. Birliktelerken filmlerden, seksten, müzikten ve partilerden konuşurlardı.

Lexi masanın üzerinden uzanıp kollarını Ana'ya doladı. Bu, Lexi'nin yoga sarılmalarından biriydi: uzun, anlamlı bir kucaklamaydı, muhtemelen yakınlık ya da enerji veya her neyse aktarımı yapılıyordu. "Bayıldım. Teşekkür ederim."

Sıradaki hediye Lexi için özel eğitim seansı kuponu hazırlayan Fen'dendi. Partiden önce hediye hakkında konuşmuşlardı, Fen bunun yeterince düşünülmüş bir şey olmamasından endişe etmişti ama Bella Lexi'nin onu kullanacağını, Fen'e beslenme ve egzersizler hakkında sorular soracağını biliyordu.

Bir sonraki Robyn'in hediyesiydi. Krem rengi şık paket kâğıdı ve özenle bağlanmış çikolata renkli kurdelesiyle kendini ânında belli ediyordu. Bella, Robyn'in evinde içinde önceden alınmış hediyelerin, paket kâğıdı rulolarının ve etiketlerinin bulunduğu hediyelere ayrılmış bir çekmece olduğundan şüpheleniyordu. İçkisinden koca bir yudum alıp bitirdi.

Lexi ambalajından çıkan fotoğraf albümünü görünce nefesi kesildi. İyi kalite krem rengi sayfalara basılan yirmi yıllık dostluklarına ait resimler duygusal yazılarla tamamlanmıştı.

Bu kadar düşünceli olmak ve bunu göstermek Robyn'in tipik özelliğiydi.

"Hâlinize bakın!" diye bağırdı Fen, Lexi sayfaları karıştırırken.

Bella başını eğip o, Lexi ve Robyn'in ayaklarında lastik çizmelerle barış işaret yaparak poz verdikleri fotoğrafa baktı.

"Glastonbury," dedi Lexi gülerek. "Kaç yaşındayız? On yedi mi?"

Robyn başıyla onayladı.

Bella oraya arabayla gittiklerini, arabasını rastgele bir arazide bıraktıklarını ve omuzlarında ödünç aldıkları sırt çantalarıyla kilometrelerce yürüdüklerini hatırlıyordu. Festival kapısına vardıklarında çitte gençlerden birinin tel makasıyla açtığı delikten geçmek için bir beş dolar vermişlerdi. Yine çamurlu[5] yıllardan biriydi, üçü de yanaklarını çamurla boyamışlardı, lastik çizmeler ve kot şortlar giymiş, saçlarına çiçekler takmışlardı, çamurdan çizgilerin altında simler parlıyordu.

Bella sonraki fotoğrafa bakınca kalp atışının hızlandığını hissetti. Bir havuzda çekilmişti, Lexi son sınıflardan bir çocuğun omuzlarındaydı. Çerçevede sadece o ve Lexi olacak şekilde düzenlenmişti ama fotoğraf kesilmemiş olsa omuzlarında Robyn'le Bella da orada görünecekti.

Fotoğraftan kırpılmış olabilirdi ama Bella o geceyi unutmamıştı. Bir saniyesini bile. Kafatasının betona çarpma sesi. Havuz kenarındaki taze kan. Acil servisteki uzun bekleyişi, ıslak bikinisinin elbisesini sırılsıklam etmesi.

Herkesin aynı anda iç çektiğini duyunca masanın karşısına baktı.

---

5 Glastonbury'de 40 yıldır yapılan müzik festivali yoğun yağan yağmurlar nedeniyle çamurla özdeşleştirilmiştir. *–ç.n.*

Lexi son hediyeyi tutuyordu. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Vay canına... inanamıyorum.... Tanrım, teşekkür ederim, Eleanor."

Eleanor'un soluk yanaklarında iki pembe leke belirmişti. "E-postada bir şey yapın yazıyordu... ne olacağını bilemedim... bu yapabildiğim tek şey," derken sesi gergin ve savunmacıydı.

Lexi'nin ağır bronz heykeli kaldırmak için iki eliyle tutması gerekti. Bu bir dansçıydı, başını geriye atmıştı, boğazı görünüyordu, saçları narin kaslı sırtından aşağı dökülüyordu. Gözleri kapalı yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı.

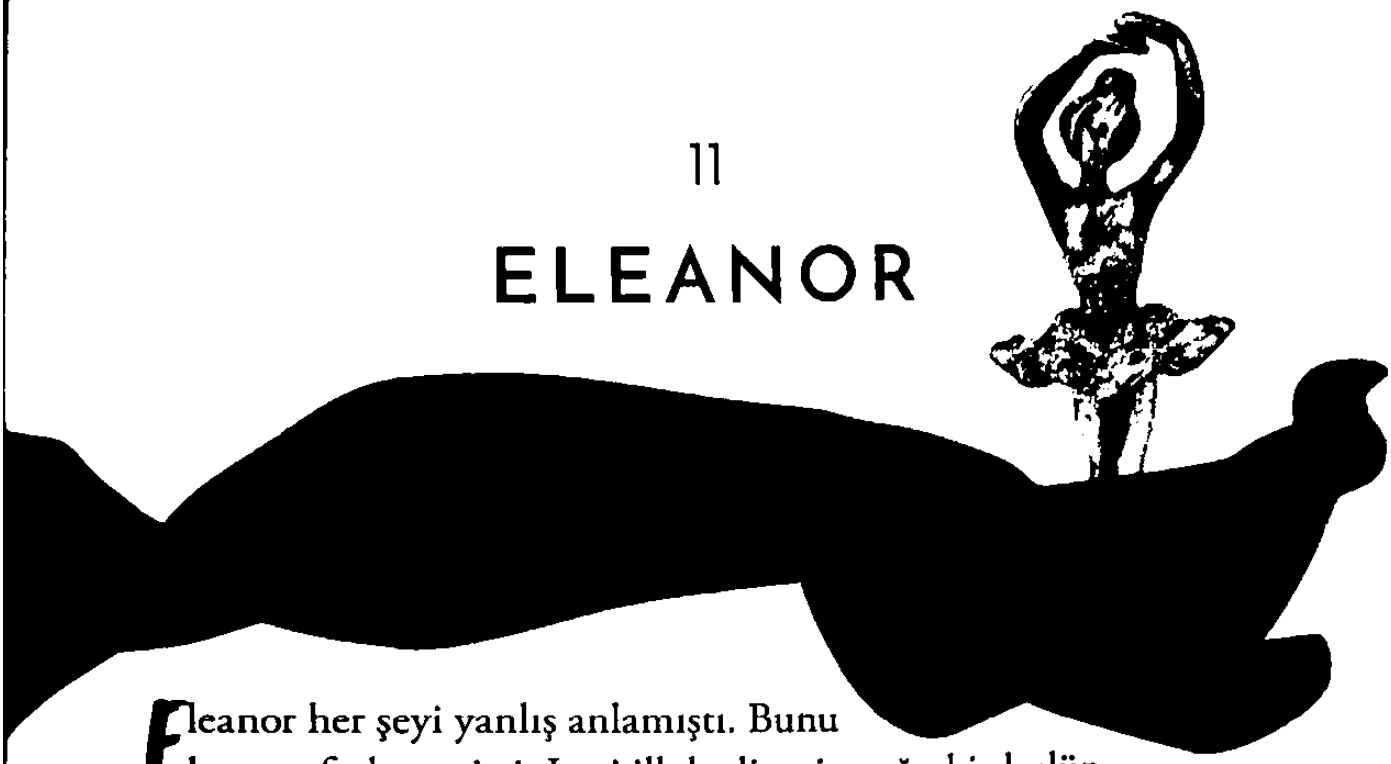
Herhangi bir dansçı değildi. Detaylar netti, ifade ustalıkla ve dikkatle yontulmuştu.

Bu Lexi'ydi.

"Hanımlar," dedi Bella sırıtarak. "Sanırım bir kazananımız var!"

11

ELEANOR

Eleanor her şeyi yanlış anlamıştı. Bunu hemen fark etmişti. Lexi ilk hediyeyi açtığı, bir kulüp gecesine gönderme yapan aptal payetli parçayı çıkardığı anda anlamıştı.

Herkes heykelin etrafına toplanırken teninin kulaklarına kadar yanıp kızardığını hissetti.

"Vay canına!" dedi Ana. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben heykeltıraşım."

"İnanılmaz bir şey. Şu detaylara bak. Lexi'nin ifadesi... tam yakalamışsın. Eleanor, çok yeteneklisin."

Ana'nın konuşmayı kesmesini istedi. Birinin, *Hey, buraya gelip aya bakın. Denize. Çekirge yiyen kertenkeleye,* demesini istedi. Ne olursa!

Bu türden konularda her daim yanılırdı. O an çok açık olduğunu düşünmüştü. *Lexi için bir şey yap = heykel.* Lexi'nin abisi dışında neleri sevdiğini bilmediğinden aklına *dans etmek* gelmişti!

Kalıba dökmek için kilden model hazırlamak hoşuna gitmişti. Niyeti heykeli basit tutmak, vücut hatlarını, kaslarını vurgulamaktı ama sonra her şey çok güzel bir biçimde bir araya gelmiş ve Eleanor kendini işine kaptırmanın inanılmaz hazzını yaşamıştı. Sam'i özlediğini düşünmemek çok güzeldi. Sadece çalışmak, yaratmak... Böylece yüz hatlarını, gözlerini,

dolgun dudaklarını, tek parçalı streç dans mayosunun askılarını oluşturmak için kile şekil vermeye başlamıştı. Sonunda ortaya Lexi çıkmıştı.

Bitirdiğinde stüdyonun ışıkları altında eserine bakmış ve iyi bir iş çıkardığını anlamıştı. En iyilerinden biriydi. Bunu düğünde çift olarak ikisine hediye etmesinin daha doğru olup olmayacağını düşünmüştü ama o zaman da bekârlığa veda partisinde verecek bir şeyi olmayacaktı. İşte bu yüzden onu yanında getirmeye karar vermişti. Bagaj hakkının çoğunu bu heykelle tükettiğinden çantasına başka bir şeyi sığdırmayı zar zor başarmıştı. Şimdi de abisinin müstakbel karısının bronz heykeli ve iki yedek kıyafetle buraya tıkılıp kalmıştı.

Sam burada olsa onu başından öper ve "EJ, bu muhteşem. Kendinle guru duymalısın," gibisinden sakinleştirici bir şey söylerdi.

Ama onun hissettiği utançtı. Bu, onun olağan duygusuydu. Okul kantininde sırada beklerken birinin ensenize, *Ucube. Çekil. İştahımı kapatıyorsun*, diye fısıldamasına alışınca ya da okul otobüsünde en önde tek başınıza oturup omuzlarınızı kasarak bir test kitabının, bir tenis topunun, bir ayakkabının başınızın arkasına çarpmasını beklemenin nasıl bir his olduğunu bildiğinizde böyle oluyordu. İşte o zaman tüm bunları sessizce sindirip kendi kendinize muhtemelen bunu hak ettiğinizi söylüyordunuz.

Bakışlarını kaldırdığında Bella'nın heykeli öpüyormuş gibi yaptığını gördü.

Hayır. Utanmış olabilirdi ama komik duruma düşürülmeyecekti. Hem de onu tarafından. "Heykelin biraz fazla olduğunu düşündüğünü görebiliyorum. Belki öyle. Ben bekârlığa veda partilerine gitmiyorum. Yazılı olmayan kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Kuralları hiç bilmem. Sadece hoş olabileceğini düşündüm. Lexi için *hoş* bir şey yapmak istedim."

Bella'nın kahkahası kayboldu. Mahcup bir ifadeyle heykeli bıraktı. "Üzgünüm. Kabalık ettim. Heykel harika, Eleanor.

Gerçekten. Ben sadece şaka yapmak istedim çünkü bu biraz... alışılmadık."

Uzun bir duraksama oldu. "Sanırım Lexi'nin çıplak heykelini getirmemiş olmam büyük şans."

Bella ona baktı. Ve sonra kahkahayı patlattı. Herkes kahkaha attı.

Eleanor sonunda kurallardan birini hatırlamıştı: Espri.

12

LEXI

Lexi uyuyamıyordu. Başının üstünde bir yerde bir sinek vızıldıyordu. Sıcaktı ve odanın içi zifiri karanlıktı, o kadar ki gözleri kapalı mı açık mı emin olamıyordu. Yanında Robyn'in yavaş soluklarını duyabiliyordu.

Yeni bir yere gittiğinde asla uyuyamazdı. Bununla ilgili bir makale okumuştu. Buna *İlk gece etkisi* deniyordu. Bazı evrimsel dürtülerin beynin sol yarım küresini tehditlere ve olası tehlikelere karşı uyanık tutmasıyla ilgili bir şeydi.

Lexi bacaklarını yataktan sarkıtıp ayaklarını soğuk karolara bastı. Teni yapış yapış, göğsü sıkışmış hâldeydi. Bir ferahlık hissetme isteğiyle Ed'in tişörtünü çekiştirdi. Tütsülenmiş bir şeyle karışmış keskin bir narenciye notası taşıyan tıraş losyonunun kokusunu aldı. Boğazının gerisine tükürük birikti.

Ayağa kalktı, karanlıkta yavaşça hareket ederken ayak parmaklarını duyarga gibi açtı. Ahşap kepenklere gidip iterek açtı. Ay bir bulutun ardına gizlenmişti, gece sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, havuzun ürkütücü parıltısından başka karanlığı bölen hiçbir şey yoktu.

Nişan yüzüğünü parmağında çevirirken Londra'nın ışıklarını, rahatlatıcı trafik gürültüsünü özlemişti. Burada sadece sineklerin vızıltısı ve uzaklardan gelen dalga sesi vardı. Sokak lambaları yoktu, evler yoktu, telefon sinyali yoktu.

Sadece onlar vardı.

Arkasını döndü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Gün boyu hiç yavaşlamamıştı. Parmak uçlarında odadan çıkıp aşağıya indi ve mutfağa gitti.

Buzdolabını açtı, parlak ışıkla gözlerini kırpıştırırken serinliğin tadını çıkardı. Bir şişe maden suyu çıkarıp büyük bir bardağa boşaltttı. Mutfak tezgâhına yaslanıp küçük bir yudum alarak soluklarını sakinleştirmeye çalıştı.

Burada olmak tuhaftı. Yunanistan'da olmak. Kendi bekârlığa veda partisinde olmak. Kendini huzursuz hissetmesine neden olan şeyin üzerindeki baskı olduğuna karar verdi. Herkes buraya *onun* için gelmişti.

Belki de sebep düğündü. Birkaç yıl önce bir arkadaşının düğün resepsiyonuna katılmış ve kendini koca bir meşe ağacının altında otururken bulmuştu. Ay ışığı dalların arasından süzülürken hemen yanındaki Bella masalarından aldığı bedava şarap şişesini kafasına dikiyordu.

"Bunu asla yapmayacağımıza söz ver," demişti Lexi.

Bella kafasını, çadırın açık kısmında acınası bir ritimle dans eden, etekleri baldırlarına kadar çıkmış orta yaşlı kadına çevirmişti. "Neyi, M&S'den alınmış bir takımla Lionel Richie şarkısında kötü dans etmeyi mi? Tutamayacağım sözler vermem."

Lexi sırıtmıştı. "Demek istediğim, asla evlenmeyeceğimize söz ver."

"Tabii ki. Bu tutabileceğim bir söz. Biz evlenmeyeceğiz. Biz partilere gidecek, maceralara atılacak ve son anda verdiğimiz kararlarla festivallere katılacağız. Ev kredileri ve emeklilik planları olan bu ezikler önümüzdeki kırk yıl boyunca yatakta aynı kişiyle kitap okuyabilirler. Ben Agent Provocateur'le[6] anlaşmamı sürdüreceğim, teşekkürler."

Lexi başını Bella'nın omzuna yaslamıştı. "Seni seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun."

---

6 Bir İngiliz iç giyim markası. *–y.h.n.*

Yine de işte buradaydı, okuma gözlüğünü baş ucu çekmecesinde tutan ve *Financial Times* gazetesine abone olan bir adama *Evet* demesine dört hafta kalmıştı. Belki de istediği buydu. Belki yatağa ayık ve erkenden, onunla ve bir kitapla girmeyi seviyordu. Belki buzdolabında sürekli iyi yiyecekler, banyoda temiz havluların olduğu evinde yaşamak hoşuna gidiyordu. Belki de bir ev, bir koca ve bir aile hayaline dâhil olmak istiyordu.

Peki ya tüm bunların çekiciliği yeni olmasından başka bir şey değilse ne olacaktı? Bir yıl sonra nasıl hissedecekti? Üç yıl sonra? Beş yıl sonra? Hâlâ aynı yatakta. Aynı adamla.

Bardağı bırakıp soğuk parmaklarını alnına bastırdı.

Anne babasının evliliği mutluluk kılavuzu değildi. Lexi büyürken babası sıklıkla araba yarışları sebebiyle uzaklarda olurdu ve bu süreçte annesi depresona girer, günlerce aynı giysileri giyer, mutfak alışverişi yapmayı ve Lexi'ye okul için öğle yemeği hazırlamayı unuturdu. Çöp paket servis kutuları ve şarap şişeleriyle dolar, pencereler kapalı tutulup bulaşıklar dağ olurdu. Ama sonra babası gelmeden önceki gün ev deli gibi temizlenir, pencereler ardına kadar açılarak tüm odalar temiz havayla doldurulurdu. Annesinin saçları boyanır, tırnaklarına manikür yapılırdı. Yeni bir elbise ortaya çıkardı. Buzdolabı yeniden dolar, annesi özenle yemek pişirirken ev bir kez daha yuva gibi kokardı. Lexi'ye de güzel bir elbise giydirilir, fırçanın sert kılları kafa derisini kızartıp acıtana dek saçları taranırdı.

Lexi bu rutini yıllar içinde öğrenmiş, babasının dönüşünde ikisinin de ışıl ışıl görünmesi gerektiğini kavramıştı. Onun kalmasını, ona sundukları hayatın ne kadar sıcak ve aydınlık olabileceğini göstermek istiyorlardı. Lexi babasının söylediği asi ve güzel kız olmalıydı. Bu performansı sürdürmeye devam ediyorlardı çünkü o ya da annesi sıkıntılı, huysuz, şikayetçi olursa babası odayı, evi, ülkeyi terk ederdi.

Çekip giderdi.

Lexi hava alma ihtiyacı duydu. Mutfaktan geçip terasın karanlığına adım attı. Masanın üstünde hâlâ titremeye devam eden bir mum parçası bronz heykelini aydınlatıyordu. Heykeli aldı, soğuk ağırlığını avuçlarında hissetti.

Dansçı. Bir zamanlar öyleydi. Eleanor ifadesini kusursuz biçimde taklit etmişti. Lexi o anlarda, kendini ritme bırakıp müziğin, dansın içinde kaybolduğunda mutluluktan havalara uçardı.

Heykelin konsantrasyonla ince bir çizgi hâline gelmiş dudaklarına sürdüğü parmaklarının altındaki bronz soğuktu. Bazen seyircilerin alkışlarını, sahne giysilerinin ışıltısını, sonrasındaki partileri, vücudundan köpürüp taşan adrenalini özlüyordu.

Peki başka bir adamın kollarında olmayı, yeni bir otel odasında uyanmayı, bacaklarının arasındaki tatlı arzu hissini özler miydi? Belki, belki özlerdi.

"Ed'i seviyorum," dedi gecenin içine, yüksek sesle. Lexi arkadaşlarıyla gece gezmesine çıktığında onlara bir şişe şampanya ayarlamak gibi düşünceli, hafta sonu için şehir dışındayken cumartesi sabahı taze kruvasan yollamak gibi şaşırtıcı şeyler yapmıştı. İki haftada bir annesini yemeğe çıkarması ve işten sonra dinlenmek için beş para etmez televizyon programlarını izlemekten gizlice keyif alması hoşuna gidiyordu.

O hâlde sorun neydi? Üstünden atamadığı bu ürpertici korku da neyin nesiydi? Omzunun üstünden simsiyah ve yüksek dağların durduğu yöne baktı. Keşke kasabaya daha yakın bir yerde olsalardı. Diğer insanların kalp atışlarını hissedebilmeyi, tavernaların ya da limandaki teknelerin ışıklarını görebilmeyi, yoldan geçen motosikletlerin hırıltısını duyabilmeyi istedi.

Burada yapayalnızlardı. Arabaları yoktu. Ayrılmalarının yolu yoktu. Lexi boş karanlıkta dururken ensesinde tuhaf, ürkütücü bir karıncalanma hissetti: Yalnız değildi.

Tetiğe geçip dinledi. Cırcır böcekleri ötüyordu. Deniz hafiften uğulduyordu.

Döndü.

İlerideki havuz su altından yeşilimsi bir ışıkla aydınlatılıyordu.

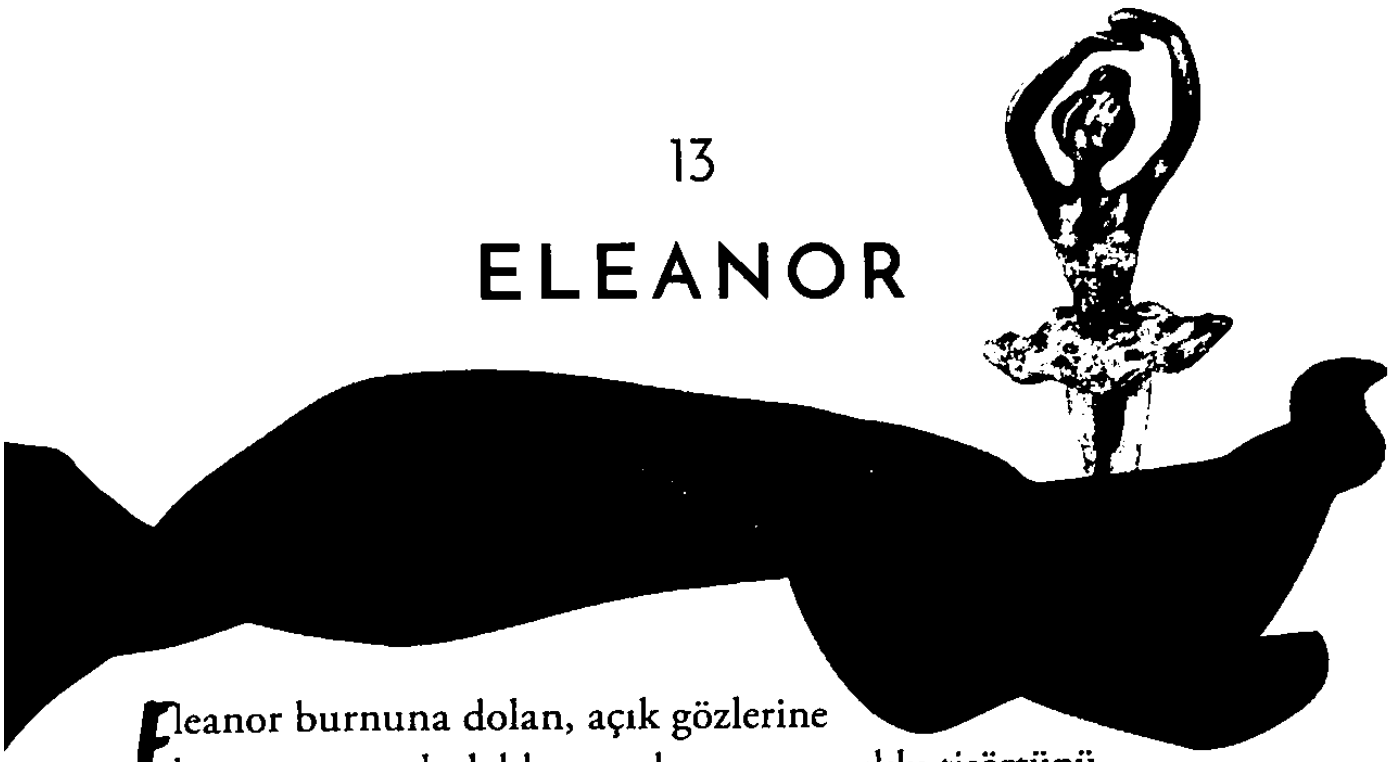
Gözlerini kırpıştırdı.

Heykel parmaklarının arasından kayıp masanın üstüne düştü.

Havuzda yüzüstü yatan bir ceset vardı.

13

ELEANOR

Eleanor burnuna dolan, açık gözlerine basınç yapan, kulaklarını tıkayan, pamuklu tişörtünü ağırlaştıran suda hareketsiz duruyordu.

Acil, ilkel hava alma ihtiyacı göğsünü tekmeliyor, *Nefes al!* diye çığlık atıyordu.

Ciğerleri yanarken kımıldamadı.

Aniden bir gürültü koptu, su köpürdü, boğuk bir çığlık duydu ve kafa derisini sızlatan bir acı hissetti.

Saçlarından çekiliyordu. Kollarını sallayarak çırpındı. Uzuvlar, sular, kelimeler çarpıştı. Tekrar dibe batarken adını duydu, kocaman açılan gözleri klordan yanıyordu.

Ayağını basıp yüzeye çıkarak nefes aldı.

Lexi havuzdaydı, ifadesi korkmuş, bağırırken çıkan sesi tizleşmişti. "Eleanor! Eleanor!"

Eleanor geriye çekilip ciğerlerini havayla doldurdu.

"İyi misin?" diye soran Lexi'nin yüzü kül rengiydi.

"Evet... Ben..."

"Tanrı aşkına, ne yapıyordun?"

"Ben... Ben... su üstünde duruyordum."

Lexi ellerini başına götürüp, "Ben sandım ki... yani öyle görünce... *ölü* gibi görünüyordun," dedi.

Ah. Pekâlâ. Eleanor neler olduğunu anlamıştı: Gecenin bir yarısı havuzda yüzüstü yatıyordu. "Anladım."

"Giysilerin üstünde!"

Eleanor vücuduna baktığında birden sütyeni olmadığını ve ıslak tişörtünün karnının kıvrımlarına hayli kötü bir biçimde yapıştığını fark etti. Kollarını kendine doladı. "Mayom yok."

"Neden?"

"İhtiyacım olacağını düşünmedim. Ben... ben aslında yüzemem."

Lexi, Eleanor'a sanki deliymiş gibi bakıyordu. "Ama havuzdaydın."

"Sığ kısımda. Sadece ayaklarımı basabileceğim sığ yerlerde. Bak," dedi kollarını kaldırarak. "Yere basıyorum."

Lexi'nin kafası karışmıştı.

Su durulmuştu, hafif dalgalar bellerine vuruyordu. "Neden havuzdasın?"

Bunların hepsi mantıklı sorulardı ama şimdi Lexi bunları sorarken Eleanor cevaplarının kulağa biraz garip geldiğini fark etti. "Uyuyamadım."

Lexi ona baktı, kaşları çatılmıştı.

"Çok sıcaktı. Duş alarak Ana'yı uyandırmak istemedim. Çok sıcakladım."

"Çok mu sıcakladın?"

"Çok sıcakladım," diye tekrarladı Eleanor. Dudakları ânın saçmalığıyla yukarı doğru kıvrıldı. İşte buradaydılar, ikisi de sırılsıklamdı, gecenin bir yarısında havuzun sığ tarafında duruyorlardı. Burnu kırışmaya başladı, dudaklarına bir tebessüm yayıldı ardından kahkaha atmaya başladı, ses göğsünde bir rahatlamayla katlanarak arttı. Omuzları sarsılıyordu.

Lexi de kahkaha atmaya başladı, elleriyle ağzını kapadı, dizleri büküldü.

Eleanor da iki büklüm olmuş, göz kapakları kırışmıştı. Tüm vücudu sarsılıyordu. Havuzun kenarına gidip tutundu. Uzun zamandır bu kadar gülmemişti.

"Aman Tanrım!" dedi Lexi nefesini tutarak. "Gerçekten öldüğünü sandım."

"Biliyorum!" demeyi başardı Eleanor. "Saçlarımın yarısını yoldun!"

"Paniğe kapıldım!" dedi Lexi kahkahaların arasında. "Oradan bakınca intihar etmişsin..." Sesi kesildi.

Eleanor bembeyaz oldu.

Bu korkunç, gergin bir sessizlikti.

Lexi utanmışa benziyordu. "Ben... Ben..."

"Demek Ed anlattı," dedi Eleanor sonunda, sesi kısık çıkmıştı.

Lexi tereddüt etti. "Evet, evet anlattı."

Öfkeli bir ateş yanaklarını kavurdu. Abisinin onun dairesine geldiği sabahı anlatışını hayal etti. Eleanor cevap vermeyince alt kattaki Penelope'den yedek anahtarı alıp içeri girmiş ve Eleanor'u banyoda yatarken bulmuştu. Eleanor o sırada yarı baygındı, Ed'in yüzündeki ifadeyi hatırlayacak kadar kendindeydi: Önce şok ve sonra neydi? Başka, daha çirkin bir şey.

Lexi'ye bunu mum ışığında bir akşam yemeği sırasında mı anlatmıştı? Endişeli ifadeler bir kadeh kırmızı şarapla silinmiş miydi? Lexi gibi hayatı gösterişli pırıltılarla dolu biri yanağında kusmuk tabakasıyla banyo zemininde yatmanın nasıl bir his olduğunu nasıl anlayabilirdi?

"Bir anlık delilikti. Hepsi bu. Tekrar olmayacak," dedi Eleanor doğrularak. Islak tişörtünü düzelterek kendine çeki düzen vermeye çalıştı.

Lexi başını salladı. "Çok zor şeyler yaşamışsın, Eleanor. Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Eleanor sözlerindeki içtenliği duymuştu.

"Bak," dedi Lexi bir adım yaklaşarak. O kadar yakındı ki Eleanor ona uzanmasından, kolunu ona dolmasından korktu. "Birbirimizi uzun süredir tanımıyor olabiliriz ama konuşmak istersen ben buradayım. Tamam mı? Aradığın cevaplar bende olmasa da seni dinleyebilirim. Dinlemek isterim."

Eleanor yüzünde şakaklarını sıkıştıran bir baskı hissetti. "Evet. Tamam. Teşekkür ederim." Sesi boğuk çıkmıştı.

Uzun bir sessizlik oldu. Havuzun filtresinin uğultusu duyuluyordu.

Eleanor boğazını temizledi. "Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Sorun yok," dedi Lexi. Başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama Eleanor, "Gidip kurulanayım. Sonra da yatarım," diyerek sözünü kesti.

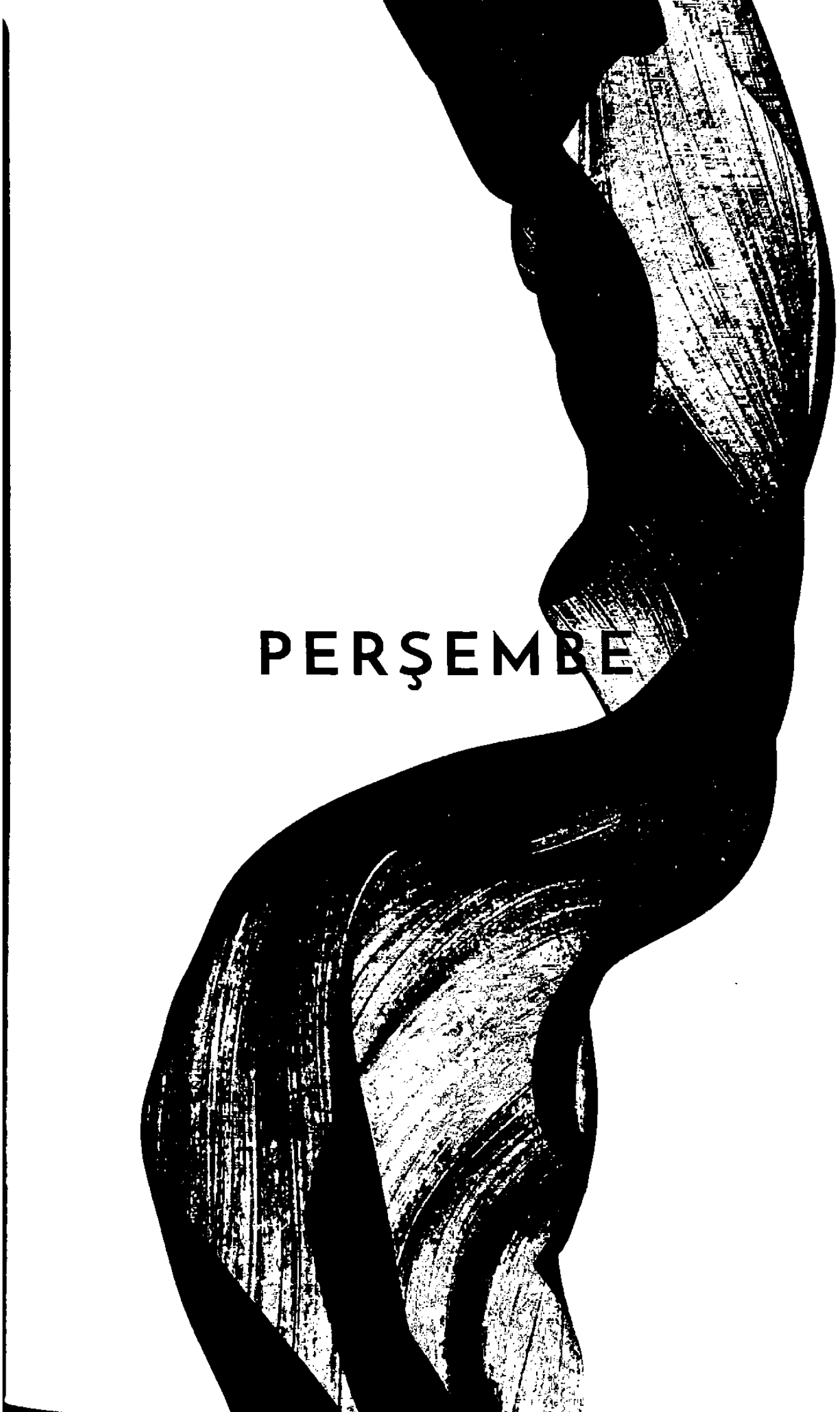
"İyi fikir."

Havuzun basamaklarını çıkan Eleanor'un üstünden sular damlıyordu. Lexi'nin onu izlediğini hissedebiliyordu, sırılsıklam tişörtü gamzeli poposuna yapışmışken zor olsa da kendinden emin ve ağırbaşlı yürümeye gayret etti.

"Bu arada, buna ilk gece etkisi deniyor. Yeni bir yere gittiğinde uyuyamamanın nedeni bu," diye seslendi Lexi arkasından.

"Peki," dedi Eleanor hafifçe salladığı başının bir onaylama gibi görünmesini umarak.

Islak ayaklarıyla diğerlerinin uyuduğu karanlık villanın içine girerek gözden kaybolurken uykusuzluğunun yeni bir yerde olmasıyla hiç ilgisi olmadığını biliyordu.

PERŞEMBE

14
ANA

Ana değirmenin kolunu çevirirken taze öğütülmüş kahve çekirdeklerinin kavruk kokusunu içine çekti. Arkasındaki çaydanlıkta su kaynıyordu ama villanın geri kalanı keyif verici biçimde sessizdi. Ana sabahları ilk kalkan olmayı seviyordu. Öne geçmiş gibi, sadece kendisi için çalınmış bir an gibi geliyordu ona. Tanrı biliyor ya, bu anların sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi.

Kahveyi demleme aparatına doldurduktan sonra içine kaynayan suyu döktü. Yoğun, koyu tütsülenmiş aroması buharla birlikte yükseldi. Gözlerini bir an kırpıştırdı. Kahve demliğini tepside bekleyen küçük bir sürahi tam yağlı süt, toprak bir kupa ve en önemlisi kitabının yanına koydu.

Teras hâlâ gölgeydi, güneş daha dağların arkasından yükselmemişti. *Vay canına, ne manzara ama!* diye düşündü bir elini beline koyup engin ufka ve gökyüzünü kaplayan sabahın pembemsi çizgilerine bakarak. Dün gece villanın sessizliğini sağır edici bulmuş, tanıdık trafik gürültüsünü, yoldan geçenlerin yükselip alçalan seslerini, sokak temizleyicilerinin uğultusunu özlemişti ama sabah ışığında her şey harika görünüyordu.

Soğuk taşların üzerinde ilerledi, hava yeni açan çiçeklerin kokusuyla dolmuştu. Tepsiyi alçak duvarın üstüne koyup kenardan kayalara inen dik yamaca baktı. Bu kadar yüksekte olmak baş döndürücüydü.

Kahveyi fincanına doldurdu, duvarın kenarına bir sandalye çekti ve ardından oturup kitabını açtı. Kalbi bu ânın beklentisiyle hızlandı. Bu –kahve ve kitap– onun sabah ritüeliydi ve onu bozanın Tanrı yardımcısı olmalıydı.

Bunu yapmaya yıllar önce, Luca altı aylıkken, hayatı çılgınca kontrolden çıkıyormuş gibi hissettiği zaman başlamıştı. Luca'nın çığlıkları ve acil ihtiyaçlarıyla yataktan sersem ve bitkin hâlde kalkıyordu: *Karnımı doyur! Altımı değiştir! Kucağına al!* Yarı açık gözleriyle evin içinde sendeleyerek dolanıyor, karnını doyurup altını değiştirdiğinde çoktan tükenmiş oluyordu. Bekâr bir anne olup sabahın yedisinde bitkin düştüğünde önündeki gün gözüne çok uzun görünüyordu. Bu yüzden bebekten *önce* kalkmaya başlamıştı. Annesi ona deli olduğunu söylemişti – Uykunun bir saniyesini kaçırma!– yine de o kısacık zaman parçası ona aitti ve uykudan çok daha değerliydi çünkü Luca uyandığında Ana ayılmış, dinlenmiş ve minik bebeğinin sıcak vücudunu kendininkine bastırmaya hevesli oluyordu.

Luca artık bir ergen olmasına ve annesi üstündeki örtüleri çekip, perdeleri ve pencereleri açmadığı sürece geç saatlere kadar yatmasına rağmen bu rutini sürdürmüştü.

Saatine baktı. Luca hâlâ teyzesinin çekyatında uyuyor, Leonora da kalktığında hazır olması için pankek hamuru hazırlayıp birlikte servis edeceği muzları karamelize ediyor, şurubu ılıtıyor olmalıydı. Küçüklüğünden beri Luca'nın en sevdiği kahvaltı buydu.

Daireden içeri girdiğinde kendini bacaklarına atıp, "Annem geldi!" diye bağıran o küçük tombul suratlı oğluyla işten döndüğünde kafasını telefonundan kaldırmayan çocuk nasıl aynı kişi olabilirdi?

Dün okuldan aramış, Luca'yla üç arkadaşının okul bahçesinde marihuana içerken yakalandıklarını ve on gün okuldan uzaklaştırıldığını bildirmişlerdi. Ana, bir Yunan süpermarketinin önünde hışırtılı hattın diğer ucundan söylenenleri dinlerken kanı

çekilmişti. "Bir hata olmalı," dese de kelimeler kendi kulağına bile inandırıcı gelmemişti. Geçen yıl takılmaya başladığı çocuklardan haberdardı. Luca'yı nazikçe uzaklaştırmaya çalışmıştı ama söyleyecek nesi vardı? Onu bir yöne çekerse Luca diğer yöne gidecekti.

Hemen Luca'yı aramıştı. Luca'nın sesi aksi, müdanasızdı. Öfkeliydi. Ana'yı korkutan da buydu: Öfkesi. Luca hep nazik, hassas ve sorumluluk sahibi bir çocuk olmuştu. Kitapları, resim yapmayı, hafta sonunda Doğal Tarih Müzesi'ni gezmeyi severdi ama sonra, bu süreçte bir yerde büyümüş, uzaklaşmıştı ve Ana onu kaybetmişti. Çok çalışıp yanlış yere odaklanarak işaretleri kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

Leonora'dan uzaklaştırma olayını ebeveynine söylememesini istemişti. Sonuçta sadece Ana'yı suçlayacaklardı. Annesi hüzünlü bakışlarla başını sallayarak sitem etmeyi severdi: *Bu çocuğun bir babaya ihtiyacı var.*

Ana'nın ebeveyni Uganda göçmeniydi. Seksenlerde Brixton'a geldiklerinde *uyum sağlamak* için her şeyi yapmışlardı. İngiliz giysileri almış, İngiliz yemekleri pişirmiş, İngiliz aksanını öğrenmişlerdi. Ana ve kardeşine şikâyet etmemeleri, meydan okumamaları, farklı olmamaları öğretilmişti.

Onlar da bunu yapmışlardı. Asla şikâyet etmemiş, asla karşılık vermemişlerdi. Düştüklerinde sadece yeniden kalkmışlardı. Ama Ana, Luca için durumun farklı olmasını istiyordu. Oğlunun kendini göstermesini istiyordu. Kim olduğu ve kapladığı alan için asla özür dilememesini istiyordu. Diğerleriyle aynı fırsatlara sahip olmasını istiyordu. Bunun için savaşmasını istiyordu.

Yine de on beş yaşına gelen oğlu bir şekilde öfkeliydi, okuldan uzaklaştırılmıştı ve içinde kaynayan bir şeyler vardı. Ana Luca'yı, kız kardeşini, küçük mutfak penceresi karşıdaki çamaşırhaneye bakan dairesini, yaz gecesinde içeriye dolan sabun kokusunu özlediğini hissetti.

Buraya gelmemeliydim, diye düşünürken deniz manzarası saf ve temiz güzelliğiyle onunla alay ediyordu. Luca'yı bırakıp doğru düzgün tanımadığı bir grup kadınla bekârlığa veda kutlamasına gelerek biriktirmesinin daha iyi olacağı parayı harcıyordu. Bencildi, çok fazla şey istiyordu.

Aniden durdu. *Hayır,* bu *onun* değil, annesinin sesiydi. Suçlama, fedakârlık kisvesi altına gizlenmiş bir yargılamaydı. Ana çok çalışmıştı. Tasarruf konusunda titizdi. İyi bir anneydi. Ara vermeyi, küçük bir tatili, kendisi için bir şey yapmayı hak etmişti.

Omzunun üstünden mükemmel görünen villaya baktı.

Ama, diye düşündü tereddütle, *bu tatili değil.*

Bu kadınlarla değil.

Bakışları yatak odalarını karartan kepenkler üzerinde gezinip Lexi'nin uyuduğu odanın üstündekilerde durdu.

İçinden bir ses ona, *Eve git,* diyordu. Havaalanına gitmek için bir taksi çağırmalıydı. Londra'ya dönmeliydi. Bu kadınları bir daha asla görmemeliydi. Lexi'yi kendi hâline bırakmalıydı. Bekârlığa veda partisi, bir an için bile olsa yolunu kaybettiği garip bir zamana ait anı olarak kalabilirdi.

Lexi odasının panjurlarını açmış, ince kollarına vuran ışığın altında günü karşılarken Ana bunu yapamayacağını biliyordu.

15

FEN

Fen kollarını başının üzerine atmış, koltuk altlarının pürüzsüz çukurları açıkta uyuyan Bella'ya, "Yürüyüşe gidiyorum," diye fısıldadı.

Bella uyurken, gün boyunca ne kadar uygunsuz davranırsa davransın uykuya daldığında masum hâline geri dönen bir çocuk misali yumuşak, kırılgan görünüyordu.

Dünkü tartışmaları hararetini hâlâ koruyordu fakat Fen bekârlığa veda partisinin bunu irdelemenin yeri olmadığını biliyordu. Eve dönene kadar bekleyebilirdi. "İstersen gelebilirsin," diye ekledi.

Bella yan döndü. "Saat ona kadar gün ışığı istemem."

Fen sırt çantasını alıp odadan çıkarken çok rahatlamıştı. Bella sıcaktan, çantanın ağırlığından, yürüyüşün uzunluğundan sızlanacak, nihayetinde erken dönmek zorunda kalacaklardı.

Salonda panjurlar ardına kadar açılmış, sabah güneşine eşlik eden yasemin çiçeklerinin kokusu villaya dolmuştu. Havuzun ilerisinde Lexi'nin topuklarını yoga matının üstüne koymuş, aşağı bakan köpek duruşu pozisyonunda olduğunu gördü. Hemen yanındaki alçak duvarın üstüne kahve demliği koymuş Ana ise kitap okuyordu.

Odanın öteki ucuna yürürken bakışları dün Bella'nın gösterdiği fotoğrafına kaydı. Midesi bulandı.

Burada durması mümkün değildi. Çerçeveyi eline alıp kendi resmini inceledi. Fotoğraf çekildiğinde daha on dokuz yaşında, hâlâ hayat dolu ve deneyimsizdi. Neşeli gülümsemesi olan o kızı uyarmak ve ona, *Dikkatli ol. Seni neyin beklediğini bilmiyorsun,* demek istedi.

Kaburgalarına yayılan bir gerginlik, parmak uçlarında bir titreme hissetti. Dişlerini sıkıp bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Korkmasına gerek yoktu. Bitmişti. Geçmişte kalmıştı. Kapanmıştı. Bunu atlatmıştı. Artık daha güçlüydü.

Yine de kendine baktığında tek duyduğu onun sözleriydi: *Beni tiksindiriyorsun.*

Durup düşünmeden dolaba eğilip fotoğraf çerçevesini en dibe itti. Kapağını çarparak kapadı, ardından ellerini şortuna kuruladı. O adamın canı cehennemeydi.

Nefes aldı.

"Seninle gelmemin sakıncası olmadığına emin misin?"

Fen arkasını döndü. Robyn kapının yanında eğilmiş spor ayakkabılarını bağlıyordu. Robyn'e yürüyüşe çıkmaktan bahsettiğini tamamıyla unutmuştu. Aslında tek başına gitmeyi, dağların arasında yalnız kaybolmayı isterdi ama yanında çantasıyla gülümseyen Robyn çok hevesli görünüyordu, bu yüzden Fen sadece, "Eminim," diyebildi.

Sabahın ışığı loştu ve havada mis gibi çam kokusu vardı. Kıvrımlı toprak yolu takip ederlerken güneş hâlâ dağın arkasındaydı ve yükselmeden önce en az bir saat daha gölgede yürüyebileceklerdi.

Çalıların ve selvi ağaçlarının arasındaki patika yukarı eğimliydi, her adımlarında toz bulutları yükseliyordu. Fen'in yanında soluk dizlerini kaldırarak ilerleyen Robyn'in atkuyruğu sallanıyordu.

Uzaktan gelen bir çan sesi dağlarda yankılandı. "Yakınlarda kilise mi var?" diye sordu Robyn nefes nefese.

"Dağın kuzey tarafında bir manastır var. Sadece uzaktan gördüm, kadınların gitmesi yasak."

"Ne? Neden?"

"Baştan çıkarılmamak için sanırım. Rahiplerin düşüncelerini temiz tutmak için," dedi kaşını kaldırarak. Fen'in kilise kurallarına tahammülü yoktu; sıkı bir dindar olarak yetiştirilmesi, cinselliğini kuşatan ve içinden atması yıllar süren suçluluk ve utancı miras bırakmıştı.

Patika daralırken Fen öne geçti. Güneşten çatlamış toprak çiçek açmış kekiklerle doluydu. Bir kayanın altından çıkan kertenkele önlerinden geçip dikenli bir çalının arasında gözden kayboldu.

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi Robyn. "Düşen bir oyuncağı almak, bir karıncayı incelemek ya da Jack'i pirinç kekiyle ikna etmeye çalışmak için on adımda bir durmadan yürümek çok güzel."

Fen güldü. "Yürüyüş yapma fırsatı bulabiliyor musun?"

Robyn iç çekti. "Hayır. Ama çok özlüyorum. Üniversitedeyken dağcılık kulübendeydim. Kulağa geldiği kadar anti-sosyal bir etkinlikti ve ben çok seviyordum. Yirmili yaşlarımda da devam ettim, hafta sonları Brecon Beacons'a giderdim. Neredeyse hiç el değmemiş bir yer ve baharda renkler nefes kesici olur. Ama sonra kocamla –eski kocamla– tanıştım ve alışkanlıklarımı bıraktım."

"Belki yeni alışkanlıklar edinmenin vakti gelmiştir."

"Doğru," dedi Robyn arkasından, Fen sesinden gülümsediğini anlamıştı. "Lexi senin özel antrenör olduğunu söyledi. Stüdyonun önünden geçmiş olabilirim. Westbourne'de mi?"

"Evet, tek yön yolun başında."

"Pencerende kocaman bir bambu var mı?"

"İki tane."

"İşe giderken önünden geçiyorum. Branksome'da oturuyorum."

"Öyle mi? Yani Bella'yla aranızda bir sokak mı var?"

Kadın bir an duraksadı. "Evet."

Bella, Robyn'den nadiren bahseder, bahsettiğinde de onun sıkıcı olduğu, Lexi olmasa uzun zaman önce ilişkisini keseceği arkadaşlarından biri olduğu izlenimini verirdi.

"Bella'ya ders veriyor musun? Öyle mi tanıştınız?"

"Market alışverişinde tanıştık. Romantik, değil mi?"

"Ben eski kocamla bir ayak hastalıkları uzmanının bekleme odasında tanışmıştım. Yani yargılayamam."

Fen sırıttı. "Bunu duyunca konservelerin bulunduğu reyon romantik geldi. Aslında koşullar üzücüydü, Penny adında felç geçiren sevimli, yaşlı bir kadın sayesinde karşılaştık. Yanına ilk Bella gitti. Çok sakin ve çok güven vericiydi. Sesi hiç telaşlı değildi. Neşeli ve sakin konuşmaya devam etti. Eskiden hemşire olduğunu tahmin etmeliydim."

"Evet, işinde iyiydi," dedi Robyn.

Fen, Robyn'e baktı. İfadesi rahattı. *Gerçekten bilmiyor.*

"Ambulans geldiğinde," diye devam etti Fen, "Bella, Penny'ye kızına haber vereceğine dair söz verdi. Nerede oturduğunu biliyordum. Benim sokağın köşesindeydi, böylece Bella'yı oraya götürdüm ve o, Penny'nin kızına haber verirken arabada bekledim. Sonra Bella ve ben sanırım kendimizi toplamak için arabamda oturduk. Olanlar hakkında bir şeyler söyleyeceğini sandım ama sonra radyoda doksanlardan bir şarkı çalmaya başladı. Sanırım TLC'ydi. Kanalı değiştirmek üzereyken, "Bu şarkıyı çok severim," dedi. Ve o anda arabamda şarkı söylemeye başladı, sesi detone ama kendinden çok emindi."

Robyn güldü. "Şarkı 'Waterfalls" muydu?"

"Evet!" Fen başını geriye atıp kahkahayla güldü.

"Şükürler olsun ki bagaj limiti on kiloydu," dedi Robyn. "Aksi hâlde karaoke makinesini yanında getirirdi."

"O Lexi'nin veto ettiği üç şeyden biriydi: *duvak, penis, karaoke.*"

Robyn kahkaha attı. Bu yüksek sesli, içten ve büyük bir kahkahaydı. Fen'in hoşuna gitti.

"Özel antrenörlük işine nasıl başladın?" diye sordu Robyn dikleşen patikada yürümeye devam ederken.

Fen, Robyn'e basmakalıp bir açıklama yapabilir, nedeninin başkalarının forma girme hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olmanın tutkusu olduğunu söyleyebilirdi ama bunun yerine belki burada olduğu için, belki de yürüyüş tempoları bir şeyleri serbest bıraktığı için kendini sırrını paylaşırken buldu. "Birkaç yıl önce oldukça zorlu bir dönemden geçtim." Kayalıkların ötesine doğru baktı, bakışları bir an villaya kaydı, karanlık bir anı yüzeye çıkıyordu. "Kendime güvenimi, motivasyonumu kaybetmiştim. Formda değildim, çok kötü yiyordum. Bournemouth'ta pek fazla insan tanımıyordum, bu yüzden deniz kıyısında uzun yürüyüşlere çıkıyordum... sırf hareketsiz kalmaktan daha iyi olduğu için."

Fen adımlarının hızını düşürmeden anlatmaya devam etti. "Yavaş yavaş forma girmeye başladım ve çok geçmeden spor ayakkabılarımı giymeye, yol üstünde biraz koşmaya karar verdim. Endorfin salgılamak gibi basit bir şey miydi yoksa egzersiz doğamda mı vardı bilmiyorum ama daha çok kendim gibi hissetmeye başladım. Kilo verdikçe daha güçlendiğimi hissettim. Daha mutlu oldum."

Yol genişleyince Robyn, Fen'in yanına geçti.

"Bedenle zihin bağlantısı ilgimi çekti, böylece okumaya başlayıp beslenme ve olumlu alışkanlıklar yaratmanın ve sürdürmenin ardındaki psikolojiyi öğrendim. Özel antrenörlük eğitimi almak için para biriktirdim, birkaç yıl başkasının yanında çalıştıktan sonra bir adım atıp kendi stüdyomu kiralamaya karar verdim. Gördün, küçük bir yer ama ben seviyorum. Öğle aralarımda sahile yürüyebiliyorum ve danışanlarım da harika."

"Ne tür insanlara eğitim veriyorsun?" diye sordu Robyn nefes nefese.

Fen adımlarını yavaşlattı. "Hepsi Instagram sayfalarında paylaşmak için baklava yapmaya çalışan spor salonu kuşları değil. Anneler, büyükbabalar, gençler... Vücutlarından en iyi şekilde faydalanmak isteyen insanlar var."

Robyn gülümsüyordu. "Hoşuma gitti."

"Bazen modern hayat bizi başarısızlığa itiyor gibi hissediyorum. Hareketlerimizin çoğunu dış desteklerle yapıyoruz: arabalar, metrolar, asansörler, yürüyen merdivenler. Geçtiğimiz her sokakta bir kafe veya fast-food restoranı varken sağlıklı beslenmek de zor olabiliyor. Çoğumuz apartman dairelerinde yaşıyoruz, hareket edebileceğimiz bahçelerimiz yok, bu yüzden insanlar egzersizlerini dışardan destekle sürdürmeye başladı ve bu da haftada bir ya da iki kez gidilen spor salonu ve fitness dersi hâline geldi. Sanırım ben insanların alışkanlıklarına, yaşam tarzlarına bakmalarına ve günlük rutinlerinin içine nasıl daha fazla hareket katabileceklerini keşfetmelerine yardımcı olmaktan keyif alıyorum." Fen bir anda ne kadar çok konuştuğunu fark etti. "Özür dilerim, dağda vaaza döndü."

"Büyüleyici. Bence bu tam da ihtiyacım olan türden bir şey."

Fen ona baktı. "Bir ara stüdyoma uğrasana."

Robyn gülümsedi, nihayet dağın arkasından çıkan güneş yüzüne vuruyordu. "Çok isterim."

Arkadaşlarımız bizi anlayan insanlardır. Marmite'lı kızarmış ekmeğin bizi rahatlatan yiyecek olduğunu bilirler, kırtasiye malzemelerine olan takıntımızı paylaşırlar, acil durum çikolata stokunu nerede tuttuğumuzu görmüşlerdir. Arkadaşlarımız ilk öpücüğümüzün hikâyesini, bizi piste çeken şarkıyı ya da David Bowie'yi neden ağlamadan dinleyemediğimizi bilirler.

İyi arkadaşlarımızla vakit geçirdiğimizde vücutlarımızın kimyası değişir. Mutluluk hormonlarından oluşan güzel bir kokteyl –oksitosin, dopamin ve serotonin– ruh hâlimizi yükseltir. Araştırmalar arkadaşlıkların beynimizdeki olumlu sinir bağlarını güçlendirebileceğini, duygusal zekâmızı geliştirebileceğini göstermiştir.

Hatta arkadaşların ilaç olduğu bile söylenebilir.

Ama herhangi bir kimyager, bir insana ilaç olanın bir başkasına zehir olabileceğini bilir.

16

BELLA

Bella bulutsuz gökyüzünün altında deniz yatağında yatıyordu. Güneşi seviyordu. Güneşle çıkabilirdi. Güneş parlarken hiçbir şey acil ya da zorlayıcı görünmüyordu. Sıcağı sevmeyen insanları hiç anlamıyordu. Robyn sürekli kışı tercih ettiğini söylerdi. Gri gökyüzünün, kemiklere işleyen soğuğun veya karla karışık yağmurun nesi güzeldi?

Bella Akdeniz hayat tarzına hayrandı: öğle uykuları, şarap eşliğinde öğle yemekleri ve şafak sökene kadar süren partiler. "İtalyanların tüm özelliklerini almışsın," derdi babası çenesini neşeyle sıkarak. Verona yakınındaki göller bölgesinden bir köydendi ama Bella'nın annesiyle bir otelin kapı görevlisi olarak çalıştığı Londra'da tanışmış, birbirlerine âşık olup evlenmişlerdi ve annesi İngiltere'den ayrılmayı hiçbir zaman kabul etmemişti. Verdiği tek taviz Londra'dan Bournemouth'a, sahil kenarında bir kasabaya taşınmaktı.

Havuz kenarındaki telaşlı, dengesiz ayak seslerini kahkahalar takip etti. Bella başını çevirdiği anda Lexi'nin zıpladığını, bronzlaşmış dizlerini göğsüne çekip sıkıca sarıldığını gördü. Havuza bombalama atlamıştı.

Sırılsıklam olan Bella bağırırken deniz yatağı dalgalanan havuzda sallanmaya başladı. Dengesini korumaya çalıştı ama sallantının durdurulamayacağını hissediyordu. Güneş gözlüğü, ruju, fönlü saçlarıyla devrildi.

Suyun altında gözlük yüzünden kaydı, bacaklarını deli gibi çırptı. Yüzeye çıktığında bir yandan öksürüyor, bir yandan kahkaha atıyordu. "Seni pislik!"

Lexi o kadar çok gülüyordu ki suyun üstünde zor duruyordu.

"Güneş gözlüğüm!"

"Ben alırım!" Lexi daldı, vücudu klorlu maviliğin içinde gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra koyu renk güneş gözlüğüyle yüzeye çıktı. Bella'ya doğru yüzüp camları su damlalarıyla parlayan güneş gözlüğünü ıslak başına taktı.

Fırsatı değerlendiren Bella kahkaha atarak Lexi'yi omuzlarından itip suya batırdı. Suyun üstüne baloncuklar çıktı, Lexi'nin saçları yüzünün önünde yelpaze gibi açıldı. Hava almak için çıktığında havuz suyunu ağzından fışkırttı.

Bella hâlâ gülüyordu. Çocuk gibiydiler. Havuzda eğlenen bir çift çocuk. Hepsi buydu. Bella'nın tek istediği buydu.

İkisi de nefes nefese kenara yüzdü. Kollarını güneşten ılınmış betona yasladılar. Bella akan rimelini silmek için bir parmağını gözünün altına sürdü. "Bence düğünü iptal et, bundan sonra burada yaşayalım."

"Uzo ve zeytinle yaşayabiliriz," dedi Lexi.

"Öğlenleri uzun şekerlemeler yaparız."

"Güzelce bronzlaşırız," diye ekledi Lexi. "Peki para kazanmak için ne yapacağız?"

Bella bir süre düşündü. "Senden mükemmel bir keçi çobanı olur."

Lexi güldü, yanık teni yüzünden dişleri olduğundan daha beyaz görünüyordu. Bella uzanıp burnunun üstüne dokundu. "Çillerin çıkmış."

"Şimdiden mi?"

Lexi'nin çilleri onu ergenlik yıllarındaki gibi daha genç, daha körpe gösteriyordu. Bella on üç yaşındayken Bournemouth'ta yeni bir okula başladığı, Londralı güçlü kız gibi davrandığı zamanı hatırladı. Lexi ve Robyn'i okul bahçesinde birlikte el

ele otururlarken görmüştü, omuzları sarsılarak kahkaha atıyorlardı. Sadece mutlu değil, huzurlu ve uyumlu görünüyorlardı.

Bu ikisi, diye karar vermişti o an. Bu iki kızla arkadaş olmak istemişti.

Lexi havuzdan çıkıp zeminde ıslak ayak izlerini bırakarak şezlonguna döndü.

Bella da onu takip edip saçlarındaki suyu sıktı. "Robyn nerede? Bu sabah onu görmedim."

Lexi şezlongun üstüne bir havlu serip oturdu. "Fen'le yürüyüşe gitti."

"Öyle mi?" Bella yarı uykuluyken Fen söylemiş olmalıydı. Robyn'in yürümeyi ne kadar sevdiğini unutmuştu. Sırt çantasına bir şişe şarap ya da birkaç bira koyup akşam bir bara gitmek yerine yerine kumsalda yürüyüş yapmayı öneren hep o olmuştu.

Lexi güneş gözlüğünü takıp kitabını aldı.

"*Bir Yoga Uzmanının Otobiyografisi,*" dedi Bella kitabın kapağına bakarak. "Bana Londra'yı inzivaya çekilmekle takas edeceğini söyleme."

"Ed'in bundan hoşlanacağını sanmam."

Taşların üstündeki sandaletlerin tıkırtısıyla ikisi de başlarını çevirdi. Eleanor özel dikim diz boyu şortu, batik desenli tuhaf tişörtü ve ancak büyük teyzesine ait olabilecek kenarları sarkık şapkasıyla terasta yürüyordu. Cildi Akdeniz'in kavurucu sıcağına dayanamayacak kadar soluk görünüyordu.

"Sen ne düşünüyorsun, Eleanor?" diye soru Bella. "Ed bir Hindu tekkesinde yaşamak ister mi?"

"Hayır. Ayakları o sandaletlerin içinde korkunç görünürdü."

Lexi güldü.

"Ana ve ben Old Town'a gitmek için taksi çağırdık," dedi Eleanor. "Bir saate gelecek. Gelmek ister misiniz?"

"Çok isterim!" dedi Lexi.

Bella tüm gün havuz kenarında uzanıp kokteyl içmeyi planlıyordu ama Lexi gidecekse o da gidecekti. Belki kaldırım

üstünde gölgelik küçük bir masa bulurlar ve kokteyllerini orada içerlerdi.

Ama belki de kalmalıydı. Havaalanında yaşadıkları korkunç tartışmanın ardından Fen'le arasını düzeltmek istiyordu. Diğerleri olmadan vakit geçirmek kesinlikle ihtiyaçları olan şeydi. "Sanırım ben kalıp Fen'i bekleyeceğim."

Döndü, güneşin altında gözlerini kısıp Fen'i görmek için dağın yol yol olmuş yamaçlarına baktı. Ama kusursuz mavi gökyüzüyle çerçevelenmiş kavruk topraklar ıssız görünüyordu.

17
ROBYN

Öğle güneşinin kavurucu sıcağında dağ yamacından aşağı inen Robyn ve Fen, gevşek toprakta basacak sağlam yer bulmakta zorlanıyorlardı.

Robyn aşağı varıp nefes almak için durakladığında bacaklarının etrafını bir toz bulutu kaplamıştı. Tişörtünü terden ıslanmış teninden çekiştirdi.

"Yüzmek ister misin?" diye sordu Fen kıyı şeridinin doğu tarafına bakarak.

Hafif dalgalı ve güneşte parlayan deniz aklını çelecek kadar yakındı ama uçurumun kenarından oraya bir geçiş görünmüyordu. "Nasıl gireceğiz?"

"Yolun hemen ilerisinde bir koy var. Burada kaldığım yaz oraya kürek çekerdim. Yanlış hatırlamıyorsam oraya inen birkaç basamak vardı. Biraz zorlayıcı olabilir. Denemek ister misin?"

Serin suya girme fikri baş döndürücüydü. "Kesinlikle." Tazelenen enerjiyle Fen'i takip edip çorak uçurum kenarında uzun adımlarla ilerleyerek sinek kaynayan çalılıkları geçti. Dolambaçlı yol yorgun olmasına rağmen villaya dönmeye hazır olmayan Robyn'in hoşuna gidiyordu.

"Aşağıda," dedi Fen koyu işaret ederek.

Uçurumun dibinde tüm baştan çıkarıcılığıyla beyaz kumlu küçük bir koy duruyor, kristal berraklığındaki su hafif hafif kıyıya vuruyordu.

"Görünüşe bakılırsa basamaklar aşınıp kaybolmuş," dedi Fen. Geriye sadece aşağıdaki koya inen dik bir patika kalmıştı. "Aşağı inebilir misin?"

Robyn patikaya baktı. Sahile doğru zikzaklarla inen güvenilmez bir keçi yoluna benziyordu. İkisinden biri kayarsa en az otuz metre aşağı yuvarlanırdı. Korku teninin altında karıncalandı.

Fen ona bakıyor, cevabını bekliyordu.

Güneş başının tepesine vuruyor, ter memelerinin arasından akıyordu. Işıl ışıl deniz kışkırtıcı bir biçimde yakındı. Robyn nefes aldı. "Evet."

"Yavaş hareket edelim," dedi Fen. "Beni takip et."

Sessizce inmeye başladılar. Robyn bir ayağını diğerinin önüne atarken baldırlarındaki titremeyi hissediyor, kalp atışını kulaklarında duyabiliyordu. Kayalıkların üzerindeki bir yarıkta kırmızı karıncalar yürüyordu. Hafiften esen deniz meltemini hissedebiliyordu. Susuzluktan boğazı kurumuştu.

Aşağı bakmayıp sadece ayaklarını koyduğu yere odaklandı. Nefesi sıklaşmıştı. Ufak sineklerden oluşan bir bulut yüzünün çok yakınında vızıldayınca onları uzaklaştırmak için elini salladı.

Bir anda zemin hareket edip kaymaya başladı. Ayaklarının altındaki kurumuş toprak parçası ufalanarak toz hâline geldi. Dengesi bozulan Robyn dik durmaya çalışırken çığlık attı.

Fen onu elinden yakalayıp kenardaki daha sağlam kısma çekti. "İşte! Seni tuttum."

Robyn avuçlarını sert taşa yaslayarak kayalıklara yapıştı.

"İyi misin? Geri dönebiliriz?"

Robyn başını iki yana salladı. "Bunu yapabilirim."

"Hiç şüphem yok." Fen, Robyn'in elini bırakmadı; bakışları önde, omuzları kayalıklara sürtünerek adım adım ilerlediler.

Kısa süre sonra patika genişlemeye başladı, tehlikeli kısmı geçmişlerdi. Nihayet kumsala vardıklarında Fen, Robyn'in parmaklarını sıktı. "Başardın."

Yüksek kayalıkların gölgelediği minik koyda duruyorlardı. Robyn arkasını dönüp geldikleri yola baktı. Yüksekti. Saçmalık derecesinde yüksekti. "Ulu Tanrım."

"Üzgünüm," dedi Fen, "patika hatırladığımdan daha tehlikeliymiş. Ama yukarı çıkmak daha kolay olacak."

"Artık kesinlikle yüzmem lazım." Tam o anda mayo giymediğini hatırladı. Fen'e söylemek üzereyken kadının ayakkabılarını çıkarmaya, askılı tişörtünü başının üstünden çekmeye, iç çamaşırını indirmeye başladığını gördü.

Fen doğruca su kenarına yürüdü, bronz vücudu kaslı ve güçlüydü, hiç tereddüt etmeden denize girdi.

Robyn kendine bakarak soyunacak cesareti olup olmadığını düşündü. Jack doğduğundan beri kimsenin yanında soyunmamıştı, karnındaki gevşek deriden, memelerinin içi boşlamış görüntüsünden utanıyordu. Lexi ve Bella'nın havuz başında uzanacaklarını, ne giyerlerse giysinler harika ve formda görüneceklerini bildiğinden tatil için hangi mayoyu alacağı konusunda hayli zorlanmıştı. Diğer yandan burada üstünde giysileriyle sıcakta kavrulamazdı.

Fen çoktan kıyıdan uzaklaşmıştı, etrafta başka kimsecikler de yoktu. *Hadi ama Robyn.*

Çömelip yürüyüş ayakkabılarının bağlarını çözdü. Çoraplarını çıkarıp pembe parmaklarını kıvırdı. Sıcaktan şişmiş ayaklarını denize sokma dürtüsü dayanılmazdı. Bir cesaret patlamasıyla terden sırılsıklam olan giysilerini ve iç çamaşırlarını çıkarıp denize doğru hızla koştu.

Soğuk su baldırlarına çarpıp rahatlatıcı bir biçimde kalçasına tırmandı. Robyn suya daldı, kızarmış cildinin her yerini serinleten tuzlu su inanılmaz ve tatmin ediciydi.

Dümdüz olmuş saçları ve kirpiklerinden damlayan sularla yüzeye çıktığında neşeyle bağırdı. Sırtüstü yatıp kollarını iki yana açtı, güneş açıkta kalan meme uçlarını ısıtırken Robyn gülümsediğini fark etti.

Göz ucuyla Fen'in sakin, ustaca kulaçlar attığını görebiliyordu. Atletik ve güçlü vücuduna, Robyn'in başını döndürecek biçimde kendini tanıyor olmasına hayran kalmıştı.

Başının etrafında yelpaze misali açılan saçlarıyla güneşin vurduğu suyun üstünde süzülen Robyn gözlerini kapadı. Kızgın küre göz kapaklarının üzerinde turuncu renkte parlıyor, içeri azıcık ışık girmesine izin verdiğinde kirpik kenarlarında bir gökkuşağı beliriyordu. İşte burada, Ege Denizi'nde çırılçıplak yüzüyordu! Karşısında dağların yükseldiği bu mutluluk ânında süzülürken göğsünün derinliklerinde bir şeyin açıldığını hissetti.

Robyn'in saçlarından sıktığı suyun damlacıkları kumun üstünde koyu renkli izler bıraktı. Kurulanmak için kullanabileceği bir şey olmadığından orada öylece çıplak durup güneşin onu ısıtmasına izin verdi.

Fen kıyıya çıktığında Robyn üstünü giyinmiş kayalıkların gölgesinde onu bekliyor, bir yanda da şişesinden su içiyordu. "Yüzmek iyi geldi mi?" diye sordu ıslak cildi parlayan Fen'e.

"Muhteşemdi." Fen sütyenini takmadan tişörtünü üstüne geçirdi. "Aşağı inmeye değdi, değil mi?"

Fen'in kirpiklerinin ucunda su damlaları birikmişti, güneşte parlayan berrak su boncukları yeşil gözlerinin daha ışıltılı görünmesine neden oluyordu. Robyn göğsünde taptaze bir kuvvet hissetti. "Kesinlikle."

Yukarı tırmanış daha rahat oldu, ayakkabılarının burunları toprağı eziyor, parmakları kendilerini çekmek için kayalıklardaki oyuklara uzanıyordu.

Aslında fazla kolay olmuştu çünkü Robyn ne olduğunu anlayamadan villa görüş alanlarına girmiş, maceraları sona ermişti. "Bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğumuz için başımız derde girer mi?"

Fen omuz silkti. "Muhtemelen."

"Bugün için teşekkürler," dedi Robyn. "Çok keyif aldım."

Fen gülümsedi. "Ben de."

Robyn yanaklarının kızardığını, içinde bir sıcaklık belirdiğini hissetti. Fen'in bakışları sanki ifadesinde bir şeyler okuyormuş gibi yüzünde gezindi. Robyn sıcak güneşin başının tepesine vurduğunu hissedebiliyor, kayalıklara vuran yumuşak dalga seslerini duyabiliyordu.

Ânın sakinliği tam da o sırada villanın duvarlarından yankılanan bir çığlıkla bölündü.

18

BELLA

Ayağını bez ayakkabısının içinden çekerken Bella'nın parmaklarının arasına ani bir acı saplandı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Lexi, Bella'nın yanına koşarken.

Bella zıplayarak Lexi'nin omzuna tutundu. Ayakkabısının içinden çıkan parlak siyah yaratığı işaret etti. "Akrep!"

"Lanet olsun! Ne kadar kötü? Ambulans çağırmalı mıyım?"

Bella'nın ayağına yakıcı bir ağrı yayıldı. Derin bir nefes aldı. Bununla başa çıkabilirdi. Sadece acıydı. Kalp atışı hızlanmıştı ama tehlikeli seviyede değildi. Sağlıklı insanlar akrep sokmasından ölmezdi. Hastaneye gerek yoktu. İyi olacaktı. Ayak parmaklarının arasındaki önemsenmeyecek kadar küçük kırmızı izden başka keskin acıyı gösteren bir şey yoktu.

Kasabaya inmek için giyinmiş olan Eleanor ve Ana odalarından fırladılar. "Tanrım, iyi misin?" diye sordu Ana akrebe bakarak. "Ne yapabiliriz?"

"Soktuğu yeri yıkamam lazım," dedi Bella.

Lexi, Bella'nın topallayarak kanepeye gitmesine yardım ederken Ana bir kâseye su doldurdu, Eleanor da bir havlu getirdi.

"Çok acıyor mu?" diye sordu Lexi endişeyle kaşlarını çatarak.

Bella incelemek için ayağını kucağına doğru çekti. Kızarıklık yayılmaya başlamıştı. Çocukken sırtında zehirli dikenleri

olan çarpan balığına basmıştı ve şu an duyduğu acı ona çok benziyordu, ölmüyordu ama kahretsin, canı çok yanıyordu.

"İyi olacağım," dedi dişlerini sıkarak. O, kiraz kırmızısı BMX bisikletinin gidonun üstünden fırlayıp çenesine dört dikiş atılması gerektiğinde ağlamayan kızdı. Trambolinden düşüp kolunu iki yerinden kırdığında ağlamamıştı. Bella Rossi üç abisi olan bir kızdı. O asla ağlamazdı.

Ana bir kâse sabunlu su getirdi ve hemşireliği asla elden bırakmayan Bella ayağını yıkadı. Aman Tanrım, ayak parmakları şimdiden kızarıp şişmeye başlamıştı, bez ayakkabıları yeniydi ve şimdi lanet olası şişman ayağı içine sığmayacaktı.

Bakın. Ölmüyordu. Ayakkabıları için endişeleniyordu.

"Üzerine biraz buz koysak mı?" diye sordu Ana.

"Bir kurulama bezine birkaç parça sarıp soğuk kompres yapalım."

Eleanor akrebi bir bardakla yakalamıştı. Başını eğip baktı, cam yüzünün görüntüsünü çarpıtıyor, gözlerinin tuhaf ve büyük görünmesine neden oluyordu.

"O lanet şeyi boğ!" dedi Bella. "Ama önce fotoğrafını çek."

"Bunun bir Instagram ânı olduğunu sanmıyorum," dedi Lexi.

"Tanımlamak için. Şoka girmem ve hastanenin beni neyin soktuğunu görmesi gerekebileceği ihtimaline karşı."

Robyn'in peşinden nefes nefese koşarak villaya giren Fen, "Seni ne soktu?" dedi. Sırt çantasını omzundan atıp Bella'nın yanına çömeldi. "İyi misin? Ne oldu?"

"Bir akreple kapıştım. İyiyim."

Fen ona sarıldı. Teni güneş kremi ve tuz kokuyordu, Bella birden onu bırakmak istemedi ve aman Tanrım, yoksa sonunda ağlayacak mıydı?

"İşte geldi," dedi Ana kurulama bezine sarılı buzu getirirken.

Fen bir adım geri çekilirken ağırbaşlı ve sakin Ana buz kompresi yapmaya başladı. Bella, *Evet, ondan iyi bir hemşire olurdu*, diye düşündü. Sık sık insanları hastane ortamında ha-

yal eder, hangi rolün onlara daha iyi uyacağını düşünürdü. Mesela Lexi danışmada olurdu. Hasta karşılamada, herkesle iletişim kurmada iyiydi ve çabuk sinirlenmezdi. Ana triyajda olurdu. Soğukkanlıydı, kolay kolay telaşlanmıyordu, bir kafa travmasıyla uğraşırken bir sarhoşu ayağa kaldırıyor gibi rahat davranabilirdi. Robyn, diye düşündü ona doğru bakarak, ondan pekâlâ bir cerrah olurdu değil mi? Kendinden emin, sıkıcı, sosyal becerileri olmayan ama gerektiğinde tam da göğüs kafesini açmasını isteyeceğin kişiydi. Akrebin fotoğrafını çeken Eleanor'a baktı. Morg. Kesinlikle morgda çalışırdı. Peki Fen? Tamam, bu çok açıktı: Jinekolog. Şahane geçecek muayenelerin yanı sıra onunla konuşmak mümkündü. Ona açılabilir, korktuğunuzu söyleyebilirdiniz, o da elinizi tutup her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Neredeyse her şeyin.

"İhtiyacın olan bir şey var mı, bebeğim?" diye sordu Lexi.

"Ağrı kesici."

"İlaç mı alkol mü?"

"İkisi de," dedi Bella sorun olmayacağını düşünerek.

Lexi ona sert bir rom-kola kokteyli hazırlayıp yanına iki tane parasetamol ekledi.

Dışarıda çakılların üstünde ilerleyen tekerleklerin sesi duyuldu. Eleanor kapıya doğru yürüdü. "Old Town'a gitmek için çağırdığımız taksi geldi."

"Şimdi gidemeyiz," dedi Lexi.

"Tabii ki gidebilirsiniz," dedi Bella.

"Ben kalacağım," dedi Lexi. "Eleanor, Ana, siz gidin."

Bella öne doğru eğilip soğuk kompres havlusunu Ana'nın elinden aldı. "Gerçekten. Gidin. Ben iyiyim."

"Öyle diyorsan," dedi Ana. Diğerlerine dönüp, "Gelmek isteyen olursa fazladan bir yer var," diye ekledi.

Robyn kapının önünde ayakkabılarının bağcıklarını çözüyordu. Ne kadar süredir yoktular? Öğle yemeği vakti geç-

mişti. Saatlerdir, diye düşündü Bella. Saatlerdir dışarıdaydılar. "Robyn'i de alın."

Robyn başını kaldırdı. "Ben gitmek istemiyorum."

"Etrafı görürsün. Müze gezersin."

"Duş alıp bir şeyler içmek istiyorum."

Bella iç çekti. "Ben gidip biraz uzanacağım. Fen? Geliyor musun?"

Fen kolunu Bella'nın beline doladı ve sekerek odadan çıkmasına yardım etti.

Çift kişilik yatakta oturan Bella, içinde buz olan kurulama bezini yeniden ayağının üstüne koyan Fen'in odaklanmış yüzünü izledi.

Başlarının üstünde vızıldayan vantilatör odanın içinde ılık bir esinti yaratıyordu. Bella içkisinden bir yudum aldı. "Nasıl görünüyor?"

Fen çömeldiği yerden, "Şişkinimsi," diye cevap verdi.

"Espadrillerimi yeniden giyebilme ihtimalim var mı sence?"

Fen bir an düşündü. "Tekini giyebilirsin."

"Hıh."

"İyi olduğuna emin misin? Taksi çağırıp hastaneye gidebiliriz, bir kontrol ederler."

Bella tek elini havada salladı. "Tansiyonuma bakarlar, ateşimi ölçerler ve bana parasetamol verip tüm bunların şerefine yüz avro fatura keserler. Burada rom ve deniz manzarasıyla iyiyim, teşekkürler."

Fen önce ayakkabılarını sonra da çoraplarını çıkardı. Ayaklarını soğuk karolara basıp derin bir iç çekti.

"Yürüyüş güzel miydi?"

Yeniden dağlarda olmak harikaydı. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," derken gözleri parlıyordu.

"Robyn'in geleceğini bilmiyordum." Bella bunu elinden geldiğince kayıtsızca söylemişti.

"İsteyen gelebilirdi."

Bella içkisinden bir yudum alırken buz küpleri boşalmakta olan bardağın kenarlarına çarptı. "Bütün saban yoktun."

"Gün içinde bir planımız olduğunu sanmıyordum," dedi Fen ve ayakkabılarını alıp yatak odasının kapısının yanına koydu.

"Yoktu. Sadece seni özledim." Bella'nın şikâyet etmeye hakkı yoktu ama yine de incinmiş hissediyordu.

Fen'e baktı: burnundaki *piercing*e, dövmesine, geniş omuzlarına. Göğsünde gökkuşağı renkleriyle *Good vibes* yazan bir atlet giymişti. Her daim hiç çaba harcamadan havalı görünüyordu. Bella meme kıvrımlarına baktı. "Sütyen giymemişsin," dedi meme uçlarının tişörtünün üstünden ne kadar seksi göründüğünü düşünerek. "Dur. Sütyensiz mi yürüyüş yaptın?"

"Çantamda. Yüzerken çıkardım."

"Ne zaman?"

"Dönüş yolunda. Bir koy var..."

"Robyn'le mi?" Bella gerildi.

"Elbette Robyn'le."

"Sahile gitmeyi planladığınızı bilmiyordum. Yanında bikinin var mıydı?"

"Bu ne böyle?" dedi Fen kaşlarını çatarak. "Çıplak yüzdük."

"Sen ve Robyn *çıplak* mı yüzdünüz?" diye bağırdı kısık sesle.

"Evet. Öyle yaptık."

"Lanet olsun."

Fen ellerini açtı. "Bu tür şeyleri hiç sorun etmedik. Sen Lexi'nin yatağında uyuyorsun ya da kaplıcada bir grup çıplak kadınla saunaya giriyorsun. Ben de çıplak yüzdüm. Bunu yapmaya iznim yok mu?"

Bella göğsünde köpüren öfkenin bu durum için abartılı olduğunu biliyordu. "Kız arkadaşımın günün yarısı ortadan kaybolmasını istemiyorum."

"Robyn'leydim."

"Evet, Robyn'le. Onunla neden takılmak istediğini de anlamadım zaten. O çok... o çok sıkıcı!" İşte. Söylemişti.

Fen ona ters ters baktı. Bella'ya karşı çıkmadı, ona yanıldığını, insanlar hakkında bu şekilde konuşamayacağını söylemedi. Daha de beteri, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Bella, *Lütfen bana öyle bakma. Buna dayanamam. Sen iyi olan her şeysin, Fen. Seni kaybedemem. Sana ihtiyacım var. Bazen saçmaladığımı biliyorum ama bunun nedeni senin uzaklaşmandan korkmam. Ve korktuğumda saldırıya geçerim,* demek istedi. Duygularını anlatmak için ağzını açtı ama çıkan tek ses öfkeli bir uğultuydu.

Fen arkasını dönüp odadaki banyoya girdi. Kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

"En azından kapıyı çarp!" diye bağırdı Bella.

Aklından geçen onca şey arasından söylemeyi seçtiği bunlar olmuştu.

Bir villayı, yatak odalarını, yatakları paylaşıyorduk: sohbet, fikir alışverişi aracımızdı. Ama fısıldaşmalar başlayınca işler değişti.

Gizli olması amaçlanan tartışmalarda sessizce söylenenleri işittik. Kapalı kapılar ardında yükselen sesleri duyup duymamış gibi davrandık. Ve sonra başka şeyler de duyduk: açık bir pencereden süzülen hafif bir çığlık, terasta yükselen suçlamalar, gece yarısından sonra uçurumun zirvesine kazınan bir sır.

Bu fısıltılar tatilin dördüncü duvarının yıkıldığı hissini veriyordu. Artık her şeyin güneşli, huzurlu ve açık olmadığına dair kuşkularımızı göz ardı edemezdik.

Artık hepimizin arkadaş olduğuna inanamazdık.

19

LEXI

Lexi odanın öteki ucuna yürüyüp balkonun kapılarını kapadı. Bella ve boşboğazlığı!

Odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüyen Robyn'in yanakları kızarmış, ağzı gerilmişti. *"O çok sıkıcı!"* diye tekrarladı.

"Bella öyle demek istemedi," dedi Lexi nazikçe.

Robyn tek kaşını kaldırdı.

Lexi uzanıp önünden geçen Robyn'in elini tuttu. Doğrudan gözlerine baktı ve o da bakana kadar bekledi. "Bella'nın kendini tehdit altında hissettiğinde insanlara saldırdığını ikimiz de biliyoruz."

"Tehdit altında mı? Fen'le yürüyüşe gittim diye mi?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. İlginin üstünde olmasını seviyor." Yıllar içinde Bella hakkında kabullenmeyi öğrendiği şeylerden biriydi.

"Gerçi haklı. Ben sıkıcıyım."

"Tabii ki de değilsin!"

"Öyleyim." Robyn, Lexi'nin elini bırakıp yatağa oturdu, omuzları çökmüştü. "Hafta boyunca yaptığım en önemli sosyal etkinlik Jack'i *Wriggle and Rhyme'a*[7] götürmek."

Lexi güldü.

---

7 İki yaş altı çocuklarla eğlenceli müzikler eşliğinde yapılan aktif hareket programı. *–ç.n.*

"Keşke şaka olsaydı. Artık espri anlayışım bile yok, olamaz da. Onu da sosyal hayatımla birlikte kaybettim. Tek yaptığım işe gitmek. Jack'le ilgilenmek. Anne babamla yemek yemek. Netflix izlemek. Sonra da yatmak. Bu kadar. Tüm hayatım bu. Ben bile bundan sıkıldım."

Lexi, Robyn'in yanına oturunca yatak sallandı. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Aylardır. Tanrım," dedi elleriyle yüzünü kapayarak. "Belki yıllardır. Jack doğduğundan beri bazen bir parçamı kaybetmişim gibi hissediyorum. Bunun kulağa bencilce geldiğinin farkındayım, onu çok seviyorum ve dünyamın merkezinde olmasını istiyorum... ama... ya her şeyimi ona verirsem ve benim için geriye hiçbir şey kalmazsa?" Robyn başını kaldırdı, ifadesi hassas ve savunmasızdı. "Yeniden anne ve babamla yaşamak... Bill'den ayrıldıktan sonra çok yardımcı oldular ama benim için iyi olduğunu sanmıyorum. Tanrı aşkına, hâlâ çocukluk karyolamda uyuyorum!"

Lexi, Robyn'in anne babasını hep çok sevmişti. Kendi anne babasının aksine nazik, ilgili ve güvenilirdiler ama aynı zamanda (Lexi bunu düşündüğü için bile vefasızlık yaptığını hissediyordu) bir kederin ağırlığı altında yaşıyorlardı. Oğulları Drew on yıl kadar önce alkollü araç kullanırken geçirdiği trafik kazasında ölmüştü; Lexi matemin bir bitiş tarihi olmadığını biliyordu ama yıllar geçtikçe üzüntülerini başka hiçbir amaçları yokmuşçasına ilke olarak kabul edip etmediklerini merak ediyordu. Robyn onların hayat ışığıydı. Bunu bildiği için de yerel bir üniversiteye gitmiş, ardından yerel bir şirkette işe girmişti.

"Taşınmam gerek," diyen Robyn sırf bunu düşünmek bile kaslarını düğümlüyormuş gibi ensesini ovdu. "Ama Jack ailemin evinden ayrılırsak çok üzülür. Babamın da kalbi kırılır, o ve Jack kahvaltılarını birlikte yapıyor, tostlarını yerlerken bahçedeki yemliğe gelen kuşları izliyorlar. Annem sürekli evde ses ve koşturma olmasının çok güzel olduğunu söylüyor ve eğer..."

"Robyn," diye araya girdi Lexi. "Belki de artık kendini, Jack ya da ebeveyninin değil de *senin* ne istediğini düşünmenin vakti gelmiştir." Lexi onu anladığını göstermek için bakışlarını ondan ayırmadı.

Robyn de onun gözlerine bakıyordu. "Ama... ya kendi başıma idare edemezsem?"

"Sen tanıdığım en becerikli insansın. Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyuyorsun. Bana kalırsa buna o kadar alıştın ki *kendinin* neye ihtiyaç duyduğunu bile bilmiyorsun."

Robyn sanki söylediklerini değerlendiriyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Güneşin pembeleştirdiği omuzlarında tuz kalıntıları vardı, her zaman dümdüz olan saçları deniz suyuyla dalgalanmıştı. "Bu," dedi uzun bir süre sonunda. "İhtiyacım olan bu. Arkadaşlarım. Güneş. Yeni insanlarla tanışmak. Yeni şeyler yapmak. Rutinimden biraz çıkmam gerek." Başını Lexi'nin omzuna yasladı. "Teşekkür ederim."

Vücudundan hoş bir ter ve tuz kokusu yayılıyordu. Bu, Lexi'ye, Robyn'in hücum oyuncusu yazan formasını giyip hızlı küçük bacaklarıyla sahada koşturduğu netbol maçlarını hatırlattı. Bella hep ortada oynardı, birlikteyken sahada durdurulamaz bir dinamikleri vardı, hızlı ve sessizce kurdukları iletişimle topu savunmanın ilerisine atarlardı.

"Bella onu duyduğunu, seni üzdüğünü bilmeli," dedi Lexi.

Robyn omuz silkti. "Gerek yok. Benimle ilgili fikrini değiştirmeyecek."

"Biz çok iyi arkadaşlar değil miydik? Üçümüz. Bazen acaba ben mi hayal ediyorum diye düşünüyorum." Lexi başını iki yana salladı. Okuldayken ne kadar yakın olduklarını çabuk unutmuşlardı. Dostlukları doğal ve içtendi, diğer arkadaşlıkların yaşadığı sıradan küçük kıskançlıklar yoktu. Sanki grupları o kadar güçlü ve gerçekti ki dostluklarını bozulamaz hissediyorlardı.

"Her gece okuldan sonra birbirimizi nasıl arardık hatırlıyor musun? Merdivenlerin en altında otururdum –telefon kablosu

ancak oraya kadar uzardı– ve bir saat konuşurduk, bu sırada annelerimiz de sabah zaten görüşeceksiniz diye söylenirdi."

Robyn güldü. "Babam telefon faturasının dökümünü almaya başlamıştı. Dikkatle inceleyip fosforlu kalemle senin ve Bella'nın numaralarını işaretlerdi."

Lexi sırıttı. "Şükürler olsun ki gazete dağıtarak faturayı ödemek için para kazanıyordun."

"Her cuma Bella'da kalır, üstüne ay ve yıldız desenli örtü serdiği yer yatağında yatardık. Duvarlarında posterler vardı: Lenny Kravitz, Tupac, Bob Marley. En büyük abisinin CD'lerini alırdık ve o da hangi parçalarda kaldığının bir listesini tutardı. Onları geri götürme işini sana verirdik çünkü bundan paçayı sıyırma şansının daha yüksek olduğunu bilirdik."

Lexi kahkaha attı. Bella'nın odasındaki ruj kokusunu, tuvalet masasının üstündeki ojeleri, vücut spreyleri ve dudak parlatıcılardan oluşan yığını hatırlıyordu. Makyaj, kaş alma ve sahte bronzluk denemeleri yaparlardı. "Yakındık. Yanlış hatırlamıyorum," dedi neredeyse özlemle. "Ne oldu?"

Robyn bakışlarını yere indirdi. "Sanırım farklı yönlere gittik. Bella birkaç yıl Londra'ya gitti. Ben evde kaldım."

"Evet ama Bournemouth'a döneli yıllar oldu. Aranızda sadece birkaç kilometre var."

Robyn omuz silkti. "İkimiz de meşgulüz."

"Hiç buluştunuz mu? Birbirinizi aradınız mı?"

"Hayır. Aramalıydık. Bunu biliyorum."

Lexi ikisinin arasının, Bella'yla İbiza'da geçirdiği ve Robyn'in gelmediği yaz soğuduğunu biliyordu. Bella, Robyn'i onlara katılması için genelde ikna eder ya da zorlardı. Ama o zaman yapmamıştı. Bırakmıştı. "Bu bekârlığa veda hafta sonu yıllar sonra üçümüzün birlikte vakit geçireceği en uzun zaman olacak. Bizi özledim. *Üçümüzü.*"

Robyn kederle gülümsedi. "Ben de."

20
ANA

Ana gölgeli sokak boyunca Eleanor'u takip ederken açık dükkân kapılarından dışarı Yunan şarkıları süzülüyordu. Sarmaşık misali büyüyen begonviller yıkık dökük taş duvarlara dolanmıştı ve havada hafif bir tütsü kokusu vardı.

Taksiye binip merkeze geldiklerine memnundu. Villanın havuzunda güneş banyosu yapmak Ana'ya çekici gelmemişti ve Eleanor'un da aynı şekilde düşündüğünü tahmin ediyordu. Kaldırımdaki bir tezgâhta durup deniz süngerlerine hayranlıkla baktı. Parmak uçlarındaki hissi şaşırtıcı derecede sertti. Luca'ya baktığı için kız kardeşine hoş bir hediye olacaktı. Fiyatını sordu, ardından cüzdanını çıkarıp ödedi.

Eleanor karşıdaki tezgâhta durmuş deri el çantalarına bakıyordu.

"Bunlar çok güzel," dedi Ana yanına gidip, derinin ılık reçine kokusu öğle sıcağıyla yükseliyordu.

"Ben hep sırt çantası kullanıyorum. Daha pratik."

Ana, Eleanor'un soluk omzunda asılı duran gri kapitone çantaya baktı.

"Sanırım gece gezmesini pek uymaz." Durdu. "Çok çıktığımdan demiyorum."

Eleanor'un da tıpkı onun gibi kendine fazla para harcamadığını tahmin eden Ana, "Kendini şımart," diye önerdi nazikçe.

Kızıl kahve bir çantayı kancadan çıkardı. Deri yumuşaktı, iyice yağlanmıştı, ön cep kalın tokalarla kapatılmıştı. "Bu sana çok yakışır."

Eleanor çantayı dikkatle inceledikten sonra özenle omuza astı. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Dükkân sahibi elinde bir aynayla fularların asılı olduğu askıların arasından çıktı. "İşte. Görüyor musunuz?"

Ana, çantaya hayranlıkla bakan Eleanor'un yüzünde filizlenen memnuniyeti fark etti. "Evet, çok beğendim."

"Al!" diyerek cesaretlendirdi Ana. "Hadi! Tatildeyiz!"

Eleanor çantayı bir kez daha inceledi. "Beni biraz şey gibi göstermez mi... gösterişçi?"

Ana güldü. "Hayır! Sade, abartısız ve şık. Çok güzel!"

Eleanor başıyla onayladı. "Peki. Tamam. Sanırım alacağım." Çantayı omzundan indirip dükkân sahibine verdi. Dükkân sahibi çantayı özenle kahverengi kâğıda sarıp ip ve bir dal taze biberiyeyle bağladı.

Ödemeyi yaptıktan sonra gölgeli sokaklarda yürümeye devam ettiler, uzaktan limanın mavi parıltıları görünüyordu. Geniş kornetlerde üzerine bolca eritilmiş bitter çikolata dökülerek servis edilen dondurmalardan alıp liman kenarına doğru yürüyerek yediler. Limanda adaları dolaşan ya da şnorkelle dalmaya giden turistleri geri getiren tekneler vardı. Ana ve Eleanor, güneşten pembeleşmiş yüzleri ve kollarında asılı plaj çantalarıyla tavernaları dolduran tatilci kalabalığını izlediler.

Ana'nın telefonu titredi, Luca'yla ilgili mesaj geldiğini görünce tatil havası kayboldu. Kız kardeşi onun içine kapanık ve asık suratlı göründüğünü –normalde öyle değildi– ve okuldan uzaklaştırılması hakkında konuşmayı reddettiğini söylüyordu.

Luca on beş yaşındaydı, henüz yetişkin değildi ama çocuk da sayılmazdı, iki dünya arasında bir yerde kaybolmuştu ve Ana ona ulaşamıyordu. Aniden evinde, serin dairesinde, küçük plastik masalarında Luca'nın karşısında oturuyor olmayı istedi.

Onun gözlerine bakabilmeyi. Onunla konuşabilmeyi. Canını yakan şeyin ne olduğunu anlayabilmeyi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Eleanor. Ana'nın birkaç adım ilerisinde durmuştu; kornetinin ucundan kopardığı küçük parçaları ağızlarını açarak suyun yüzeyine çıkan küçük balık sürüsüne atıyordu.

"Oğlum okulda sorun yaşıyor," dedi Ana. Durdu. "Uzaklaştırma aldı. Uzaklaştırma alacak türden bir çocuk değil. Belki tüm anneler böyle söyler. Ama o gerçekten öyle bir çocuk değil. Kız kardeşim onun yolunu kaybettiğini söylüyor." Ana'nın dondurması eriyor, çikolata damlaları betona damlıyordu. Kalan parçayı çöpe atıp parmaklarına bulaşanı yalayarak temizledi.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Eleanor.

"Luca bir grup çocukla takılıyor. Bu çocuklara özeniyor ama onlar Luca gibi değiller. Yaşça büyükler ve daha sertler. Onlarla birlikteyken başka biri gibi oluyor."

Eleanor başını salladı. "Luca nelerden hoşlanıyor?"

"Ona sorsan diğer çocuklar gibi futbol, bilgisayar oyunları ve arabalar der ama bunlarla ilgisi yok."

"Neyle var?"

"Henüz bilmiyorum. Eskiden sanata ilgi duyardı, saatlerce ejderhalar ve deniz canavarları gibi vahşi, göz alıcı resimler çizerdi ama uzun süredir eline resim defterini aldığını görmedim."

"Belki yine başlar. Daha çok genç."

"Ya sen, hep heykeltıraş mı olmak istedin?"

"Hayır. Yirmili yaşlarımda başladım. Keşke daha önce başlasaydım çünkü bana gidecek bir yer, diğer her şey can sıkıcı olduğunda aklımı verebileceğim bir şey sağlıyor."

Ana bu kadından çok hoşlandığını fark etti. Akıllıydı. Duyarlıydı. Dobraydı.

"Bana işlerinden bahsetsene. Stüdyon var mı?"

"Sayılır. Bir garaj kiraladım. Ama hâlimden memnunum. Yazları kapısını açıp ışığın içeri dolmasına izin veriyorum. Kış geldiğinde de tek ihtiyacım olan bir ısıtıcı."

"Ve tulumun içine giyeceğin termal iç çamaşırları."

Eleanor başını yana eğdi. "Evet. Bunu nasıl bildin?"

Ana duraksadı. Birkaç yıl önce bir dergide Eleanor'un heykel yaratma süreciyle ilgili bir röportajını okumuş, sayfayı koparıp diğer belgelerden oluşan ince yığınla birlikte gizli bir dosyada saklamıştı. Resimde Eleanor'un üzerinde mavi bir tulum vardı ve her koşulda çalışabilmek için tulumun altına termal iç çamaşırı giydiğini açıklamıştı.

Ana kendini ele vermemek için rahat bir ifade takındı. "Tahmin yürüttüm," dedi.

"Sayılır. Bir garaj kiraladım. Ama hâlimden memnunum. Yazları kapısını açıp ışığın içeri dolmasına izin veriyorum. Kış geldiğinde de tek ihtiyacım olan bir ısıtıcı."

"Ve tulumun içine giyeceğin termal iç çamaşırları."

Eleanor başını yana eğdi. "Evet. Bunu nasıl bildin?"

Ana duraksadı. Birkaç yıl önce bir dergide Eleanor'un heykel yaratma süreciyle ilgili bir röportajını okumuş, sayfayı koparıp diğer belgelerden oluşan ince yığınla birlikte gizli bir dosyada saklamıştı. Resimde Eleanor'un üzerinde mavi bir tulum vardı ve her koşulda çalışabilmek için tulumun altına termal iç çamaşırı giydiğini açıklamıştı.

Ana kendini ele vermemek için rahat bir ifade takındı. "Tahmin yürüttüm," dedi.

21

BELLA

Akşam kadınlar akşam yemeklerini terasta yediler, masa otlarla süslenmiş kuskus kâseleri ve közlenmiş biber dolmalarıyla doluydu. Bella'nın ayağında akrebin soktuğu yer hâlâ zonkluyordu ve tedavi için daha fazla alkole ihtiyacı olduğuna karar verip Yunan şarabı şişesine uzandı.

Tazelemesi gereken başka kadeh var mı diye baktı ama hepsi doluydu. Gözlerini devirdi. Bir zamanlar o ve Lexi akşam yemeğini es geçer, yemek ve konuşmak yerine içki ve dansı tercih ederlerdi.

Onları yenemiyorsan bari onlara katıl, diye düşünerek çatalını közlenmiş patlıcana daldırıp ağzına attı. Tatlı, ballı bir aroması vardı. "Eleanor, tadının çayır gibi olması için buna nasıl bir büyü yaptın? Mis kokulu, isli bir çayır."

Masanın diğer ucundaki Eleanor kendisiyle konuşulmasına şaşırmış gibi başını kaldırdı. "Dolapta bulduğum sosları ve kuru otları kullandım." Sanki pek mühim bir şey değilmiş gibi –sanki herkeste basit bir patlıcanı muhteşem aromalı bir yemeğe dönüştürme becerisi varmış gibi– omuz silkti.

"Pekâlâ, bundan sonra vereceğim tüm bekârlığa veda partilerine resmen davetlisin," diyen Bella ağzına bir parça daha patlıcan atıp yuttu.

"Kişisel şefin olacağım yani. Sabırsızlanıyorum."

Bella gözlerini kırpıştırdı. Bunu bir iltifat olarak söylemişti. Bu kadın neden bu kadar dikenliydi? Bir kaktüsle birlikte tatil yapmaya benziyordu!

Kadehini alıp koca bir yudum içti. Diğer insanlar tarafından sevilmek Bella için önemliydi. Kadınların –ve erkeklerin– beğenisini almak onun güçlü yönlerinden biriydi. Bu, onlara nasıl ulaşacağını, iletişim kurmak için neyin gerektiğini bilmekle ilgiliydi. İçgüdüydü. Sezgiydi. Bazı insanlar spora, müziğe ya da sanata karşı doğal bir yetenekle doğarlardı; Bella Rossi de insanların ondan hoşlanmasını sağlama yeteneğiyle doğmuştu. (Ayrıca dürüst olması gerekirse ondan hoşlanmamalarını da sağlayabilirdi. Hoşlanıl*mamak* umurunda değildi. Önemli olan buna karar veren kişi olmaktı.)

Peki Eleanor? O karmaşıktı. Eleanor'la arkadaş olmak gibi bir isteği yoktu. Sonuçta aralarındaki tek bağ Lexi'ydi, yani arkadaş olmalarına *gerek* yoktu. Eleanor'un kısa süre önce sevgilisini kaybettiğini de biliyordu ama iyi vakit geçirmeye *çalışmayacaksa* o zaman gelmemeliydi.

Bakışları Fen'e kaydı. Duşun ardından temiz ve tazelenmiş görünüyordu. Bella parmaklarını saçlarının kısacık kesilmiş kenarlarında gezdirmeyi, avuçlarının ensesine dokunduğunu hissetmek istedi. Düğmeleri yakasına kadar iliklenmiş kısa kollu mavi bir gömlek giymişti, göğüs kısmına dikilmiş kumaş rozette *Yine de direnmeye devam etti*[8] yazıyordu.

Bu kadın...

Bella direnecekti. Fen'i kaybetmeyecekti.

Kaybedemezdi.

Masanın öteki ucunda Lexi ilgiyle parlayan gözleriyle Ana'yı dinliyordu. Bella bir süre onu izleyip Lexi'nin bu kadına duyduğu hayranlığı anlamaya çalıştı. Elbette Londra'daki yeni mekânlar

8 Özellikle ABD'de feminist hareket tarafından benimsenen bir ifadedir. *–ç.n.*

hakkında bilgi alışverişinde bulunabilir ya da kitaplar, yoga, ikinci el mağazaları veya artık ne yazıyorlarsa şükür günlükleri hakkında konuşabilirlerdi ama Ana ve Lexi'nin bir geçmişi yoktu. Ana saman kâğıdı ve bayat tütünden kendi sigarasını yapmamıştı. Lexi'nin annesinin votka zulasını tırtıklayıp bir perşembe sabahı törenden önce sırf eğlence olsun diye sarhoş olmamıştı. Jamiroquai konserinde flaş ışıkları altında kalabalığın elleri üzerinde taşınmamış, dolunayda ince bir battaniye altında titreyerek kumsalda uyumamıştı.

Bella üstüne oturan elbisesini çekiştirerek ayağa kalktı. Topuklularla daha güzel görünse de elbiseyi giymekten geri durmamıştı. Çok geçmeden bunu umursamayacak kadar sarhoş olacaktı. Masanın etrafından dolanıp çıplak ayakla topallayarak Lexi'nin yanına gitti. Elini omzuna koydu. "Bekârlığa veda partin nasıl geçiyor, bebeğim?"

Lexi ona bakıp gülümsedi. "Harika."

Bella sırıttı. "Umarım duvak, penis ve karaoke olmadığını fark etmişsindir." Göz kırpıp ekledi. "Şimdilik."

"Onları veto etmiştim."

"Öyle mi? Duymamışım, tüm o kulüp eğlenceleri bende kulak çınlaması yaptı. Senin için küçük bir sürprizim var."

Lexi tek kaşını kaldırdı.

"Tek söyleyebileceğim, umarım o düz yoga mideni dolduracak kadar yemek yemişsindir."

"İçki oyunları yok, bu konuda anlaşmıştık."

"Öyle mi?" dedi Bella kaşlarını oynatarak. "Bütün gün güneşte kalınca çok unutkan oluyorum. Hemen dönerim." Arkasını döndü ve terasta topallayarak ilerledi.

Villanın içi serin ve sessizdi. Güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırdı. Tek başına kalınca gülümsemesinin kaybolduğunu fark etti. Üzerine bir yorgunluk çökmüştü, kollarını mutfak tezgâhına dayayıp başını öne eğdi. İç çekti. Bu içe dönük ruh hâli de neyin nesiydi? Tatildeydi!

Terastan çınlayan kahkaha sesleri geliyordu. Göz ucuyla bakıp Ana'nın Lexi'nin üstüne doğru yığıldığını, omuzlarının titrediğini gördü. Masanın karşısındaki Fen de gülüyordu, teni bronz, ifadesi keyifliydi. Bella içinde güvensizliğin kabardığını hissetti: Lexi'yi güldüren, Fen'in yüzünü aydınlatan kendisi olmalıydı.

Alt dudağını ısırdı. Ağlamayacaktı! Bu Lexi'nin bekârlığa veda partisiydi! Güneş batıyordu! İçkiler su gibi akıyordu. İyi vakit geçiriyor olmalıydı.

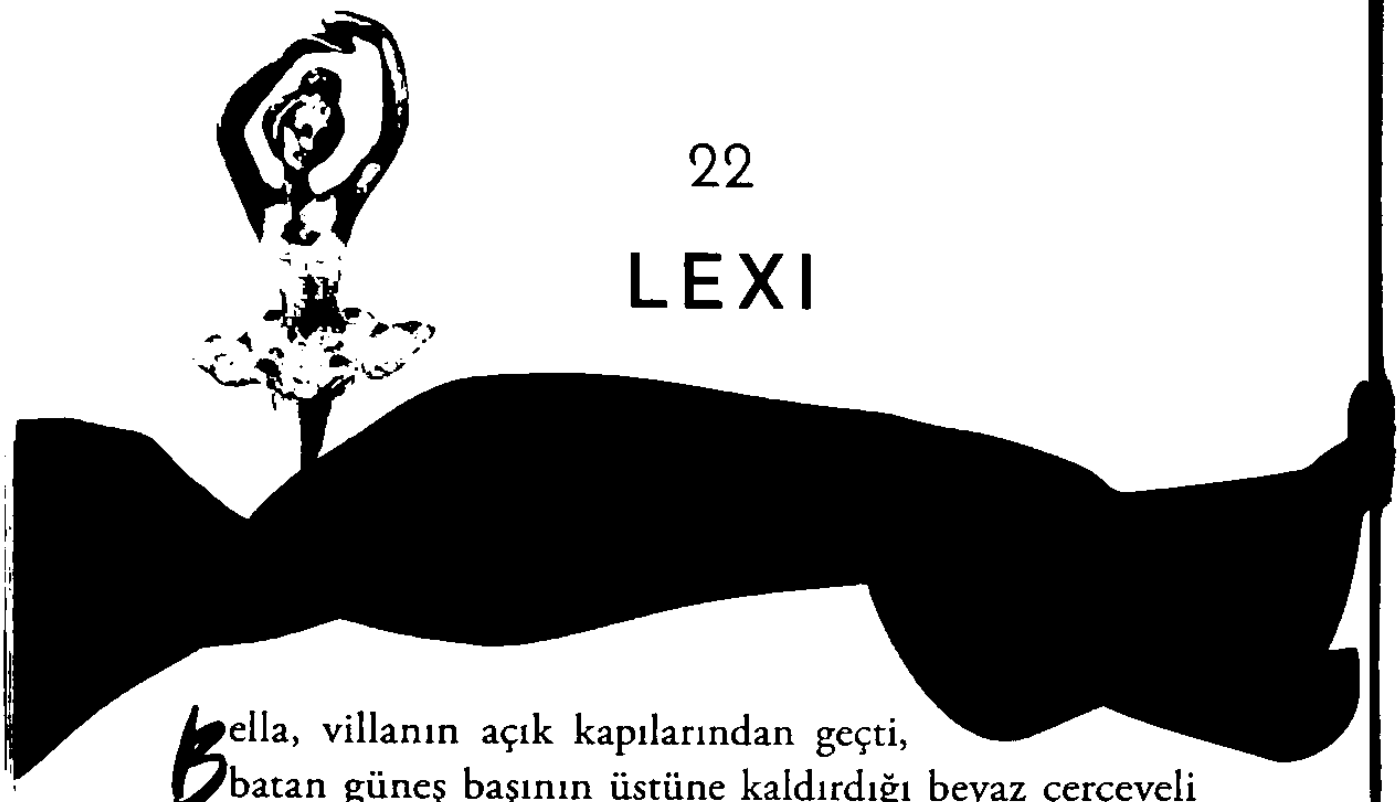
Avuçlarını tezgâha sertçe bastırıp doğruldu. Omurgasını dikleştirip derin bir nefes aldı. Saçlarını salladı. Tamam. Geceyi yola sokma zamanı gelmişti. Rujunu alıp güneş gözlüğünün camlarını ayna gibi kullanarak tazeledi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Ardından hafifçe sarkıttı.

Lexi bekârlığa veda partisini ayık geçireceğini sanıyorsa yanılıyordu. Bir tepsiye altı tane *shot* bardağı koydu, buzdolabından buz gibi uzo şişesini çıkardı. Bu hafta sonunu bir kişi kusmadan bitirmenin imkânı yoktu.

Ana, Lexi'yi tanıdığını sanıyor olabilirdi ama onun sadece bir yanını görmüştü. Bella metal kapağı çevirip açtı, kadehlere uzo doldurmaya başladı. İşleri değiştirmenin zamanı gelmişti.

Ana eski Lexi'yi görecekti. Gerçek Lexi'yi.

Onun Lexi'sini.

22

LEXI

Bella, villanın açık kapılarından geçti, batan güneş başının üstüne kaldırdığı beyaz çerçeveli güneş gözlüğünden yansıyordu. Hafif aksaması her zamanki kalça sallama hareketini bozsa da çenesi yukarıda, kırmızı ruju tazelenmişti. Lexi üzerinde *shot* bardakları ve bir şişe uzo olan tepsiye baktı.

Ah, kahretsin.

Bella, Lexi'yle göz göze gelince abartılı bir ifadeyle göz kırptı. Tepsiyi masaya bıraktı, parmaklarını ağzına sokup ıslık çaldı.

Robyn elleriyle kulaklarını tıkadı. "Biz köpek sürüsü değiliz!"

"Müstakbel gelin, kıçını kaldır ve buraya gel," dedi Bella masanın başında durup. "*Mr and Mrs Quiz*[9] zamanı!"

Lexi canının sıkıldığını hissetti, ona söz vermişti. Ed'in bu tarz şeylerden nefret ettiğini biliyordu. Kendinden bahsedilmesinden hoşlanmıyordu ve Lexi de buna saygı duyuyordu. "Ciddi misin?"

"Evet."

Destek için baktığı Robyn, *Benimle ilgisi yok!* der gibi ellerini kaldırdı.

---

9 Bekârlığa veda partilerinde gelinin nişanlısı hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu test etmek için oynanan eğlenceli oyunlarda biri. *–ç.n.*

Lexi isteksizce masanın başında duran Bella'nın yanına gitti. Mum ışıkları terasta titreşiyordu. Eleanor boynuna ve omuzlarına sinek kovucu bir şey sıkınca etrafa kötü bir limon kokusu yayıldı.

Lexi huzursuzca *shot* kadehlerine baktı. "Bu akşamı hatırlamak istiyorum, balkondan aşağı uzo kusarak geçirmek değil."

"Tatlım," dedi Bella bir elini beline koyarak, "senin bir şişe Jack içtiğini görmüşlüğüm var. Bugünlerde sadece sağlıklı şeyler yiyip saf su içtiğini biliyorum ama karaciğerin... hatırlayacaktır." Sütyeninden buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Bella orada sürekli bir şeyler saklardı: para, mendil, vestiyer fişi. Kâğıdı açarken tırnaklarındaki oje parladı. Partiye katılan diğer kadınlara döndü. "On soru on *shot*. Lexi soruyu doğru cevaplarsa içkiyi içecek başka birini seçer. Yanlış cevaplarsa kendi içer. Anlaşıldı mı?"

"Soruları cevaplayacağım," dedi Lexi, "ama midem uzoyu kaldırmıyor."

"Sen kimsin ve gerçek Lexi'ye ne yaptın?"

"Sadece gecenin keyfini çıkarmak istiyorum. Ve bunu kendi istediğim şekilde yapmak istiyorum."

Bella avuçlarını dua eder gibi birleştirdi ve tane tane konuştu. "Bu. Bir. Bekârlığa. Veda. Partisi."

Lexi başka bir şeyler daha bekledi ama hepsi buydu: *Bu bir bekârlığa veda partisi.*

"Herkes hazır mı?" diye sordu Bella, sesi bir yarışma programı sunucusu gibi çıkmıştı.

Islıklar ya da yuhalamalar olmadı, sadece belli belirsiz onaylama mırıltıları duyuldu.

"Soru bir," diye başladı Bella azimle. "Ed en kötü alışkanlığının ne olduğunu söylemiştir?"

"Ed'le mi konuştun?"

"Daha önce *Mr and Mrs Quiz* oyununu duymadın mı? Sana bekârlığa veda partisinin nasıl olduğuna dair temel bilgileri

vermem gerekiyor mu? Müstakbel kocanı aradım ve ona sen, ilişkiniz ve inişli çıkışı geçmişiyle ilgili sorular sordum. Önce utandı, sonra savunmaya geçip bu tür şeylerin ona göre olmadığını söyledi ama sonunda cevapladı çünkü *o* bile bekârlığa veda partisinin temel işleyişini anladı." Derin bir nefes aldı. "Yani tekrar ediyorum: *Ed en kötü alışkanlığının ne olduğunu söylemiştir?*"

Lexi ellerini elbisesinin yanlarına kuruladı. Bunu doğru cevaplamalıydı. On soruyu da doğru cevaplamalıydı.

Ed en kötü alışkanlığının ne olduğunu söylerdi? Daha beş aydır birlikteydiler, bu yüzden birbirlerinin yanında hâlâ iyi davranıyorlardı. Ed'in bir restoranda servis berbat olduğu için sinirlendiğini görmüş ve can sıkıcı bir görüşmenin ardından öfkesini kondisyon aletinden çıkardığını duymuştu ama hiç onun alışkanlıklarından rahatsız olduğunu hissetmemişti.

Bella tırnağıyla hafifçe saatine vurdu.

"Ah, bir tane var," dedi Lexi. "En kötü alışkanlığım muhtemelen dışarı çıkarken pencereleri ardına kadar açık bırakmak."

"Sıkıcı cevap uyarısı," diye bildirdi Bella. "Peki diğer seçenekler ne? Yastığa salya akıtmak. Kendisininkini bulamadığında başka insanların diş fırçasını kullanmak. Tost yiyip kenarlarını bırakmak."

"Ya da yarısı yenmiş çikolatayı kutusunu koymak," diye araya girdi Robyn. "Sohbetin ortasında telefonuna bakmak. Tırnak kenarlarını yolmak."

"Harika örnekler, Robyn," dedi Bella. "Lexi'nin başka kötü alışkanlıklarını paylaşmak isteyen var mı?"

"Bence bu kadarı yeter," dedi Lexi. "Ed ne cevap verdi?"

Bella önündeki kâğıda bakıp gözlerini devirdi. "Ed dedi ki, *Lexi dışarı çıkarken pencereleri açık bırakıyor. Bu bir güvenlik problemi.*"

"İşte!" Lexi kahkaha attı. "Şimdi aday seçme konusuna gelince." İlk bardağı aldı ve Bella'ya uzattı. "İçebilirsin."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyen Bella alkolü bir dikişte bitirdi. Dudaklarını yaladı, ardından geğirdi. Bella geğirmeyi severdi. Kusursuz giysilerine, eksiksiz makyajına, parfümle tatlandırılmış tenine rağmen Bella bir barbar gibi geğirirdi.

"Soru iki," diye başladı Bella. Herkesin dekoltesini netçe görebileceği kadar öne eğilip teatral bir fısıltıyla, "Endişelenmeyin, cevaplar *çok* ilginçleşecek," dedi.

Lexi kendine sürekli gülümsemesi gerektiğini hatırlatıyordu.

"Ed'e şimdiye kadar kaç seks partnerin olduğunu sorduk."

Lexi'nin çenesi kasıldı. "Ona bunu mu sordunuz?"

"Bu arada '*biz*' diye bir şey yok," dedi Robyn elini kaldırarak.

Bella sırıttı. "Elbette."

"Sana inanamıyorum." Ed'in kendisine böyle bir soru sorulmasından nefret edeceğini biliyordu. *Küstah ve laubali*, bunlar birkaç hafta önce Bella'yı tarif etmek için kullandığı ve ilk kavgalarına sebep olan kelimelerdi.

"Tatlım," dedi Bella elini kalçasına yerleştirerek, "zor konulara girmedik bile. Yani ona senin *bir* gecede kaç kişiyle yattığını da sorabilirdim."

Lexi sırıtan Bella'ya baktı. Gerçekten bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Tanrı aşkına, müstakbel kocasının kız kardeşi masadaydı. Ed dar görüşlü biri değildi ama Lexi geçmişine dair bazı detayları ona anlatmamıştı. Eskiden dansçılarla takılıyordu ve bu da küçücük giysiler içinde esnek vücutlar, çılgın partiler, içki, uyuşturucu ve seks demekti. Lexi bunlardan dolayı pişmanlık duymuyordu. Seksi seviyordu. Erkekleri seviyordu. Ama bunlar geçmişte kalmıştı.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim. Umarım Ed de vermemiştir."

"Verdi," dedi Bella ve kâğıtta yazan her neyse tek kaşını kaldırdı. "Ya bize bir cevap verirsin ya da içkini içersin."

Masada gergin bir sessizlik oldu. Lexi her ikisini de yapmayacaktı. Terastan gitmek, taş basamaklardan inip ayaklarını

suya sokmak istedi. Ama giderse işler daha da kötüleşecekti, Bella'ya canını sıktığını gösterecekti. "İyi. Biz düzine."

"Ed'e böyle mi söyledin? Ah bebeğim, bu çok komik!" Bella kahkaha attı. "Ama hayır, korkarım cevabın yanlış. Müstakbel kocanın söylediğinden alıntı yapıyorum, *Lexi tanıştığımızda tabii ki de bâkireydi.*"

Lexi dâhil herkes gülünce gerilim biraz olsun azaldı.

"İşte böyle," dedi Bella bardağı uzatırken.

Eski Lexi gözünü dahi kırpmazdı. Tereddüt etmeden kafaya dikerdi.

"Yuvarla bakalım," dedi Bella meydan okuyarak.

Lexi berrak sıvıya baktı. Bardağı yavaşça dudaklarına götürdü, uzoyu boğazından aşağı boşaltıp yakıcı keskin tadını hissetti. Boşalan bardağı yerine koyarken bir süre orada tuttu. Daha sonra Bella bakışlarını soruya çevirirken Lexi eğilip sıvıyı arkasındaki kaktüse tükürdü.

Bella başını çevirdi. "Şey, bu da neydi?"

Lexi doğruldu ve elinin arkasıyla ağzını kuruladı.

"Yutmak yerine tükürmeyi tercih eden bir kadın olabilirsin. Ama bunu alkolle *hiç* yapmamıştın."

"Bu içki içme oyununu oynamak istemiyorum."

"Tek bir *shot*."

"İçecek havada değilim," diye terslendi Lexi.

"Senin dilini konuşmuyorum. Aramızda çevirmen var mı? Bu kadın, *İçecek havada değilim,* mi diyor?"

Masanın etrafında oturan diğerleri huzursuzca gülümsedi.

"Ceza olarak iki tane içebilirsin," dedi Bella iki *shot* bardağını alıp ona uzatırken.

Lexi ellerini kıpırdatmadı.

Bella çenesini hafifçe kaldırdı. Ortam gerilmişti.

"Pekâlâ, cezayı ben ödeyeceğim," dedi Robyn ayağa kalkarak.

"Hayır, yapmayacaksın!" diyerek itiraz etti Bella.

Robyn tereddüt etti. Lexi ve Bella'ya baktıktan sonra yerine oturdu.

Bella bardakları Lexi'ye uzattı. "Bunlar senin."

Lexi, Bella'nın gözlerinin içine baktı. "Hayır dedim."

"Ne oluyor?" diyen Bella gerçekten şaşırmıştı. "Hamile falan değilsin, değil mi?"

Lexi hiç tepki vermedi.

Kararan terasta bir güve mum ışığına doğru uçtu.

Lexi kanat sesleri dışında etrafında büyüyen sessizliğin farkındaydı.

Bella'nın gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım! Öylesin! Hamilesin!"

23

BELLA

Lexi hamileydi. Bella'nın tek düşünebildiği, zihninde aklına takılmış bir şarkı misali tekrar tekrar yankılanan şey buydu. *Lexi hamileydi.*

Masaya sessizlik çöktü. Cam kavanozların içinde titreşen mum ışıkları şaşkın yüzleri aydınlatıyordu.

Lexi konuştuğunda sesi kısık ve sakindi. "On bir haftalık."

Bella gözlerini kırpıştırdı. *On bir haftalık mı? O kadar olmuş muydu?* "Neden bana söylemedin?"

"Daha yeni öğrendim. Ed bile henüz bilmiyor."

"Ah," dedi masanın öbür ucunda oturan Eleanor.

Lexi bakışlarını bir an için yere indirdi. "Test yaptığımda İrlanda'daydı. Ona yüz yüzeyken söylemek istedim."

Bella sallanan vücudunu durdurmak için parmak uçlarını masaya dayadı. Lexi'ye bakıp haberi sindirmeye çalıştı.

Lexi asla çocuk istemediğini söylemişti. Yorgun, yılgın annelerin yanlarından geçtiklerimde, *Biz asla böyle olmayacağız,* diye düşünürlerdi. Sakin bir hayatın enayilere göre olduğunu savunmuşlardı. Bağırış çağırış, oyun buluşmaları, cumartesi sabahları parka gitmeler, hafta sonları yataktan erken kalmak... hayır, hiç gerek yoktu. İkisi de çocukları seviyorlardı –sonuçta *canavar* değillerdi– ama onlar başka türlü bir hayat istiyorlardı. Ayrıca Lexi hem profesyonel bir dansçı *hem de* hamile olamayacağını biliyordu.

Ama Lexi artık dansçı değildi. Yoga eğitmeniydi (Bella'nın aklı daha bunu kabullenmeyi yeni başarmıştı.) Şimdi de evleniyordu. Üstüne bir de... bebeği mi olacaktı?

Lanet olsun.

Sessizliği Fen bozup sıcacık bir gülümsemeyle, "Tebrik ederim. Bu harika bir haber," dedi.

Lexi ona minnetle baktı. "Teşekkürler."

Masanın etrafındaki diğer kadınlar da onu tebrik etmeye başladı.

Bella da bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Arkadaşına sarılmalıydı. *Tebrikler* kelimesini kullanmalıydı. Ama dudakları hareket etmek istemiyor gibiydi. Soruların yazdığı kâğıt elinden düşüverecek gibiydi. Konuşması gerekiyordu. Herkes dikkatini ona çevirmişti.

Sessizlik uzadı.

Lexi ona baktı. Bekledi.

Bella da baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Biliyor musunuz?" dedi Lexi. "Biraz yorgunum." Masadan kalktı, güçlükle duyulan ayak sesleriyle terasta ilerleyip villanın içine girerek gözde kayboldu.

Bella uzo şişesiyle terasın köşesine yürüyüp kendini duvarın kenarına bıraktı. Elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı ama düzeltmekle uğraşmadı. Şişeyi kafasına dikti, ruju şişenin ağzında iz bıraktı.

Arkasındaki ölümcül uçurumun farkındaydı. Umursamadı.

Sağ ayak parmaklarını kıvırınca akrebin soktuğu yerdeki yakıcı zonklamayı hissetti. Buz koyması gerektiğini biliyordu ama mutfağa gidip bulaşıkları yıkayan ve muhtemelen onu çekiştiren diğerleriyle yüz yüze gelmeye cesaret edemiyordu.

Hoparlörden bir *reggea* müziğinin yumuşak ritimleri duyuluyordu. Bir yudum daha uzo içti, ardından ayağa kalktı ve müzikle sallandı. Partiyi bitirmeyecekti. Herkesin ve zalim

yargılarının canı cehennemeydi. Kalçalarını sallayıp saçlarını savurdu.

Elinde boş bir tepsiyle terasa çıkan Robyn, Bella'nın dans ettiği yöne bakmadı. Kullanılmış bardakları ve boş şişeleri tepsiye doldururken hareketleri zarif ve titizdi.

Demedim mi? Cerrah.

Masa toplanınca arkasını döndü. Yanından geçerken Bella ona seslendi, "Oyunu bitiremedik bile."

Robyn durdu. "Boktan bir oyundu. Lexi'yi küçük düşürdün."

Robyn'in birkaç kadeh içtikten sonra ne kadar sivri dilli olduğunu unutmuştu. Ya böyle olurdu ya da omzuna yaslanıp tüm dünyayı sevdiğini söylerdi. "Eğlenceli olması gerekiyordu."

"Sanırım eğlencenin ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar *çok sıkıcıyım.*"

Ah. Demek onu duymuştu. "Üzgünüm," dedi mahcup bir ifadeyle. "Sinirlenmiştim. Ciddi değildim."

"Belki ama incitti," dedi Robyn.

Bella, Robyn'e doğru yürüdü. "Gerçekten özür dilerim," dedi kendini berbat hissederek. "Pislik gibi davrandığım için beni affedebilir misin?"

Robyn ona baktı, ardından gözlerini devirdi. "Tamam. Affedildin."

"Teşekkür ederim. *Herkesin* bana kızgın olmasına dayanamazdım. Lexi bana hamile olduğunu söyleseydi içki oyununu asla başlatmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Tepsiyi alçak taş duvara bıraktı ve ardından sanki ağrıya bu sebep olmuş gibi ellerini beline bastırdı.

"Lexi neden bize söylemedi?"

"Dediği gibi önce Ed'e söylemek istemiş. Muhtemelen bazı şeyleri sindirmek için zamana ihtiyacı vardı."

"Bu bebeği istediğini sanmıyorum."

"İstiyor. Dedi ki..." Robyn cümlesini yarıda kesti.

Bella gözlerini kırpıştırdı. "Yani sen biliyordun, öyle mi? Lexi hamile olduğunu sana söylemiş."

"Üzgün olduğu için beni aradı..."

"Ne zaman?"

"Geçen pazar."

"Geçen pazar mı? Bir hafta önce! Bunca zamandır biliyordu ve bana söylemedi mi? Ben onun baş nedimesiyim!"

"Belki senden istediği tepkiyi alacağından emin olamadı."

"Bu da ne demek?"

"Ona tebrikler bile diyemedin."

"Şok oldum."

"Öyle mi? Lexi evleniyor. Artık her şey farklı. O, yirmilerinde partilere gittiğin Lexi değil. Ed'e âşık ve..."

Bella gözlerini devirdi.

"Bu da," –Bella'nın göz devirmesini taklit eden Robyn deli gibi göründü– "ne demek?"

"*Ed,* demek. Ed'e mi âşık yani?" Yine aynı şeyi yapmış, ismini bir soru gibi telaffuz etmişti.

Robyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim, ondan hoşlanmıyorsun."

Bella omzu silkti.

"Bana Lexi'nin erkek arkadaşlarından hoşlandığın birini söyle."

Bella içkilerin durduğu tepsiye gitti ve kullanılmış *shot* bardaklarından ikisini doldurdu. "Kartal dövmesi olan adam," dedi bardaklardan birini Robyn'e uzatırken.

"*O mu*? Ondan mı hoşlandın?"

Kadehini Robyn'inkiyle tokuşturdu ve içkisini bir dikişte yuttu. "Avustralyalı olması ve vizesinin bitiyor olmasından hoşlandım."

"İşte! Seni memnun etmek imkânsız!" Robyn içkisini içtikten sonra yüzünü buruşturdu.

"Ben sadece Lexi'nin kendisi gibi harika biriyle olmasını istiyorum."

"Hayır, sen Lexi'nin yalnız olmasını istiyorsun. Başka birini senden daha çok sevmesinden korkuyorsun."

"Vay be," dedi Bella. "Gerçeklik mermilerini yavaş at."

Robyn dudaklarını büktü. "Bak, ben sadece belki de bunun Ed'le ilgisi yoktur diyorum..."

"Tabii ki var! Ona güvenmiyorum!" diye bağırdı Bella.

"Neden?" diye sordu Robyn merak dolu bir sesle.

Bella, Lexi'nin odasına doğru baktı. Ahşap kepenkler kapalıydı, çıtaların arasından hafif bir ışık süzülüyordu. Robyn'e doğru bir adım yaklaştı. Belki de bunu söylememeliydi. Yapması gereken bir şey varsa o da Lexi'yle konuşmaktı. "Nişan kutlamasını hatırlıyor musun?"

Robyn başıyla onayladı.

"Barda Ed'le birlikteyken bir arkadaşıma rastladım, Cynthia. Eskiden hemşirelik eğitim ücretini karşılamak için kucak dansçısı olarak çalışmıştı. Ed'i görünce yüzünde bir bakış belirdi." Bella taklit etmeye çalıştı ama Robyn ona boş gözlerle baktı. "Ne zaman dışarıda bir müşterisiyle karşılaşsa o ifadeyi takınır. Bilirsin işte, bir öğretmenin tatilde her şey dâhil barda parasının hakkını çıkarırken bir öğrencisiyle karşılaştığındaki gibi bir ifade. Şu, *Çabuk! Beni sakla!* diyen ifade. İşte, Cynthia'nın yüzünde *o* ifade vardı. Eskiden onun müşterilerinden biriymiş. Bir ara devamlı müşterilerinden biriymiş. İki yıl falan boyunca."

Robyn'in ifadesi değişmedi. "Lexi muhtemelen biliyordur. Onun geçmişi de kar beyaz değil."

"Bunu biliyorum."

"O hâlde sorun ne?"

Bella tereddüt etti. Sorun Cynthia'nın Ed'i gördüğünde verdiği tepkiydi, dudaklarının tiksinir gibi kıvrılmasıydı. Bunu Robyn'e açıklamaya çalışsa da fazla kuşkucu ve bir dayanağı

olmadan konuşuyormuş gibi görünecekti, bunun yerine, "Ondan hoşlanmıyorum," dedi.

"Bırak Lexi mutlu olsun. Bunu berbat etme."

"Elbette onun mutlu olmasını istiyorum! O benim en iyi arkadaşım!"

"Pekâlâ, en iyi arkadaşın az önce hamile olduğunu söyledi. Ya gidip onun adına mutlu olduğunu söylersin ya da bunu yapamıyorsan o zaman kendine nedenini sormalısın." Robyn içki tepsisini aldı, kayan bardaklar şıngırdarken villanın içine girdi.

Bella yine terasta yalnız kalmıştı. Karanlıkta koro hâlinde öten ağustos böcekleri düşünceleri kadar gürültülü ve huzur kaçırıcıydı. Villanın içinde ışıklar yanıyordu ama sıcak parıltısında davetkâr bir hava yoktu.

Bella nişan kutlamasını düşündü. Cynthia bardan uzaklaştıktan sonra Ed, Bella'nın yanına gelmişti. "Arkadaşınla hoş sohbet ettiniz mi?"

Bella doğrudan gözlerinin içine bakmıştı. "Anlaşılan birbirinizi tanıyormuşsunuz."

"Bir sürü insan tanıyorum. Tıpkı bir sürü şey bildiğim gibi." Sesini alçaltmıştı. "Ve bazı şeylerin konuşulmaması gerek, sence de öyle değil mi, Hemşire Rossi?"

Sanki biri barın kapısını açmış da içeri buz gibi rüzgâr esmiş gibi Bella'nın tüm vücudu ürpermişti.

Bir saniye sonra Ed samimi bir tavırla omzuna vurup, "Hadi," demişti sırıtarak. "İzin ver de sana bir kokteyl daha ısmarlayayım."

Gülümsemesi sanki bir saniye öncesi hiç yaşanmamış gibi geri dönmüştü. Yine de Bella ne gördüğünden emindi, dışarıdan görünenin altında sinir bozucu bir şey vardı. Gözlerinizi kırptığınız anda kaçıracağın bir şey.

24

LEXI

Lexi yatağın ucuna çöküp ayaklarını soğuk taş zemine bastırdı. Balkon kapılarını açmamıştı; terastaki fısıltıları duymak istemiyordu.

Bella ve aptal oyunu! Hamilelik haberinin böyle duyulmasını istememişti. Aşağıdaki mutfaktan gelen tabak tıkırtılarını ve muslukların açıldığını duyuyordu. Kalın duvarlar sesleri boğsa da herkesin bu konuyu konuştuğunu biliyordu.

Hamile olduğunu sekiz gün önce öğrenmişti. Ed, bir dava üzerinde çalıştığı Dublin'e yeni gitmişti. Onu arayabilirdi, tabii ki arayabilirdi –hemen geri dönerdi– ama Lexi'nin aklını toparlamak, ne istediğine karar vermek için zamana ihtiyacı vardı.

Lexi nasıl hissettiğini anlamadan önce bir şeyleri dile getirmekten hiç hoşlanmazdı. Başkalarının acil ve gürültülü fikirleri kendisininkileri boğardı.

Bella'nın ayık atlatmasına izin vermeyeceğinden endişelendiği için bekârlığa veda partisini iptal etmeyi düşünmüştü ama herkes uçak biletlerinin parasını ödemiş, işten izin almıştı, her şeyi son dakika iptal edemezdi. Hafta sonunun baskısını azaltmak için Bella'ya hamileliğinden bahsetmesi gerekirdi. Ama bunu neden yapmadığını biliyordu: Lexi, Bella'nın yüzüne kendi korkularının yansıdığını görmekten korkmuştu.

Onun yerine Robyn'e söylemişti.

Kadınlar hep böyle yapmaz mıydı? Haberleri paylaşmak için bilinç altında bekledikleri tepkiyi alacakları arkadaşlarını seçmezler miydi? Testi yaptığı akşam soluklarını düzene sokamayıp kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başlayınca Robyn'i aramıştı.

Lexi konuşurken Robyn onu dinlemiş, kendi fikrini söylemek için araya girmemişti. Lexi'nin gücü nihayet tükenip nefes alması gerektiğini hatırladığında Robyn tek bir soru sormuştu: *Sen ne istiyorsun?*

Duraksama olmamıştı. Tereddüt yoktu. Cevabı tüm benliğinde hissetmişti. *Bebek. Bu bebeği istiyorum.*

Tuhaf olan, bunu bildiği hâlde yine de korkuyor olmasıydı. Kalp atışları sakinleşmiyor, göğsü sıkışıyordu. Sanki kaçmak istiyor ama neyden kaçacağını bilmiyordu.

Kapı tıkladı. "Merhaba," dedi Robyn başını içeri uzatıp. "İyi misin?"

Lexi başını iki yana salladı.

Robyn içeri girip kapıyı kapadı. Lexi'nin yanına oturdu. "Sırlar söz konusu olduğunda Bella av köpeği gibidir. İkinci güne kadar dayanmana bile şaşırdım."

"Ben de."

Baş ucu lambasının uzun gölgesi, vücudu soluk ve yumuşak bir kertenkelenin durduğu duvara vuruyordu. İkisi de bir süre sessizce sürüngene baktı, ardından Robyn, "Pekâlâ, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Dehşet içinde."

"Neden? Hamilelik yüzünden mi?"

"Sadece... bilmiyorum. Anlamıyorum. Doğru düzgün uyuyamıyorum. Düşüncelerim değişken, karışık."

"Acaba daha Ed'e söylemediğin için olabilir mi? İstemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"İkimiz de çocuk istemediğimizi söyledik ama Ed, o bu konuda kararlı değildi. Ben onun sevineceğini düşünüyorum,

öyle umuyorum. Kesinlikle şaşıracak. Yani hayır, onun bebeği istemeyeceğinden korkmuyorum." Başını iki yana salladı, kafası karışıktı.

Robyn bir süre düşündü. "Sence," diye söze başladığında ses tonu çekingendi, "bunun ebeveyninle ilgisi olabilir mi? Annenin söylediği şeyle?"

Lexi, Robyn'in neden bahsettiğini biliyordu. On dört yaşındayken annesinin telefonda eskiden birlikte sahne aldığı, şimdiyse prestijli bir bale okulu sahibi olan balerin arkadaşlarından biriyle konuşmasına kulak misafiri olmuştu. "Sen çok akıllı davrandın," demişti Lexi'nin evde olduğunu bilmeyen annesi. "Ben yanlış yaptım. Hamile kalmak hayatımın en büyük hatasıydı."

Paramparça olan Lexi evden çıkıp üç kilometre yürüyerek Robyn'in evine gitmişti, oraya vardığında perişan hâldeydi. Annesinin bale kariyerinin hamile kalmasıyla sona erdiğini biliyordu ama Lexi büyüdükçe sanki varlığının taşıyıcı kirişi oymuş gibi bale olmadan annesinin benlik algısının kaybolup gittiğini fark etmişti.

Bir gün geriye bakıp tıpkı annesi gibi, *Bu bebek bir hataydı,* diye düşünmekten mi korkuyordu?

Hayır. Lexi bu bebeği kesinlikle istediğini biliyordu ve bunu Robyn'e de söyledi.

Robyn elini tutup sıktı. "Peki."

O hâlde bu neydi? Göğsüne yuvalanan bu tuhaf, çarpıntı misali huzursuzluğu nasıl açıklayacaktı?

Kapı bir kez daha tıklatıldı. Yavaşça aralandı ve Bella başını içeri uzattı. "Girmeme izin var mı?"

"İzin verildi," dedi Lexi sonunda.

Robyn ayağa kalktı, Bella'nın yanından geçerken, "Kendime bir içki alacağım," dedi.

Bella, Robyn'in kalktığı yere oturdu. Sırtüstü yatarken elbisenin içindeki memeleri sallandı. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Lexi omzu silkti ve o da sırtüstü yattı.

Birlikte tavana bakıp yavaş daireler çizerek dönen vantilatörü izlediler.

"Senin adına sevindim –bebek için yani– gerçekten," dedi Bella. "Sadece benim için şok oldu."

"Benim için de."

"Robyn'e söylemişsin."

Lexi başıyla onayladı.

"Neden?"

"Çünkü kimsenin haberi olmadan buraya, bekârlığa veda partisine geleceğim için endişeliydim. Biriyle konuşmam gerekiyordu."

"Benimle konuşabilirdin. Ben senin en iyi arkadaşınım."

Bella bunu hep yapıyor, kendini Lexi'nin en iyi arkadaşı olarak etiketliyordu. Lexi her ikisini de yakın arkadaşları olarak görüyordu. Birini seçmek istemiyordu. "Benim adıma mutlu olacağından emin olmadığım için önce sana söylemek istemedim."

"Tanrım, tam bir kaltağım."

Bir süre sonra Bella yan döndü, başını dirseğine dayayıp Lexi'ye baktı. Nefesi hafiften uzo kokuyordu, tatlı koku Lexi'nin midesini bulandırdı. "Senin adına mutluyum, Lexi. Ya da demek istediğim senin için her şeyin iyi olmasını istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Seçtiğin yol buysa –evlenmek ve çocuk yapmak– o zaman da mutlu olurum. Nasıl olduğumu bilirsin... *adapte* olmam biraz zaman alır. Terasta olan da buydu. Adapte olmaya çalışıyordum."

Lexi anlamıştı. Tabii ki anlamıştı.

"Gerçekten üzgünüm," diyen Bella'nın gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Sorun yok."

"Elbette sorun var. Ben boktan bir arkadaşım." Bella oturup gözlerini kuruladı.

Lexi de oturdu. "Hayır, değilsin." Sivriydi ve evet, bazen biraz bencil olabiliyordu ama Bella arkadaşları için kendini kurşunun önüne atardı.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Bella elini Lexi'nin karnına doğru götürerek.

Lexi başıyla onayladı.

Bella avucunu yavaşça Lexi'nin karnına koydu. Lexi pamuklu elbisesinin kumaşının üstünden avucunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Küçük bir şişkinlik var..."

"Gaz."

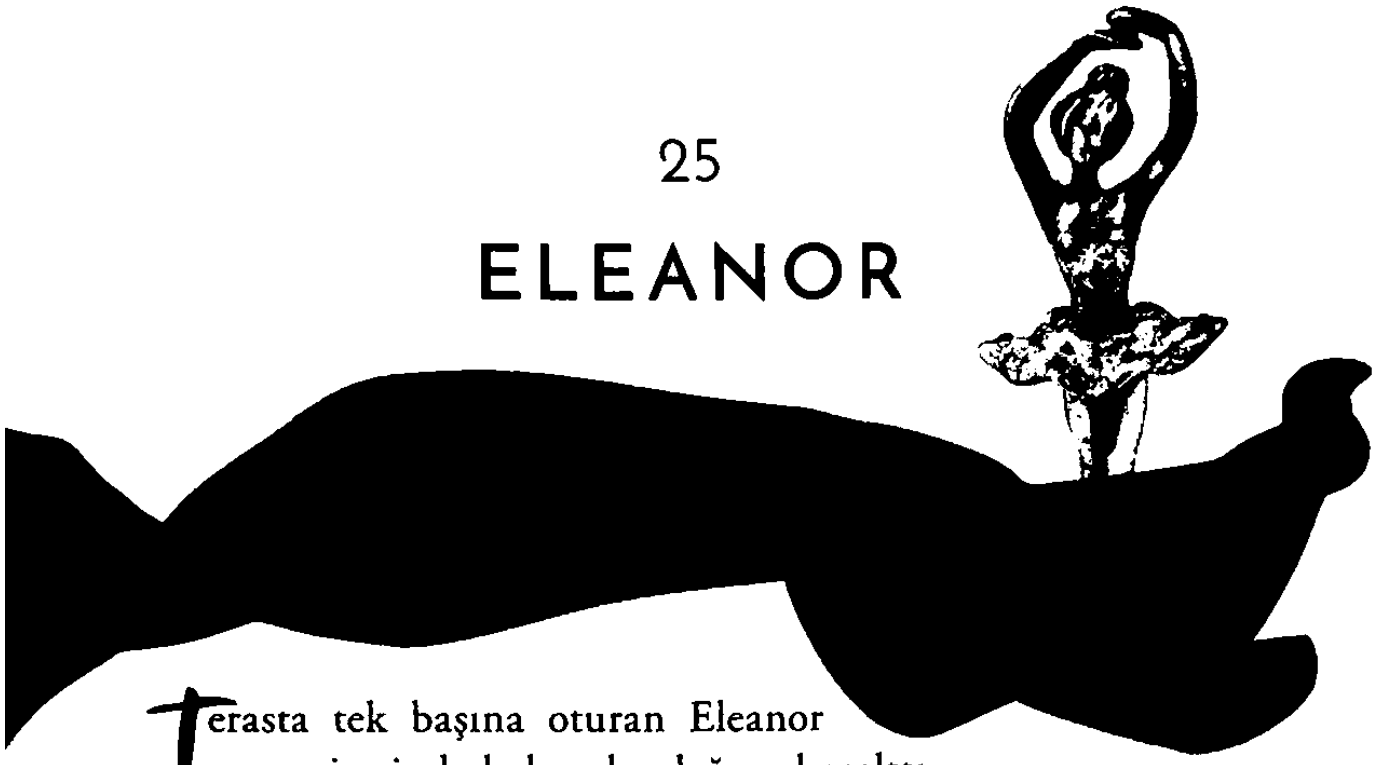
"Çok seksisin." Bella elini çekmedi. "Hep başkaları gibi olmayacağımızı söyledik. Çocuk yok. Sedan arabalar yok. Sıkıcı hayatlar yok," derken elini orada tutmaya devam etti.

"Öyle dediğimizi biliyorum. Ama belki de o diğer insanların bildiği bir şey vardır."

"Belki de," dedi Bella ve loş ışıkta Lexi, Bella'nın gözlerinin yaşlarla dolup dolmadığını merak etti.

25

ELEANOR

Terasta tek başına oturan Eleanor şarap şişesinde kalanı bardağına boşalttı.

Esnedi. Saatine baktı. Saat birden önce uyumayı denemenin anlamı yoktu, sadece huzursuzca yatacaktı.

Bu, Sam'i kaybetmenin yol açtığı sorunlarından biriydi: Uyuyamıyordu. Yatakta onun vücudunun sıcaklığını özlüyordu. Kolunu uzatıp kalçasına, göğsüne ya da beline koymasını özlüyordu. Sam, Eleanor'un orada olduğunu hissetmeyi severdi. Her zaman tişört ve iç çamaşırıyla uyur, bazen aynı tişörtü gün içinde de giyerdi ama Eleanor buna aldırmazdı. Hatta hoşuna giderdi. Horlamasını bile özlemişti. Âşık olmak... onu bu mahvetmişti. Kalbinin bambaşka bir tempoda atmasının mümkün olduğunu hiç bilmemek daha iyiydi.

Şarabından bir yudum daha aldı. Yatmadan önce birkaç kadeh bir tür tampon görevi görür, üzüntüsünü yumuşatıp hafifletmek için kafayı bulmasını sağlar, uykuya dalmasını kolaylaştırırdı. Ama bu onu sadece gecenin ortasına kadar idare ederdi. Sabaha karşı üç civarı uyanıp sessizlikle baş başa kalırdı.

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

Bazen sessizlikte boğulmak mümkün mü diye düşünürdü. Çünkü sessizlik onu boğuyormuş gibi hissederdi. Bu nedenle

biraz daha içerdi. İstediği içki içmek değil, sadece lanet olası bir uykuydu.

Sabah bunun bir bedeli olacağını bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Uykunun vergisi vardı, kafasının içi bok gibi, zihni puslu olur; tüm endişeleri, yalnızlığı, üzüntüsü, utancı daha da artardı. Peki Eleanor ne yapardı?

Bingo! Bir içki daha içerdi. Tebrikler Eleanor! Yasın kazanını sensin!

Hâlâ burada olsa Sam'in ne diyeceğini tahmin ediyordu. "Hey, EJ! (Kısaltma kullanmaya bayılırdı. Böyle yaparak kendini içine sokulmamış tişörtüyle koridorda dolaşan ve dolapların önünde onunla çarpışan Amerikalı lise öğrencisi gibi hissettiğini söylemişti.) "Bu tür şeyleri çözmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Ben senin yardımcın olacağım." Olurdu da. Evi alkolden arındırırlardı. Sam muhtemelen bunun yerine ona gerçekten güzel içecekler hazırladı, belki bitkisel uyku ilaçları alırdı: Holland&Barret vitamin takviyelerine ilgi duyardı, gerçi iç dolgulu pizza ve bir kâse *nachos*tan daha çok sevdiği bir şey olmadığı için bu tuhaftı.

Tanrım, onunla ilgili her şeyi seviyordu.

Şarabını bitirdi. Bir şişe daha açıp açamayacağını düşündü. Daha ikinci geceden villadaki içkileri bitirmek istemiyordu. Bavulunda acil durumlar için yanına aldığı bir şişe cin vardı ama Ana odadaydı. Kısa bir an için yatağın altına uzanıp bavulunu almayı düşündü fakat sonra bir hamamböceği ya da akreple göz göze gelme ihtimali aklına geldi.

Görünüşe göre boş kadehi ve gecenin uzayan karanlığıyla baş başa kalmıştı. Havuz terasta ürkütücü biçimde parlıyordu. Hayır, yakın zamanda yeniden havuza girmeyecekti. Hâlâ Lexi'nin koşarak gelmesinin ve hemen ardından kendini içinde bulduğu garip sohbetlerinin utancını üstünden atamamıştı. Hafta sonunun geri kalanında tuhaf davranmamak konusunda daha sıkı çalışmayı planlıyordu.

Arkasında ayak sesleri duyduğunda bakmak için dönerken sandalyesi gıcırdadı. Gelen, elinde bir şişe uzo ve iki bardak tutan Ana'ydı. "Uyumadan önce biraz içmek ister misin?"

Eleanor gülümsedi. "Yattığını sanmıştım."

"Bekârlığa veda partisindeyiz, değil mi?"

"Kesinlikle." Kendisininkinin yanına bir sandalye çekince Ana gelip oturdu.

İki kadehi de iyice doldurduktan sonra birini Eleanor'a uzattı. Kadeh tokuşturdular. *"Ya mas![10]"*

Ana iyi bir oda arkadaşıydı. Çok fazla konuşmuyordu. Banyo raflarını ya da dolabı doldurmuyordu. Eleanor onun yürüme tarzını da beğeniyordu: sağlam, kendinden emin, omuzları dik. Adımlarında kibir yoktu: Hiç acelesi yokmuş gibi yürüyordu. Eleanor eve döndüğünde bu yürüyüşü denemeye karar verdi. (Sadece bu hafta sonu daha az tuhaf olmayı deneyecekti.)

Ana fularını çözüp parmaklarını saç örgüsünün uçlarında gezdirdi.

Başlarının üstündeki kamelyaya asılı küçük süs ışıkları yasemin ve asmalara doğru uzanıyordu.

"Demek hala olacaksın," dedi Ana gülümseyerek.

"Sanırım."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Bugünlerde hislerine güvenemiyordu. Sanki ayarları bozulmuş gibiydi, çoğu insanın aynı şeyi hissettiği yerde o kendini bambaşka bir şey hissederken buluyordu. "Memnun?"

"Soru işaretli bir *memnun* mu?"

Eleanor omuz silkti. "Böyle bir şey beklemiyordum."

Ed'in aile istediğinden bahsettiğini hiç duymamıştı, onu bir çocuk sallarken hayal edemiyordu. Eski bir anı gölge misali zihnine süzüldü: Çocukken sevdiği bir oyuncak bebeğinin kulağı iç dolgusu ortaya çıkacak şekilde kesilmişti. Ed onun

---

10 (Yun.) Sağlığa. *–ç.n.*

odasındaydı, yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "Bu korkunç," demişti, Eleanor'un elini tutan anneleri onu sorguya çektiğinde. "Eleanor bunu neden yaptı?" diye sormuştu. Eleanor aklı karışmış hâlde ona bakmıştı. Gözyaşlarının arasında annesinin ona tereddütlü bir bakış attığını görmüş, ardından tutuşunun gevşediğini, elini bıraktığını hissetmişti.

Anıyı aklından uzaklaştırıp bunun yerine Ed'in Lexi'yle birlikteyken ne kadar keyifli olduğunu düşündü. Bebek doğduktan sonra Ed ve Lexi'yi ziyaret ettiğini hayal etti. Eleanor elektrikli tencerede pişirdiği bir şeyle üstü kremalı kek götürürdü. Hoş bir hayaldi. Belki de sadece hayaldi, nihayetinde ne zaman Ed'in evine davet edilmişti ki?

"Sence Ed iyi bir baba olur mu?" diye sordu Ana.

Eleanor kürek kemiklerinin arasında küçük bir buz sarkıtı duruyormuş gibi hissetti. Ana sanki ifadesinden bir şeyler okuyormuş gibi onu dikkatle izliyordu. Sonunda Eleanor, "En iyisi olmak isteyecektir," dedi.

"İkiniz yakın mısınız?"

Eleanor bir süre sessiz kaldı. "Ed her hafta arar. Müsait olduğunda da uğrar."

"Bu hoş olmalı."

Eleanor öyle olup olmadığından emin değildi. Şüphesi yüzünden okunmuş olacak ki –yüzünün, onu yarı yolda bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı– Ana sordu, "Ne, hoş *değil* mi?"

"Mecburi ziyaretler," diye itiraf etti Eleanor omzunu silkerek. Sam'i kaybettiğinde Ed ona karşı iyi davranmıştı, öldükten sonraki günlerde yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı ama yavaş yavaş endişesi yön değiştirip farklı bir şekil almıştı. "Genelde gitmek için acelesi olur. Üzgün olduğumda yanımda olmayı sevdiğini sanmıyorum."

Ana kaşlarını çattı. "Neden?"

"Neredeyse bir yıl oldu. Ed bunu şımarıklık olarak görüyor."

Ana şok olmuştu. "Şımarıklık mı?"

"Evet."

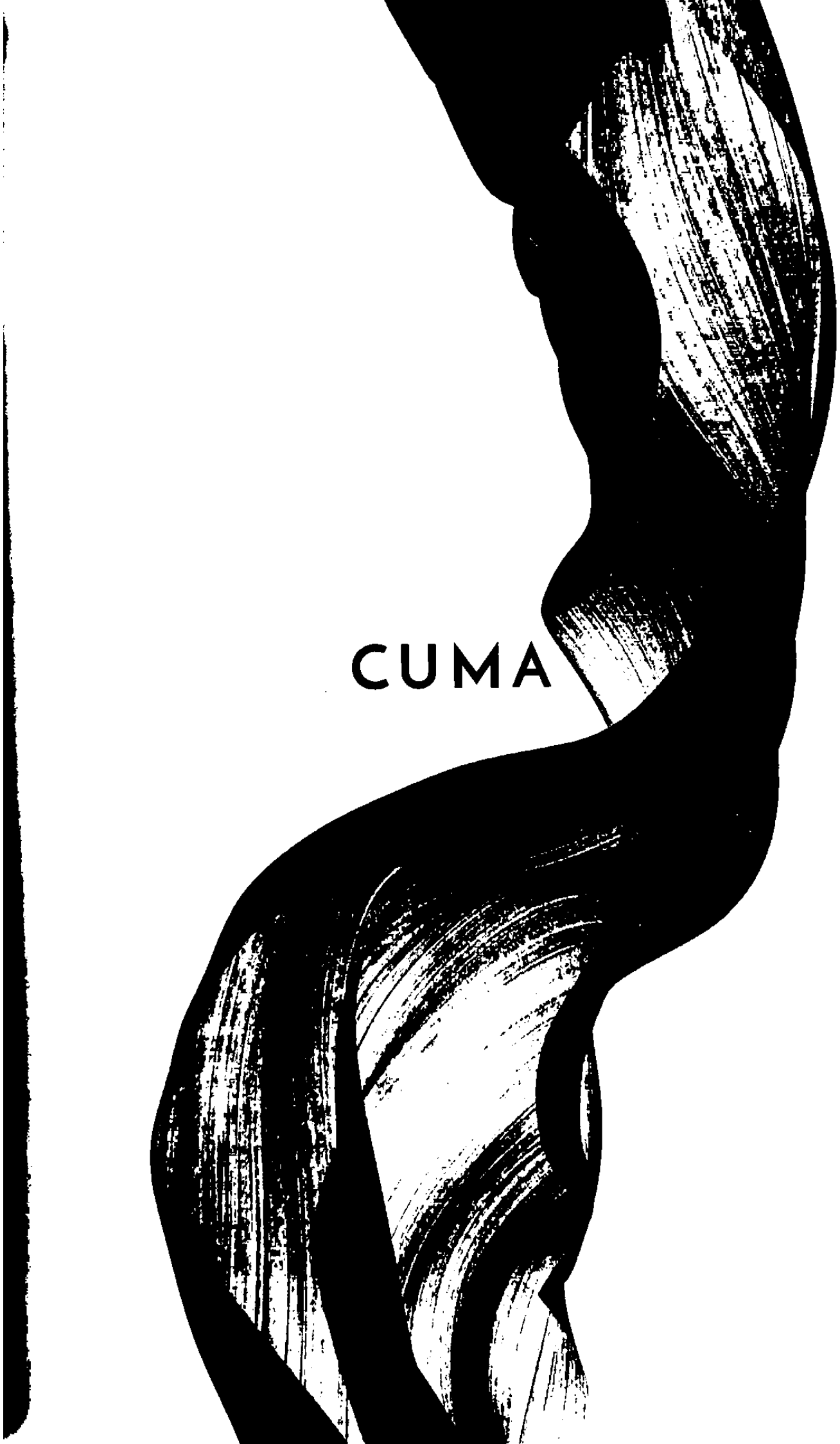
Gözlerini kırpıştırdı. "Bunu o mu söyledi?"

Eleanor bir sırrı açığa vurmanın heyecanını hissetti. "Evet."

Ana'nın sırtı boylu boyunca kasıldı. "Köpük banyosunda uzun süre kalmak şımarıklıktır. İkinci dilim pastayı almak şımarıklıktır. Hayatını geçirmeyi planladığın birinin yasını tutmak şımarıklık *değildir*. Bu ne cüret!"

Eleanor kendini, sırtını dikleştirip Ana'nın kelimelerini Ed'e söylediğini hayal ederken buldu. Midesinde bir kıvılcım, hoşuna giden bir sıcaklık hissetti.

Kıvılcımların ilginç tarafı, diye düşündü Eleanor Ana'ya bakarken, kimi zaman sönmeleri, kimi zamansa için için yanarak alev almalarıydı.

CUMA

26

BELLA

Bella yatın pruvasında dururken rüzgâr saçlarını uçuruyordu. Güneş gözlüğüne sıçrayan deniz suyu camları buğulandırmıştı, havada ferah, tuzlu bir koku vardı. Lexi ve diğerlerini güldürmek için kollarını *Titanic* filmindeki gibi açmak istiyordu ama teknelere güvenmiyordu. İki eli de her zaman korkuluklarda olmalıydı.

Kahvaltıda diğerlerine, "Bikinilerinizi ve güneş kremlerinizi hazırlayın. Tekne gezintisine çıkıyoruz," diyerek yat gezisini duyurmuştu.

Sürprizlere bayılıyordu. Böyle sürprizlere gözlerini deviren insanları hiç anlamıyordu. Ne yani, bu küçük heyecan kıpırtısından hoşlanmıyorlar mıydı? İşleri oluruna bırakma hissinden? Gevşemekten?

Koylarından içeri süzülen yatın turkuaz renkli berrak suyu yaran cilalı ahşap gövdesinin hayal ettiğinden çok daha zarif olduğunu görmüştü. Altı kadın omuzlarında plaj çantalarıyla beklerken havayı güneş kremi kokusu doldurmuştu. Lexi'nin nefesi kesilmişti. "Bu bizim için mi?"

"Tabii ki. Şnorkelle dalmak ve güneşlenmek için maviliklere yelken açacağız."

Kollarını Bella'nın boynuna dolayan Lexi ona o kadar sıkı sarılmıştı ki güneş kremi Bella'nın elbisesinde iz bırakmıştı.

Güzel bir gün olacak, diye düşündü Bella yüzünü güneşe çevirirken. Felaketle sonuçlanan dün geceki oyunun ardından bekârlığa veda partisini rayına oturtması gerekiyordu ve bunun yolu da bu geziydi.

Yaşlı kaptanları Yannis, düğmeleri göbeğine kadar açık buruşuk bir gömlek giymişti ve yanık yüzündeki sakalları ağarmıştı. Doğuda küçük bir adacığı işaret etti. "Orada şnorkelle yüzmek güzel." Yatı rüzgâra doğru çevirirken pruvaya çarparak sıçrayan sular Bella'nın çıplak bacaklarını ıslattı.

Yarılan dalgalardan korkan Bella dikkatle yatın yan tarafında yürüdü. Fen teknenin kıç tarafında oturuyordu, vücudu denize dönüktü, çenesini ellerine dayamıştı. Üzerinde kot şort ve askılı tişört vardı, tişörtün kumaşı esintiyle dalgalanıyordu. Bella güneş gözlüğü yüzünden gözlerini göremiyordu ama ânın huzuru içinde kaybolduğunu hissedebiliyordu. Fen'in kucağına oturmamak için kendini tuttu.

Bella etrafta birilerinin olmasını, gürültüyü ve uygun dozda kaosu her zaman sevmişti. Boş dairesine döner dönmez önce radyo ya da televizyonu, ardından da dışarıdaki dünyanın uğultusunu duyabilmek için pencereyi açardı. Alexa'yla sohbet etmeden edemezdi. Belki de bunun nedeni kalabalık bir ailede büyümüş olmasıydı. Annesi bebekken Bella'yı uyutabilmenin tek yolunun onu pusetiyle salondaki masada sohbet, karmaşa ve televizyon gürültüsünün ortasına koymak olduğunu söylemişti. "Olayların merkezinde olmayı hep sevmişsindir."

Ama Fen öyle değildi. Bebek Fen muhtemelen ışık geçirmez perdeleri ve ses geçirmez duvarları olan sessiz bir odada uyumuştu. Yetişkin Fen'in televizyonu bile yoktu (modern dünyada nasıl hayatta kalabildiği bile Bella için hâlâ gizemini koruyordu).

"İyi misin?" diye sordu yanına otururken, kalçaları birbirine değiyordu. Aslında, İyi *miyiz*? diye soruyordu.

Önceki gece uyandığında Fen yatakta yoktu. Bella pencereye gittiğinde Fen'in karanlık terasta tek başına durduğunu,

alçak duvarın üstünden aşağıdaki kayalık mezarlığına baktığını görmüştü. Gecenin bir yarısı orada durmasında tedirgin edici bir şey vardı. Bella üstüne bir tişört geçirip ona bakmak için aşağı inerken merdivende Fen'le karşılaştığında sevgilisi ısrarla iyi olduğunu söylemişti. *Sadece biraz hava alıyordum.*

Fen şimdi de aynı cevabı tekrarlıyordu. "İyiyim." Hafifçe gülümsedi. Rüzgâr kısa saçlarını savurunca hepsi havaya dikildi.

"Ne düşünüyorsun?" Tanrım. Bunu gerçekten sormuş muydu? Ne saçma, ne aciz bir soruydu.

"Sadece suyun üstünde olmanın ne kadar güzel olduğunu."

Tabii ki Fen'in gerçekten düşündüğü bu değildi ama Bella ne söyleyebilirdi? *Sana inanmıyorum! Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle!* Hayır, hâlâ biraz gururu vardı. "Belki gelecek yaz yine geliriz. Daha uzun kalırız. Villa satılsa bile başka bir yer buluruz. Bu adayı sevdim."

Fen gülümsedi ama bir şey demedi.

Bella içinde bir korku dalgası hissetti, gelecek yaz olmayacaktı. Fen'in düşündüğü buydu, değil mi? Eve dönene kadar bu konuyu konuşmamak için sessiz bir anlaşma yapmış gibi hafta sonu boyunca havaalanında olanlar hakkında konuşmaktan özenle kaçınıyorlardı.

Hepsi Sue'nun hatasıydı. Sue ve koca ağzı. Geçmişten biriyle karşılaşmadan havaalanına gitmek mümkün değil miydi? Bella'yla Sue, Royal Bournemouth Hastanesi'nde geceleri birlikte çalışmışlardı. Sıcakkanlı ve komik biriydi ama aynı zamanda inanılmaz dedikoducuydu.

Sue bagaj arabasını onlara doğru çevirdiğinde, "El salla ve yürümeye devam et," diye fısıldamıştı Bella Fen'e.

Ama Sue hızlıydı. Bella'ya yetişip kolundan tutmuştu. "Bella! Çok uzun zaman oldu!"

"Ah. Sue. Selam. Seni görmek ne güzel. Ama uçağımıza geç kalıyoruz, o yüzden..."

"Fazla tutmayacağım. Seni yeniden görmek güzel! Hepimiz seni özledik! Ve sadece şunu bilmeni istiyorum, Bella," deyip sesini alçaltarak devam etmişti, "olanlar için hepimiz çok üzgünüz."

Bunun üzerine Fen dolaysız, açık üslubuyla sormuştu: "Ne oldu?"

İşte bu kadardı. Soru o kadar dolambaçsızdı ki Bella'nın cevap vermekten başka seçeneği yoktu.

Fen'in ifadesinin şaşkınlıkla gölgelenmesini, yüzünden kanın çekilmesini izlemişti.

Bella'nın Fen'den sır saklamak gibi bir niyeti yoktu. Sadece yalan söylemeye o kadar alışmıştı ki artık gerçekmiş gibi hissediyordu.

27

FEN

Fen dalgaların yükselip alçaldığını hissetti. Gözlerini kapamak, bu hissi içine çekmek istedi ama Bella hızlı ve canlı bir sesle onunla konuşuyor, parmaklarıyla kolunu sıkıyordu. Bella'nın, bitmek bilmez coşkusu ve heyecanı vücudundan fışkırıyormuş gibi insanlara dokunarak konuşma alışkanlığını sevimli bulurdu. Ama bu sabah biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Aklı çok meşgul, çok gürültülüydü. Yeniden Aegos'ta olmak beklediğinden daha zor olmuştu. Aslında yedi yıl önce burada geçirdiği o uzun yaz tatilinde bir sürü mutlu anı biriktirmişti ama vücudunun tek hatırladı o geceydi. Güzel bir koltuğa dökülen kırmızı şarap gibiydi, koltuğun geri kalanının mükemmel durumda olmasının önemi olmazdı çünkü tek görünen leke olurdu.

Yannis motoru durdurdu. Huzur dolu bir an boyunca Fen sadece dalgaların dinginleşmesini ve teknenin direğindeki bir teli tıkırdatan hafif deniz meltemini duydu. Yannis hafif adımlarla güverteyi geçip pruvadaki tuzla kaplanmış çıpayı çekti. Çıpayı denize atarken gömleğinin etekleri havalandı. Güçlü bir su sıçramasıyla suya düşen çıpanın ardından ağır halat hızla çözülmeye başladı.

Fen'in yanındaki Bella ellerini çırptı.

Bunu çok sık yapardı: Bir şey onu heyecanlandırdığında ellerini çırpardı. Fen eskiden bunu da sevimli bulurdu ama son zamanlarda bu hareketi de sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yeniden denizin parlak sularına odaklanmaya çalıştı çünkü diğerlerinin nimet gördüğü yerde kusur gören biri olmak istemiyordu ancak kendini tam anlamıyla günün güzelliğine de veremiyordu.

İlişkilerindeki tatminsizlik hissi o kadar yavaş artmıştı ki Fen onun ne olduğunu doğru düzgün anlayamamıştı. Havaalanında Sue'yla o korkunç karşılaşmalarının ardından Fen anında arkasını dönüp gitmek istemişti. Bella gitmemesi için yalvarmış, her şeyi çözeceklerine dair söz vermişti, sonra partiye katılacak diğer kadınların gelmesiyle Fen hafta sonunu atlatmaktan başka çaresi olmadığı hissine kapılmıştı.

Bella, Fen'in önceki kız arkadaşlarına benzemiyordu ve onu çekici bulmasının nedenlerinden biri de buydu. Fen onun küstahlığını, bir odaya beraberinde getirdiği parfüm bulutu ve bulaşıcı enerjiyle dalmasını seviyordu. Bella'nın hiç yoktan eğlence yaratma becerisine hayrandı: ev eşyaları satan bir dükkâna yapılan sıkıcı bir yolculuk, keman çalan sokak çalgıcısıyla dans edebilmek için arabayı kenara çeken ya da güneşli bir cumartesi günü saat daha on olmasına rağmen film izlemeyi öneren Bella'yla bir anda maceraya dönüşebilirdi.

İnanılmaz derecede muzır bir kahkahası vardı. Bella'nın gülüşü üç oda öteden duyulabilirdi. Ayrıca son derece seksi olduğu da su götürmezdi. Fen bazı şeyleri nereden ya da kimden öğrendiğini bilmek dahi istemiyordu.

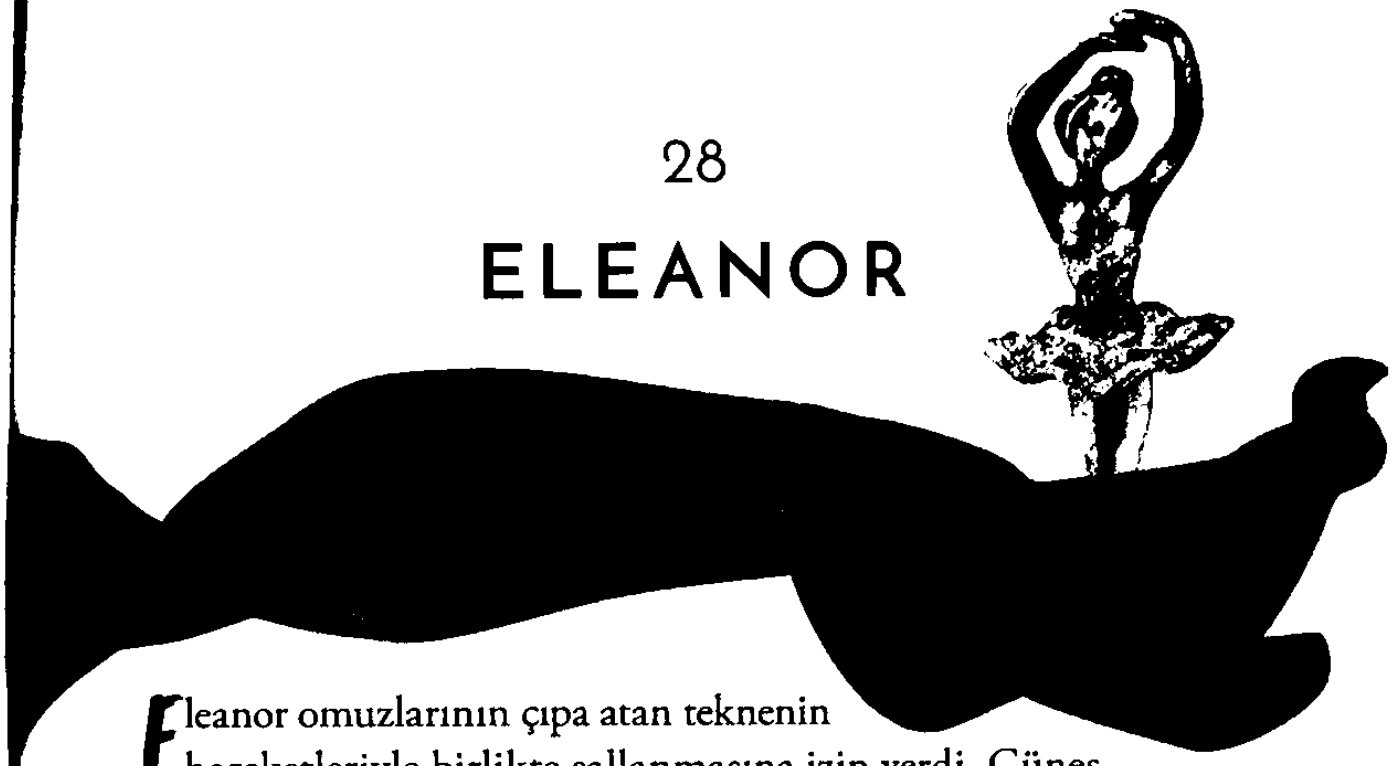
Fakat seks ve eğlence her ne kadar muhteşem ve bağımlılık yapan şeyler olsa da yeterli değillerdi.

Yeterli olan tek şey sevgiydi.

Ve Fen, Bella'ya âşık değildi.

28

ELEANOR

Eleanor omuzlarının çıpa atan teknenin hareketleriyle birlikte sallanmasına izin verdi. Güneş gözlüğünün ardındaki gözlerini kısa bir an için kapayıp nefes aldı. Havanın temiz ve tuzlu tadına otların karadan süzülen hoş kokusu eşlik ediyordu.

Teknenin kıç tarafında oturan Eleanor tentenin oluşturduğu gölgeye minnettardı. Soluk, benlerle dolu cildi Akdeniz sıcağına uygun değildi.

Gözlerini açtığında teknenin korkuluğuna asılı Yunan bayrağının hafif esintide dalgalandığını gördü. Yannis ileri-deki kayalık tepeyi gösteriyordu. "Sadece iyi yüzücüler için, tamam? Uzun yol. Ama," dedi parmağını havaya kaldırarak, "adaya varırsanız, kaya tırmanmada iyiyseniz o zamana büyük sürpriz var." Yüzüne yayılan geniş gülümsemesiyle ifadesi çocuksu bir hâl aldı.

"Sürpriz mi?" diye sordu Robyn, saçlarını atkuyruğu yaparken.

Yannis'in gözleri parladı. "Burada bir sürü gizli su mağarası var... ve deniz oraları aşındırıp su delikleri açıyor. Doğal havuzlar, tamam? Çok güzel."

"İçinde yüzülebilir mi?" diye sordu Fen kot şortunu çıkarırken. Sade bir tankini içindeki vücudunun her santimi atletik görünüyordu, vücudu ince ve formadaydı. Eleanor teknenin

kenarından atlamanın, istediğin kadar yüzebileceğini ve vücudunun seni istediğin yere taşıyacak güce sahip olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu merak etti.

"Kayalardan atlamak, su derin. Yirmi, otuz metre, tamam? Yüzmen için çok güzel." Kalın, yanık bileğini yüzüne doğru kaldırınca güneş ışığı saatin camında parladı. "Yüzmek için bir ya da iki saat var, tamam? Ondan sonra öğle yemeği için tekneye, tamam? Acele yok, acele yok."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Bella el çırparak.

Robyn güneş losyonunu Lexi'ye uzatıp, "Omuzlarıma krem sürer misin?" diye sordu.

Lexi losyonu avuçlarına sıkarken Robyn tişörtünü çıkarmak için arkasını döndü. Kollarını karnının üstünde kavuşturdu.

O hissi biliyorum, diye düşündü Eleanor.

Yannis koltuğun altındaki dolaptan içi parlak renkli paletler ve şnorkellerle dolu plastik bir kutu çıkardı. Üzerlerine tatlı su döktükten sonra kadınlara uzatmaya başladı. Yere damlayan sular güneşle ısınmış güvertede koyu renkli lekeler bırakıyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Eleanor kendisine şnorkel uzatılınca. "Ben teknede kalacağım."

"Şnorkelle yüzmelisin! Çok temiz su! Çok balık var. Dinamitlerin mercanları mahvettiği diğer adalar gibi değil. Burada balık çok ve büyükler," diyen Yannis boyutlarını göstermek için yanık ellerini birbirinden uzaklaştırdı. "Hadi, eğleneceksin!"

Eleanor, Yannis'in sesinin heyecanlı, ritmik tonunu sevmişti ama tek başına coşku onu ikna edemezdi. "Bana göre değil."

"Lütfen bizimle gel!" dedi Ana, şnorkeli boynuna takarken. "Tekneden çok uzaklaşmak zorunda değiliz. Seninle kalırım."

"Ben yüzme bilmiyorum," dedi Eleanor. Bu gerçeği dürüstçe, utanmadan söylemişti.

Ancak bunu duyan diğerleri ona sanki az önce şortuna işediğini söylemiş gibi baktı. Aslında şimdi o da bunu düşünüyordu. Eğer çişi gelirse ne olacaktı? Paletlerin çıktığı plastik

kutuya baktı. Onu kullanması gerekecekti. "Yanımda kitabımı getirdim. Güvertede kuru kalarak hoş vakit geçirmeyi planlıyorum." Diğerlerini rahatlatmak için gülümsedi.

"Sabah güneşinde bir teknede kitap okumak mı? Kulağa korkunç geliyor. Hiç kıskanmadım," dedi Ana göz kırparak.

"İyi olacağına emin misin?" diye sordu Lexi Robyn'in losyonundan kalanı eline sürerken.

"Elbette! Şimdi suya girin ve beni rahat bırakın." Bunu espri olarak söylemek niyetindeydi ama Lexi'nin ifadesine bakılırsa kabalık olarak anlaşılmıştı.

Hemen arkalarında akrebin soktuğu şiş ayağını palete sokmaya çalışan Bella küfrü bastı.

"Bebeğim, sanırım çıplak ayakla gelmen gerekecek," dedi Fen.

"Lanet akrep!" dedi Bella paletleri kutuya atarken.

"Tamam hanımlar. Merdivenden iniyoruz, burada," dedi Yannis, Eleanor'un oldukça gereksiz olduğunu düşündüğü bir hareketle Lexi'nin elini tutarak. "Paletleri suya girdiğinizde vermem daha iyi, tamam?" Bakışları Lexi'nin bikinili, pürüzsüz vücudunda gezindi. Eleanor onu suçlamıyordu. Güzelliğin olayı buydu –ister kadın olsun ister erkek– gözleri hep üstüne çekerdi.

Eleanor bakışlarının Lexi'nin karnında gezindiğini ve şişkinliğe dair ilk belirtileri aradığını fark etti. Gelecekteki yeğeninin böylesi mükemmel bir yerde barındığına inanmak zordu. Bebeği Ed'den önce öğrendiği için hafif bir heyecan hissetti.

"Durun!" diye bağırdı Bella. "Önce fotoğraf!" Plaj çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı, ardından şnorkeliyle muzipçe gülümseyen Lexi'ye çevirdi.

"Şimdi de geri kalanlar!" dedi kamerayı onlara çevirerek.

Ana resimden kaçmak için çabucak eğildi. Eleanor da yeterince hızlı olsa aynısını yapardı. Bir başkasının albümünde mayolu fotoğrafının olmasını kim isterdi?

Grup paletleri ve şnorkelleriyle uğraşıp çığlıklarla, su sıçratarak merdivenden inerken deniz köpürdü.

Kadınlar yüzlerini suyun altına sokup yattan uzağa doğru yüzerken sesler kesildi. Lexi'nin nefes almak için taktığı şnorkel borusunda bir kahkaha sesi fokurdadı. Su o kadar berraktı ki Eleanor, Fen'in küçük bir balık sürüsünün peşinde yüzdüğünü görebiliyordu.

Yannis kendi kendine mırıldanarak kullanılmayan palet ve şnorkelleri kaldırdı, ardından yemek hazırlamaya başlamak için mutfağa girdi. Güvertede tek kalan Eleanor üzerine küçük bir hüzün bulutunun çöktüğünü hissetti.

Yine de yanında kitabı vardı. Ayrıca içinde bir ya da iki şişe alkollü içeceğin soğuduğunu umduğu bir portatif soğutucu da görmüştü.

Güneş gözlüğünü çıkarıp yansımasına baktı, parmaklarıyla saçlarını düzeltti. Tekne yolculuğu saçlarını kabartmış, bir mantar gibi görünmesine neden olmuştu. Fön makinesi olsa düzeltebilirdi.

Kuaföre yaptığı haftalık gezilerle kendini şımartıyordu. Her perşembe yıkama ve fön için son randevuyu alıyordu. Saçlarına özel bir düşkünlüğü yoktu (gerçi en çok saçlarını severdi, koyu kumral saçları çene hizasına geliyordu. Oraya gitmesinin nedeni Reece'ydi. İlginç, karmaşık kol dövmeleri vardı ve başparmaklarını nazikçe şakaklarına bastırdığında tüm vücudunun gevşediğini ve rahatladığını hissediyordu. Deri koltuğa gömülüyor, gözlerini kapatıyor, saç derisine dokunan ellerinin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Hatta bir keresinde ağlamıştı. Tam orada, başı ılık su akan lavaboya yaslanmış hâldeyken. Artık bu kuaföre gelmemesi gerektiğine karar vermişti ama Reece çok tatlı davranmıştı ve Eleanor sonraki hafta önünden iki kez geçtikten sonra tekrar içeri girmişti.

Reece her perşembe aynı soruyu sorardı: "Bu gece dışarı mı çıkacaksın?" Eleanor en sevdiği cevaplardan birini seçerdi: *Evet, akşam yemeğinde arkadaşlarımla buluşacağım* veya *Abimle*

sinemaya gideceğim, hatta bazen, *Bu gece bir randevum var*, derdi. Aslında Eleanor her perşembe güzel saçlarıyla tek başına, boş evine geri dönerdi. Salona girer ve ortasında Zindanlar ve Ejderhalar etiketi bulunan siyah ayaklı vazonun içindeki Sam'in küllerinin önünde dururdu. "Bugün Reece'ye gittim," derdi yeni şekillendirilmiş saçlarını düzeltirken. Şehvetli bir şekilde göz kırpıp eklerdi, "İyi iş çıkarmış, değil mi?"

Sam'in sıcak, rahat kahkahasını göğsünde hissederdi. Başlarda onun külleriyle konuşurken biraz utandığını hissetmişti ama sonra ona neler yaptığını anlatmak ya da fikrini sormak günlük rutininin bir parçası olmuştu. Sam ona *EJ! Elbette bu gece dışarı çıkmalısın! Yap hadi! O sevdiğim kotunu giy!* diyen görünmez bir rehber gibiydi.

Bella'nın bekârlığa veda partisiyle ilgili e-postasını aldığında dizüstü bilgisayarının üstünden Sam'in küllerine bir bakış atmış, ardından hemen gözlerini kaçırmıştı.

Ona partiye katılıp katılmamakla ilgili fikrini sormamıştı çünkü ne diyeceğini biliyordu.

Yapma. Sakın gitme.

29
ANA

Ana parıltılı suyun üzerinde yüzerek soluk karınlı bir balığın denizin dibine doğru inmesini izledi. Birkaç saniye sonra nefes almak için yüzünü sudan çıkardı. Şnorkel borusundan nefes almayı başaramıyordu. Daha önce hiç şnorkelle yüzmemişti. Hiç yata binmemişti. Hiç Yunanistan'a gelmemişti. Hiç yapmadığı bir sürü şey olduğunu fark etti.

Deniz gözlüğünü başının üstüne kaldırırken deniz dibinin ne kadar derin olduğunu düşünmemeye çalıştı. Yüzme tecrübesi yerel havuzla sınırlıydı ve orada bile kenardan birkaç metre uzaklaşırdı.

Ege Denizi'nde şnorkelle yüzmenin tadını çıkarıp güneşli bir tatilin başını döndürmesine izin vererek keyiflenmeyi isterdi ama başının içinde bir ses soğukkanlılıkla fısıldıyordu: *Burada olmamalısın.*

Tatil zaman algısı üzerinde tuhaf bir şey yapmış gibiydi, sanki onu esnekleştirerek bazı anların daha yavaş, daha uzun sürmesine neden oluyor, duyguları yeni bir netlikle canlanıyordu, ardından eski hâline dönerek evinden ve Luca'dan bu kadar uzak olmasına şaşırmasına neden oluyordu.

Şnorkelle yüzmekten vazgeçip yata yöneldi.

Kıç kısmına ulaşıp kendini merdivene doğru çekmesiyle vücudundan sular döküldü.

Güvertede oturan Eleanor başını hızla kitabından kaldırdı.

"Barış için geldim," dedi Ana ellerini kaldırarak. "Asla bir kadınla kitabı arasına girmem. Tıpkı senin gibi."

Eleanor gülümsedi. "Aslında berbat bir kitap. Bırakacağım için sevindim. Su altı dünyası nasıl?"

"Soğuk bir biranın cazibesiyle mukayese edilemez," dedi Ana havlusunu alırken.

"Sanırım Yannis'in soğutucuyu nerede tuttuğunu biliyorum," Eleanor ayaklarını kaldırıp soğutucu gösterdi. Kapağı açıp içinden iki kutu buz gibi bira çıkardı.

"Muhteşemsin," dedi Ana ve ciddiydi. Kutuların kapaklarını açıp tokuşturdular.

Eleanor bir bacağını diğerinin üzerine koyarak sol dizindeki kalın yara izini gizledi. Aynı odayı paylaştıklarından Ana biri çenesinin altında, diğeri de omzunda zikzak çizen diğer eski yaralarını da fark etmişti. Her ne kadar merak etmiş olsa da sormamasının daha iyi olacağını biliyordu.

Ana suyun ilerisinde bir leopar desenini gördü. "Görünüşe bakılırsa Bella tekneye dönüyor."

"Huzurun son saniyelerinin tadını çıkar."

Ana, Eleanor'un yanına otururken sırıttı. "Sence Lexi doğal havuza mı gidiyor?" Söz konusu havuz, yatla kayalık adanın tam ortasındaydı.

Eleanor o tarafa baktı. "Yeterince formda. Yoga sayesinde."

"Belki de yogaya devam etmeliydim. O zaman teknede bira içmek yerine suya kuğu dalışı yapıyor olurdum."

"Bunu mu isterdin, neden?" dedi Eleanor alaycı bir gülümsemeyle. "Lexi'yle bu şekilde tanıştınız, değil mi? Yoga sayesinde?"

Ana başıyla onayladı. "Lexi'nin ilk ders verdiği sınıftaydım. Benim de ilk seferimdi ve en arkada saklanmayı planlıyordum. Ancak tek öğrenci olduğum ortaya çıktı. Hangimiz daha şaşkındık bilmiyorum."

Eleanor ürperdi.

"Atlattık. Tahmin edebileceğin gibi Lexi harika bir öğretmendi. Sakin. Teşvik edici."

Ana sert kaslarından ve esnemeyen kalçalarından çok daha derine inen bir gevşeme olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Ders bitiminde loş ışıkların altında yepyeni matında *savasana* pozisyonunda yatarken bir odanın sessizliğini başka bir kadınla paylaşmanın mahremiyetini hissetmiş ve kendini ağlarken bulmuştu. Utanç içinde koluyla gözlerini kurulamış ve matını sarmaya başlamıştı.

Hikâyenin bu kısmını atlayarak Eleanor'a anlatmaya devam etti. "Dersten sonra stüdyonun hemen karşısındaki şirin küçük pizzacıya uğradım." Odun ateşinde pişen pizzanın ve erimiş peynirin kokusu yoganın açtığı her boşluğu doldurmak için mükemmel bir panzehirdi. "Bil bakalım sırada arkama kim geldi?"

"Lexi mi?"

Başıyla onayladı. "Pizzalarımız aynı anda çıktı, içerisi o kadar kalabalıktı ki aynı masada oturduk. Sohbet edip birbirimizi tanıdık. Çok hoştu. Hatta o kadar ki pazartesi pizza buluşmaları ben yogayı bıraktıktan sonra bile devam etti!"

Eleanor gülümsedi. "Çok hoşmuş."

O kadar özenle özetlemişti ki neredeyse her şey doğruydu. Eleanor'a yalan söylememişti, neticede yoga stüdyosu Lexi'yle *tanıştığı* ilk yerdi. Sadece onu *gördüğü* ilk yer değildi.

O, yüksek, taş bir binanın önünde olmuştu. Yakındaki bir bankta otururmuş fularının püsküllleriyle oynayan Ana'nın avuçları ter içinde kalmıştı. Kalbi gümbür gümbür atsa da yerinden kalkmamıştı. Döner kapıların insanları öğle ışığına çıkarmasını izlemişti. Üstünde bir stüdyo isminin yazılı olduğu yoga çantası kalçasına vuran Lexi'yi görene kadar da izlemeye devam etmişti.

30
ROBYN

Robyn'in şnorkel borusundan çıkan sakin nefesi denizin köpüklerine ve seslerine karışıyordu. Su yüzeyinden içeri giren güneş ışıkları suda altın renkli hareler oluşturuyordu. Robyn paletlerini çırpıp sakin kulaçlar atarak suyun üstünde kayıyordu.

Bella bir sürprizi olduğunu söylediğinde Robyn'in ilk tepkisi yüzünü buruşturmak olmuştu. Sürprizlerden nefret ederdi. Bir güç gösterisi gibi gelirdi ona: *Senin bilmediğin bir şey biliyorum!* Ama şimdi ışıltılı denizde yüzdüğü için minnettardı.

Omzuna sürtünen serin parmaklar hissetti.

Başını çevirip baktı. Saçları deniz gözlüğünün etrafından dökülen Lexi'ydi. Yukarıyı işaret etti.

İkisi de yüzeye çıktılar. Lexi boruyu ağzından çıkarıp, "Ben yata döneceğim," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Harika ama biraz üşüdüm. Bana sonra su mağaralarını anlatırsın."

Robyn hâlâ uzakta olan kayalık adacığa baktı. Göğsünde adrenalin dalgaları kabardı. Oraya gitmek istiyordu ve Lexi'nin de bunu yapabileceğini ima etmesi onu cesaretlendirmişti. "Tamam. Kendi başına yata dönebilir misin?"

"Bella ve Fen orada," dedi su üstünden görünen iki şnorkel borusunu işaret ederek. "Onlarla gideceğim."

"Tamam," dedi Robyn rahatlayarak. Ardından şnorkel borusunu ağzına takıp yüzünü suya gömdü ve ayaklarını çırpmaya başladı.

Robyn küçük adaya vardığında kendini kayalara çekmeden önce deniz kestanesi olup olmadığını kontrol etti. Kalın güneş losyonu tabakası altındaki soluk cildi tüylerinin diken diken olmasıyla kabardı.

Deniz gözlüğünü çıkarırken kauçuk kayış canını acıttı. Paletlerini de çıkardı, ardından ayağa kalkıp ellerini kalçasına koyarak ne kadar uzağa geldiğine baktı.

Yat uzakta, çıpanın etrafında sürükleniyordu. O kadar uzaktaydı ki Robyn güvertedekileri net olarak göremiyordu. Atkuyruğundan süzülen sular omurgası boyunca aktı. Ürperdi. *Ya geri dönemezsen?*

Bakışlarını yattan ayırıp gözlerini kısarak karşısında duran dik kaya tepesine baktı. Kayalardan birinin üzerine çizilmiş mavi ok, tırmanılacak yönü gösteriyordu. Köşeli kenarları ve girintileri tutup kendini yukarı çekerek ilerlemeye başladı.

Sıcaktan vücudu kurumuş, kollarında ve baldırlarında tuz halkaları kalmıştı. Ayak tabanları bastığı kayaların kireçli sıcağını çekiyor, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Robyn birkaç dakika sonra nefes nefese zirveye vardı. Gözlerini kırpıştırdı, gırtlağından küçük bir şaşkınlık çığlığı çıktı. Masmavi durgun su üstünde doğal bir dalış platformu misali çıkıntı yapan geniş bir kayanın üstünde duruyordu. Doğanın en mükemmel dalma havuzuydu. Su inanılmaz derecede berraktı, öyle ki kayanın su altında kalan yüzeyindeki çizgileri bile görebiliyordu. Bu yerin gizli güzelliği karşısında heyecanlanarak kahkaha attı.

Kenara doğru ilerledi, baştan çıkarıcı mavilik tarafından çekiliyordu.

Atla, dedi derinlerinden yükselen bir ses.

Göğsünde adrenalinin kabardığını hissetti. Bunu yapabilir, serin suya atlayabilirdi.

Jack yanında olsa ona geri çekilmesini, uzakta durmasını söyler, kayaların, suyun, güneşin tehlikeleri konusunda onu uyarırdı. Çocuğunuz olduğunda tehlikelere karşı tetikte olurdunuz. Hızlı gelen arabayı, zehirli orman meyvelerini, uzun otların arasında uçan arıyı görürdünüz. Etrafı tarardınız. Her şeyi umursardınız. Ve sonra umursamamak imkânsız bir hâl alırdı.

Belki de bu aşırı farkındalık yeni vücudunuza alışmaya başladığınız zaman ortaya çıkıyordu. Kaslar gevşiyor, cilt sarkıyordu ve aniden bir zamanlar var olan cesur, dayanıklı, sert kişiliğiniz ortadan kayboluyordu ve hayatınız boyunca onu nasıl geri alacağınızı bilmiyordunuz.

Robyn annelikle ilgili duygularını hiçbir zaman açıkça ifade edememişti. Aynı nefeste hem kederi hem çekiciliği solumak gibiydi. Her nefes aldığında ve verdiğinde.

Kayıpları çoktu: eski bedeninin, uykularının, hafife aldığı özgürlüğünün yasını tutuyordu. Jack'ten önce yürüyüşe çıkmak istediğinde öylece anahtarlarını alıp evden çıkardı. Şimdiyse ancak atıştırmalıkları hazırlamak, alt bezlerini çantaya koymak, eşyaları bebek arabasına yüklemek, oğlunu ayakkabılarını giymeye ikna etmek, son anda ejderhalarla savaşmak üzere eline aldığı büyük plastik kılıcı bırakması için onunla anlaşma yapmak gibi karmaşık bir rutinin ardından evden çıkabiliyordu.

Bebek arabasının sapını ya da kemerini bağlamayı reddettiğinde oğlunun küçük tombul parmaklarını tutarak yürüyor, bilinçli olarak yavaşlayıp etrafındakileri algılamaya çalışırken bile onun taleplerine cevap veriyor, her gün ağzından çıkan yeni kelimeleri anlamaya çalışıyordu.

Verdiği binlerce taviz vardı.

Ve aldığı binlerce hediye: "Anne, yavan arısı!"

Evet, bebeğim! Evet!

Doğal havuzun üstünde duran Robyn, anne olduğunda eski benliğinin bir parçasını kaybettiğini anladı. Gerçekte kim olduğunu, ne istediğini unutmuştu. Ergenlik yıllarındaki neşesiz hâli gibiydi, evin içinde dolanıp sıkıldığını söyler, annesi de ona, *Tamam, ne yapmak istersin?* diye sorardı. Ama Robyn bilmezdi. Bilmezdi işte.

Uzun süre ne istediğini bilmemiş, bunun üzerine ne yapması *gerektiğine* odaklanmaya karar vermişti.

Kayanın üstünde durup aşağı baktı. Masmavi su derindi. Dalmak için mükemmel, dipsiz bir yerdi. Ne kadar yüksekteydi? Dokuz metre mi? On mu?

Sadece su.

Kenara biraz daha yanaşıp ayak parmaklarını kıvırdı. Çıplak ayaklarının tabanında kayanın sert, sıcak damarlarını hissetti. Güneş başının tepesine vuruyordu. Baştan çıkarıcı görünen soğuk suya bakarken içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Bu bir arzuydu, bir şeylerin açığa çıkmasıydı. Korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi.

Robyn derin bir nefes aldı.

Atladı.

Robyn'in ayakları kayaların üstünden ayrıldı, vücudu yükseldi, kolları ileriye uzandı.

Atlamayla düşme arasındayken askıda kalma ânını hissetti. Uzaktaki yatın direği, denizin ışıltısı, havada dönen beyaz bir martı gözüne ilişti.

Hem her şeyin yakınındaydı hem de hiçbir şeyin. Sadece o vardı. Gökyüzü. Deniz.

Vücudu güçlü ve deneyimliydi.

Gırtlağından vahşi bir çığlık yükseldi, coşku ve neşenin saf sesiydi bu. Kayalarda yankılanıp onu kuşatarak mest etti. Ardından hızlı düşüş başladı. Saçları geriye savruldu, vücudu aşağı doğru çekildi. Sonrasında tuzlu su onu içine aldı.

Su altında köpüren sesler, pırıltılı suda açık gözler.

Mavinin katları arasında görkemli bir düşüş.

Yavaşlama.

Suyun doğal kàldırma kuvveti. Teslim olma. Ânın biraz daha uzamasına izin verme.

Ardından bacakları çırpma.

Gözleri dalgalanan yüzeye odaklanmış vaziyette yükselmenin coşkusu, açık ağızdan köpüren gümüş baloncuklar.

Bir anda soluk soluğa sırıtarak yüzeye çıktı. Başını geriye atıp güldü.

Sırtüstü yattı, tüm uzuvlarını deniz yıldızı misali açıp suyun onu kaldırmasına izin verdi.

Özgür olmak böyle bir histi.

Hareketsizce yatıp kendini denize ve güneşe bıraktı.

Sonunda dönüp kayalara doğru yüzmeye başladı. Tepedeki parlak güneş ışığıyla aydınlanan bir figür orada duruyordu.

Fen.

Gözlerini kırpıştırıp kirpiklerindeki suyu temizledi. Bakışları birbirlerine kilitlendi. Robyn göğsünde biriken sıcak, yoğun enerjinin nabzını hızlandırdığını hissetti.

Fen kayaların ucuna doğru hareket ederken sırtı dimdik duruyordu. Kollarını kaldırdı, Robyn atlayışını izledi. Vücudu havayı bir ok gibi yardı, ellerini suya doğru uzattı, denizi neredeyse hiç su sıçratmadan delerken tüm kasları gergindi.

Fen'in dalmasıyla etrafındaki suyun dalgalandığını hissetti, hareket hâlindeki gölge nihayet sırıtarak suyu yarıp yüzeye çıktı.

"Geldin demek," dedi Robyn.

Kayaların üstüne oturdular, tenleri yakıcı sıcakla kuruyordu. Gölgelik bir yer yoktu ve Robyn çok fazla güneşe maruz kaldığını bilse de bu ânın bitmesini istemiyordu. "Yata geri döndüğünü sanıyordum," dedi Fen saçlarındaki suyu silkelerken, güneş ışığı başparmağındaki gümüş yüzükte parlıyordu.

"Bella'yla Lexi birlikte gittiler, ben de yüzmeye devam ettim."

Robyn buna sevinmişti. Işıldayan suya baktı. "Burada olmak çok güzel. Birkaç günlüğüne gerçek hayattan uzaklaşmak."

Fen, güneş ışığına karşı gözlerini kısarak Robyn'e baktı. "Gerçek hayat nasıl?"

Robyn omuz silkti. "İyi, sanırım. Jack var. Annemle babam var. Sadece... bilirsin işte, bazen biraz..." doğru kelimeyi aradı ama ne demek istediğinden emin değildi. "Sıkıcı."

"Sıkıcı. Anlıyorum. Peki ya işin? Avukatsın, değil mi?"

"Evet. Çok sıkıcı, değil mi?"

"Keyif almıyor musun?"

Robyn işinin güvenli ve esnek olduğuyla ilgili bir şeyler söyleyecekti ama soru bu değildi. *Keyif almıyor musun?* Soru buydu. "Hayır," dedi sonunda. "Almıyorum." Her sabah büroya gitmek için evden çıktığında kalbinin gümbürdediğini hissediyordu. Günleri tapu kayıtlarıyla uğraşırken Jack'i evde bırakarak ikiye bölünmemiş gibi davranarak atlatmaya çalıştığı bir şey hâline gelmişti.

"Çocukken ne olmak isterdin?" diye sordu Fen.

"Fotoğrafçı," diye cevapladı hiç düşünmeden. "Bir fotoğraf günlüğü tutuyordum, bana güzel gelen her şeyin resmini çekiyordum."

"Peki neden hukuk?"

On sekiz yaşında bitirme sınavlarına çalışırken verdiği bir karardı. Ailesi ve bir öğretmeni tavsiye etmişti. Erkek kardeşi Drew öleli birkaç hafta oluyordu, her şey altındaki yer kolayca paramparça olabilirmiş gibi sallantıda ve temelsiz geliyordu. Kardeşinin ölümü hayatın neler yapacak gücü olduğuna dair bir şok etkisi yaratmıştı. Yaşanan kayıplar sizi ya güçlendirirdi –dik çene, sağlam basan ayaklar– böylece bir dahaki sefere devrilmezdiniz ya da sizi bir sonraki yumruğun ne zaman geleceğini anlamak için diken üstünde bırakırdı. "O zamanlar mantıklı bir seçim gibi gelmişti. Kardeşim yeni ölmüştü. Hayatım...

karmaşık, kırık döküktü. Hukuk sarsılmaz bir şey gibi gelmişti. Sağlam. Ailem bunu istedi ve ben de kabul ettim."

Fen yavaşça başıyla onayladı. "Bu seçimlerle ilgili bir şeyler biliyorum. Diğer insanlar için yaptığımız seçimler." Bir süre ona baktı. Bu sırada Robyn yanaklarının kızardığını hissetti, sanki Fen doğrudan ruhuna bakıyor, onu görüyordu.

"Daha önce bu su mağarasına geldin mi?" diye sordu.

"Hayır. Varlığından bile haberim yoktu."

Robyn birlikte keşfettikleri bu yer daha özel bir hâl almış gibi buna memnun oldu. Keşke yanında kamera olsaydı, ânı yakalardı. Gerçi bir fotoğrafın gerçeği asla tam olarak yansıtamayacağını biliyordu: güneşten ısınmış kayaların kireçli kokusu, denizden yükselen ferah esinti, daireler çizen beyaz kanatlı bir kuş ve hareket ettikçe güneş ışığını yansıtan burnundaki *piercing*iyle, sırtını büküp kollarını dizlerine sarmış hâlde yanında oturan Fen.

"Nasıl oldu da yedi yıl boyunca adaya hiç gelmedin?"

Fen bir müddet duraksadı. "Bütün anılarım güzel değil."

Dün, yürüyüşe çıkmadan önce, Fen'in salonda duran eski fotoğrafını bir dolabın en arkalarına ittiğini görmüştü. Bunu ona sormak istemiş –*Neden o fotoğraf? Senin için anlamı ne? Neden ona bakmak istemiyorsun?*– ama bunun gizli, görülmemesi gereken bir an olduğunu hissetmişti.

"Üzgünüm," dedi Robyn, ne için olduğunu bilmese de öyle hissediyordu.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

Daha sonra Robyn, "Geri geldiğine memnun musun?" diye sordu.

Fen dönüp doğrudan Robyn'in gözlerine baktı. "Evet, sanırım memnunum."

31

LEXI

Çıpaya bağlı yat sakince suda süzülmekteydi. Bir esintiyle kabaran deniz teknenin gövdesine küçük dalgalar hâlinde çarpıyordu.

Lexi ellerini başının altına koymuş havlusunda yatıyordu. Hemen yanında Bella bikinisinin üstünün tokasını açtı. "Üstsüz güneşlenemezsin!" dedi Lexi.

"Eminim Yannis daha önce de meme görmüştür. Gerçi hiçbiri bunlar kadar sansasyonel değildir." Bikini üstünü korkuluklara astı.

"Diğerlerini rahatsız edeceksin," diye fısıldadı Lexi, Bella'nın üzerinden uzanarak bikini üstünü alıp ona fırlattı. "Giy şunu! Ciddiyim!"

"Onlar da *beni* rahatsız ediyor," diye fısıldadı Bella yüksek sesle, ardından Ana ve Eleanor'un gölgede kitap okuduğu kıç tarafına doğru baktı. Bikinisini giyip askılarını omzundan indirdi. "İbiza'da bütün yaz üstsüz güneşlendik."

"Orası İbiza'ydı."

"Tanrım, keşke hâlâ on sekiz olsaydık ve bütün yaz ortadan kaybolabilseydik. O özgürlüğü özlüyorum. O hayat tarzını. Sen özlemiyor musun? Partilere gitmek. Tüm gece dans etmek. Göğsünü titreten, kendi kalp atışların sandığın müzik. Yanıp sönen ışıkların altındaki kalabalığın gürültüsü. Keşke hayatı hep böyle yaşasak, değil mi? Dolu dizgin, hızlı, birlikte."

"Değil mi?" diyerek gülümsedi Lexi özlemle.

"Bir de şu hâline bak, nişanlısın, hamilesin, lanet bir yoga eğitmenisin!" Bella kahkaha attı.

"Yoga kısmını hiç aşamayacaksın, değil mi?"

"Ommm, sanmammm."

Lexi burnundan güldü. "Hemşirelikten kuyumculuğa. Sen de kariyerinde sapma yaşadın."

"Sadece orta yaş krizlerini erken yaşıyoruz." Lexi'nin karnına bakıp, "Yolcu varken ders vermeye devam edebilecek misin?" diye sordu.

"En azından bir süre. Bence vücudum bana söyleyecektir."

"Sabah bulantıları başladı mı?"

"Pek sayılmaz. Birkaç bulantı oldu ama hepsi o kadar." Parmak uçlarıyla ahşap güverteye vurdu. "Tahtaya vur."

"Ed'e söylemek için hâlâ eve dönene kadar beklemeyi planlıyor musun?"

Yannis'in öğle yemeğini hazırladığı mutfaktan sarımsak kokusu yükseldi. "Sadece iki gece kaldı. Sonra ona yüz yüzeyken söyleyebilirim." Ellerine baktı, nişan yüzüğünün pırlantasının yansıttığı ışıklar bacaklarının üstünde geziniyordu. Aynı garip huzursuzluk hissinin göğsünü sıkıştırdığını hissetti.

Aklı bir gece önce oynadıkları oyuna kaydı, onu rahatsız eden bir şey vardı. "Dün gece o soruları sorarken..."

"Yeniden özür dilerim!"

"Şu kötü alışkanlıklarımla ilgili soru var ya? Bana Ed'in... sen ve Robyn gibi hakkımdaki tüm o tuhaf küçük şeyleri bilip bilmediğini düşündürdü."

"Onun yastığına salya akıttığını bilmesini mi *istiyorsun*?"

"Sadece..." Nasıl açıklayacağını bilemediği için tereddüt etti. "Bazen Ed'in beni... olduğumdan daha fazlası olarak gördüğünü düşünüyorum."

"Yeni bir ilişkide hep iyi yönlerimizi ortaya koyarız."

Öyle mi? Lexi, Ed'in hoşlanmayacağını hissettiği için sakladığı yanları olup olmadığını merak etti. Ed'in zarif, şık, klas olarak tanımladığı Lexi imajına uymayacaklarını hissettiği için. Yavaşça, belki farkına bile varmadan kendisini onun istediğini bildiği bir kalıba mı sokuyordu?

Herkes böyle mi yapıyordu?

Aklına bir anı geldi: Tırnakları manikürlü annesi yüzünde yeni yapılmış makyajdan oluşan maskesiyle evin içinde koşuşturuyor, tıka basa dolan çöp kovasını boşaltıyor, Lexi'nin babası eve dönmeden kendine ait tüm izleri ortadan kaldırıyordu.

Yan gözle Bella'ya baktı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kimin?"

"Ed."

Bir duraksama oldu. "İyi biri."

"Zayıf övgülerin canı cehenneme."

"Unutma ki ben, Robyn'in de söylediği gibi, arkadaşlarımın erkek arkadaşlarının yeterince iyi olduğunu düşünmeyen korkunç, soğuk kalpli biriyim."

"Robyn'le Ed hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Laf arasında," dedi Bella hemen. "Ed bir avukat, bu yüzden de Robyn'den onay mührünü alıyor."

Lexi, "Bella ona onay mührü veriyor mu?" diye sorarken sesini mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştı.

"Bilmem. Hiç düşünmedim."

Lexi Bella'nın, *Ne var biliyor musun, ona bayılıyorum. Çok komik! En iyisi! Hep birlikte takılmak için sabırsızlanıyorum. Harika bir seçim yaptın. Çok mutlu olacaksın!* dediğini duymaya ne çok ihtiyacı olduğunu fark etti.

"İkinizin anlaşabilmesini istiyorum. Bu benim için çok önemli."

Bella ona baktı. Başıyla onayladı. "Tamam, daha çok çabalayacağım."

Lexi, Bella'nın sakladığı bir şey olduğunu hissetti. "Ne var? Bana söylemediğin ne?"

"Hiçbir şey."

Cevabın çabukluğu şüphe kıvılcımının alev almasına neden olmuştu. Lexi uzanıp Bella'nın gözlüğünü başının üstüne kaldırdı. "Bella?" dedi doğrudan gözlerine bakarak. "Ne oldu?" Lexi cevabı beklerken kalbinin sanki bunca zamandır bir sorun bulmayı bekliyormuş gibi hızlandığını hissetti.

"Önemli bir şey değil. Yok bir şey."

"Söyle."

Bella iç çekti. "Sadece Cynthia –kucak dansçısı olan arkadaşımı biliyorsun– işte o Ed'in eskiden gece kulübüne çok sık gittiğini söyledi. Devamlı müşterisiymiş. Hepsi bu." Bella gözlerini kaçırıp bakışlarını kucağına indirdi.

"Ah, bu muydu?" dedi Lexi rahatlayarak. "Ed şehirde çalışıyor. Hepsinin çok parası var ve nereye harcayacaklarını bilmiyorlar. Bana bundan bahsetti ama artık gitmiyor." Ed'in kucak dansının yapıldığı kulüplerle ilgili geçmişinin Bella'yı rahatsız etmesine şaşırmıştı. "Hepsi bu, değil mi? Ed hakkındaki çekincen sadece bu muydu?"

Bella gözlüğünü yeniden taktı. "Artık hiç kalmadı."

İkisi de başka bir şey demedi.

Lexi havlusunun üzerine geri uzandı, sert güvertede yatarak bulutsuz gökyüzüne baktı.

32
FEN

Fen yata doğru yüzerken kalbi hafiflemiş gibi hissediyordu. Merdivene tutunarak paletlerini çıkardı.

"Başardık!" dedi Robyn neşeyle yanına ulaşıp. Merdiveni tırmanırken deniz gözlüğünü çıkardı, şakaklarında kırmızı izler oluşmuştu.

"Gezginler döndü!" Bella kıç tarafında belirdi, bikini askıları indirilmiş, koyu renk gözlüğünü takmıştı. Eğilip, "Paletleri bana verin," derken arkasındaki Yunan bayrağı dalgalanıyordu.

Fen paletleri verdi, ardından merdiveni çıkıp diğerlerinin mayoları ve içkileriyle oturduğu yere gitti.

"Su mağarası nasıldı?" diye sordu Lexi.

"Kesinlikle olağanüstüydü," dedi Fen kısa saçlarındaki tuzlu suyu silkeleyerek.

"Gerçekten öyleydi," dedi Robyn nefes nefese, üstünden sular damlayarak güverteye çıkmıştı. "Kayaların tam ortasında kusursuz güzellikte lacivert bir havuz. Tanrım, harikaydı! Ama soğuktu, kesinlikle denizden daha soğuktu." Robyn plaj çantasından bir havlu alıp ıslak saçlarına sardı.

"Çok uzun kaldınız," dedi Bella. Parmak uçlarında yükselip güneşle ısınan vücudunu Fen'in nemli vücuduna hafifçe bastırarak Fen'i dudağından öptü. Fen kendini geri çektiğini fark etti.

"Atlayış yapabileceğiniz bir yer var mıydı?" diye sordu Eleanor elindeki kitabı gözlerine siper ederek.

"Kayalardan biri doğal atlama platformu gibi çıkıntı yapmıştı. Çok yüksekti, hâlâ atladığıma inanamıyorum. Bir anda oldu!"

"Seni küçük maceraperest seni!" dedi Bella.

Fen, Bella orada olsaydı herkesin macerayı göklere çıkarma izni olacağını ama gelmediğine göre onunla ilgili bir şey duymak istemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Yannis aşağıdan seslendi, "Öğle yemeği beş dakikaya geliyor, tamam?"

Herkes onayladı. "Her ne hazırlıyorsa inanılmaz kokuyor," dedi Lexi.

Tentenin altındaki gölgede, yanında açık duran bir kitapla oturan Ana, "Akşam için planımız var mı?" diye sordu.

"Yemeğe çıkmalıyız diye düşünüyorum" dedi Bella. "Sen ne dersin, Lex?"

"Kulağa harika geliyor."

"Old Town'da bir tavernaya gidebiliriz," diye önerdi Ana.

Bella Fen'in elini tutarak, "Güzel bir yer biliyor musun, bebeğim?" diye sordu.

Fen parke taşlı meydanı, yıkık duvarlarına sarılı begonvilleri, küçük tezgâhların sıralandığı dar sokaklarıyla Old Town'ı düşündü. Ardından küçük ışıklarla süslenmiş incir ağacı altındaki tavernaya odaklandı. *Lavaros. Onun* ailesine ait taverna. Hemen yanında özel plakalı bir motosiklet duruyordu. Onunla tanıştırılışını, kolundaki deri bilekliği gördüğünü, tavernada çalan müzikle kalçalarını salladığını ve eğlenilecek en iyi yerleri biliyordur, diye düşündüğünü hatırladı.

Oysa yanılmıştı.

Çok ama çok yanılmıştı.

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu, yedi yıl önceydi. Artık bu adaya yumuşak, hamur gibi vücudu ve dünya hakkında fantastik fikirleriyle gelen naif kız değildi. Artık formda, zayıf

ve güçlüydü. Kendi işinde çalışıyordu. Kendini tanıyordu. Bir daha zayıf hissettirilmesine izin vermeyecekti.

O hâlde pırıl pırıl güneş ışığının altında bir yatta dururken neden Old Town'a dönme düşüncesiyle boğazı düğümlenip nabzı hızlanmıştı?

"Nereyi önerirsin?" diye sordu Bella parmaklarını sıkarak.

Fen, Ana'ya, *Evet, Old Town harika bir fikir,* demek istedi. Ana'nın önerisini desteklemek istedi. Yıllar önce yaşananların öneminin olmamasını istedi. Bundan daha güçlü olmak istedi.

Terlemeye başlamıştı. Bella'nın güneş gözlüğündeki yansımasından çenesinin kasıldığını, bakışlarının ifadesizleştiğini görebiliyordu.

"Bebeğim?"

Yutkundu. "Old Town fazla turistik. Liman bölgesindeki tavernalar daha iyi olur."

Ana başını sallayarak onayladı, ikna olmuştu.

Fen yalan söylediği için kendinden nefret ediyordu. Az önceki neşesi bulutun arkasına giren güneş misali kaybolmuştu. Elini Bella'dan çekti, vücudunu örtmek için bir havlu aldı.

Başını çevirdiğinde Robyn'in kaşlarını çatmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

Buraya gelmek için ülkenin farklı noktalarından yola çıkmıştık. Buraya onun için gelmiştik. Çünkü onu seviyorduk. Yüzlerce farklı sebeple ona hayrandık. Işığının üzerimizde parlamasını istiyorduk. Onu ne kadar sevdiğimizi görebilsin diye bunu onun için özel kılmak istiyorduk. Bir bekârlığa veda partisinde müstakbel gelin çok değerli, neredeyse ilahi bir konumda olurdu.

O hafta sonu o ünlü, bizler de hayranları ve paparazzilerdik.

Onun yükselişinin mimarlarıydık.

Ve de düşüşünün.

33

ANA

Akşam taksiden ilk olarak zeytin yeşili elbisesi çıplak bileklerine sürtünen, saçları bronz sırtından dökülen Lexi indi. Sohbet edip gülüşerek limanın yanında toplandılar. Yağ tabakasıyla kaplanmış sudan iyotlu bir koku yükseliyordu. Balıkçı tekneleri ve turist katamaranları rıhtımdaki kazıklara bağlanmış, boşalan güverteler temizlenmiş, ertesi gün yapılacak şnorkelli yüzme gezilerinin reklamını yapmak için ahşap panolar yola dizilmişti.

"Hadi bir taverna bulalım," dedi Robyn.

Yeşilimsi mavi renkli bir elbise giyen Bella, Lexi'nin koluna girdi, sonra önüne geçti. Lexi'nin kolunu sıkıca tutup bir şey söyledi, gülerken omuzları sarsılıyordu.

Eleanor'la birlikte peşlerinden yürüyen Ana akşamla ilgili iyimser bir hisse kapıldı, gün batımı biraları ve leziz yemekler onları bekliyordu. Yat gezisinden, tavernada sipariş edecekleri yemeklerden, Robyn'in omuzlarının yanmasından ve sonrasında dans edilecek bir yer bulmaktan konuşuluyordu.

Old Town içinde bir kilisenin çanı çaldı. Ana begonvillerin sarktığı yüksek beyaz duvarlara baktı. Kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış iki sokak köpeği yolun karşısına geçti.

"Ah!" Lexi ve Bella durdular. "Ne yazık!" dedi Lexi.

Diğerleri de durup bakışlarını onların baktıkları yöne çevirdiler. Deniz kenarındaki tavernalar bir iş makinası aracın-

dan çıkan koyu renkli dumanla kaplanmıştı. Betonda bir delik açılmıştı, büyük borular yer üstüne çıkarılmıştı.

Ana kanalizasyondan yükselen sülfür kokusunu aldı.

"İğrenç kokuyor," dedi Bella burnunu tıkayarak.

"Old Town'da bir sürü taverna var," dedi Eleanor. Forma hâline getirdiği şort ve tişörtü giymişti ama Ana yeni deri çantasının omzunda asılı olmasına sevinmişti.

"Hemen şu taş kemerin arkası," dedi Ana işaret ederek. Bir anda Eleanor'un koluna girdiğinde gruba rehberlik etmeye başladılar.

Bu kadın grubu tarafından kuşatılmanın ve bir şeylerin parçası olmanın heyecanıyla, yeni arkadaşlıkların, tatil özgürlüklerinin, gün ışığının getirdiği değişiklerle başının döndüğünü hissetti. Daha önce kadın arkadaş çevresi olmamıştı veya gece gezmelerinin havailiğinin tadını çıkarmak için kendine izin vermemişti. Parke taşlardaki topuk tıkırtıları, kahkahalar, tenlerinden yükselen parfüm ve güneş sonrası losyon kokularıyla bir grubun parçası olarak hareket ederken yoldan geçenlere nasıl göründüğünü merak etti.

Belki bir yabancı Ana'nın oraya ait olduğunu düşünebilirdi. Kızlardan biri olduğunu.

Bunun ne sakıncası vardı ki?

Ana ne olduğunu anladı; tehlikeli olan, kendisinin de buna inanmaya başlamasıydı.

34

FEN

Fen'in kalbi göğsünden fırlayacaktı. Taş kemerin altından geçip parke taşlarıyla tablo gibi görünen Yunan meydanına girdikleri anda bekârlığa veda partisine katılan kadınların bir incir ağacının dalları altına yuvalanmış tavernaya çekileceklerini biliyordu.

Onun çalıştığı tavernaya.

Bella çoktan kuyruğunun ucundaki tüyleri dökülmüş sıska bir köpeğin yanından geçerek en önde sendeleyerek yürümeye başlamıştı.

"Geliyor musun?" diye sordu Robyn, yerinden kımıldamayan Fen'e dönerek.

Lavaros'a gelmeyeli yedi yıl olduğunu, onun artık orada çalışmıyor olabileceğini söyleyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Robyn'e başını evet der gibi sallamayı başardı. Diğerlerini takip ederken etrafındaki konuşmalara odaklanmayı denedi ama sert ve inatçı atışlarla hızlanan kalbinin vücudunun derinliklerinden bir uyarı verdiğinin farkındaydı.

Bir grup mopedin hızla yanlarından geçmesiyle havayı benzin kokusu sardı. Fen irkildi, göğsü sıkıştı. Diğerleri devam ettiğinden onları takip etmekten başka seçeneği yoktu, onları meydana götürecek olan yolun karşısına geçtiler.

Hava serin, gölgeli ve durgundu, kilisede yakılan tütsü, sarımsak ve kekik kokularına karışmıştı.

"Şu taverna çok güzel görünüyor," dedi Lexi, Lavaros'u göstererek.

"Kenarda boş masa da var," diye ekledi Bella. "Fen, daha önce buraya geldin mi? Yemekleri iyi mi?"

Herkes dönüp ona baktı. Fen ağzını açmaya çalışırken yüzündeki her bir sinirin gerildiğini hissedebiliyordu. Başıyla onaylamış ya da başka bir tepki vermiş olacak ki herkes tavernaya doğru yürümeye başladı.

Yan sokağa baktı ve park hâlindeki parlak beyaz motosikleti gördü, özel plaka sahibinin kim olduğunu bildiriyordu.

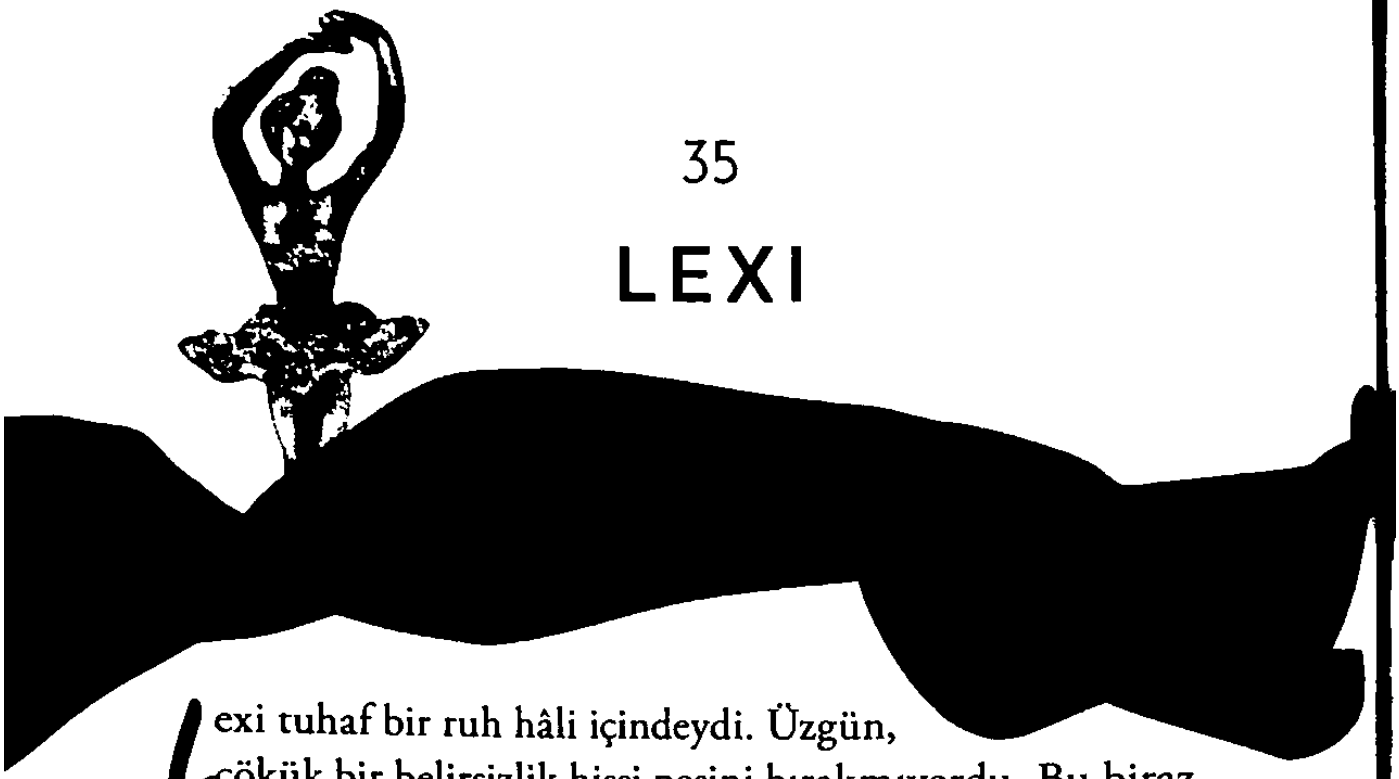
Onundu.

Kulaklarında çınlayan kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissetti.

Dağ yollarında hızla giderlerken vücudunu onunkine bastırmaktan başka çaresi olmadığı o şeyin arkasına binmekten nefret etmişti, arkalarında benzin dumanı bırakarak aldıkları her virajda motoru o kadar yatırıyordu ki Fen'in çıplak dizleri neredeyse zemine sürtüyordu.

Genç bir kadın garson gelip onları boş masaya yönlendirdi, sandalyelerini çekip birer menü verdi, gülümseyerek spesiyallerin yazdığı tahtayı işaret etti. Hoparlörlerden Yunan müziği yükseliyordu, taverna sohbet ve kahkaha sesleriyle doluydu.

Fen oturdu, titremelerini engellemek için ellerini bacaklarının altına soktu.

35

LEXI

Lexi tuhaf bir ruh hâli içindeydi. Üzgün, çöküк bir belirsizlik hissi peşini bırakmıyordu. Bu biraz fiziksel semptomların hafiflediği ama tüm o toksinlerin ruh hâlinde çöküntü ve bunalım bıraktığı sarhoşluk sonrası birkaç saate benziyordu.

Hamilelik hormonları olmalı, diye telkin etti kendini sodasından bir yudum alırken.

Kadın garson yemeklerle geri döndüğünde diğerlerinden bir sevinç dalgası yükseldi. Küçük beyaz tabaklar cacık, biber dolması, içinde feta peyniri olan Yunan salatası, limon yağı ve taze otların serpildiği ızgara balıklar, parlak dolmalarla doluydu ve bir kâse dere otlu tarama vardı.

Ne yazık ki Lexi'nin tek istediği sade, hafif yiyeceklerdi. Bir parça ekmek koparıp kabuğunu kemirdi.

Hemen yanında bir parça kalamar alan Ana, Robyn ile konuşuyordu. "Luca bebekken ona şarkı söylediğimi, onu salladığımı, ona yalvardığımı, evrenle anlaşma yaptığımı hatırlıyorum: *Lütfen! Her şeyi yaparım! Yeter ki şu bebeği uyut!* Sonra, nihayet uyuduğunda –minik göz kapakları düşmeye başlayıp benimkileri tutan minik parmakları gevşediğinde– kalbim ağzımda geri geri beşiğinden uzaklaşır, gıcırdayan döşeme tahtasına basmamak için dikkat ederdim..."

"... Ve hepsini nefes almadan yapardın," dedi Robyn, yüzü güneşten kızarmıştı.

"Evet! Nefes vermenin riskini bile göze alamamak! Ama bir saat sonra nerede olursun?"

"Bebek beşiğinin başında," diye cevapladı Robyn, "uyurken onu izler ve kucağına alabilmek için bir an önce uyanmasını istersin."

Ana kahkaha attı. "Kesinlikle!"

Anneler kulübü. Sadece üyeler girebilir, diye düşündü Lexi. Eli karnına gitti. *Yakında kabul edileceğiz.*

Nasıl bir anne olacağını merak ediyordu. Bu bebeği hayal ettiğinde, kendini bebeği kanguruyla göğsünde asılı hâlde dışarıda yürürken görüyordu. Her türlü havada uzun yürüyüşlere çıkacak, yanlarından geçtikleri şeylere bakacaklardı: nehirde yüzen ördekler, ağacın tepesindeki bir sincap. Gününü paylaşacak birinin arkadaşlığından ne kadar keyif alacağını fark etti.

Londra'daki büyük pencereleri, parlak granit zeminleri olan evlerinin bebek eşyalarıyla dolduğunu hayal etmeye çalıştı. Sahneye halının üstünde diz çökmüş oyun matında sesler çıkaran bebeklerine gülümseyen Ed'i ekledi. Görüntü soluk, ulaşılamayacak kadar uzaktı. Yakınlaşmaya, Ed'in ifadesini görmeye çalıştı. Ama yapamadı. Mutlu muydu? Sıkkın mıydı? Endişeli miydi?

Paniğin ilk dikenli hissi teninde dolaştı. Bu duyguyu tanıyordu. Bütün yetişkin hayatı boyunca yaşamıştı: duvarların üstüne kapanıp ışığı, havayı ve nefesini kestiği histi. Kapana kısılma hissi.

Önceki ilişkileri asla birkaç aydan fazla sürmemişti çünkü diğer kişi duygusal bağ kurduğu, ondan sözler istediği anda bu boğulma hissini yaşardı. Onu rahatsız eden her şeyi düşünmeye başlar; zavallı, hiçbir şeyden şüphelenmeyen adama karşı bir dava dosyası oluştururdu. Her şey orada hazır beklerdi. Negatif enerji büyür ve nihayetinde onu serbest bırakıp ilişkisini

bitirirdi. Ne dediklerinin, ne kadar ağladıklarının bir önemi olmazdı çünkü onların değiştirilmesi gerekirdi. Sonrasında artık aklını işgal etmedikleri için büyük duygusal rahatlama yaşardı. Ardından partiler, büyük eğlenceler gelirdi. Kötü sonuçlanan aşk ilişkilerinin küçük bir döngüsüydü bu.

Ed'le farklı olmasını ummuştu. Olmuştu da. Ta ki hamilelik testini yapana kadar. Yatak odalarındaki tüylü halının üstünde dikilirken mavi çizginin belirmeye başlamasıyla korkunun attığı tokadı hissetmişti. Bir ilişki bitebilirdi. Bir evlilik yasal yollarla sonlandırılabilirdi. Ama birinden çocuk sahibi olmak sonsuza kadar kopmayacak bir bağdı.

Evet. Endişelerinin kökeninin bu olduğunu düşündü. Robyn ve Bella'ya dile getirmekte zorlandığı konu buydu. Hamilelik her şeyi büyütüp kararlarını mühürlüyordu. Çekip gidebilmenin imdat butonu olduğunu biliyordu ve ona basmayı planlamasa da var olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Zaten Ed'le ilgili sinir bozan şeylerden oluşan dosya hazırda bekliyordu. Onun günde iki kez duş almasından hoşlanmıyordu, bunu tuhaflık olarak görüyordu. Kendine gülemiyordu. Restoran çalışanlarına karşı aksiydi. Sorun şuydu ki Lexi, bu şüphelerin gerçek, dinlemeye değer mi olduğunu yoksa sadece kendi mutluluğunu sabote etmek için kullandığı eski usuller mi olduğunu anlayamıyordu.

Bağlanma korkusunun neden kaynaklandığını bilmek için terapiste gitmesine gerek yoktu. Lexi on üç yaşındayken morsalkımların çiçek açtığı bir bahar akşamı kapıları çalmıştı. Annesinin eşofman giydiği günlerden biriydi, Lexi öyle olmamasını dilerdi. Merdivende durup annesinin minyon, kızıl saçlı, kalp gibi görünen dolgun dudaklı bir kadınla konuşmasını dinlemişti. Annesinin sesi zayıf ve gergindi, yıkanmamış dolaşık saçlarının uçlarıyla oynuyordu.

Kapı eşiğinde duran kadın, Lexi'nin babasının geçen yıl nafaka ödemesini yapmadığını söylüyordu. "Sadie artık on bir yaşında. Orta okula başlıyor. İhtiyacı olan şeyler var."

Lexi, annesinin bir yanlışlık olduğunu söylemesini beklemişti ama bunun yerine o, buz gibi bir sesle, "Bunu Eric'le konuşmalısın. Şu an Arjantin'de yarışta," demiş, ardından kapıyı kapamıştı.

"O kimdi?" diye sormuştu Lexi, basamakların tepesinden.

Annesi irkilerek başını çevirdiğinde yüzü bembeyazdı. "Hiç kimse."

"Babamın... başka bir kızı mı var?"

Annesi dimdik durmuştu, çenesi yukarıda, ağzı sımsıkı kapalıydı. Lexi onun ifadesini incelemiş, tanıdık bir duygu emaresi aramıştı. Uzun bir sessizliğin ardından annesi konuşmuştu. "Evet, var."

Lexi başının içinde bir şey patladığını hissetmişti. *Başka bir kız! Üvey kardeşim! Sadie... Sadie...* "Onu görüyor mu?"

"Hayır."

"Ne yani, onun... bir ilişkisi mi vardı?" Kelimenin tuhaf, dramatik bir etkisi vardı. Gerçek hayatta değil, sadece televizyon dizilerinde duyduğu bir replikti.

"Hayır, bir ilişkisi yok, Lexi. Bir sürü var." Annesi gülümsemişti. Bu, Lexi'nin kemiklerini donduran soğuk, korkunç bir gülümsemeydi. Sonra yukarı çıkmış ve Lexi ertesi güne kadar annesini görmemişti.

Babası Arjantin'den döndüğünde Lexi onun yüzüne bakmamış, onunla konuşmamış, aynı odada durmamıştı. Getirdiği hediyeleri açmadan salonda bırakmıştı. Odasında kalmış, yemek vakti aşağı inmeyi reddetmişti. Sonunda babası kapısını çalmış ve içeri girmek için ısrar etmişti. Lexi işte o zaman konuşmuştu. *Sadie, Sadie, Sadie. Başka bir kızın var!*

"O, senin olduğun gibi kızım değil," demişti babası. "Onu tanımıyorum. Onu umursamıyorum."

Babası aslında doğru şeyleri söylediğini düşünmüştü. Lexi'nin en sevdiği kızı olmamaktan endişelendiğini sanmıştı, oysa Lexi'nin asıl sorusu onunla, nasıl bir adam olduğuyla ilgiliydi. Ve söyledikleriyle cevabını almıştı.

On sekiz yaşına geldiğinde anne babası boşanmıştı ama Lexi, annesinin kendisini kocasının istediği imaja uydurmaya çalışırken evliliklerinin duvarları arasında parçalanmasını izleyerek bir ömür geçirmişti.

Lexi o hayatı istemiyordu.

Aniden ayağa kalkarken dizi masaya çarptı.

Robyn başını kaldırdı. "İyi misin?"

"İyiyim. Hemen dönerim," dedi cep telefonunu yoklayarak.

Ed'le konuşması gerekiyordu.

36

FEN

"Doldurayım mı?" diye sordu Bella, şarap şişesini Fen'in kadehinin üstüne getirerek.

Fen başıyla onayladı. Üçüncü kadehini içiyordu.

Bella elini masanın altına kaydırıp Fen'in çıplak uyluğuna koydu. Nazik dokunuşlarla parmak uçlarını bacaklarının iç kısmına doğru indirirken avucu sıcak ve hoş bir his veriyordu.

Fen durmasını söylemedi. Dokunuşu dikkatini dağıtıp başka bir şeye odaklanmasını sağladığı için minnettardı. Etrafına bakınıp duruyor, onu görmeyi beklerken kendini hazırlıyordu.

"Bunlar senin sevdiklerin, değil mi?" diye sordu Bella güzel kokulu yağlı pirinç ve baharatlarla doldurulmuş asma yapraklarını uzatırken.

"Evet," dedi Fen ama iştahı kaçmıştı. Daha fazla yemesi gerektiğini biliyordu. Akşamüzeri herkes uyuklarken Fen dağda koşuya çıkmıştı. Göğsünde karamsar bir titreşim gibi dolaşarak onu harekete zorlayan sıkkınlığın farkındaydı, havuz başında uzanamayacak kadar huzursuzdu. Bu yüzden koşuya gitmişti. Ayakları sert, toprak zemine sertçe vurmuş, bunu yaparken dizleri darbeden sızlamıştı, vücudu terden sırılsıklam olmuştu. Ama Fen bu rahatsızlığı hoş karşılamıştı. Buna ihtiyacı vardı. Hareket düşüncelerinin önüne geçiyor, zihni memnuniyetle boşalıyor, vücudunun hisleri hâkimiyeti ele geçiriyordu.

Fakat şu anda gidecek bir yer yoktu. Kaçacak bir yer yoktu.

"Bebeğim," dedi Bella, sesi diğerlerinin onları duyamayacağı kadar kısıktı. "Gerçekten aramızın düzelmesini istiyorum. Daha iyi olacağım, tamam mı? Bunu telafi edeceğim." Gözleri kocaman, kirpikleri upuzundu.

Bella konuşurken bir içki tepsisiyle başka bir garson geldi. Fen'in bakışları adamın kalın kolunda gezinip koyu renk kıllarının arasında kaybolan altın saatten yukarı, yüzüne doğru kaydı. Büyüdükçe çenesi genişlemişti ve artık tam ortasında bir yara izi vardı. İnce bıyığı gitmişti, yüzü tamamıyla tıraşlıydı.

Bu oydu.

Fen'in ağzı kurudu. Aralarında sadece birkaç santim vardı. Tiksindirici tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Adam, "Yemek nasıl?" diye sordu gruba.

"Enfes!" dedi Bella.

Adamın bakışları masanın karşısına kaydı. Gözleri Fen'in üzerinde durduğunda yüzünde hiçbir tepki, tanıma belirtisi oluşmadı. Onu hatırlamamıştı.

"Ne güzel bir kadın grubu!" dedi. "Tatile mi geldiniz?"

"Bekârlığa veda partisi," dedi Bella.

Adam gözlerini vücudunda gezdirerek onu bakışlarıyla yedi. Ardından bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Fen bu gülüşü tanıyordu. Gülümsemeden küçümsemeye geçerkenki hızlı değişimi biliyordu. Üşüdüğünü, yedi yıl geriye gittiğini hissetti, o gece arkasındaki teras duvarının soğuk baskısını hissetti.

Bella elini Fen'in koluna koydu, bir şey söylemek üzereydi. Dokunuşu bir köprü gibiydi. Fen parmaklarını kavradı, ardından ona doğru eğildi ve Bella'yı şaşırtarak dudaklarını onunkilere bastırıp öptü. Aşinalığın ve huzurun tatlı, ılık tadını aldı.

"Bu da neydi?" diye sordu Bella, hem keyiflenmiş hem de şaşırmış hâlde. Garson çoktan gitmişti.

Fen suçluluk duygusuyla kızardı. "Özür dilerim."

"Dileme. Bunu daha fazla istiyorum." Dudaklarını Fen'in kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "Çok daha fazla."

37

LEXI

Ed'in sesi içten ve hoşnuttu. "Lexi! Ben de seni düşünüyordum!"

İşte oradaydı. Nişanlısı görüntülü görüşmede ona gülümsüyordu. Evdeki çalışma masasında oturuyordu. Gözlüğüne yansıyan bilgisayar ekranı ışığını görebiliyordu. "Bir dakika," dedi. Telefonu masasındaki bir şeye dayadı, ardından fareye tıklayıp bilgisayar ekranını kararttı.

"Çalışıyor musun?" diye sordu Lexi.

Ed, "Birkaç şeyi hallediyorum," dedikten sonra dikkatini ona çevirdi. "Şu hâline bak. Yunanistan'dasın! Yanmışsın." Sıcacık bir gülümsemenin ardından gür saçlarını geriye itti.

Hareketinin olağanlığı güven vericiydi. Bu Ed'di. Ed. Onun Ed'i. Rahatlayarak nefes aldı. Hamile olduğunu ondan saklamanın endişesini arttırdığına emindi. Sırlardan nefret ediyordu; onlarla dolu bir evde büyümüştü. Belki de ona bebeği şimdi söylemeliydi. Bu işi bitirmeliydi.

"Seni aramak istedim," dedi Ed, "ama Bella'dan korktuğumu biliyorsun."

"Hepimiz korkuyoruz."

"Neredesin?"

"Old Town'dayım, bir tavernada yemek yiyoruz." Omzunun üzerinden masaya baktı. Bella Fen'e doğru eğilmişti ve şükürler

olsun ki Lexi'nin ortadan kaybolduğunun farkında değildi. Damatla her türlü iletişim bekârlığa veda partisi boyunca yasaktı.

"Kardeşim nasıl? Ayrık otu misali göze battığını tahmin edebiliyorum." Kahkaha attı.

Küçümseyici, demode bir söylemdi ve Lexi, Eleanor'u savunma isteği duydu. "Geldiği için ona saygı duyuyorum. Sam'i kaybettikten kısa süre sonra burada olmak, bir başkasının düğününü kutlamak zor olmalı."

"Haklısın. Bu ona iyi gelecek. Biraz güneş ışığı. Biraz içki. Arkadaşlık. Burada fazla bir şey kaçırmıyorsun, iki gündür aralıksız yağmur yağıyor."

"Öyle mi?"

"Tanrım, seni özledim, Lex. Pazar akşamı seni havaalanından alabilirim diye düşünüyorum. Belki biraz arayı kapatabiliriz diye pazartesi sabahki randevularımı erteleyebilirim."

"Kulağa harika geliyor," dedi keyifle.

"Lexi Lowe!"

Lexi irkildi. Bella eli belinde ona doğru geliyordu. "Damatla konuşuyorsun! Bekârlığa veda partisinin iki numaralı kuralını çiğnedin." Telefonu Lexi'nin elinden aldı. "Selam Edward," kameraya el salladı. "Yardım ve yataklık ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Suçumu kabul ediyorum."

"Peki siz aşk kuşları ne konuşuyordunuz?" diye sordu Bella, bakışlarını Lexi'ye çevirip tek kaşını kaldırdı.

Lexi panik dolu bir bakışla karşılık verdi.

"Lexi'ye onu ne kadar özlediğimi söylüyordum," dedi Ed.

"Madem bekârlığa veda partisine sızmaya çalışıyorsun," dedi Bella, "o zaman bir tur atsan iyi olur. Gel," dedi telefonu götürürken. "Ben topallıyorum bu arada." Kamerayı ayağına doğru çevirdi. "Akrep soktu. Enfes ayakkabı zevkimi kıskandı." Meydanın karşısına doğru sekerken ağzını oynatarak Lexi'ye: *Gördün mü? Ben ve Ed. İyi arkadaşlarız!* dedi. Ed'e dönüp,

"Yunanistan'daki en iyi tavernada akşam yemeğimiz henüz bitti. Midemi göstermeye cesaret edemiyorum. Yoksa bebek beklediğimi düşünebilirsin."

Lexi ona uyaran bir bakış attı. *Lanet olsun, Bella.*

"Tamam, başlıyoruz," dedi kamerayı çevirerek. "Kimse ayağa kalkamıyor. Ağırlığımızca cacık yedik. Sanırım çoğumuzu tanıyorsun. Son derece seksi kız arkadaşım Fen'le henüz tanışmamış olabilirsin."

"Selam," dedi Fen elini kaldırarak.

"Merhaba!" diye seslendi Ed neşeyle kameradan.

Bella kamerayı çevirmeye devam etti. "Şurada Robyn var. Robyn fena yandı, değil mi Robyn?"

"Bol bol su iç!" diye tavsiye verdi Ed.

Robyn şarap kadehini kaldırdı. "O iş bende."

Bella telefonu Eleanor'a doğru çevirirken, "Bu yüzü elbette tanıyorsun," dedi.

"Selam, küçük kardeşim."

Lexi, Eleanor'un yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırıp kadehini ekrana doğru kaldırdığını gördü. "Edward."

Bella tavernanın içine giren Ana'ya seslendi. Giydiği yeşim rengi yeni elbisesini sade siyah fularla yaptığı gösterişli bir fiyonkla süslemişti. Lexi onun döndüğünü, Bella'ya doğru belli belirsiz el sallayıp, "Tuvalete gidiyorum!" dediğini duydu.

"Evet. Artık Ana'nın işemesi gerektiğini biliyorsun! İşte bu kadarız. Ama korkarım gelinle yeniden konuşamazsın. O yasak."

Lexi gözlerini devirdi. "Telefonu bana ver."

"Hayır, yapamam," dedi Bella telefonu uzakta tutarak. "Şimdilik hepsi bu, aşk kuşları. Birbirinizi pazar günü görürsünüz. El salla." Lexi'nin el sallaması için telefonu kaldırdı.

Lexi elini kaldırırken Ed'in ekrandaki görüntüsüne baktı. Tuhaf görünüyordu, gözlerini kısmış, kaşlarını çatmıştı ve bir eli ensesindeydi.

"Ed?" dedi Bella. "Karına hoşça kal demeyecek misin?"

38

ELEANOR

Garson, Eleanor'un sipariş ettiği ikinci *saganaki* tabağını masaya bıraktı.

Eleanor teşekkür edip küçük tabağı önüne çekti. Bu en sevdiği mezeydi, zeytinyağında kızartılan gravyer peyniri üzerine hafifçe limon sıkılarak hemen masaya getiriliyordu. O kadar taze hazırlanmıştı ki altın renkli kaplaması hâlâ cızırdıyordu.

Çatalının kenarını kullanarak çıtır *saganaki*yi dilimlemesiyle erimiş peynir tabağa aktı. Bir parça alıp ağzına attı, gözlerini kapayıp çiğnedi. Tuzlu, hafiften tatlandırılmış ve ince bir kabuk bağlamıştı. Son derece lezizdi.

Bugünlerde Eleanor'un deneyimlediği mutluluğa en yakın şey erimiş peynirdi. Tadını çıkardı. Ağzına bir parça daha attı.

Cep telefonu titreyerek onu ürküttü.

Eleanor'u ailesinden başka kimse aramazdı ve ailesi onun Yunanistan'da olduğunu biliyordu.

Peynirin tadını çıkarmasını engelleyen kesin saçma pazarlama aramalarından biriydi. Onlara canınız cehenneme demekten memnuniyet duyardı çünkü peynir yiyordu. Eleanor bugünlerde böyle biriydi, yabancılara küfretmekten içten içe keyif alıyordu.

Telefonu sandalyeye asılı yeni çantasındaydı. İsteksizce çatalını bırakıp ağzını peçeteye sildi ve ardından telefonunu çıkardı.

Ekranda Ed'in ismini görünce şaşırdı. "Neden arıyorsun?" diye sordu usulca.

"Neredesin?" diye fısıldadı Ed.

"Yunanistan'dayım," diye fısıltıyla cevap verdi Eleanor.

"Demek istediği şu an neredesin? Herkesle birlikte misin?"

"Evet." Diğer kadınlar yemeklerini bitirmiş, son kalamar tabağını elden ele gezdirirken sohbet ediyorlardı.

"Seninle yalnız konuşmalıyım."

"Tuhaf davranıyorsun."

"Evet. Biliyorum. Ama lütfen... seninle konuşmam gerek..."

Eleanor *saganaki*ye hüzünle baktı, sadece sıcakken yemek keyifliydi. "Bir dakika izin ver." Peynirinden son bir ısırık alıp sandalyesinden kalktı. Kimse nereye gittiğini sormadı, dolayısıyla o da bir şey söylemedi.

Turistlerin taverna girişlerindeki menü panolarını inceledikleri parke taşlı meydanı geçti. Alacakaranlık yerini geceye bırakırken meydanı aydınlatan lambalar ve ipe dizili ampuller hoş bir şenlik havası oluşturuyordu.

Eleanor kiliseye doğru yürüdü, açık kapısından dışarı tütsü kokusu yayılıyordu. Sırtını yüksek taş duvarlardan birine verdi, hemen yanında yaşlı bir limon ağacı vardı.

"Evet?" Bu aramanın Lexi'nin hamile olması haberiyle ilgisi olup olmadığını merak etti. Lexi az önceki görüntülü görüşmede haberi ona vermiş miydi? Bella durumu açık mı etmişti?

Ed'in sesi alçaktı ve geveleyerek konuşuyordu. "Partide bir kadın var."

"Aslında altı kadın var. Bir bakıma amaç da bu."

"Ana."

"Evet, onunla aynı odada kalıyorum."

"Kim o?"

"Lexi'nin arkadaşı. Yoga dersinde tanışmışlar..."

"Evet, evet. Lexi anlattı. Ama sen onun hakkında ne biliyorsun?"

"Tuhaf davranıyorsun."

"Eleanor. Bana ne bildiğini söyle," dedi sabırsızlığını gizlemeyi başaramayarak.

"Tamam, peki. Brixtonlu. İşaret diliyle uğraşıyor. Tercüman, evet, böyle diyordu. İşiyle ilgi yani. Yaptığı iş bu. Kız kardeşi sağır, bu yüzden..."

"Çocuğu var mı?"

"Ana'nın mı? Evet. Bir oğlu var. Luca. On beş yaşında. Ana o kadar büyük görünmü..."

"Aman Tanrım..." dedi Ed, sesi tuhaf bir biçimde uzaklaşmıştı.

"Ed?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bana Ana'yı neden soruyorsun? Ya da Luca'yı?" Konuşurken uzun zamandır düşünmediği bir anı su yüzüne çıkmaya başladı.

Ed'in sesi fısıltıdan ibareti. "Ana, Juli*ana*'nın kısaltması."

Eleanor bu ismi yıllardır duymamıştı ve o zamanlar bile sadece babasının çalışma odasının kapalı kapıları ardında fısıldanırdı.

"Ah," dedi meydanın karşısındaki tavernaya bakarak. Bakışlarını Lexi'nin yanına oturan Ana'ya odakladı, birbirlerine doğru eğilmiş, bir şeyler konuşuyorlardı. "Bu o, değil mi?"

39

FEN

Fen kollarını göğsünde birleştirdi. Tüm vücudundan utanıyormuş gibi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu: çocuksu saç kesimi, dövmeleri, kulaklarındaki ve burnundaki delikler, aşırı geniş omuzları, sporcu sütyeninin içinde baskılanan dik, küçük göğüsleri.

Adamın sesi kulaklarında tıslıyordu: *Beni tiksindiriyorsun.*

Bu anılar o kadar eski, o kadar yıpranmıştı ki üzerinde hâlâ bir etkisi olmasına şaşırıyordu.

Korkunun olayı buydu: Ondan uzak durmak ya da kaçmak onu sadece daha da büyütüyordu. Fen korkuyu aşabilme yolunun üstüne gitmek olduğunu biliyordu. Olay bu kadar basit olsa da söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Masanın karşısında oturan Robyn'e baktı. Fen su mağarasında onu gördüğü ânı zihninde yeniden canlandırdı. Bir kayanın üzerinde durmuş, ayak parmaklarını kıvırmıştı. Fen, Robyn'in çıplak bacaklarının titrediğini, aldığı derin nefesin göğsünü şişirdiğini görmüştü. Robyn yüksekliğe bakmış ama geri adım atmamıştı.

Çenesini kaldırıp bakışlarını ufka çevirmişti.

Atlamıştı.

Korkunun üstesinden gelmek için onunla yüzleşmek gerek.

Fen bir nefes aldı. Ayağa kalktı.

Bir an için zemin sallanıyor gibi oldu ama o başını kaldırıp karşıya baktı.

"İyi misin?" diye sordu Bella kaşlarını çatarak, sanki ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı.

"Olacağım." Fen bunu bir bakıma kendine söylemişti. Bacakları onu masadan uzaklaştırdı, tavernanın avlusundan geçirip loş restorana soktu. İçerideki masalar boştu, bar alanında kimse yoktu.

Yürümek için kendini zorladı. Aralıklı tuğlaları, üst üste yığılı tahta sandıkları ve buhar dolu mutfaktan yayılan yağ kokularıyla bu ince koridoru biliyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken Fen tüm duyguları hissetmek için kendine izin verdi. Korkuyu. Öfkeyi. Utancı.

Arkasından gelen ayak seslerini, taş zemine sürtünen deri tabanları duydu. Oydu.

Nico.

Elleri titriyordu. Belki de bunu yapamayacaktı. Onunla yüzleşemeyecekti. Arkasını dönmeye yeltendi ama gidebileceği bir yer yoktu. Tıraş losyonunun kokusunu duyduğunda midesi bulandı. Olduğu yerde donup kaldı.

Sandık yığınlarının üstünde çatal bıçak tepsisi vardı. Tepsinin ortasında bir et bıçağı duruyordu. Fen içgüdüsel olarak ona uzandı. Gümüş gibi parlayan bıçağın metalinin bacağının üst kısmında hissettiği gizli baskısıyla heyecanlandı.

Elinde temizlenecek tabakları tutan Nico koridora girdi. Mutfağa girmek için onun yanından geçmesi gerekiyordu. Yanından geçmek için kalçasının açısını değiştirirken "Merhaba, madam," dedi.

Fen'in göğsü yakıcı bir panikle doldu. Yüz yüzeydiler. Vücudu ondan birkaç santim uzaktaydı.

Tam yanından geçecekken Fen konuştu. "Beni hatırladın mı?" Soru ağzından hırlama gibi çıkmıştı.

Nico gözlerini kırpıştırdı. Başını eğdi. Sanki omuz silkip, *Hayır,* diyecekmiş gibiydi ama sonra bakışlarını indirdi, gözleri Fen'in sol eline kaydı.

Bıçağa.

Onu fark etmesiyle gözleri kocaman açıldı.

Başını kaldırıp doğruca yüzüne baktı.

Kendininkilere bakan gözlerdeki hiddeti gördü.

Şimdi hatırlamıştı.

40

ELEANOR

Eleanor parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Başının döndüğünü hissetti, çok sıcaktı. Tişörtünün yakası boğazını sıkıyordu.

Zihni yıllar öncesine, Ed'in üniversiteden mezun olduğu zamana gitti. Babasının çalışma odasındaki gizli bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu hatırladı: Ed, birinci sınıftan bir öğrenciyi hamile bırakmıştı. Kızın hamileliğini sonlandırmasını istemiş ama o reddetmişti. Annesi Eleanor'u yakalamış, parmaklarını koluna dolayıp doğruca mutfağa götürmüştü.

"Ne olacak?" diye sormuştu Eleanor. Aslında bebeği, hamile kızı kastetmişti ama annesinin cevabı şuydu:

"Endişelenme. Ed iyi olacak. Babanla birlikte işleri düzeltecek."

İşleri düzeltmek ailesinin uzmanlık alanıydı. Yanlış hatırlamıyorsa babası ve Ed tarafından, Ed'in isminin gizli kalması karşılığında, aylık nafaka ödemeyi kabul ettikleri bir anlaşma hazırlanmıştı. Konu kendi kıçını kurtarmak olduğunda avukat bir aileye sahip olmak faydalı oluyordu.

Kızın adı Juliana'ydı. Hiç tanışmamışlardı ama Eleanor sık sık kendini onu ve bebeği merak ederken bulmuştu. Kızı mı yoksa oğlu mu olmuştu? Nerede yaşıyorlardı? Juliana üniversiteye geri dönmüş müydü? Mutlu muydu?

Birkaç yıl önce kuzeninin yeni doğan bebeğiyle geçirdiği bir öğleden sonranın etkisiyle Ed'e, "Bebeğini hiç merak ediyor musun?" diye sormuştu.

Ed dehşet dolu gözlerle ona bakmıştı. "Ben onu tamamen aklımdan çıkardım. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim."

Hepsi bu kadardı.

Şimdiye kadar.

"Buradan," dedi Eleanor telefondaki Ed'e, "Lexi'nin bir çocuğun olduğunu bilmediğini anlıyorum."

"Hayır."

"Ona söylemen gerektiğini düşünmedin mi?"

"Ona söylersem gideceğinden korktum." Sesinde nadir görülen bir kırılganlık fark etmişti. Lexi'yi gerçekten seviyordu.

"Yüksek kaçma riski," dedi Eleanor. Ed, Lexi'yi böyle tarif etmişti. Harika, eğlenceli ve girişkendi ama aynı zamanda sanki gerçek olamayacak kadar güzelmiş gibi bir anda ortadan kaybolabilecek bir havası vardı. *Puuuf!* "Sence Ana seni biliyor mu? Lexi'nin kim olduğunu?" diye sordu Eleanor.

"Bu bir tesadüf olamaz. Juliana –*Ana*– adımı biliyor. Lexi benden bahsetmiş, adımı kullanmıştır. Kim olduğumu gayet iyi biliyor."

Hah. Eleanor bir kez daha tavernaya doğru baktı. Ana su sürahisine uzanıyordu. Önce Lexi'nin bardağını, sonra kendininkini doldurdu. Teninde huzursuz edici bir his dolandı. Ana ona yalan söylüyordu. Herkese yalan söylüyordu.

Eleanor yalancılardan nefret ederdi.

"Benim hakkımda bir şey sordu mu?" dedi Ed.

Ana, Ed hakkında, Lexi'nin hamileliğine sevinip sevinmeyeceği ve ne tür baba olacağı gibi sorular sormuştu. "Evet, sordu. Bence olayı kurcalıyor."

Ed'in kısık sesle, "*Sürtük*," dediğini duydu.

"Nasıl yapmamı istersin? Zehir, bıçak ya da silah?"

"Şaka yapma."

"Yapmıyorum. Neden Lexi'yle arkadaş oldu? Neden sadece seninle konuşmadı?"

"Para. Kimliğimi açıklamadığı ve aramızda bir temas olmadığı sürece Luca on sekiz yaşına gelene kadar nafaka sürekli ikiye katlanıyor."

Eleanor abisi ve ailesi tarafından dehşete düşürülmeye alışıktı. "Luca," dedi usulca. "Yani erkek olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, biliyordum. Doğum sertifikasının bir kopyası bende."

"İsmin yazılı mı?" diye sordu ama daha sorarken cevabı biliyordu. Baba başlığının altında *Bilinmiyor* yazacaktı. Ed'in hazırladığı anlaşmanın bir koşulu da buydu.

"Ana'dan önce Lexi'yle ben konuşmalıyım. Hemen uçağa atlayıp oraya geleceğim."

"Atina'dan buraya sadece iki uçuş var ve onlar da pazar ve çarşamba günleri. Yani buraya en erken ayrılacağımız gün gelebilirsin."

"Lanet olsun." Onun evin içinde bir ileri bir geri yürüdüğünü duyabiliyor, uzun adımlar attığını, kollarını kastığını, çenesini gergince sıktığını tahmin edebiliyordu. "O hâlde onu alandan aldığımda söyleyeceğim, yüz yüzeyken konuşacağım. Doğru olan bu, değil mi?"

"Şu an için en iyisi."

"Dinle Eleanor, Ana'nın onun kim olduğunu anladığımızı çözmesini istemiyorum. Ben anlatana kadar Lexi'ye herhangi bir şey söylemesini istemiyorum. Bir gözünü üstünde tutman gerek. Bunu benim için yaparsın, değil mi?"

Eleanor kabul etti.

"Beni yarın ara. Her şeyin yolunda olduğunu haber ver."

Eleanor çağrıyı sonlandırdı ama olduğu yerde durdu, kürek kemiklerini kilisenin taş duvarına dayamıştı. Boynu gerilmişti, başının içi uğulduyordu.

Merdivenden Yunan bir kadın indi, kollarında battaniyeye sarılı bir bebek vardı. Eleanor koyu renk saçlarını, yusyuvarlak

başını gördü. Lexi hamile olduğunu duyurduğunda Ana'nın yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Tıpkı diğerleri gibi şaşırmıştı ama orada başka bir şey daha vardı. Bir çöküntü, bir yutkunuş, gözlerinin bir an için yere inmesi. Gülümseyerek başını kaldırıp tebrik etmeden önce dudaklarını birbirine bastırmıştı. Eleanor insanları okuma konusunda pek iyi değildi, bu yüzden Ana'nın da diğerleri gibi şaşırdığını varsaymıştı ama şimdi o ifadenin ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Ana, Ed'in kim olduğunu gayet iyi biliyordu, bunu planlamış olmalıydı: Lexi'yle özellikle arkadaş olmuştu. Nişan kutlaması gibi Ed'i göreceği etkinliklerden uzak durmuş, bekârlığa veda partisine davet edilmesini sağlamıştı.

Ana'nın onu nasıl kullandığını düşünürken dudakları seğirmeye başladı: Old Town'a yaptıkları keyifli alışveriş gezisi, yeni çantasını seçmesine yardım etmesi, Eleanor'un heykeltıraş olmasına duyduğu ilgi, içki eşliğinde akşam sohbetleri. Utançla yanakları kızardı. Ana'nın ondan hoşlandığına, arkadaş olduklarına inanmıştı.

Aptal.

41

ROBYN

Robyn bir kez daha tavernanın girişine baktı. Fen'den hâlâ iz yoktu. Bu gece Fen'de bir şey vardı. Gergin, dalgın görünüyordu, günün erken saatlerinde su mağarasındaki huzurlu, kaygısız hâlinden eser yoktu.

Tavernadan kimin çıkacağını görmek için bekledi ama başka bir masa için içki tepsisi taşıyan garsonu gördü.

Robyn parmaklarını şakaklarına bastırıp yavaşça ovuşturdu. Başı ağrımaya başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Lexi.

"Sanırım çok güneşte kaldım." Omuzlarındaki ve göğsündeki pembeleşmiş deri pamuklu tişörtünün altında cayır cayır yanıyordu.

"Yeterince su içtin mi?"

"Muhtemelen hayır. Bir sürahi daha alacağım." Garson yandaki masayla ilgilendiğinden Robyn tavernanın içine girdi.

İçerisi sohbet uğultusundan uzak, sessiz ve serindi. Evet, bir süre burada durup sessizliğin ve klimanın tadını çıkarabilirdi. Midesi hafiften bulanmaya başlamıştı. Villaya dönmek, bir ağrı kesici almak ve kendini yatağa atmak istiyordu ama Lexi'yi dışarı çıktıkları tek gecede yalnız bırakırsa kendini suçlu hissederdi.

Gerçi tam şu anda suya ihtiyacı vardı. Muhtemelen vücudu susuz kalmıştı. Garson neredeydi? Taş duvarı takip ederek mutfağa doğru yürüdü. Mutfak tarafından hafif bir müzik sesi

geliyordu. Müzik sesinin gerisinde kısık ve gergin bir kadın sesi duydu.

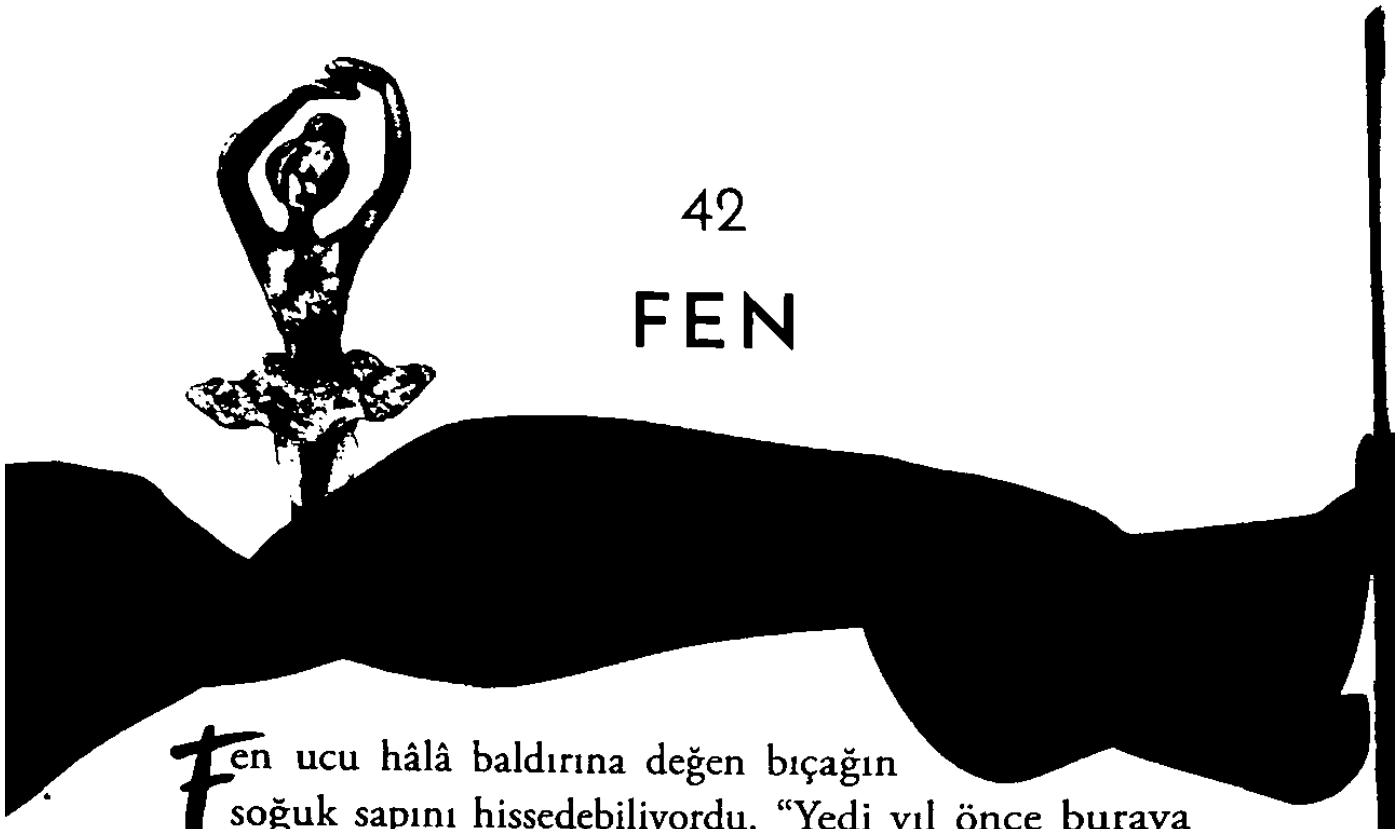
Yangın çıkışını ve boş sandık yığınlarını geçerek koridorda ilerledi.

Birden durdu.

Fen mutfak girişinin yakınında durmuş onlara servis yapan garsonla konuşuyordu. Garsonun beyaz gömleğinin kolları yukarı sıvanmıştı, güneşten yanmış kolunda dikkatle dengelenmiş kirli tabaklar duruyordu.

Fen'in sertçe çattığı kaşlarıyla ifadesi çelik gibiydi. Ayaklarını açarak yere sabitlemiş, başı öne doğru uzanmış, boynunda gerilen kaslar görünür bir hâl almıştı.

Elinde gümüş renkli bir şey parlıyordu.

42
FEN

Fen ucu hâlâ baldırına değen bıçağın soğuk sapını hissedebiliyordu. "Yedi yıl önce buraya akşam yemeğine geldim." Sesi güçlükle bastırdığı bir öfkeyle titriyordu.

"Çok uzun zaman önce. Popüler taverna, değil mi? Çok fazla turist." Nico tereddütle gülümsedi. "Umarım iyi bir tatil geçirmişsinizdir."

"Hafızanı tazelememe izin ver," dedi Fen, nabzı parmak uçlarında atıyordu. "O zaman uzun sarı saçlarım vardı. Mini kot etek giyiyordum. Buraya teyzemle gelmiştim. O babanla konuştu. Baban, sen ve kız kardeşinin beni kulüplere götürebileceğinizi, adayı gezdirebileceğinizi söyledi. Birlikte Club Carlos'a gittik. Dans ettik. İçki içtik. Kız kardeşin erkenden gitti, sen de beni teyzemin villasına götürmeyi teklif ettin. Adanın sonunda, tepedeki villa."

Nico'nun gülümsemesi kayboldu. "Bak, hatırlamıyor..."

"Hayır! Yaptığını böyle silip atamazsın." Öne eğilirken Fen'in gözleri alev saçıyordu.

Garsonun kaçacak yeri yoktu. Sırtı duvara yaslı şekilde dururken bakışları Fen'in yüzünden bıçak tutan eline kaydı. Fen bıçağı kaldırmamıştı. Onu tehdit etmiyordu. Sadece yanında duruyor, sessizce kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyordu. En azından bu kez.

"Beni eve bıraktın, teşekkür ettim. Gitmeden bir bira içebileceğini söyledin. Terasa çıktın, ben ikimize de birer bira getirdim. Ama gerçekte istediğin bu değildi." Devam ederken Fen'in sesi hırıltılıydı, duygularının yoğunluğuyla hassaslaşmıştı. "Biranı içtin, ardından benimkini elimden alıp beni duvara ittin. Beni sertçe öptün."

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedi Nico. "Ben hatırlamı..."

"Sana durmanı söyledim! Sana erkeklerden değil, kadınlardan hoşlandığımı söyledim. Beni anlayıp geri çekilmek yerine beni duvara yapıştırdın. Vücudunu benimkine bastırdın, bu yüzden kaçacak yerim yoktu. Birkaç santim bile geriye eğilsem aşağı düşerdim. Bunu biliyordun."

Fen biraz daha yaklaştı, bıçağın ucu uyluğuna sürtündü.

"Orada durdun, kolların iki yanımda bariyer gibiydi, yüzün tam benimkinin önündeydi. Bana dedin ki, *Seni istemiyorum. Kimse seni istemez. Erkekler şişman olduğun için seninle yatmaz. Değmezsin. Beni tiksindiriyorsun.*"

Eli titreyen Nico'nun kolundaki tabaklar tıngırdadı.

"Hadi şimdi bana hatırlamadığını söyle!"

"Özür dilerim, tamam?" Sesi yüksek ve telaşlıydı. "Yaptığım yanlıştı. Tamam? Üzgünüm. Sadece çok gençtim."

Erkekler *sadece çok genç olma* etiketini kullanarak kaç kez paçayı sıyırmıştı?

Fen bıçağı kaldırdı, Nico'nun bakışlarının bıçağı takip etmesini izledi. Alnında yağlı bir ter birikintisi vardı. Fen sığ ve hızlı soluklarının sesini duyabiliyordu. "Evet," deyip bıçağı yavaşça kolundaki tabakların üstüne bıraktı. "Ben de sadece genç bir kızdım."

Ardından geri çekilip gitmesine izin verdi.

Nico aceleyle yanından geçti ve mutfağa girerek gözden kayboldu.

O gittiği anda Fen sanki bacaklarında onu taşıyacak enerji kalmamış gibi duvara yaslandı. Yüzü soluktu, kanı çekilmişti.

"Fen?"

Döndü.

Robyn birkaç adım ötede duruyordu. Endişeli ifadesinden konuşulanları duyduğu belliydi.

"Masaya geri dönemem," dedi Fen.

Robyn başıyla onayladı ve elini tutup sıktı. "Hadi," dedi onu mutfaktan uzaklaştırırken.

Koridorda ilerlediler, yangın kapısı restoranın yan sokağına açılıyordu. Robyn, Fen'i de çekerek o tarafa yöneldi. "Taksiye bineceğiz. Ben Lexi'ye mesaj atıp ona kendimi iyi hissetmediğimi yazacağım."

Dar, parke taşlı, ışıkların dizili olduğu bir sokağa çıktılar, gece havası ılık ve hoş kokularla doluydu. Fen gidonunda kask takılı olan kalın lastikli beyaz bir motosiklete bakarken duraksadı.

Hemen yanındaki Robyn, "Onun mu?" diye sordu.

Fen başıyla onayladı, gözleri yaşla doluydu.

Robyn motosiklete doğru yürüdü, elini pürüzsüz deri selesine koydu.

Nico o gece villadan ne yaptığını bilerek, bu motorla dönmüştü. Fen dağ virajlarına doğru hızını arttırarak süratle uzaklaşmasını gözünde canlandırdı. Nasıl hissetmişti, güçlü mü? Erkeksi mi?

Robyn de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü ani bir hareketle metal destek ayağını kaldırıp hafifçe itti. Birlikte motosikletin sallanmasını, ardından metalik bir takırtıyla düşmesini izlediler.

Fen Robyn'e baktı, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Sonra koşarak uzaklaştılar.

43

BELLA

Güya bu bir bekârlığa veda partisiydi!

Diğerleri bir kadeh şarap içip saat onda geceyi sonlandırmak istiyorlarsa o zaman kitap kulübüne katılmaları gerekirdi.

Robyn'in oyun bozanlık yapması şaşırtıcı değildi. *Güneş çarpması mı?* Neyse ne. Ama Fen? Bella onun alkolle arasının iyi olmadığını biliyordu. Karaciğeri çok temizdi, sorun buydu. Ama bahanesini *mesajla* bildirmek mi?

> *Az önce tuvalette kustum. Taksiye bindim, villaya dönüyorum. Çok üzgünüm. Fen x.*

Fen bunu ona bizzat söyleyebilirdi. Fen'i taksiye bindirip eve götürenin *kendisi* olmasını isterdi. Robyn değil.

Daha önce, Fen masada onu öptüğünde bunu herkesin içinde yapması ve öpücüğünün yoğunluğu onu şaşırtmıştı. Birkaç enfes, harika an boyunca arlarının düzeleceğine inanmak için kendine izin vermişti.

Ekranı kilitleyip telefonu el çantasına koydu, ardından kadehteki şarabı kafaya dikti. Geğirdi.

İkisi gitmişti ama dördü hâlâ buradaydı. İdare edeceklerdi. Topukları üstünde sallanarak ayağa kalktı. "İleri, barlara!" diye savaş çığlığı attı.

Tavernaya yürüme mesafesinde bir bar buldular, yükseltilmiş kabinde bir DJ, Euro pop türü şarkılar çalıyordu. Tanrım, Bella bu şarkıların hiçbirini bilmiyordu. Küçücük elbiseleri içinde ritme ayak uyduran kızlara ve kalçalarına oturan şortlar giymiş oğlanlara bakıp neden saat onda yatağa girmediklerini merak etti, hiçbirinin on iki yaşından büyük olmasına imkân yoktu.

"İşte geldi," dedi Eleanor içkilerle dolu bir tepsiyle bardan geri döndüğünde.

"Evet, Eleanor!" dedi Bella, etkilenmişti. "Neler var?"

"Tekila ve Aftershock[11]," diye bağırdı Eleanor müzik sesinin arasından.

"Doksanların ruhunu yansıtıyor. Sevdim."

"Sana da iki limonata *shot* aldım," dedi Eleanor Lexi'ye. "Dışlanmış hissetmeni istemedim."

Lexi gülüp kolunu sıktı.

"Önce tekilalar," dedi Bella bardakları uzatırken. "Lexi için limonata." Dördü kadeh tokuşturdu.

"Lexi'ye," dedi Ana kendi bardağını kaldırırken.

"Lexi'ye!" dedi diğerleri. Bella, Ana'nın kadeh kaldırmada öne atlamasına sinirlenmişti.

Önce tekilaları kafaya diktiler, ardından Aftershock'la cila yaptılar. Bella yüzünü buruşturup sıktığı dişlerinin arasından havayı içine çekti.

Kısa kollu gömlek giymiş bir grup erkek barın diğer tarafından onlara bakıyordu. Bella göz kırpıp teklifte bulunuyormuş gibi boş bardağını kaldırdı. Erkeklerden dar pembe gömlek giymiş olan başıyla onayladı, ardından barmene işaret etti.

"Göz kırpma eşittir içki," dedi Bella diğerlerine. Erkeklerle flört etmeyi seviyordu. Çok kolay, çok basittiler. "Hadi Lex," dedi kolunu tutarak. "Bu çocuklara nasıl dans edilir gösterelim!"

"Birazdan!" dedi Lexi hemen. "Sohbet ediyoruz."

---

11 Beş farklı çeşidi olan bir likör. *–ç.n.*

Ana'yla.

Bella dans etmek istiyordu. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Geceyi ısıtmak istiyordu. Eleanor'u piste çekebilirdi ama bu bir teyzeyle dans etmek gibi tuhaf olurdu.

Olduğu yerde sallanıp biraz hacim vermek için ellerini saç diplerini daldırdı. Ayağı zonkluyordu ve tam şu an eğlenceli bir şey yapmazsa taksiye atlama riskiyle karşı karşıyaydı.

Dönüp bara baktı. Erkek grubuna servis yapılıyordu ve tepside daha çok kadeh vardı. Bu iyiydi. Yanlarına gelip biraz içki ve yeni sohbet konusu getireceklerdi. Belki de arkadaki *oversize* Hawaii gömlek giyeni Eleanor'a ayarlamaya çalışırdı. İşte, bu gece yapacağı iyilik bu olacaktı.

Ana ve Lexi baş başa vermiş konuşuyorlardı ama müzik yüzünden Bella neden bahsettiklerini duyamıyordu. İç çekip etrafına bakındı, sıkılmıştı. Tanrım, bu müzik. Hızla havlayan bir köpeği dinlemek gibiydi.

"Neden bahsediyorsunuz?" dedi öne doğru eğilip Lexi ve Ana'nın sohbetini bölerek.

"Sadece gelinliğime sığmayacağımdan endişelendiğimi söylüyordum. Düğüne hâlâ dört hafta var ve karnım çıkmaya başlıyor."

"Üstüne göre ayarlamak kolay olacaktır," dedi Ana. "Öndeki pensli bölümü diyorsan terzinin tek yapması gereken her iki tarafa da bir parça kumaş eklemek olacak."

"Gelinliği sürpriz olarak sakladığını sanıyordum." Bella ilk provaya gitmişti ve Lexi kadife perdelerin arkasından çıktığında gözleri yaşlarla dolmuştu. Lexi'ye bakıp, *Evleniyorsun Lex! Sen bir gelinsin!* demişti. Ve ardından gözyaşlarına boğulmuştu. "Ana gördü mü?"

Lexi yan gözle Ana'ya baktı. "Bir gün öğle yemeğine çıkmıştık ve... şey, içgüdüsel bir şeydi... gelinlik butiğini gördük ve hızlıca bir bakmaya karar verdik."

"Ne, ben gördükten sonra mı?"

Bir duraksama oldu. "Önce."

"Önce mi?" diye tekrarladı Bella anlamaya çalışarak. "Gelinliği o zaman mı seçtin? Ana'yla."

Lexi başıyla onayladı.

"Butiğe randevusuz gidip bir anda bulduğunu söylemiştin."

"Bu doğru," dedi Lexi, "ama Ana da benimleydi."

Bella kendini kandırılmış hissetti. Lexi'yi gelinlikle ilk görenin kendisi olduğunu sanıyordu. İkram edilen şampanyayı içmiş, Lexi'nin uzun, süslü aynadaki yansımasına bakıp tiz sesle haykırmışlardı. Yine de Lexi önemli bir ayrıntıyı, gelinliği seçmek için yanında Ana'yı götürdüğünü söylemeyi atlamıştı. "Neden söylemedin?"

"Üzüleceğini düşündüm."

"Üzüldüm."

"Kesinlikle."

"Bana yalan söylediğin için üzüldüm! Seni gelinlikle ilk gören benmişim gibi davrandın."

"Tanrım, üzgünüm. Haklısın," diyen Lexi bu bir yanlış anlamadan fazlası değilmiş gibi başını iki yana salladı. Lexi'nin sorunu buydu. Hareketlerinin ne kadar can yakıcı olabileceğini asla anlamıyordu. Bella'nın hayatında ne kadar önemli bir yeri olduğunu. "Sana söylemeliydim. İlk seferinde yanımda sen olmalıydın."

"Evet, ben olmalıydım."

Ana, Bella'nın duyguları can sıkıcıymış gibi gözlerini devirdi. "Lexi, kendi gelinliğini alma kararını nasıl verdiğin için özür dilemene gerek yok."

"Ben baş nedimeyim! Gelinliğini seçerken geline hep baş nedime eşlik eder."

Sessizlik oldu, Bella'nın yakınması öylece havada asılı kaldı.

"Büyük günde seni o gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Ana.

"Orada olacaksın, değil mi?" diye sordu Eleanor.

Bella ona döndü. Herkes ona döndü. Soru o kadar sert sorulmuştu ki sanki bir tüfekten fırlatılmıştı. Eleanor bir kaşını kaldırmış Ana'ya bakıyordu. Yanakları alkolden kızarmıştı.

"Lexi ve Ed'in düğününde mi? Elbette!" Ana gergince gülümsedi.

"Yani davetiye cevabını gönderdin mi?" diye üsteledi Eleanor gözleri parlayarak.

Bella'nın bakışları merakla iki kadın arasında gidip geldi.

"Evet, epey oldu."

"Partideki herkes orada olacak," dedi Lexi gerilimi azaltmaya çalışarak.

Eleanor başıyla onayladı ama Bella başını çevirirken, "Sen öyle diyorsan," diye fısıldadığını duydu.

Sen öyle diyorsan mı? Bu kadına biraz daha içki getirin!

O anda pembe gömlekli adam üzerinde *shot* bardakları dizili bir tepsiyi yüksekte tutarak yanlarına geldi. "Hanımlar," dedi tepsiyi aralarına doğru indirirken. "Biraz daha içki?"

44

ROBYN

Taksi villanın önünde durduğunda Fen sanki çoktan döndüklerine şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Arabadan indi, far ışıkları yanaklarına bulaşmış rimel izlerini aydınlattı.

"Hadi yatmadan önce bir kadeh daha içelim," dedi Robyn. "Ben terasa getiririm."

Villanın içine girer girmez sandaletlerini çıkardı, ardından ağrı kesici bulmak için çantasını karıştırdı. Büyük bir bardak suyla iki tane yuttu. İki şişe buz gibi bira alıp terasa götürdü.

Fen alçak duvarın önüne konulmuş minderlerin üstünde oturuyordu. Yerde fenerler vardı, Robyn yanına oturup biralardan birini ona uzattı. Belini sıcak taşa yasladı, omurgasının gerildiğini hissedince iç çekti. "Konuşmak ister misin?"

"Her şeyi duydun," diyen Fen'in gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Buradaki tüm anılarının güzel olmadığını söylemiştin. Onu mu kastediyordun?"

Fen başıyla onayladı. "Acınası bir durum, değil mi?"

Robyn'in yere bıraktığı bira şişesi taş zeminde tıkırdadı. "Hayır. Acınası değil. Sana yaptığı şey, söyledikleri, bunlar korkunç şeyler."

"Bana vurmadı. Tecavüz etmedi. Sadece kelimeler kullandı. Onları koyacak bir yer yoktu, o yüzden hepsini yuttum," derken

başını hafifçe salladı. "Asla sindiremedim, içimde kaldılar ve giderek ağırlaştılar."

Robyn gözlerini bir an bile üzerinden ayırmadan onu dinliyordu.

"Başta beni hatırlamadı bile. O benim dünyamı bu denli kaplamışken benim onunkinde küçücük bir yer bile tutmamam çılgınca değil mi? Bana söylediği o şeylerin yıllarca kafamın içinde sinsice yankılanmasına izin verdim."

Robyn, Fen'in eline uzandı. "Onun ne hissettiği ya da ne hatırladığının önemi yok. Bunları kontrol edemezsin. Önemli olan *senin* ne hissettiğin."

"Beni hâlâ, şimdi bile mutsuz edebilmesinden nefret ediyorum. Bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum."

"Güçlüsün zaten, Fen ama bu aynı zamanda incinebilir olamayacağın anlamına gelmez. Her seferinde tek bir şey olmak zorunda değilsin."

Ağustos böcekleri sessizliği doldurdu.

"Villadaki o fotoğraf... onu neden sakladın?"

"Gördün demek."

Robyn başıyla onayladı.

"O fotoğraf Nico'yla tanıştığım akşam çekilmişti. O zamanlarki hâlime onun sesini duymadan, o kızı onun gözüyle görmeden bakamıyorum. *Tiksindirici.* Ebeveynimden duyduğum her şeyin bir yankısı gibi..."

"Ah Fen."

"Bu yüzden fotoğrafı sakladım. Utancı sakladım." Başını iki yana salladı. "Gerçi saklamam ona yine güç verdi. Ama bu delilik çünkü bana söylediği şeylerin doğru olmadığını biliyorum. Gerekeni yaptım işte. Yaşananlar beni kendime bakmaya zorladı. Vücut takıntımın üstesinden gelmek zorundaydım. Kendime değer verme sorunlarımın. Egzersiz alışkanlıklarımı kontrol altına aldım çünkü neredeyse hiçbir şey yapmamaktan abartmaya, bunu bir kaçış gibi kullanmaya başlamıştım." Göğsüne

çektiği dizlerine sarıldı. "Sonra yine Yunanistan'a geldim ve birden bütün bu saçmalıklar tekrar su yüzüne çıktı. Öfkeliyim, istediğim gibi hissetmediğim için kendime kızgınım." Başını sertçe iki yana salladı. "Üzgünüm. Bunların mantıklı geldiğini sanmıyorum."

Robyn gülümsedi. "Hiç de bile."

Fen başını kaldırıp Robyn'in gözlerine baktı.

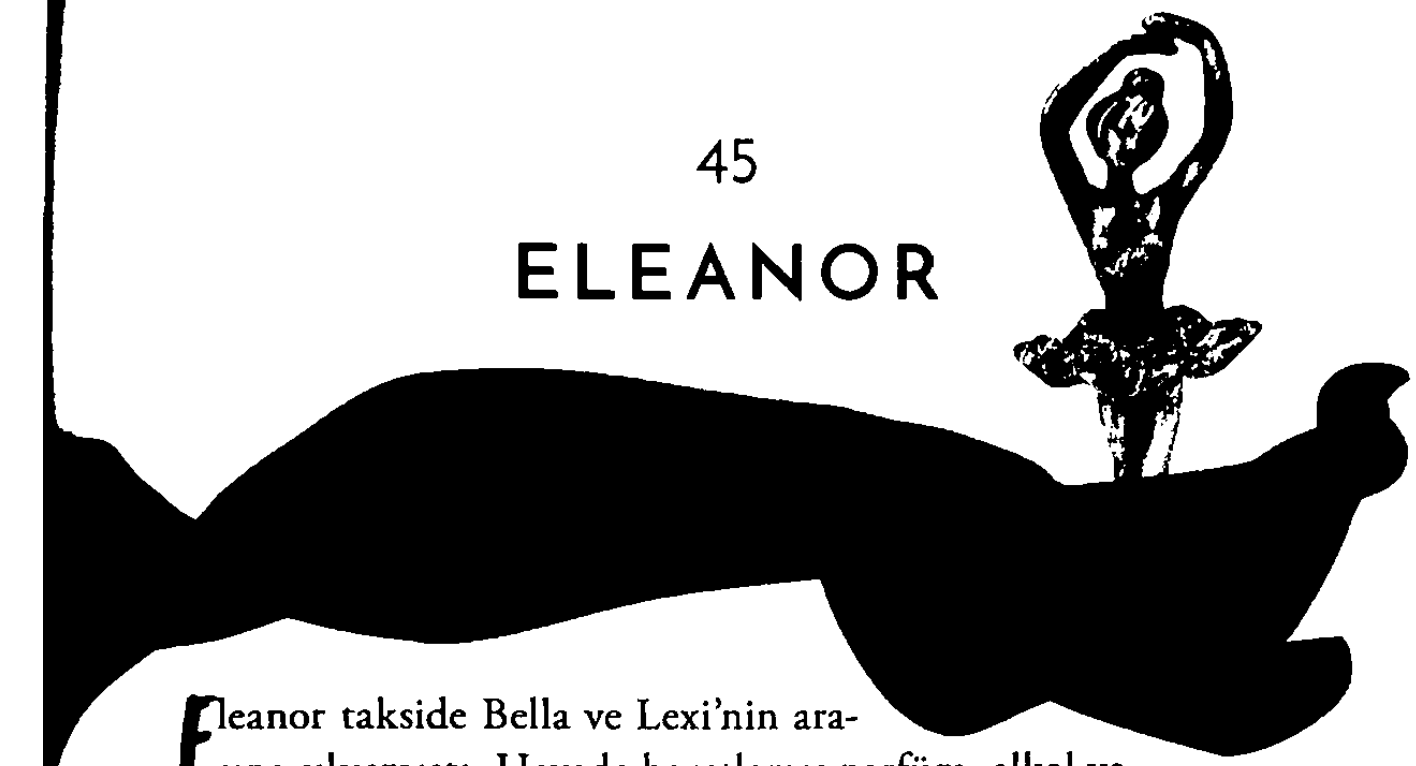
"Biliyor musun, onunla yüzleştiğimde su mağarasındaki kayanın üstündeki hâlini hatırladım. Dikkatle düşünüyordun ama sonra atladın." Durdu. "Neden atladın?"

Robyn bir an düşündü. "Çünkü korktuğum şeylerin aslında tam olarak yapmam gereken şeyler olup olmadığını merak ettim."

Fen karanlıkta ona bakarken Robyn göğsündeki zayıf çarpıntının onu bir alev gibi ısıttığını hissetti.

45

ELEANOR

Eleanor takside Bella ve Lexi'nin arasına sıkışmıştı. Havada bayatlamış parfüm, alkol ve elbiselerin kumaşlarına sinen hafif zeytin yağı kokusu vardı. Lexi'nin kendi koluna değen kolunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Taksi bir köşeyi dönerken Bella'nın başı sallanarak Eleanor'a doğru devrildi.

Ön koltukta Ana kısık sesle taksi şoförüyle konuşuyor, sohbetlerini klimanın uğultusu boğuyordu. Eleanor kız arkadaş grubuna sahip olmanın, birlikte dansa gidebileceğiniz ya da canınız sıkkın olduğunda arayabileceğiniz veya hafta ortası buzdolabında hiçbir şey olmadığı için birlikte yemek çıkabileceğiniz bir grup kadına sahip olmanın böyle olup olmayacağını merak etti.

Dağ yolunun yumuşak eğimini, villaya doğru tırmanırlarken zeminin asfalttan toprak ve çakıla dönüştüğünü hissetti. Yolculuk bittiği için üzgündü.

Ana ortak bütçeden taksi ücretini ödedi.

Bella'nın koluna giren Lexi eve doğru yürürken, "Bugün organize ettiğin her şey için teşekkürler. Tekne, yemek, hepsi harikaydı," dedi.

Bella ona doğru yaslandı, bez ayakkabıları parmak ucundan sarkıyordu. "Seni hamile hâlinle bir bardan diğerine sürüklediğim için özür dilerim. Berbat bir baş nedimeyim. Duvak bile

getirdim," dedi payetli çantasından yavaşça çekerken. "Sana zorla taktıracaktım ama çok tekila içtim."

Lexi duvağı ondan alıp taraklı kısmı saçlarına geçirdi. Olduğu yerde dönerken duvak omuzlarının etrafında hayaletsi bir örtü gibi havalandı. "Çantanda pembe kuşak ya da acemi çerçevesi[12] varsa çıkarmak için son şansın."

Eleanor onları izlerken Lexi'nin gelinlik olayını telafi etmeye çalıştığını hissetti.

Bella kahkaha atıp, "Çantama sığdırabildiğim tüm bekârlığa veda partisi gereci bu kadar," dedi.

Lexi kollarını Bella'nın boynuna doladı ve alnından şefkatle öptü. "İyi geceler," deyip villaya girdi ve duvağıyla birlikte sessizce merdiveni tırmandı.

Eleanor, Bella ve Ana'yla birlikte ay ışığıyla aydınlanan terasa yürüdü. Bella minderlerin yanında durup boş bira şişelerine, fenerin yumuşak ışığına baktı.

"Anlaşılan erkenci kuşlar biraz da burada demlenmişler," diyen Eleanor bu konuya parmak basmanın faydası olmadığını kabul etmeliydi.

Bella dudaklarını büktü. "Ben yatmaya gidiyorum."

Eleanor, Bella'nın omuzları sarkık hâlde villaya doğru topallamasını izlerken neredeyse kendini suçlu hissetti.

"Son bir içki?" diye sordu Ana.

Hafta sonu tatilinde, hava hâlâ serin ve diğer kadınlar odalarına çekilmişken terasta son bir içki içmek akşam rutinleri hâline gelmişti. Uyumasını kolaylaştırmak, iyice daldığından emin olmak için bir içki daha içmek isterdi. Yine de Ed'in, çocuğunun babası olduğunu öğrendikten sonra burada Ana'yla oturamazdı. "Hayır, teşekkürler," dedi ciddi bir ifadeyle.

---

12 L-plates: İngiltere'de araba kullanmayı yeni öğrenenlerin taktıkları Learner anlamında bir çerçeve (dikkat bebek var gibi). Bekârlığa veda partilerinde gelinin evlilik konusunda acemi olduğunu göstermek için geline de takılması bir gelenek hâline gelmiştir. *–ç.n.*

"Birden önce uyumadığını sanıyordum."

Bu doğruydu. Eleanor bu şekilde kendini karanlık düşünceler döngüsüne hapsolmuş hâlde yatakta yatmaya mahkûm etmiş olacaktı. Hayır, bu fikir hiç hoşuna gitmedi. Zaten Ana'nın neyin peşinde olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Tamam, o zaman."

Ana'nın dudakları geniş, içten bir gülümsemeyle kıvrıldığında Eleanor, *hepimize yalan söylemen ne yazık çünkü senden hoşlanmıştım,* diye düşündü. Bir an için Ana'yla arkadaşlığının bekârlığa veda hafta sonu tatilinden sonra da devam ettiğini düşündü. Düğünün yapılacağı kilisede aynı sırayı paylaştıklarını hayal etti. Ana, Sam yüzünden düğünün onun için zor olacağını bilerek elini sıkıyor, Eleanor da metanetle gülümsüyordu. Bir sürü hayal hızla kurulup hızla yok oldu.

Eleanor minderlerin üzerine oturdu, ardından şortunun en üst düğmesini açtı. Ah, bu daha iyiydi! Sıkı bir bel ve *saganaki* iyi bir ikili değildi.

Villanın içinde dolap kapaklarının açılıp kapandığını duydu, Ana içkileri hazırlıyordu. *Juli*ana diye düzeltti kendini.

Ed yirmi bir yaşındayken her zamanki Noel arifesi yemeğine gitmek yerine babasının çalışma odasında sözleşme hazırladıkları evdeki o tatsız ortamı düşündü. Ed'in kibirli bir yorumunu duyduğunu hatırladı, neler olduğunu anlamak için hukuk okumasına gerek yoktu: Kıza rüşvet veriyorlardı.

"Al bakalım," dedi geri dönen Ana. "Espresso martini hazırladım."

Enfes içkiler hazırlıyordu.

Kadehlerini tokuşturdular, Eleanor küçük bir yudum aldı. Daha bu sabah Sam hayatta olsa Ana'dan çok hoşlanırdı diye düşünmüştü. Sahte biri değildi, bardayken Lexi'nin gelinliğini seçmesine yardım ettiği için Bella'dan özür dilemeyi reddetmişti. Bunu neden sır olarak saklamışlardı?

Diğer yandan bunca zamandır kendisi çok daha büyük bir sırrı saklıyordu.

Ed, Eleanor'a hiçbir şey söylememesini özellikle tembih etmişti ve haklıydı. Lexi'nin gerçeği ondan duyması daha iyiydi. Her şeyi mahvetmek istemiyordu, burada olmazdı.

Sorun, diye düşündü Eleanor içkisinden bir yudum daha alırken, bazen söyleyeceklerini filtreden geçiremiyor olmasıydı. İnsanlar bundan sanki kötü bir şeymiş gibi bahsediyordu ama Sam bu özelliğini hep sevmişti: "Düşündüğünü söylüyorsun, EJ. Daha çok insan bunu denemeli." Tam şu anda düşüncelerini filtreden geçirmek, aklına gelen her şeyi söylememek için çok ama çok çabalıyordu.

Ana, bana yalan söylüyorsun.

Ed'le senin bir çocuğunuz var.

O benim yeğenim.

Onun halası olma şansına sahip olmayı isterdim.

Neden Lexi'nin peşine düştün?

Ondan ne istiyorsun

Burada gerçekten ne yapıyorsun, Juli*ana?*

Baksanıza, tüm bu filtreleme işini gayet iyi beceriyordu. Tek yapması gereken bunu yirmi dört saat daha sürdürmekti, sonra eve dönecekler ve Ed bu karmaşayı toplayacaktı. Eleanor da bu arada Ana'yı yakından izleyecekti.

Ana içkisinden bir yudum alıp yüzünü yıldızlara çevirdi. Dünya umurunda değilmiş gibi huzurlu, rahat görünüyordu.

Eleanor nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama öğrenmeyi planlıyordu.

Diğer yandan, diye düşündü huzursuzca, *sanırım hepimiz bir oyun oynuyoruz.*

Eleanor ikinci espresso martinisini bitirdi. Uyumak için tam kararında içmişti, gerçi kafein pek de parlak bir fikir olmayabilirdi. Ayağa kalktığında yer de onunla birlikte hareket ediyormuş gibi hissetti.

"Sanırım bana da bu kadar yeter," dedi Ana, boş bardakları alıp Eleanor'un peşinden mutfağa giderken. Bardakları lavaboya koyduktan sonra buzdolabını açtı. "Karaciğerlerimizden bunlarla özür dileyelim mi?" İki su şişesini havaya kaldırdı.

"Sanırım ben özrümü karbonhidratlarla dileyeceğim."

Ana sevgiyle gülümsedi. "Bu hafta sonu seninle tanışmak gerçekten güzel oldu."

Gördünüz mü? Arkadaş. Biz arkadaş olabilirdik. Neden Ana her şeyi berbat etmek zorundaydı ki?

"Ed'le tanışmak için de sabırsızlanıyorum," dedi.

Hayır. Bu kadarı fazlaydı. Su katılmamış bir yalana tahammül edemezdi. "Ed'i zaten tanıyorsun."

Ana'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Affedersin. Neden bahsettiğini anlamadım."

"Yalancıları midem kaldırmıyor. Şimdi sana bir soru soracağım ve umarım yalan söyleyerek beni kızdırmazsın."

Ana elbisesini düzeltti, ardından ellerini birbirine kenetledi.

"Ed, Luca'nın babası mı?"

Ana kocaman açılan gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey söylemedi.

"Eee?"

Ana arkasını dönüp villanın çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Nereye..."

"Bu konuşmayı burada yapamayız," dedi kısık ve sakin bir sesle kapıya giderken. Kapıyı açtı ve Eleanor'a peşinden gelmesini işaret etti.

"İçimden bir ses," dedi Eleanor kollarını göğsünde kavuşturarak, "bu konuşmanın hiçbir yerde hoş olmayacağını söylüyor."

Asıl sorunlar bize yalan söylendiğini öğrendiğimizde başladı. Kimse aptal yerine konmayı sevmezdi.

Bu tür bir şey cezasız kalamazdı, öyle değil mi?

46

BELLA

Bella uyuyamıyordu.

Sıcağı seviyordu. Gerçekten, tüm o hayat veren enerjisiyle güneşe saygı duyuyordu ama geceleri, sıcağın defolup gitmesi isterdi. Fen klima kullanmayı tercih etmiyordu ve Bella nazik olmak için elinden geldiğince uğraştığı için klimayı çalıştırmayacaktı. Bunun yerine tavan vantilatörü odanın içinde sıcak bir esinti dolaştırırken Bella örtülerin üstünde çırılçıplak yatıyordu, ter içindeydi.

Belki de içtiği tüm alkolü terleyerek atar ve ertesi gün akşamdan kalma olmazdı. İşte bu da bir umuttu.

Bugünlerde iyi uyuyamıyordu. Neredeyse bir yıldır durum böyleydi. Geceyle ilgili sorun, gün içinde düşünmekten kaçındığın her şeyin sana bilmiş bir ifadeyle göz kırpması –*O hâlde gece görüşürüz!*– ve gözlerin kapadığın anda ortaya çıkmalarıydı. Ancak geceleri durum daha beter bir hâl alıyordu çünkü o saate dek mantıklı düşünemeyecek kadar yorulmuş oluyordu ve her şey daha büyük ve karmaşık görünüyordu.

Tek başına yattığı geceler daha da zordu. Fen yanında kaldığında daha rahat hissediyor, bir elini onun göğsüne koyup güçlü, düzenli kalp atışlarını avucunda hissettiğinde uyuyabiliyordu. Bu gece Fen çarşafı beline dolayıp kendi tarafına dönmüştü.

Bella oturdu. Hayır, burada yatıp terlemeyecekti.

Çıplak hâlde odadan çıkıp aşağı indi. Kendine bir bardak su doldurdu, o kadar hızlı içti ki soğuk su içini serinletirken hafiften ürperdi. Terasa yürüdü. Fenerler hâlâ yanıyor, hava hafiften çiçek ve klor kokuyordu.

Havuza doğru gitti, kenardan aşağı inip ayaklarını serin, aydınlatılmış suya soktu.

Bir gün ve bir gece kalmıştı. Hepsi o kadardı, sonrasında bekârlığa veda sona erecekti. Bu parti haftalardır dayanağı olmuştu, günlüğünde altını üç kez çizdiği ve etrafını yıldızlarla donattığı mükemmel şeydi. Ne zaman berbat bir gün geçirse kendini hatırlatıyordu: *Yunanistan! Güneş! Lexi'nin bekârlığa vedası! Devam et!* Ama şimdi sona yaklaşıyordu ve yakında kiralık dairesine ve kuyumcudaki onu tatmin etmeyen işine geri dönecekti.

Hemşire olmayı özlüyordu. Nasıl süslediğinin önemi yoktu –*Bir değişikliğe hazırdım. Vardiyalı çalışmak insafsızlıktı. Hep mücevher satmak istemiştim*– gerçek olan hemşireliği özlediğiydi. İş arkadaşlarını özlemişti. İşinde iyi olmanın memnuniyetini özlemişti. Ateşi olan bir hastanın aslında menenjit olduğunu anladığında ve kalıcı hasar oluşmadan doğru tedaviyi uyguladığında... işte bunun bir anlamı vardı. Yine de o bunu gümüş bilezik satmakla değiştirmişti. *Başka bir harika seçim daha, Bella!*

Gördünüz mü? Gecenin bir yarısı. Kim uyanık olmak isterdi ki?

Bacaklarını suya sokup duruyordu. Belki kitap okumaya başlamalıydı... gecenin yarısında ona eşlik etmesi için iyi bir kitap bulabilirdi. Fen'in teyzesinde bir sürü kitap vardı. Birini seçerdi. Bu gece başlayacaktı. Bu onun olayı olabilirdi: Bir okur olabilirdi. Belki de kendi kitap kulübünü başlatırdı. İşte bu Ana'yı edebiyat tahtından indirirdi!

Yerde ayaklarının ıslak izlerini bırakarak villaya doğru yürüdü. Ama sonra durdu.

Sesler.

Başka kim uyanıktı?

Kulak kabartıp dinledi.

Evet, villanın arkasından bir fısıltı geliyordu. Neden biri oraya gitmişti? İçinde tuhaf bir huzursuzluk hissetti. Terasta dikkatli adımlar atarak seslere doğru ilerledi, ışıklandırılmış yolda parmak uçlarına basarak yürürken çıplak olması bir anda kendini korunmasız hissetmesine neden oldu.

İleride Eleanor'un yapılı silüetini seçebiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir limon ağacının altında dururken dalların uzuv benzeri gölgeleri yüzüne düşüyordu. Sırtı Bella'ya dönük duran Ana'yla konuşuyordu. Ana'nın elleri aralarındaki boşlukta sertçe hareket ediyordu. Sesleri kısıktı.

Lexi'nin adının fısıldandığını duydu.

Bella çıplak sırtını duvara dayayıp dinledi.

47

ELEANOR

Eleanor bir limon ağacının altında duruyordu, meyvelerinin kokusu gece havasına narenciye izleri bırakıyordu. Aniden kendini fazlasıyla ayık hissetti.

Zemin ışıkları Ana'nın yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Nihayet cevap verdiğinde sesi kısık ve gergindi. "Evet. Ed, Luca'nın babası."

Eleanor onaylandığını duyduğu anda vücudunun derinliklerinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Göğsünde kavuşturduğu kolları kasıldı, parmak uçlarıyla tişörtünü kavradı. Ana'nın yüzünü inceleyip ifadesinden çıkarabileceği bir şey aradı.

Ana kıpırdamadan duruyordu. "Nasıl anladın?"

"Ed'in tavernadaki görüntülü araması. Seni gördü."

Ana dilini dişlerinin üstünde gezdirirken başını bir kez salladı.

"Çok dikkatliydin, değil mi? Nişana gelmedin. Lexi'nin doğum günü partisine de." Bella'nın yatta çektiği fotoğrafı ve Ana'nın hızla uzaklaşmasını hatırladı. "Bu hafta sonu bütün fotoğraflardan kaçmayı başardın, değil mi? Ed'in seni görmesi riskini alamazdın."

Ana bir şey demedi.

Eleanor öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. "Sanırım düğüne neden katılamadığınla ilgili de bir bahanen olacak."

Ana hâlâ sessizdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye patladı Eleanor. "Lexi'nin bekârlığa veda partisindesin! Onun Ed'le *evlenmesini* kutluyoruz! Lexi'nin Ed'in bir çocuğu olduğundan haberi olmadığını bildiğini varsayıyorum."

"Tahmin ettim, evet."

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Düğünlerini sabote etmeye mi? Derdin bu mu?"

"Hayır."

"O zaman ne? Neden buradasın?"

Ana sanki vücudu taştan yapılmış gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. "Lexi'ye kim olduğumu söyleyecek misin?"

"Ed söyleyecek."

Ana başını iki yana salladı. "Onunla konuşmam gerek. Açıklamam."

"Tam olarak neyi açıklayacaksın?" diye sordu Eleanor. Işıkların altında Ana'nın ifadesinin çelik gibi olduğunu görebiliyordu. "Kardeşimi takıntı mı yaptın? Sorun bu mu?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kelimeleri kullan. Onları bir araya getir."

Ana nefes aldı, göğsü şişti, çenesi kalktı. "Luca'ya karşı hep dürüst olmaya çalıştım. Babasıyla bir ilişkim olmadığını biliyor. Hamileliğimin sürpriz olduğunu biliyor. Babasının çocuk istemediğini açıkça söylediğini biliyor. Luca bunları hep kabul etti. Ama sonra geçen yıl daha çok soru sormaya başladı. Bana babasıyla tanışmak istediğini söyledi."

"Ve sen de anlaşma yüzünden onun Ed'le tanışmasını istemedin. Para işine mi yarıyordu?"

Ana tokat yemiş gibi irkildi. "Konu asla para olmadı. Düşündüğün bu mu? Senin ailen..." Başını iki yana salladı.

Senin ailen, kelimeleri söyleyiş biçimi Eleanor'u ürpertti.

Ana bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Luca'nın Ed'le tanışmasını isteyip istemediğimi bilmiyordum."

"Neden?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Luca benim *her şeyim*. Onun incinmesine neden olacak hiçbir şey yapmam."

Arkalarından bir yerden ayak sürüme gibi tuhaf bir ses geldi. Eleanor etrafına ve karanlığa doğru baktı. Bekledi, dinledi.

Cırcır böceklerinin seslerini taşıyan rüzgârın hışırtısından başka bir şey yoktu. Yine de kontrol etmesi iyi olacaktı. Ana'nın yanından geçip taş patika boyunca villanın kenarına kadar yürüdü.

Bu sırada Ana kısık sesle, "Kimse var mı?" diye sordu.

Eleanor köşeden baktı.

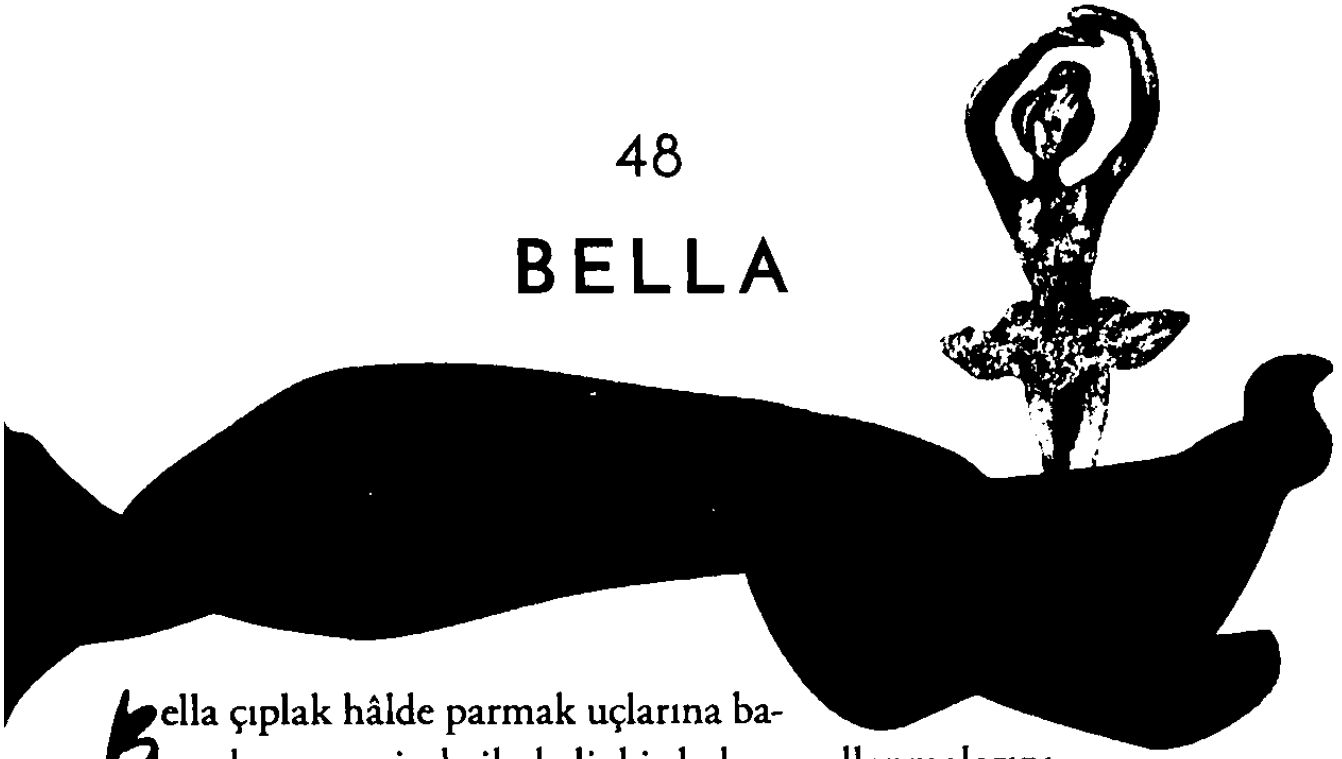
Işıklı yol boştu.

"Kimse yok."

Ardından bakışlarını yere indirdi. Gölgeli taşların üzerinde ıslak ayakların bıraktığı soluk izler vardı.

48

BELLA

Bella çıplak hâlde parmak uçlarına basarak taş zeminde ilerledi, bir kolunu sallanmalarını engellemek için memelerine sarmıştı. Kapıdan geçip karanlık villaya girdi, ardından hızla merdiveni çıkıp kendini Fen'le birlikte kaldıkları yatak odasına attı.

Yavaşça kapadığı kapıya yaslandı, ağır ağır dönen vantilatörün altında zihni deli gibi koşturuyordu.

Ed, Ana'nın çocuğunun babası.

Lexi bilmiyor.

Ed'de bir iş olduğunu biliyordu! Onda bir sorun olduğunu fark etmemiş miydi? Haklı çıkmanın heyecan verici hazzı, öğrendiği şeyin şoku ve üzüntüsüyle kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu.

Ama sonra aklına Lexi geldi. Tanrım, zavallı Lexi! Yıkılacaktı.

Eleanor, Ed'in geri döndüğünde Lexi'ye gerçeği anlatacağını söylemişti ama bu olmayacaktı! Bella, Ed'in ailesinin el birliğiyle bu ihanetten çıkış yolu bulmalarına izin vermeyecekti. Kesinlikle olmazdı. Lexi'ye söylen Bella olacaktı. O, Lexi'nin en iyi arkadaşıydı. Onun *baş* nedimesiydi!

Parmakları kapı koluna uzandı ama sonra durdu.

Lexi'yi gecenin bir yarısı uyandırmak doğru muydu? En iyisi bu konuşmayı sabah Lexi iyice dinlenmiş ve tamamen uyanık olduğunda yapmaktı. Belki de Bella yürüyüşe çıkmayı

teklif ederdi. Haberi alıştıra alıştıra verirdi. Ama o zaman da Lexi bu bilgiyi nasıl sindireceğini bilemeden Yunanistan'da kendi bekârlığa veda partisinde kapana kısılmış olacaktı. Deliye dönecekti. Sadece eve dönüp Ed'le konuşmak isteyecekti.

Hayır, belki de beklemeliydi. Lexi'nin bunu Ed'den duyması daha iyi olurdu. Sonuçta bu onun pisliğiydi. Bella, Lexi'nin ihtiyacı olduğunda yanında olacaktı.

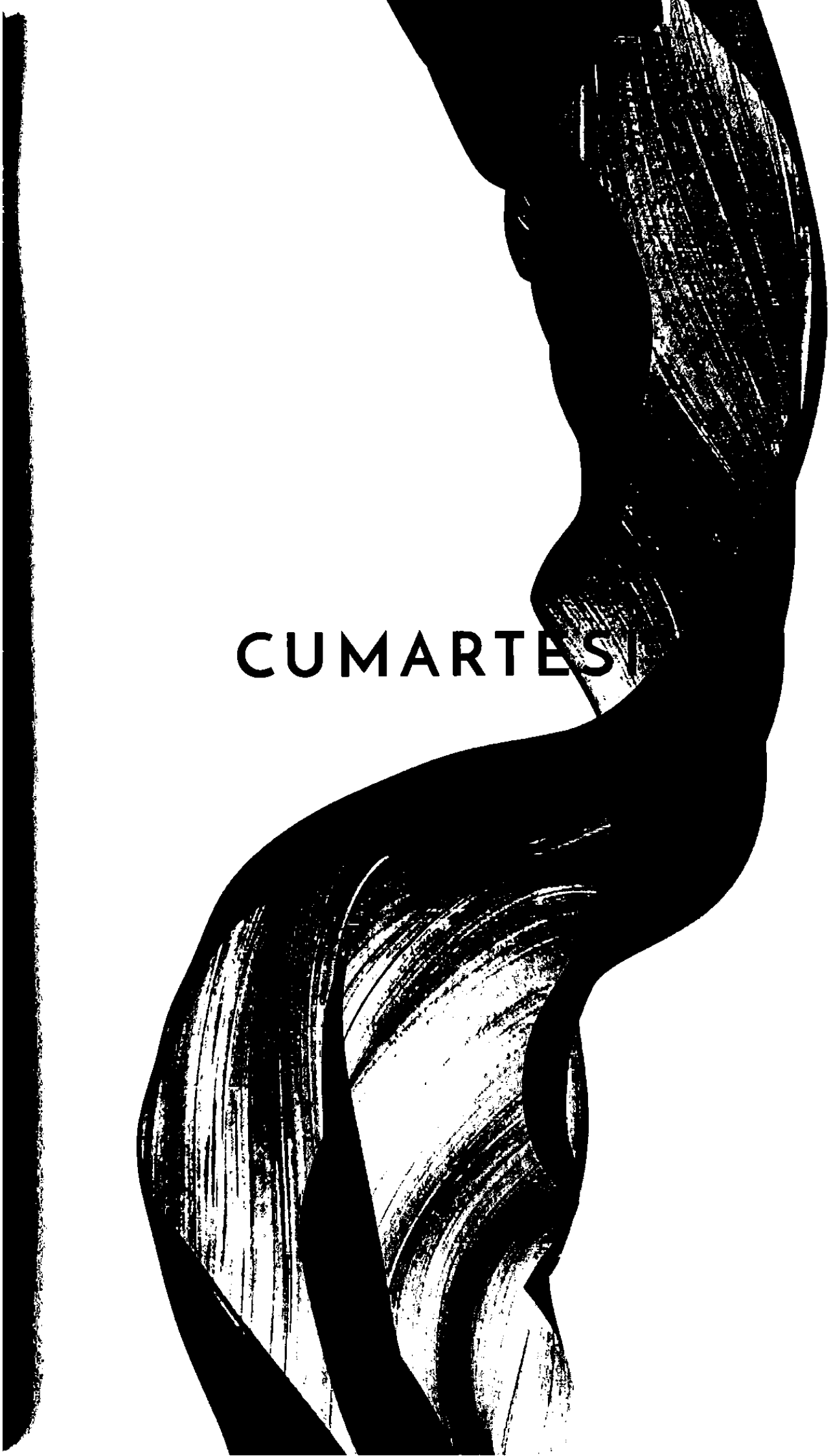
Lexi, Bournemouth'a geri dönebilir, soluğu Bella'nın dairesinde alabilirdi, tıpkı eski günlerdeki gibi ikisi yine birlikte olurdu. Hatta Lexi bebeğini orada doğurabilirdi. Bella odasını onlara verir, kendisi kanepede yatardı. Biraz zor olurdu ama işe yarayabilirdi.

Ana'yı düşününce içini bir öfke dalgası kapladı. Sürtük. Bütün o kontrollü enerjisi, açık sözlülüğü, tavizsiz tavrı... Suratına tokat gibi çarpsa bile gerçek arkadaşlığın ne olduğunu anlamazdı. Aslında Bella tam şu an onun suratına bir tokat atmayı isterdi. Ana'nın karşılık vereceğini tahmin etmesine rağmen. Dürüst olmak gerekirse Ana'da tehditkâr bir güç vardı. Yine de üç abiyle büyüyen Bella sağlam yumruk atmayı öğrenmişti.

Her neyse. Kimse kimseye yumruk atmayacaktı.

Karanlıkta durup sivrisineğin yeni ısırdığı yeri kaşıdı. Ana ve Eleanor'un sırlarını yirmi dört saat daha saklamalarına izin verecekti. Ardından doğru zaman geldiğinde Lexi'yi desteklemek için yanında olacaktı.

Hadi bakalım, Ana, diye düşündü Bella. *Şimdi iyi arkadaş kimmiş?*

CUMARTESI

Kumsal ateşinin yakıldığı geceyle ilgili en tuhaf şey günün son derece sıradan başlamasıydı. Masmavi gökyüzünde tek bir bulut yoktu, beyaz badanalı duvarlar ısıyı şaşırtıcı derecede berrak olan güne yansıtıyordu.

Ortama tatilvari, aydınlık ve yeni basılmış madeni para kadar parlak bir hava hâkimdi.

Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Belki de bu bir ipucu olmalıydı. Ama kaçırmıştık.

Yaptığımız onca hataya rağmen sabahın o kavurucu sıcağından saatler sonra içimizden birinin birini öldüreceğini bilemezdik.

49
ELEANOR

Eleanor kan portakalının kabuğunun üstünü ve altını keserek leziz, tatlı narenciye kokusunu ortaya çıkardı. Kalan kabukları keskin bir sebze bıçağıyla soyup meyveyi dilimlere ayırdığında her biri birer mücevher gibi parlıyorlardı. Eleanor her bir dilimi özenle tabağa yerleştirdi.

Kesme tahtasında son bir dilim kalmıştı. Onu alıp ağzına atabilir, nektarsı tatlılığın tadına varabilirdi ama beklemenin de bir hazzı vardı. Bugünlerde beklemek çok değersizleştirilmişti. Beklemek, ilmek ilmek işlemek... İnsanlar hızlı tatmin yaşamak istiyorlardı ama bu, bir sonraki şeye ve daha fazlasına duyulan doyumsuz iştah onu sıkıyordu.

Portakal dilimini bıçakla aldı ve tabağa, diğer meyvelerin yanına koydu. Eleanor Tollock bekleyebilen bir kadındı.

Buzdolabından bir kutu süzme yoğurt çıkarıp kaşıkla seramik kâseye doldurdu. Burada yaşıyor olsaydı hafta boyunca böyle beslenebilirdi: Kahvaltıda kremamsı yoğurtla taze meyveler ve akşamları feta peynirinin keskin tuzlu tadını dengeleyen olgun, tatlı domatesli büyük bir salata. Evde, tüm öğleden sonra yağmur yağdığı ve havanın saat dörtte karardığı kış aylarında domatesler ne kadar olgun olsa da kimin canı salata çekerdi? Bir turta ya da etli güvece ya da fırından yeni çıkmış çıtır çıtır ekmeklerle bir kâse kıvamlı çorbaya ihtiyacınız olurdu. Mesele

sadece mevsime göre yemek değildi, aynı zamanda iklim de etkiliydi, Eleanor böyle düşünüyordu.

Yemek hakkında çok düşünüyordu. Evde tek kişi için yemek yapıyor olmasına rağmen asla kolaya kaçmazdı. Köri ezmesini satın almaz, kendi taze yapmayı tercih ederdi. (Baharat dolabınız varsa tek ihtiyacınız olan ölçü ayarı, havan ve tokmaktı. İnsanlar neden beş dakika fazladan zaman ayırıp koruyucuların damakta bıraktığı aşırı tuz yerine taze ve katkısız köri ezmesi yemiyorlardı ki? İşte bu da yine hızla ilgiliydi!) Yasla ilgili sevmediği şeylerden biri de tat alma duyularının körelmiş olmasıydı. Bu gerçekti. Hiçbir şeyin tadı eskisi kadar güzel değildi. Sanki Sam mezara girerken –teknik olarak ayaklı vazoya– tat alma duyusunun bir kısmını da yanında götürmüştü.

Diğer bir sorun da tariflerdeki ölçülerdi: Hep "4 kişilik" olan ölçüleri "1 kişilik" olarak bölmek zorunda kalıyordu. Elbette tam ölçü pişirip kalanları porsiyonlara ayırarak dondurabilirdi ama o zaman akşamları ne yapacaktı? Bazı insanlar eve gelip televizyon karşısına geçmeyi severdi, Eleanor ise tereyağının bir tavada cızırdamasını, yağda ısınan sarımsak ve arpacık soğan kokusunu, etten yükselen dumanı severdi, onun eşlikçileri bunlardı.

Gelecek hafta o ve Sam evliliklerinin birinci yılını kutlamalıydı. Birinci yıl dönümü için seçtikleri totem kâğıttı. Sevdiği bir komedi gösterisine bilet almak, belki de çocukluğundan kalma eski bir çizgi roman bulmak gibi özel bir şey yapardı. Ama Eleanor olasılıklar üzerine kafa yoramazdı. Tüm bu hisler o kadar ağırdı ki hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Mutluluk saçma bir biçimde ulaşılamaz bir kavramdı ama *dikkatini dağıtmak, oyalanmak,* bunlar yapabileceği şeylerdi.

Tamam. Sırada ne vardı? Ekmeği en son dilimleyecekti, böylece taze ve nemli kalacaktı. Tereyağı çoktan oda sıcaklığına inmişti, reçel de ılınıyordu. Cam bir kavanoza birkaç dal lavanta

koyarak her şeyi masanın üstüne dizecekti. Kahve hazırdı. Bir sürahi buzlu salatalık suyu buzdolabında bekliyordu.

Meyve kâsesinden bir karpuz aldı. Ellerinin arasında tutarken mükemmel kıvrımını ve bir insan kafası kadar olan ağırlığını hissetti. Bir bıçak bulup soğuk ucunu kabuğa soktu, derine doğru itti, bıçağın kolayca kaydığı meyve kısmına geldiğini hissedince kırmızı bir yara gibi kesip açtığı karpuzun suları aktı. Kabuğa bir kesik daha atarak kanlı bir gülümsemeye benzeyen dilimi çıkardı.

"Günaydın," dedi Bella, kolsuz mini elbisesiyle içeri girerken.

Eleanor'un vücudu kasıldı; Bella Rossi konuşmak isteyeceği son kişiydi.

Bella onun arkasından kapısı açık terasa baktı. "Herkes nerede?"

"Lexi yoga yapıyor. Fen yüzüyor. Robyn odasında. Ana yürüyüşe çıktı."

Bella bir tabure çekip oturdu, Eleanor'un arkadaşlığına kaldığı için hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Küçük dili gözükecek kadar esnerken eliyle ağzını kapamaya zahmet bile etmedi.

"Yorgun musun?" diye sordu Eleanor sert bir sesle.

"Geç saate kadar ayaktaydım." Cevabında Eleanor'u tedirgin eden bir sivrilik vardı. "Sen de öyle," diye ekledi Bella.

Eleanor karpuzu tutan parmaklarının arasından sızan suyu hissedebiliyordu. Herhangi bir tepki vermedi.

"Ana'yla yatmadan önce birer içki içtiniz," dedi Bella.

Islak ayak izlerini hatırlayınca Eleanor'un omurgası kasıldı. "Yattığını sanıyordum."

"Uykum hafiftir," dedi Bella ona bakarak.

Eleanor gözlerini kaçırmadı.

Mutfağa bir sessizlik çöktü.

Terastan içeri esen ılık rüzgâr beraberinde denizin tuzlu, neredeyse kükürtlü kokusunu taşıdı. Sanki ateşte bir şey çevriliyormuş gibi keskin bir kokuydu.

Sonunda Eleanor omuz silkti. Bella'ya onu tedirgin ettiğini anlama tatminini yaşatmayacaktı. Söyleyecek bir şeyi varsa söylemesine izin verecekti.

Karpuzu dilimlemeye devam etti. Bıçakların tuhaf yanı bir an mutfak gereciyken bir sonraki an silah olabilmeleriydi. Değişen bıçağın kendisi değildi, onu tutan kişinin niyetiydi.

Göz ucuyla şeytan tırnağını koparan Bella'ya baktı. *Uzanabilir ve bu bıçağı göğsüne saplayabilirim. Bir anda. İllaki sen olman gerekmez. Herhangi biri de olabilir. Bu mutfağa ilk giren kişi mesela. Bunu yapabilirim.* Elbette yapmayacaktı. Bu delilik olurdu. Yapmayacağını biliyordu. Ama sırf bunu düşünmek bile onu biraz heyecanlandırmıştı.

Bella tabaktan bir dilim portakal aldı. Avını pençeleri arasında taşıyan bir kuş misali parlak ojeli tırnaklarının arasında tuttu, sonra ağzına attı. Eleanor dişlerini sıktı. Bella tek bir takdir sesi çıkarmadan parmaklarını emdi. Eleanor bir şeyler yediğinde aromaların keyfi vücudunda dolanırdı, bir zevk ürpertisi, omuzlarında bir sıkışma, boğazında bir mırıltı hissederdi.

Bella tükürükle parlayan parmaklarıyla bir dilim daha alacakken Eleanor kendini tutamadı. Sert, hızlı bir hareketle uzanıp Bella'nın eline vurdu.

"Ay!" Bella elini göğsüne bastırdı.

"Hiç terbiyen yok mu?"

"Bana vurdun!"

"Onlar hepimiz için. Beklemen gerek."

Bella şok olmuş hâlde ona baktı.

"Bunun Lexi için iyi geçmesini istiyorum," dedi Eleanor. "Hepimiz için."

Bella taburesinden kalktı. "Lexi seni bu bekârlığa veda partisine," dedi kapı eşiğinde durarak, "sırf Ed ona yalvardığı için davet etti. Sana acıdığını tahmin edebiliyorum." Yakıcı küçük füzeyi gülümsemeyle fırlattıktan sonra çekip gitti.

Eleanor bıçağı kalan karpuza sapladı, karpuz parçalanırken bir rahatlama hissetti.

50

BELLA

Bella terasa çıktı. O eline yediği şaplak da neydi? Eleanor delinin tekiydi. Nefesinden aldığı cin kokusu muydu? Kahvaltıdan önce içki mi içmişti?

Lexi'nin onu acıdığı için buraya davet etmesiyle ilgili yorumu hainceydi. Akşamdan kalma olduğunda hep hırçın olurdu. Eleanor muhtemelen kahvaltısına tükürecekti.

Terasın diğer ucunda Lexi kollarını açmış, gözleri kapalı hâlde yoga matında yatıyordu. *Bir de insanlar yoganın egzersiz olduğunu iddia ediyorlar!* Hâlâ vakit varken Lexi'nin tüm iyi enerjiyi içine çekmesi en iyisiydi.

Bella'nın kanı arkadaşı adına duyduğu öfkeyle kaynadı. Ana bugün ondan uzak dursa iyi ederdi, aksi hâlde Bella'nın patlaması tehlikesiyle karşı karşıya kalırdı.

Terasın duvarına oturup dik kayalığa bakınca hemen ayağa kalktı. Tanrım, akşamdan kalma olsun ya da olmasın herkesin midesini kaldıracak kadar dikti.

Bir fincan kahve nasıl da iyi giderdi. Eleanor demliği ocağa koymuştu ama Bella mutfağa dönüp kendini küçük düşürmek istemiyordu. Hayır, burada takılacak, Lexi'nin yogasını bitirmesini bekleyecek, ardından kahve getirme görevini ona verecekti.

Ayaklarının altındaki taş ısınmaya başlamıştı bile. Esinti yok denecek kadar azdı, her tarafta sinekler vızıldıyordu. Bu akşam yakacakları kumsal ateşi için koyda, denizin sürük-

lediği bir sürü çalı çırpı birikmişti. İleride deniz ışıldıyordu, geniş, berrak gökyüzünün altında sallanan su kabartıları ışığı yansıtıyordu. Fen tek başına denizde kayıyormuş gibi ilerliyor, kollarıyla kristal berraklığındaki suyu yarıyordu. Hiç çaba harcamıyormuş gibi görünüyordu.

Masmavi gökyüzüne rağmen Bella, bir fırtına bulutu misali yaklaşan karanlık bir ruh hâli hissetti. Fen'in önceki gece onları ekmesi ve Bella'ya *mesajla* haber vermesi hâlâ canını sıkıyordu. Bu durumun üstüne gidebilir, ruh hâlini iyice kararıp dikenli bir hâl alana kadar besleyebilir ve Fen yüzmeden döndüğü anda onunla yüzleşebilirdi ya da, diye düşündü, diyaframının derinliklerine sakinleştirici bir nefes doldurmayı başararak bunu unutabilirdi. Her insanın kusurları olabileceğini ve hata yapabileceğini kabul eden cömert insanlardan biri olabilirdi. Fen'le yüzleşmek yerine kıyıya inip denizde ona katılabilirdi. Evet! Bunu yapacaktı. Biraz yalnız vakit geçirmeye ihtiyaçları vardı. Gördünüz mü? Karanlık bir ruh hâli işte böyle gün ışığıyla doldurulurdu.

Üstünü değişmek için villaya döndü. *Tanrım, şu kahvenin kokusu*, diye düşündü mutfaktan geçerken. Eleanor'a bir dirsek atıp kaynar sıvıyı doğruca demlikten içmemek için kendini zor tuttu. Hayır, önce yüzecekti. Kahve onun ödülü olacaktı.

Banyoya ulaştığında kapı koluna asılı nemli bikinisini aldı. Elbisesini ve iç çamaşırını çıkarırken aynadaki yansıması gözüne ilişti. Önce bakışları yüzünde gezindi, saçını, bronzlaşmış cildini, rujunu kontrol etti ama daha yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark etti. Onları gözlerini kırpıştırarak yaymaya çalıştı. Belki de biraz daha maskaraya ihtiyacı vardı. Ya da şu kirpik uzatan rimellerden almalıydı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını düşünürken gözlerini yeniden kırpıştırdı.

Ama sorun kirpikleri ya da gölgeler değildi. Daha derinde yatan bir şeydi. Gözleri donuk ve mat görünüyordu.

Aynaya biraz daha yaklaşıp doğruca kendine baktı. İçindeki sakin ve kararlı bir ses sordu: *Sen kimsin?*

Yutkundu, çaresizce başını çevirip uzağa bakmak istedi.

Yarın regl olacaktı. Hepsi buydu. Akşamdan kalmanın fırtına bulutu değil, adet öncesi hormon kasırgasıydı. Nedeni bu olmalıydı. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı, beyninin bir yanı soruyu duymazdan gelip geçiştirmek eğilimindeyken diğer yanı, hatta belki de beyninde değil de vücudunun derinliklerinde bir yer, ona durup kendine bakmasını, görmesini söylüyordu.

Gözleri yanarken kendisiyle yüzleşti.

Görüşü bulanırken gözlerinin batmaya başladığını hissetti. Zihninde görüntüler canlandı: koridorda gıcırdayan lastik ayakkabılar, koğuş alarmının tiz sesi, panikle kocaman açılmış gözler, alacalı dudaklar, boğaza yapışmış bir el.

Gözlerini kırpıştırdı. Yanaklarından iri ve ağır yaşlar süzüldü.

Aynanın karşısında çırılçıplak duran Bella kendini hıçkırarak ağlarken buldu.

51

FEN

Fen serbestçe kulaç atarak suyu yarıp geçiyordu. Ayaklarını sertçe çırparken nefesi sakin ve düzenliydi.

Kıyıya yaklaşınca yavaşlayıp başını kaldırdı. Uçurumun tepesindeki beyaz villaya bakarken çenesinden su damlıyordu. Orasıydı. Orada yaşanmıştı. Nico onu terasın duvarına yapıştırmıştı, hakaretleri kulağında hâlâ tazeydi. Bakışlarını orada tuttu. Kaçırmayı reddetti.

Önceki gece onunla yüzleşmişti. Gerçekten de karşısına dikilmiş, ne yaptığını söylemişti. Bu sabah fiziksel bir baskı hissiyle uyanmıştı, sanki cildi çürümüş, hassaslaşmıştı. Yine de derinlerden gelen başka bir his daha vardı. Suyu hızla yarıp ilerlemesiyle hiç ilgisi olmayan sessiz bir güç.

Minik beyaz çakıllardan oluşan sığlığa varınca ayağa kalktı ve saçlarındaki suyu silkeleyerek kıyıya yürüdü.

Ayaklarının dibinde duran kupkuru, budaklı bir dal parçasına uzandı. Parmakları arasında çevirdikten sonra yüzüne yaklaştırıp kokladı. Toprak, tuz ve odun. Dalı akşam yakacakları ateş için büyüyen yığının üstüne atıp villaya doğru döndü.

Bikinisi ve güneş gözlüğüyle basamaklardan inen Bella ona el salladı. Fen suçluluk duygusunun göğsünde sinsice kabardığını hissetti. Bella ve diğerlerini tavernada bırakıp gitmemeliydi ama masaya dönüp olanları açıklayacak gücü yoktu.

Nico konusunda Bella'ya neden güvenmediğini düşündü. Belki de bunun nedeni onun anlamayacağını düşünmesiydi. Bir adam Bella'yı duvara yapıştırıp o zalim sözleri söyleseydi Bella dizini adamın hayalarına geçirir, sonra da hiçbir şey olmamış gibi gününe devam ederdi.

Bella hayat dolu, bulaşıcı enerjisi olan harika bir kasırgaydı ve Fen onunla vakit geçirmeye gerçekten bayılıyordu. Yine de içten içe ilişkilerinin yürümediğinin farkındaydı. Şüpheleri bir süredir artmaktaydı ama bu hafta sonu iyice netleşmişti. Göğsüne boğucu bir his yerleşti: Eve döndüklerinde konuşmaları gerekiyordu.

"Ben de sana katılmaya geliyordum! Bikinimi ıslak ıslak giydim," dedi Bella nemli askıyı çekiştirerek. "Yeniden denize girmek ister misin?"

Fen, "Ah, üzgünüm, bana bu kadar yüzme yetti," dedi beline bir havlu dolarken. Bella'nın hayal kırıklığına uğradığını görünce ekledi, "Belki sonra."

Terasa uzanan basamakları çıkarlarken Bella, sanki sıkıca tutulmaya ihtiyacı olduğunu sezmiş gibi, minik, sıcak elini Fen'inkine doğru kaydırdı.

52

ROBYN

Robyn kâsesine koyu yeşil kivi, tatlı portakal ve mücevher gibi görünen nar tanelerinden aldı. Aman Tanrım, küçük bir bebekle pazarlık etmeden, havaya atılan alıştırma bardağına uzanmadan ya da mama sandalyesinin tepsisine bulaşan muzu silmesine gerek kalmadan oturup tembelce kahvaltı etmek harikaydı.

Saçlarını beyaz güneş şapkasının altına düzgünce sıkıştırmış hâlde yanında oturan Eleanor'a, "Teşekkür ederim," dedi.

Eleanor gülümsedi, memnun olmuştu.

Fen ve Bella terasa gelip masanın diğer tarafına oturdular. Fen bu sabah daha hafiflemiş, kaşlarının arasındaki gerginlik yumuşamış gibi görünüyordu. Robyn'in baktığını görünce gülümsedi.

Robyn'in göğsünü bir sıcaklık kapladı.

"Bu sabah Ana'yı gören oldu mu?" diye sordu Lexi.

"Sanırım uçurum yolunda yürümeye gitti. Muhtemelen Luca'yı arayacaktır," dedi Robyn.

Kendine kahve dolduran Bella, "O tatildeyken çocuğa kim bakıyor? Babası mı?" diye sordu.

Eleanor sertçe başını kaldırdı.

"Hayır, onunla görüşmüyor," diye açıkladı Lexi kısaca. "Luca, Ana'nın kardeşiyle kalıyor."

"Anlıyorum," dedi Bella kaşını tuhaf bir biçimde kaldırarak.

Robyn bir şey mi kaçırmıştı? Büyürken ebeveyni nadiren kavga ederdi, bu yüzden gerginliği daha zor algılanan jestlerden okumayı öğrenmişti: çenenin sıkılması, omurganın kasılması, cümleyi noktalamak için fincanın masaya bırakılması. Huzursuzluğun ilk belirtilerini ararken canı sıkıldı. O, ortada bir sorun varsa konuşarak çözmeyi tercih ederdi.

"Gecenin kalanı nasıl geçti?" diye sordu Lexi'ye. "Erken ayrılmak zorunda kaldığım için özür dilerim. Bitkindim. Güneş çarptı sanırım."

"Old Town'da birkaç bara gittik. Siz rahat geldiniz mi? Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı."

"O hâlde hemen yattın mı?" diye sordu Bella.

Robyn başını ona çevirdi. Bella güneş gözlüğünün arkasından ona bakıyordu. "Önce birer içki içtik, sonra da yattık, evet."

"Cila yaptınız," dedi Bella.

"Sanırım."

Bella servis kâsesinden bir parça meyve alıp ağzına attı.

Masanın karşısında oturan Eleanor ona dik dik bakıyordu.

Herkesin nesi var?

"Dün gece konuşurken Ed nasıldı?" diye sordu Robyn neşeyle. "Birbirinizi özlediğinize eminim."

Lexi'nin ifadesi dalgındı, aklı başka bir yerde gibiydi. Güneş yüzünün yanına vurunca Robyn tatile rağmen cildinin solgun göründüğünü, göz çukurlarında morumsu gölgeler olduğunu fark etti.

"Lex?"

Lexi Robyn'e baktı. Gözlerini kırpıştırdı. "Birbirimizi özledik mi? Evet."

Robyn daha önce yaptıkları bir konuşmayı hatırladı, Lexi iyi uyuyamadığını, gergin hissettiğini söylemişti. Hamilelik yüzünden miydi yoksa sebep düğün müydü? Lexi'nin söyleyip

söylemediğini hatırlamıyordu. Bir ara konuşup nasıl olduğunu sormayı aklının bir köşesine yazdı.

"Akşam kumsal ateşi yakacak mıyız?" diye sordu Robyn heyecanla, gergin havayı dağıtmaya çalışarak. "Fenerleri ve battaniyeleri koya indirebiliriz diye düşündüm, ayrıca kilerde içecekleri koyabileceğimiz büyük bir soğutucu var."

"Kulağa harika geliyor," dedi Fen. "Yakılmaya hazır bir sürü çalı çırpı birikti. Bütün gece yanar."

Bella bakışlarını aşağıdaki koyda gezdirirken gözleri parladı. "O hâlde bekârlığa veda partisinin unutulmayacak bir sonu olmasını sağlayalım."

53

LEXI

Kahvaltı bittikten sonra Lexi, Eleanor'u villanın arkasındaki dar avluda çamaşır ipine kurulama bezlerini asarken buldu. Hareketleri dikkatli ve kusursuzdu, güçlü elleri her bir havlunun kenarlarını düzeltip buruşukluklarını gideriyordu. Lexi, burada olmanın, başka birinin yaklaşan düğününü kutlamanın onun için ıstırap verici olup olmadığını merak etti.

"Selam," dedi Lexi yaklaşarak.

Eleanor irkildi. Gözlerini güneşten korumak için şapkasını düzeltti.

"Bu sabah kayıkla denize açılmayı, yakındaki koyu keşfetmeyi düşünüyorum. Gelmek ister misin?" diye sordu Lexi.

Eleanor'un tereddüt ettiğini, sanki reddetmek için bir bahane arıyormuş gibi gözlerini bir o yana bir bu yana çevirdiğini gördü. "Öğle yemeği hazırlayacaktım..."

"Daha kahvaltı yeni bitti. Hem onu ben halledeceğim. Bu tatilde çok çalıştın. Mutfakta bir şey daha yaparsan sana ödeme yapmaya başlamak zorunda kalacağım. Lütfen gel. Rüzgâr yok, hava harika ve sakin olacak."

Duvarlardan sarkan begonvillerin içinde bir arı vızıldadı, sıcakla birlikte hoş bir koku yükseldi.

"Peki, tamam."

Bunu duyduğuna sevinen Lexi nemli kurulama bezlerinden birini alıp ipe astı. Eleanor'la vakit geçirmek güzel olacaktı, hafta sonunda onu ihmal etmiş olmaktan endişeleniyordu. Ayrıca bu ona Ed hakkında konuşma fırsatı da verecekti. Eleanor'dan ne duymak istediğini bilmiyordu. Güvence mi? Ed'in ona âşık olduğunu mu? Tek bildiği herhangi bir şeye ihtiyacı olduğuydu.

Eleanor dönüp arkasına baktı. Bakışlarını takip eden Lexi, Ana'nın yürüyüşten döndüğünü gördü. Ana'nın bakışları Lexi ve Eleanor arasında tereddütle gidip geldi.

"Nasıl geçti?" diye sordu Lexi.

"Luca'yı arayabilmek için sinyal yakalama umuduyla dağ patikasını tırmandım."

"Onu çok özlemiş olmalısın."

"Karşılıklı olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi Ana yanlarına gelip bir gölgenin altına girerken. "Patene gitmek için bir an önce kapamamı istiyordu."

"Lexi ve ben kayıkla denize açılacağız," dedi Eleanor, kollarını göğsünden kavuşturmuştu. "Biraz konuşma fırsatı buluruz."

Ana'nın bakışları Eleanor'un yüzüne kenetlendi. Alnında hafif bir ter parıltısı vardı. "Harika," dedi gergin bir tebessümle.

Lexi bekârlığa veda hafta sonunun müstakbel gelini olmanın tuhaf olduğunu düşündü. Ne zaman bir odaya girse herkesin ne harika bir hafta sonu geçirdiklerini söylemeye hazır bir şekilde gülümsemeye çalıştığını hissediyordu. "Her şey yolunda mı?"

Durgun havada bir sinek vızıldadı, villanın duvarlarından ısınan taşların kokusu yükseliyordu. Gölgede onları izleyen kertenkelenin gözleri siyah boncuklar gibiydi.

Ana, Eleanor'a baktı. "Daha iyi olamazdı."

Villaya ilk geldiğimizde kıyıda gözümüze ilişen mavi kayık son derece çekici görünüyor, beklediğimiz mükemmel Yunanistan tatilini çağrıştırıyordu.

Aynı kayığın şu an bambaşka anılar çağrıştırması ne tuhaf. Çılgınca sıçrayan suların sesi, sandalın gövdesini tırmalayan tırnakların panik dolu gıcırtıları. Yaşlarla dolu öfkeli gözler, kürekleri kavrayan yumruklar. Karanlıkta iki çift el kayığı kumsala çekerken çakıllara sürünen tahtaların çıkardığı ses.

54

ELEANOR

Cilalı kürekleri iki yanına takılı mavi kayık kıyıda bekliyordu.

"Hazır mısın?" dedi Lexi kayığı tutarak. Başındaki hasır şapka gözlerini güneşten koruyor, hafif bir esinti kolsuz elbisesinin eteklerini kaldırıyordu.

Üçe kadar sayıp gövdesini çakıl taşlarının üstünde sürükleyerek sandalı kıyıya doğru ittiler. "Hamileyken kürek çekmenin tavsiye edilenler listesinde olduğunu zannetmiyorum," dedi Eleanor.

"Muhtemelen yoktur," dedi Lexi nefes nefese. "Tamamdır!" Elinin tersiyle alnını sildi.

Eleanor sığlıklarda yürürken ıslanarak rengi koyulaşan uzun bir şort, düz beyaz bir tişört giymişti, başında pamuklu şapka vardı. Muhtemelen yaz kampı için giyinmiş gibi görünüyordu. Lexi elbisesinin eteğini tutup bir ayağını içeri doğru atarken Eleanor sandalı sabit tutmaya çalışıyordu.

Hemen peşinden kayığa çıkan Eleanor dizini küreğe çarpınca sandalın kaotik bir biçimde sallanmasına neden oldu.

"Üzgünüm, hiç can yeleği yok," dedi Lexi kürekleri kavrarken. Eleanor için villayı aramıştı. "Su üstünde olmak sorun olmaz, değil mi?"

"Sorun yok. Düşmek niyetinde değilim."

Eleanor kayıkla gezmek istememişti. Nedeni yüzemeyeceğinden korkması değil, kayığın küçücük olmasıydı. Kaçamazdı. Gidecek hiçbir yer olmadan birinin karşısında oturmak çok rahatsız ediciydi. Kürekleri kendisi çekmek isterdi, en azından böylece ellerini bir şekilde meşgul etmiş olurdu. Konuşurken ellerini nereye koyacağını hiç bilmezdi. Diğer insanlar bunu nasıl dert etmiyordu? Onun elleri aşırı abartılı hareketlerle sallanarak yürüyen iki sarhoş ahmak gibiydi. Sürekli aynı şeyi düşünürdü: *Ellerim! Bak şimdi ne yapıyorlar!* Ondan sonra da sohbetin konusunu unuturdu.

Ellerini kalçasının altına sıkıştırdı.

"En son genç bir kızken kürek çekmiştim," dedi Lexi, kürekleri suya indirip ileri doğru iterken. "Bella, Robyn ve ben çantalarımıza paket paket sigara koyup şu küçük ahşap motorlu teknelerden kiralar, nehrin ağzına giderdik. Motoru durdurur, sazlık arasında sürüklenirdik. Teknenin içinde uzanır, sigara ve içki içerek bulutlara bakardık."

Eleanor nehirde süzülen teknede gençlik çağlarındaki üç kızı gözünde canlandırdı. Lexi'nin böylesi bir bağa sahip olmasını, hayatının her aşamasında arkadaşlarının yanında olmasını kıskandı.

"Bir keresinde motoru yeniden çalıştıramadık," diye devam etti Lexi, "Bu yüzden kürek çekmek zorunda kaldık. Nehrin yukarısına çıkmamız iki saat sürdü. Teknenin sahibi çok uzağa gittiğimizi, yakıt deposunu boşalttığımızı söyleyerek bize bağırdı. Bella motorun arıza yaptığını anlatıp paramızı geri vermesini istedi. Adam reddedince de teknesini tam olarak nereye sokması gerektiğini söyledi ve böylece nehirdeki yazımız sona erdi!"

Eleanor gülerek ya da tebessümle karşılık vermesi gerektiğini biliyordu ama Bella'ya alkış tutmak istemiyordu.

Lexi şapkasının altından ona baktı. "Bella'nın bazen biraz... hırçın olduğunu biliyorum ama başka bir yanı daha var.

Tanıdığım en ilgili insandır. Cömerttir de. Arkadaşları için yapmayacağı şey yoktur."

Arkadaşları için, evet, diye düşündü Eleanor. *Peki ya geri kalanımız?* "Beni neden bekârlığa veda hafta sonuna çağırdın?"

Lexi konuyla ilgisiz sorusuna şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Çünkü gelmeni istedim."

Eleanor'un elleri yeniden boşa çıkınca kollarını kaşımaya başladı. "Yoksa benim için üzüldüğünden mi?"

Lexi kürek çekmeyi bıraktı. "Sam'i kaybettiğin için üzgünüm. Kim nişanlısını kaybetse üzülürdüm. Ama hayır, burada olmanı isteme nedenim bu değil. Seni davet ettim çünkü yakında benim de kardeşim olacaksın. Çünkü birbirimizi tanımamızı istedim. Çünkü aile olacağız."

Bu iyi bir cevaptı ve Eleanor'un hoşuna gitmişti.

"Neden sordun?" dedi Lexi.

"Bella bana acıdığın için beni davet ettiğini söyledi."

Lexi'nin gözleri kocaman açıldı. "Ne? Bella'ya asla böyle bir şey söylemedim. Aksini iddia etmeye hakkı yok."

Eleanor omuz silkti. Parıldayan suda süzülen küreklere baktı. "Bizi fazla uzağa götüremiyorsun. Benim çekmemi ister misin?"

Sandal suyun üstünde zarifçe süzülürken arkalarında uzayan bir iz bırakıyorlardı. Görüş o kadar netti ki Eleanor deniz dibindeki beyaz renkli yuvarlak çakıl taşlarını görebiliyordu.

Uçurum çizgisine doğru kürek çekmeye devam etti, deniz kestaneleriyle dolu batık kayalar suyun altında sallanıyor gibi görünüyordu. Eleanor sırtından akan teri soğutan hafif rüzgâra minnettardı.

"Eleanor," diye başladı Lexi. "Ed'e bebekten bahsetmediğim için gizli kapaklı işler çevirdiğimi düşünmeni istemem. Kimse öğrenmeden onunla konuşmayı umuyordum."

Eleanor omzunu silkti. "Biliyorum."

Lexi avuçlarını tahta oturma yerine bastırdı. "Sence mutlu olacak mı?"

Eleanor'un cevabını beklerken Lexi'nin kaşları hafifçe çatıldı. "Eminim olacaktır. Sana tapıyor." İşte. Bu doğru olan bir şeydi. Tanrım, bu sandal minicikti. Zihnini meşgul etmek için küreklere daha da asıldı.

"Büyürken ikiniz yakın mıydınız? Kardeşleri olanlara hep imrenmişimdir."

"Öyle mi? Şey. Aramızda üç yaş vardı," dedi sanki bu bir cevapmış gibi.

Lexi bekledi, belli ki daha fazlasını duymak istiyordu. Eleanor başka bir şey söylemeyince, "Peki, Ed nasıldı?" diye sordu.

Ağzımı mı arıyor? Belki de Lexi onu bu yüzden sandalla gezmeye davet etmişti. Kelimelerini dikkatli seçmeliydi. Süzgeçten geçirmeliydi. "Sportifti. Her takımda oynadı, futbol, kriket, ragbi. Çok çalışırdı. Yaptığı işte iyi olmayı severdi." Belki de bir özgeçmiş hazırlayabilirdi.

"Sam'le iyi anlaşır mıydı?"

Gerginlik Eleanor'un boynuna tırmandı. İkisini aynı odada düşününce vücudunu sıcak bastı, giysileri üzerine dar geldi, sanki yeterince oksijen alamıyormuş gibi nefesi daraldı. Kürekleri suya daldırdı. "Ed ve Sam çok farklıydı."

"Ed'in yardım edemediği, yeterince şey yapamadığı için endişelendiğini biliyorum."

"Bu kredi kartıyla çözebileceğin bir problem değil."

Lexi tereddütle baktı.

Eleanor'un kesinlikle filtreleme konusunda çalışması gerekiyordu. Yine de diğer insanların hassasiyetleriyle uğraşacak sabrı yoktu, hele de hastanede özel bir odaya götürülüp doktoru beklemesi söylendiğini hatırlarken. Gözlerini kapıya dikip odada volta atarak birinin gelmesini beklemişti. Sonunda önlüklü bir kadın içeri girmişti, saçları alttan düzgün bir topuz hâlinde toplanmıştı. Çerçevesiz bir gözlük takıyordu ve Eleanor ameliyat

sırasında gözlüklerin burnuna kayıp kaymadığını merak ederek lens takmasının daha yerinde olacağını düşünmüştü. Konuşmaya başlayan doktor ellerini birbirine kenetlediğinde Eleanor cildinin ne kadar kuru olduğunu fark edip sık yıkamaktan olabileceğini karar vermişti. Başparmaklarının kenarlarındaki çatlak deriye bakarken kadının Neutrogena kullanıp kullanmadığını merak etmişti çünkü Eleanor'un elleri de kış aylarında stüdyonun soğuğundan kuruyordu ve her kremi denemişti ama işe yarayan tek...

"Bayan Tollock?" demişti doktor. "Beni anladınız mı?"

Eleanor başını kaldırıp doğrudan gözlerine bakmıştı. "Sam öldü."

"Evet. Çok üzgünüm."

Doktor isterse onu görebileceğini söylemiş, Eleanor da kabul etmişti. Onu görmesi gerekiyordu çünkü büyük, korkunç bir şey gerçeklemişti ve Eleanor'un ona anlatması gerekiyordu ve ellerini tutmalıydı çünkü yaşananlar çok fazla geldiğinde böyle yapar, onun ellerini tutardı. Elbette elleri aynı hissi vermemişti, onunkini sımsıkı kavramamıştı, soğuk, sert, sarkık, boş bir eldi. Eleanor elinin üstünü öpmüştü ama kokusu bile başkaydı –antiseptikli, hijyenik– dudaklarını serumun takılı olduğu küçük iz üstünde gezdirmişti. Ardından dişlerini birkaç tüye kenetlemiş koparıp yutmuştu. Bunun tuhaf olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Mümkün olsa onu tamamıyla yutardı çünkü bunun onu son görüşü, ona son dokunuşu, yanında olacağı son sefer olduğunu biliyordu.

Başını kaldırınca Lexi'nin beklentiyle ona baktığını gördü. Kaçırdığı bir soru mu olmuştu?

Aklından geçenleri söyleyemezdi. İnsanlara ölümün bütün detaylarını açıklayamazdınız, tıpkı kadınların diğer kadınlara doğumun tüm dehşetini anlatmadığı gibi. Sonuçta ne anlamı vardı ki? İnsanlar yine ölecekti. Bebekler yine doğacaktı. En

iyisi sadece zor olduğunu söyleyip sonrasında ikisinin arasında olanlara odaklanmaktı.

"Ed elinden geleni yapıyor. Sanırım kendisi yaşamadığı için anlamakta zorlanıyor," dedi Lexi.

Eleanor doğruca Lexi'ye baktı. "Aslında gayet basit: Sen –tam şu anda– ölüyorsun ve Ed'in hayatına devam etmesi bekleniyor. İşte tam olarak böyle bir şey."

55

BELLA

Bella parmaklarını diplere doğru itip saçını biraz daha kabarttı. Dudaklarını yaladı, ardından yatak odasına girdi.

Fen yatakta kitap okuyordu, elini başının altına koymuş, koltuk altının soluk çukuru ortaya çıkmıştı. Ardına kadar açık panjurlar içeriyi ışıkla ve denizden esen hafif rüzgârla doldurıyordu.

"Hey," dedi, Fen'in yanına gidip yatağın ucuna oturarak. "Benimle havuza gelip deniz yatağında uzanmak ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Fen hiç düşünmeden, ardından kitabını bıraktı, "ama bir süre güneşe çıkmayacağım."

Bella, Fen'in okuduğu romanın kapağına baktı. "*Hayalperestler Tiyatrosu*. Güzel mi?"

"Evet. Altmışlarda bir Yunan adasında yaşayan bohem sanatçılar ve yazarlarla ilgili. Karakterlerden biri biraz teyzemi anımsatıyor."

"Belki sonra ben de ödünç alırım. Okumaya başlamak istiyorum."

Fen şaşırmış görünüyordu.

"Artık ekran kaydırma yok. Her boş ânında eline kitap alan insanlardan olacağım, bir doktorun bekleme odasında, metro yolculuğunda, sırada beklerken." Dövüş sanatları tarzı bir hareket yapıp bir kitabı hızla çıkarışını canlandırdı.

Fen güldü.

"Pekâlâ, günün kalanında ne yapmak istiyorsun? Havuz? Kumsal? Kasaba? Dağ?"

Fen oturdu. "Villanın sessizliğinde vakit geçirmekten memnunum. Enerjimizi bu geceki kumsal ateşine saklayalım."

"Olur." Fen'in eline uzandı, başparmağındaki gümüş yüzüğü çevirdi. Bu, Bella'nın butikten aldığı ilk mücevher parçasıydı, Fen'in parmağında çok seksi görüneceğini biliyordu. "Son günümüz."

Fen elini çekip saçını düzeltti.

Bella, Fen'in kendini çekmesinin verdiği soğuk boşluk duygusunu hissetti. Havaalanındaki tartışmada bir şeylerin değiştiğini ikisi de biliyordu. Bella bu konuyu hafta sonu boyunca açmayacağına dair kendine söz vermişti. Stratejisi son derece çekici ve eğlenceli bir arkadaş olmaktı, böylece Fen onu sevmekten başka bir şey yapamayacaktı. Yine de şimdi kendini, "Neler oluyor?" diye sorarken buldu. "Her şey yolunda mı?" Sesi çekiniyor gibiydi. "Dün gece... beni tavernada bırakıp gittin."

Fen yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, özür dilerim. Haksızlık ettim." Bakışlarını pencereye çevirdi. "Burada benim için bazı tatsız anılar var. Ben... ben tavernada yüzleşmem gereken birini gördüm."

"Kim? Ne?" diye sordu Bella doğrularak, göğsünde ansızın korumacı bir ateş yanmıştı.

"Nico isimli bir garson. Önemli değil. Önemli biri değil..."

"Sana ne yaptı?"

"Bak, ben..."

"Bir terslik olduğunu biliyordum! Kendin gibi değildin. Ah, bebeğim, özür dilerim. Bir sorun olduğunu anlamalıydım!" Vücudunu bir rahatlama kapladı. Sorun ilişkileri değildi! Konu garsondu! Lanet olası bir garson! "O aşağılık adamın ne yaptığını anlat bana."

"Üzgünüm ama konuşmamayı tercih ederim. Artık bitti. Sadece bu yüzden erken döndüğümü açıklamak istedim."

"Robyn'le." Adını söylerken yüzünü buruşturdu.

"Evet. Robyn'le."

"Neden benimle konuşmadın? Seni villaya getiren ben olmalıydım." *Eğlenceli, çekici Bella'ya da ne oldu?*

"Bu Lexi'nin partisi. Geceyi berbat etmek istemedim. Sen baş nedimesin, Lexi'yle kalman gerekiyordu."

Dışarıda birinin havuza atlamasıyla sıçrayan suyun sesi duyuldu. Bella aşağıda olmak, eğlenmek, Fen'le yüzmek istiyordu. "Bu partiye katıldığına pişman mısın?"

Fen bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Bella yeniden Fen'in eline uzanıp parmaklarını onunkilere doladı. Fen bu kez elini çekmedi ama karşılık da vermedi.

Birleşen ellerine bakan Bella kendini, "Garsondan fazlası var, değil mi? Mevzu biziz," derken buldu.

Fen elini Bella'nınkinden ayırıp ayağa kalktı. Kitabını komodinin üstüne koydu, ardından ellerini şortunun ceplerine soktu. "Son günümüzde eğlenmeliyiz..."

"Benden kaçıyorsun. Bütün hafta sonu gözlerime bakmadın bile."

"Bu doğru değil."

Ama öyleydi. "Geri döndüğümüzde bitecek, değil mi? Benden ayrılacaksın."

Fen bakışlarını indirdi. "Bunu eve döndüğümüzde konuşalım."

Bella her şeyi Fen'in kederli ifadesinde görebiliyordu. Midesi bulandı. Elleri titremeye başladı. "Lütfen. Sadece söyle. Yirmi dört saat bir şeyi değiştirmeyecek. Burada olup aramızdaki mesafeyi hissetmek daha kötü. Bana dürüst ol, Fen, aksi hâlde ikimiz de numara yapacağız. Ben iyiymişim gibi davranacağım, sen de hâlâ beni umursuyormuş gibi yapacaksın."

Fen sonunda başını kaldırıp doğruca gözlerine baktı. O güzel, yemyeşil gözleri Bella'ya kilitlendi.

Bella omuzlarını dikleştirdi. Yutkundu. "Evet. Benden ayrılıyor musun?"

Fen başıyla onaylarken yüzü üzüntüyle buruştu ve gözleri doldu. "Çok üzgünüm... sadece... çok farklıyız... ve..."

Bella başını sertçe iki yana salladı. "Farklılıklarımız... bu ilişkiyi var eden onlardı!" Yanakları alev almıştı. "Ne demek istediğini açıkça söyle! Bunun ne kadar farklı olduğumuzla ilgisi yok. Bunun nedeni..." Boğazı tıkandı, sesi boğuklaşmaya başladı. "Nedeni havaalanında yaptığımız konuşma, değil mi? Yaptığım şey."

Odaya sessizlik çöktü. Bella şakaklarında, sinüslerinde oluşan baskıyı hissedebiliyordu.

Havuz kenarındaki kahkaha sesleri içeri süzüldü.

"Sorun yaptığın şey değil," diye yanıtladı Fen. "Konu bana yalan söylemen. Bu seni gerçekten tanımadığımı anlamamı sağladı, Bella. Kendinle ilgili bir sürü şeyi saklı tutuyorsun."

Kan kulaklarında uğuldadı. "Özür dilerim. Ben... ben sana anlatırsam beni sevmemenden korktum..." Sesi çatallandı. "Bunu sonra konuşabiliriz, değil mi? Çözebiliriz..."

Fen'in bakışları hüzünlüydü. "Üzgünüm ama bence uzun süredir işler yolunda değildi. Ben sadece... daha önce açıkça göremedim."

Bella ellerini göğsüne bastırdı. "Demek bu kadar. Benden ayrılıyorsun."

"Çok üzgünüm," dedi Fen, başını sallayıp parmak uçlarını birleştirdi. "Bunu burada yapmamalıydık. Ama evet, ayrılıyorum."

Bella'nın gözleri ânında yaşlarla doldu. "Vay canına. Demek buraya kadar."

"Şunu bilmeni istiyorum ki seni çok önemsiyor..."

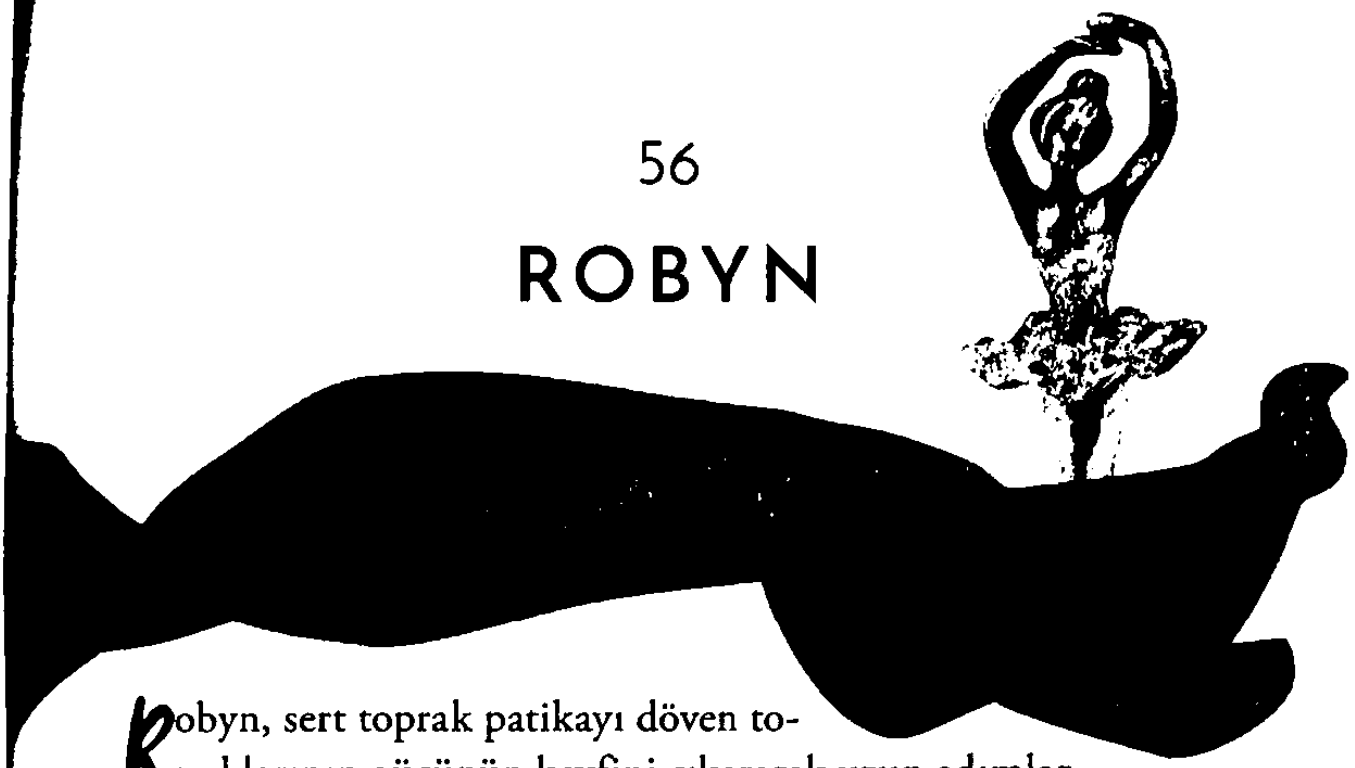
"Yapma!" Bella iki elini de havaya kaldırdı. Göğsünden boğazına yükselen şiddetli bir hıçkırığın yaklaştığını hissedebi-

liyordu. Bunu yapamazdı. Dışarı çıkmalıydı. Gözlüğünü indirip sendeleyerek kapıya yöneldi. Tüm vücudu titriyordu.

Çökmüş bir ifadeyle kendini odadan dışarı atarken geriye kalan tek aydınlık ve güzel şeyi mahvettiğini biliyordu.

56

ROBYN

Robyn, sert toprak patikayı döven topuklarının gücünün keyfini çıkararak uzun adımlar atmaya başladı. Sıcak hava bir yandan kuru toprağı çatlatıyor, bir yandan yabani kekik ve biberiye kokularını yoğunlaştırıyordu.

Çenesini hafifçe kaldırıp kollarını sallamayı denedi. Şortunun belinde hoş bir ter tabakası birikiyordu. Son bir yürüyüş yapmak, biraz düşünmek ve nefes almak için kendine zaman ayırmak istemişti. Yalnızdı, etraf sessizdi, sadece ince selvi ağaçlarının arasından esen rüzgârın dingin uğultusu ve ara sıra uzaklardan gelen bir keçinin melemesi duyuluyordu.

Cep telefonu çalınca şaşırdı. Cebinden çıkarınca ekranda ebeveyninin numarasını gördü.

"Alo?"

Başta sadece sessizlik vardı. Ardından annesinin arka planda teşvik edici fısıltısını duydu. "Hadi Jack!"

"Anne? Merhaba! Anne!"

Robyn'in kalbi hızlandı. "Ah, bebeğim. Jack! Seni çok özledim! Büyükanne ve büyükbabayla iyi vakit geçiriyor musun?"

Yine fısıltılar: "Anneye hazine haritasını anlat. Kumsalda ne buldun?"

"Hazize! Hazize!"

Robyn gülümsedi. "Hazine mi buldun, bebeğim?"

Cevap yoktu, sadece ayak sesleri vardı.

"Almaya gitti," diye açıkladı annesi. "Orada Jack. Sepetin yanında! Evet, o!"

Robyn patikanın kenarındaki güneşten ısınmış kayaya oturdu. Gözlerini kapayıp onları hayal etti: Anne ve babası koltukta oturuyordu, cumartesi gazetesi kahve sehpasının üzerine yayılmıştı, köpek güneşin vurduğu bir yere kıvrılmıştı ve Jack de muhtemelen arabaların özenle park edildiği oyuncak garajının önünde diz çöküyordu. Robyn'in babası hiç yorulmuyor, Jack henüz beceremediği için araba asansörünü sürekli kaldırıp indiriyordu. Tanrım, Jack'in tombul, küçük elleri... Tam o anda o elleri dudaklarına bastırmak, oğlunu kucağına almak ve ensesini öpmek istedi.

Robyn sık sık bir ebeveynin sevgisinin nasıl da sürekli değişip yeniden adapte olduğunu merak ederdi, şu an tek istediği Jack'i kucaklamak, öpmek ve okşamaktı. Peki onlar büyüdükçe –bir genç olduklarında– bu dürtü kendiliğinden kayboluyor muydu, yoksa bunları yapmamak için sürekli kendinizle mücadele mi ediyordunuz? Kendi anne babası şimdi bile onun için böyle mi hissediyordu?

"Sana hazineyi gösteriyor," dedi annesi. "Güzel altın paralar, değil mi Jack?"

"Çikolata hazize!"

"Çikolata mı buldun..." diye başladı Robyn.

"Benim mi? Çikolata, benim mi?"

Robyn'in annesi şefkatle iç çekti. "Hadi bakalım. Sadece birkaç tane. Büyükbabandan onları açmasını iste."

Annesinin sesi daha yakından geldiğine göre telefonu hoparlörden almış olmalıydı, Robyn onun mutfağın fayans zemininde ilerleyen ayak seslerini duydu. "Üzgünüm hayatım. Sanırım hepsi bu."

"Tanrım, onu çok özledim," dedi Robyn, eve dönmeye ne kadar hazır olduğunu fark ederek.

"Yunanistan nasıl?"

Robyn karşısındaki devasa, engin manzaraya baktı, deniz ileride parlıyordu. "Burası çok güzel. Villa harika, özel bir plajı var ve yakınlarda başka hiçbir mülk yok. Tam şu anda bir dağ yolundayım ve anne, kimsecikler yok. İnanılmaz."

"Baban ve ben de böyle bir yerde biraz dinlenebiliriz."

"Dün gece kesintisiz on saat uyudum. En son ne zaman böyle uyuduğumu hatırlamıyorum bile."

"Ne şanslısın. Jack saat beş buçukta yanımıza geldi."

"Ah, özür dilerim," dedi Robyn içgüdüsel olarak. Annesi hep böyle yapar, Robyn'in iyi vakit geçirdiği için kendini suçlu hissetmesini sağlardı. Bir kez olsun Robyn'in mutluluğu için sevinse ne güzel olurdu. "Buraya gelmek benim için gerçekten iyi oldu."

"Elinden geldiğince keyfini çıkar çünkü döndüğünde çok işin olacak." Bir duraksama oldu. "Mektubun var."

"Ya?"

"Avukatlardan. Sanırım boşanma kâğıtları."

Midesi kasıldı. Buradayken boşanmayı düşünmek istemiyordu. Dağ havasında süzülen özgürlüğü, ufkun genişliğini hissetmek istiyordu. Eski Robyn gibi hissetmek istiyordu. Eski hâlinin anısı baş döndürücüydü, kumda parlayan, kaybolmuş bir şeyin izi gibi görünüyordu. Tek yapması gereken kazmak, biraz derine inmek, onu gün ışığına çıkarıp hatırlamaktı.

"Onunla eve dönünce ilgilenirim." *Sadece buranın keyfini çıkaramaz mıyım?*

"Babanla diyorduk ki..."

Bu aramanın Jack'in hazinesiyle ilgili olmadığını anlayan Robyn başını geriye attı.

"...biz bunun Jack için doğru olup olmadığını uzun uzadıya, iyice değerlendirmen gerektiğini düşünüyoruz."

Robyn'in ağzı açık kaldı. "Jack için mi? Bu da ne demek?"

"Onun tek ebeveynli bir ailede büyümesini mi istiyorsun?" diye soran annesi sanki bunda utanılacak bir şey varmış gibi sesini alçaltmıştı.

"Jack'in mutlu bir anneyle büyümesini istiyorum. Bill'in beni aldattığını unuttun mu?"

"Robyn, hata yapan ilk erkek o değil."

"O bir hata değildi! Tanrı aşkına, daha biz evlenmeden önce bile başka kadınlarla yatıyordu!"

"Benimle konuşurken o ses tonunu kullanma." Annesinin sesi sakindi. "Seni üzdüğünü biliyorum ama özür diledi ve bir kez daha denemek istiyor."

Evet, özür dilemiş, geri dönmesini istemişti ama bunun tek nedeni şu anki ilişkisinin çökmekte olmasıydı.

Annesi devam etti. "Öfkeyle kalkıp zararla oturmadığından emin olmanı istiyorum. Bill mükemmel değil ama iyi bir adam."

"Onu sevmiyorum."

Onu hiç sevmedim, diye fark etti ansızın, mükemmel bir netlikle.

Onu. Hiç. Sevmedim.

Bu farkındalık orada duruyor, zihninin sessizliğinde yankılanıyordu. Kocasını hiç sevmemişti. Kocasının onu aldattığını öğrendiğinde öfkelenmiş, ihanete uğramış hissetse de kemiklerini sızlatan bir kayıp yaşadığını hissetmemişti. Verdiği sözü tutmadığı için kızmıştı. Kendini aşağılanmış hissetmişti. Ama kalbi asla kırılmamıştı.

Onu hiç sevmedim.

Bu kelimeleri yüksek sesle söyleyip nasıl hissettirdiğini görmek için karşı konulmaz bir arzu duydu. "Onu hiç sevmedim, anne," diye fısıldadı.

"Ne dedin?"

Derin bir nefes aldı. "Bill'i hiç sevmedim."

"Saçmalama! Onunla evlendin."

Saçmalama.

Robyn, annesinin hissetmesini istemediği bir şey hissettiğinde hep saçmalamış oluyordu. Bu durum onun duygularını sınırlamasına, onlara bir çekidüzen vermesine, sonra da bir kenara koymasına neden olurdu.

"Onu hiç sevmedim," diye tekrarladı, bu kez sesi daha yüksek ve kararlıydı.

O hâlde onunla neden evlendim? diye düşündü. Üç yıldır birlikte oldukları ve kadınların evlenmeye başladığı yaşa geldiği için mi evlenmişti? Tik atılması gereken her kutucuğa tik atabildiği için miydi: yakışıklı, nazik, iyi kariyer beklentileri? Ona sorduğu için miydi? Hayır derse ne yapacağını, kim olacağını bilmek istemediği için miydi?

"Baban ve ben sadece boşanmanın doğru karar olduğundan emin olup olmadığını anlamak istedik. Öyle olduğunu söylüyorsan öyledir."

Annesi çatışmaya tahammül edemezdi. Bıçağı ilk saplayan o olabilirdi ama o kadar hızlı çekerdi ki kanaman olduğunu çok sonra fark ederdin. Tam şu anda Robyn sıcak kan damlasını, öfkenin yüzeye çıktığını hissedebiliyordu. "Neden boşanma evrakını söylemek için aradın ki? Ben eve gelene kadar bekleyebilirdin," dedi bacağındaki siyah karıncayı savuştururken.

"Sadece zarfı gördüm ve aklıma geldi. Özür dilerim, bu kadar hassas olabileceğini düşünmedim."

Robyn dişlerini sıktı. Annesinin bir hakareti cümleye özürle başlayarak gizlemesinden nefret ediyordu. Robyn'e kendini suçlu hissettiremeyecekti. "Hassas değilim. Tatildeyim. Arkadaşlarımla birkaç gün eğlenmek istedim. Buna müsaade edemez misin?"

"Elbette eğlenmeni istiyoruz."

O hâlde neden kendimi suçlu hissettiriyorsun? Belki de bunu yapan onlar değildi. Belki Robyn suçlu hissetme konusunda bir uzmandı. Boşanacağı için suçlu hissediyordu. Ailesinin yanına taşındığı için suçlu hissediyordu. İşe gittiği için suçlu hissediyordu. Tatile çıktığı için suçlu hissediyordu. Ve...

Sonraki düşüncesini susturdu.

Annesinin sesi bir oktav yükselmişti. "Keşke sen de bize nasıl olduğumuzu sorsaydın. Bizim yaşımızda Jack'e bakmanın yorucu olduğunu biliyorsun."

"Ona bakmayı istediğini sen söyledin. Bunu konuştuk! Bill'le kalabilirdi ama sen..."

"Tek söylediğim," annesi ben-inanılmaz-derecede-sakinim ses tonuyla Robyn'in sözünü kesti, "bir 'teşekkür ederim' demenin zararı olmaz."

Robyn boynundaki kasların gerildiğini hissetti. Sadece bir teşekkür edip telefonu kapayabilirdi. Eve döndüğünde her şey unutulmuş olurdu. Ailesi her zaman çok nazikti. Korkunç ama çok korkunç derecede nazikti. Ev halkından kimse küfretmez, bağırmaz ya da öfkelenmezdi. Onlar mesajlarını nazikçe dikkatle iletirdi.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı.

"Rica ederim," dedi annesi. "Onu sevdiğimizi biliyorsun. Seni seviyoruz."

İçinde kabaran her neyse onu yuttu. "Biliyorum." Gerçekten biliyordu. Annesi ve babası sürekli onunla gurur duyduklarını ve onu sevdiklerini söylerdi. Robyn'in sorunu neydi? "Üzgünüm," dedi bu sefer gerçekten hissederek. "Kırıcı olmak istemedim."

"Üzülme," dedi annesi, gülümsemesi sesine yansımıştı. "Bana ergenlik yaşlarını hatırlattı. Lexi ve Bella'yla takılırken hep böyle olurdun."

"Nasıl?"

"Gözü pek."

"Öyle mi?"

Annesi muhtemelen bunu bir eleştiri olarak söylemişti ama Robyn bunu kumdaki başka bir parıltı gibi gördü. "Arkadaşlarımla birlikte olduğumdaki hâlimi seviyorum. Bana gerçekte kim olduğumu hatırlatıyor. Belki de uzun zamandır yeterince gözü pek olmamışımdır."

"Sen artık bir annesin, Robyn."

"Doğru ve Jack'in annesi olmayı seviyorum. Ama ben sadece bu değilim."

"Elbette değilsin. Bir kariyerin ve arkadaşların var. Ve bu güzel bir şey."

"Ama bu," dedi Robyn ayağa kalkarak, "uzakta olmak. Buna ihtiyacım var anne. Yeniden yürüyüş yapıyorum. Kahkaha atıyorum. Su mağarasında dalıyorum."

"Aferin sana. Tatildesin. Ama eve döndüğünde hayat öyle değil."

"Neden?" diye sordu uçurumun kenarına yürüyüp aşağıdaki suya bakarak.

"Sorumlulukların var. Hepimiz güneşin altında gönlümüzce eğlenmek isteriz..."

"O hâlde neden yapmıyorsunuz? Emeklisiniz. Paranız var. Sizi durduran ne? Böyle yerlere gidip bir villa kiralayabilirsiniz. İstediğin şeyi yapabilirsin, anne."

"Baban bunu..."

"*Senin* istediğin şeyler."

"*Biz* aynı şeyleri istiyoruz."

Uzun, ağır bir sessizlik oldu.

Sonrasında annesinin telefona iyice yaklaşan sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Başını mı çarptın?"

Robyn donup kaldı.

Bu kelimeler... Ne anlama geldiklerini, annesinin ne kastettiğini gayet iyi biliyordu. Düşünceleri yıllar öncesine, on sekiz yaşında odasında, bedeninin bir başkasının oyuğunun içine kıvrık uyandığı zamana kaydı. Kapadığından emin olmasına rağmen yatak odasının kapısının aralık olduğunu görmüştü. *Annesi biliyordu.*

Yataktan kalkıp aşağı inmişti. Annesi lavabonun önünde duruyor, donuk ifadesi mutfak penceresinden yansıyordu. Robyn ona bir gece önce yaşanan kazayı, acil serviste geçirdikleri vakti

anlatıyordu. Saçlarını ayırıp annesine kafa derinde yapıştırılan kısmı göstermişti.

"Böylesi bir kafa çarpma insana... tuhaf şeyler yaptırır." Annesi gözlerine bakmıştı. "Bu sabah yine kendinde olmana sevindim."

Robyn sesinin çok ama çok sakinleştiğini fark etti. "Lanet olası kafamı hiçbir yere çarpmadım. Gayet net düşünebiliyorum. Uzun zamandır düşünemediğim kadar net hem de."

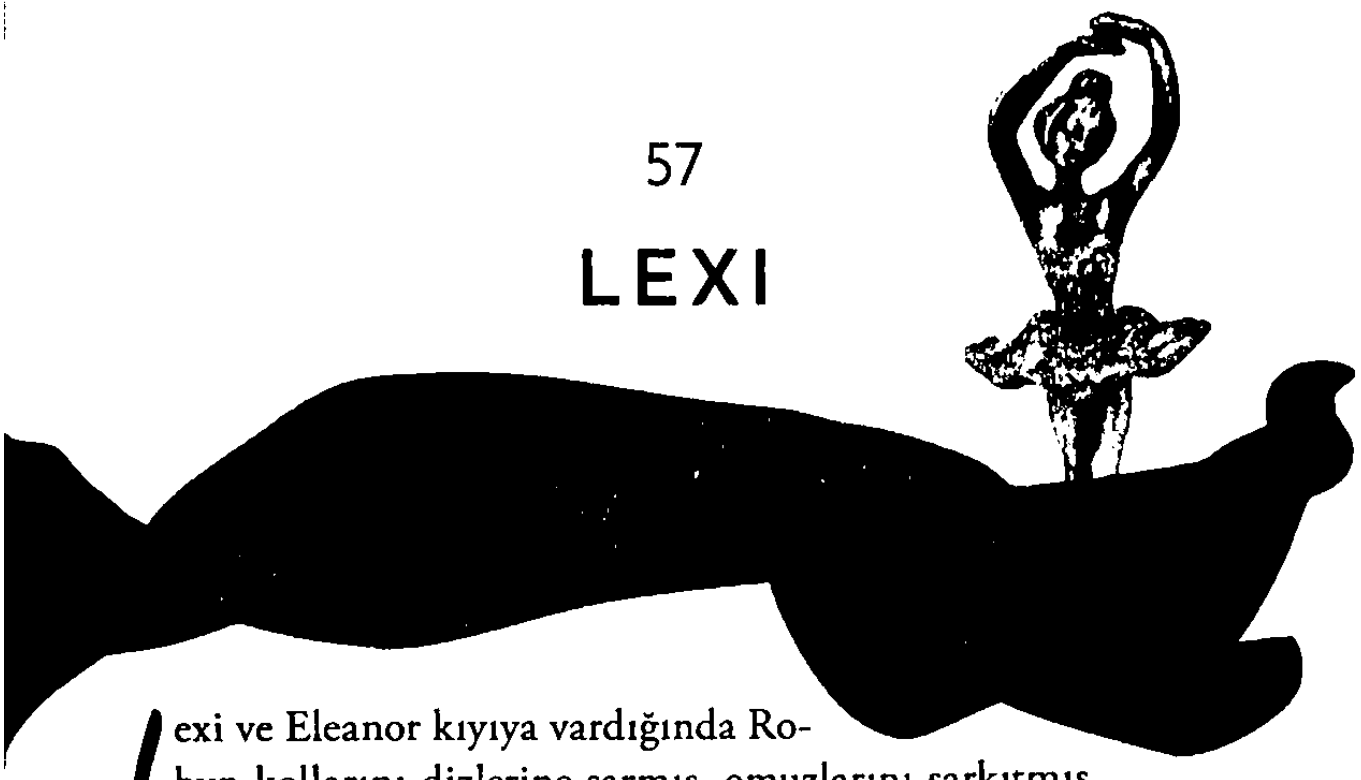
"Diline dikkat et."

"Ben yetişkin bir kadınım ve istediğimi her boku söyleyebilirim."

Ardından telefonu kapadı.

57

LEXI

Lexi ve Eleanor kıyıya vardığında Robyn kollarını dizlerine sarmış, omuzlarını sarkıtmış kumsalda oturuyordu.

Lexi güneş gözlüğünü kaldırdı. *Robyn ağlıyor mu?*

Kıyıya çıktıkları an Lexi onun yanına gitti. "Robyn?" dedi yanındaki sıcak çakılların üstüne oturup. "Ne oldu?"

Eleanor iki arkadaşa bakıp villaya dönmeden önce biraz gölgede kalmaya ihtiyacı olduğuna dair bir şeyler söyledi.

"Az önce anneme yetişkin bir kadın olduğumu ve istediğim her boku söyleyebileceğimi söyledim."

"Robyn Davies, zamanı gelmişti!" Lexi kahkaha attı.

"Anneme daha önce hiç küfretmemiştim." Robyn utanmıştı ama biraz da mutlu görünüyordu. "*Pestilim çıktı* dediğim için bile beni azarlardı."

"Anne babanı çok sevdiğimi biliyorsun ama biraz fazla kuralcılar."

Robyn başıyla onayladı. "Belki de her yolun onlarınkiyle aynı yöne gitmediğini göstermekten zarar gelmez."

"Kesinlikle!" Lexi ona sarıldı.

"Tanrım, seni çok özlemişim," dedi Robyn yüzünü Lexi'ninkine dayayarak. "Hayatımda daha çok olmanı istiyorum."

"Ben de."

Birbirlerini bıraktıklarında yan yana oturup durgun suya baktılar.

"Başka ne istiyorum, biliyor musun?" dedi Robyn. "Bunu yapabilmek istiyorum: Daha çok uzaklaşmak, eski hâlimi hatırlamak. Yürüyüş yapabilmek, dışarı çıkabilmek, arkadaşlarımla zaman geçirmek için daha fazla zamanım olsun istiyorum." Durdu. "Çok şey mi istiyorum? Sorun bu mu? Bizim jenerasyonumuzun kadınları çok şey mi istiyor? İş, bebek, macera, aşk..."

"Sorun istemek değil. İzin beklemek." Lexi bir avuç çakıl taşı alıp pürüzsüz, sıcak taşları avucunda yuvarladı. "Bir şeyleri yapmamız gerektiği ya da doğru olduğu için yapıyoruz."

"Sen öyle değilsin. Hiç öyle olmadın. Hep cesurdun. Asiydin."

Lexi çakılların parmaklarının arasından düşmesine izin verdi. "Asiliğim senin kastettiğin gibi *özgürlük* anlamında değildi. Sadece çok fazla eğleniyordum. Bu asilik değil, saklanmaktı."

Robyn kaşlarını çattı.

"Yirmilerimde yaptığım her şey –içki, uyuşturucu, seks, partiler– bunlar sadece dolgu malzemesiydi, bakmak istemediğim duyguları uyuşturuyordu."

"Mutsuz muydun?"

"Uzun süre."

Robyn gözlerini kırpıştırdı. "Çok üzgünüm. Hiç fark etmedim. Ben..."

"Üzülme. İyi sakladım. Bu işte oldukça iyiyim." Lexi gülümseyerek Robyn'e iyi olduğunu gösterdi. Herkesin onun mutlu olduğunu, hayatını yaşadığını düşünmesini *istemişti* çünkü kendisinin de buna inanmaya ihtiyacı vardı. "Dans etmeyi seviyordum ama beraberinde gelen hayat bana göre değildi. Bunu uzun süre göremedim. Kaval kemiğimi kırmasaydım muhtemelen hâlâ dans ediyor olacaktım." Lexi asla kendi rotasını çizmemiş, hayatın onu bir yerden diğerine savurmasına izin vermişti.

"Başımıza gelen en kötü şeylerin sonunda iyi bir şeye yol açması ne garip, öyle değil mi?" dedi Robyn.

"Haklısın." Sakatlandıktan sonra tüm amacını yitirip karanlığa gömülmüştü. "Yogayı denememi tavsiye eden sendin."

"Sadece fizik tedavi sırasında esnekliğini kaybetmemen içindi. İşi öğrenip eğitmen olmanı beklemiyordum!"

"İlk derse nefret edeceğimi düşünerek gittiğimi hatırlıyorum. Bella'nın diyeceği gibi çok yavaştı, çok fazla *om* vardı."

"Ama sevdin."

"Eğitmenin söylediği bir şey beni gerçekten etkiledi. Dedi ki, *yoga bir performans değildir. Sadece kendiniz için yaparsınız.* Dans etmek daima bir performanstı. Bütün kariyerim boyunca izleyicilerin beni nasıl gördüğünü hayal ettim. Ama yoga tam tersi. Sadece kendin için yaptığın bir şey. Bunu anlamak biraz zaman alıyor. Bilirsin işte, başlarda en iyisi olmak, en uzağa eğilmek, duruşu en uzun süre tutan olmak istiyordum."

Robyn güldü.

"Ardından gündüz dersleri almaya başladım, öğrencilerin çoğu emeklilerdi. Sanırım nasıl göründüğümü ya da hareketleri doğru yapıp yapmadığıma dair çekingenliğimi kaybetmeme bu yardımcı oldu. Sadece ben ve mat vardı."

"Daha önce bunları söylediğini duymadım."

"Sondaki duruşu biliyor musun, *savasana*, hani şu hareketsiz yattığın? O, en zorlandığım pozisyon oldu. İlk aylarda orada yatarken ne kadar aç olduğumu, kaşındığımı, gaz çıkarmak istediğimi ya da eve gidince ne izleyeceğimi düşünüyordum."

Robyn yine güldü.

"Ama sonra yavaş yavaş düşüncelerim sessizleşmeye başladı, hareket etmeyip nefes alıp verişime odaklanmaya başladım. Bu özgürleştirici bir şey, Robyn. Kendin için bir şey yapmak. Başkaları için değil. Seyirciler için değil: Ne dans gösterisindeki ücretli seyirci, ne ailen, arkadaşların, toplum ne de performansını her kime sergiliyorsan onun için değil." Durdu. Robyn'e baktı. "Belki de hepimiz başkalarının beklentilerini

karşılamaya çalışmayı kesmeli ve sadece kendi beklentilerimiz için çabalamalıyız."

"Teşekkür ederim," dedi Robyn içtenlikle. "Bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Ayrıca Lex? Şunu bil ki artık mutlu olmana gerçekten sevindim. Yogayı bulduğun için."

Lexi gülümsedi.

"Ed'i bulduğun için de."

Lexi gülümsemeye devam ettiğinden emin oldu.

Villaya doğru çıkarlarken güneş beyaz badanalı basamaklarda parlıyordu. Lexi'nin üzerine bir yorgunluk çökmüştü. Zihni meşgul ve karışıktı, odasına çekilip yalnız kalmak, düşünmek istiyordu.

"Sonunda geldiniz!" dedi Bella başını şezlongundan kaldırırken, aşırı büyük güneş gözlüğünü burnunun üstüne indirmişti. "Gelin! Benimle oturun! Bütün sabah yalnızdım. İçkim de var!" Alkollü bir şeyle dolu sürahiyi kaldırmak için uzandı.

Lexi sessizce homurdandı. Şu an tek istediği yalnız kalmaktı ama eğer yanına gitmezse Bella'nın önemsenmediğini düşüneceğini biliyordu. "Tabii," dedi gülümseyerek, ardından Bella'nın şezlongunun yanındaki şemsiyeyi açtı. Robyn içecek bir şeyler alacağını söyleyerek villaya girdi.

Bella bardağını kafaya dikti, içecek ağzının kenarlarından dökülünce kıkırdadı. Lexi onun sarhoş olduğunu anladı. Elbette öyleydi. Gülümsemesi genişleyip daha ihtişamlı bir hâl almıştı, gevşeyen hareketleri daha coşkuluydu.

İkisinden birinin yatak odasında hazırlandıkları bütün o geceler, çalan müzik, halıya dökülen makyaj malzemeleri, tek hamlede çekmeye çalıştıkları eyeliner, spreyle karışan düzleştiricinin yaktığı saçların kokusu... Lexi neredeyse ucuz ruj ve votkanın tadını alabiliyordu. Çok güzel anlar vardı. Pişman değildi, yine de neden bütün bu gecelerde bir kez olsun Bella'ya

dönüp, *Biliyor musun, bunu istemiyorum. Hep üzgünüm. İçimde bir şeyler ters gidiyor,* demediğini merak ediyordu.

Neden dememişti? Çünkü Bella'nın, "Çözüm bende," deyip bir sihirbaz edasıyla ona bir şişe alkollü içki ya da bir hap vereceğini varsaymıştı. Ama şimdi Bella'ya bakarken düşündü: *Belki sen de üzgünsün. Belki bana nasıl söyleyeceğini bilmiyorsun.*

Bella'nın elini sıkıp, "Bebeğim, her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Haaaaarika! Fen'le az önce ayrıldık!

İçkilerle geri dönen Robyn olduğu yerde kaldı. "Ah, Bella!"

Bella kahkaha attı. "Sorun yok! Rahat ol! İkimiz de bunu sorun etmiyoruz."

Lexi araya girdi, "Çok üzgünü..."

"Hayır. Acıma yok. Ayrılık terapisi de. Bekârlığa veda hafta sonunun son günü. Tek istediğim iyi vakit geçirmek!" Bardağını kaldırdı. "Anlaşıldı mı?"

Robyn ve Lexi bakıştılar. "Anlaşıldı."

Sessizce içkilerini içtiler.

"Eleanor!" diye seslendi Bella, onun boş bardakları almak için terasa çıktığını görünce. "Menüde ne var?"

"Bella!" diye kızdı Lexi. "Eleanor, içki içmek için bize katılır mısın?"

Eleanor, "Hayır, teşekkürler," deyip Bella'ya buz gibi bir bakış attıktan sonra villanın içine geri döndü.

Lexi sandaldayken Eleanor'un söylediklerini hatırladı. "Eleanor'a onu buraya sırf acıdığım için çağırdığımı söylemişsin."

Bella omuz silkti. "Ne, öyle değil mi?"

"Onu daha iyi tanımak istedim. Yakında aile olacağız. Ona karşı biraz daha nazik olmalısın. Zor zamanlar geçiriyor."

"Evet, biliyorum, söyledin. Sevgilisi ölmüş," yüksek sesle fısıldarken nefesi alkol kokuyordu. "Onu öldürenin Eleanor olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Bella!" dedi Robyn.

"Ne? Onda ürkütücü bir hava var, kabul et."

Lexi ayağa kalktı. Bella'nın ayrılık acısı çektiğini biliyordu ama bu zalimliği için bir bahane olamazdı.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi Bella ayağa kalkıp havuza doğru sendelerken. Merdivenden indi, soğuk su teniyle buluşunca ürperdi.

"Ölen sevgilisi değildi," dedi Lexi havuz kenarından geçerken. "Nişanlısıydı ve yaşasaydı birkaç hafta sonra evlilik yıldönümlerini kutlayacaklardı, bu yüzden biraz kibar olmaya çalış."

Ama Bella çoktan suyun altına dalmıştı, vücudu yüzeyin altında parıldayan bir görüntüden ibaretti.

Tatilin son gecesinin unutulmaz olmasını istemiştik.

Kendimizi okyanusun kıyısında yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altında, saçlarımızda is kokusu, boğazımızda ılık alkolle eğlenirken hayal etmiştik. Geriye bakınca –neler olduğunu bilmeme rağmen– o gece altımızın birlikte olduğu birkaç güzel, mutlu an vardı.

Hepsi öylece unutulup karanlık anıların altına gömüldüler: yanakta bir elin hızlı ve şiddetli şaklaması, geceye düşen kan kırmızı bir kumaş parçası, karanlık dağ yamacında yankılanan tiz siren sesleri. Ve bütün bu süreçte kıyıda yanan ateş.

58

FEN

Fen çıplak dizlerini taşlara dayayarak çömeldi. Çakmağı çakıp dalgaların sürüklediği çalı çırpıdan oluşan yığının altına yerleştirilmiş buruşuk gazetenin tutuşmasını bekledi. Birkaç saniye sonra gazete yanmaya, en küçük dalları alazlamaya başladı. Fen eğilip ateşe üfleyerek oksijenle beslediği alevlerin büyümesini izledi.

"Ateşleyici," diyen Eleanor dizlerinin arasına sıkıştırdığı bir bira şişesiyle yanında oturuyordu.

Fen birasına uzandı, kapağı çevirip açtı ve Eleanor'un şişesiyle tokuşturmak için kaldırdı. "Şerefe."

Gece yaklaşıyordu, havada tuz ve odun kokusu vardı.

Bir sürü kuru odun biriktirmişlerdi, kumsaldaki ateşin gece geç saatlere kadar yanmasına yeterdi. Eleanor kumsalın etrafına fenerleri dizmiş, ateşin yanına battaniyeleri yaymış, minderleri koymuştu, bu arada da Fen içecekler için aşağıya soğutucu indirmiş, üstüne de bir hoparlör koymuştu. Şimdi rahatlatıcı müzikler koy boyunca yankılanıyordu.

Fen, bu işleri Eleanor'la birlikte yapmaktan keyif almıştı. Ayrıca bu ona oyalanacak bir şey vermişti; tüm öğleden sonrayı göze çarpmamaya, Bella'dan uzak durmaya çalışarak geçirmişti. Dağın ıssızlığında uzun bir yürüyüş yapmış, hayatından memnun bir hâlde gölgede oturmuş, kuşlar sinek bulmak için

gagalarını kurumuş toprağa sokarken bir kertenkelenin güneşin tadını çıkarmasını izlemişti.

Nihayet villaya döndüğünde Bella'yı kahverengiye dönmüş nanelerin olduğu boş bir kokteyl sürahisi ve erimiş buz kovasında yüzen boş Prosecco şişesinin yanında otururken bulmuştu. Yanına gidip iyi olup olmadığına bakmak istemiş ama Bella gözlüğünü takıp başını diğer yöne çevirmişti.

Fen anlamıştı. Bella kendini güç bela tutuyordu. Bekârlığa veda hafta sonunu atlamalıydı. Konuşmak, bir şeyleri çözmek, bunların hepsi sonrası içindi. Küçük bir nezaket gösterisi bile çaresizce içinde tutmaya çalıştığı her şeyi paramparça edebilirdi.

"Partinin son gecesi," dedi Eleanor bir çakıl alıp avucunda yuvarlarken. "Eve döneceğin için mutlu musun?"

Fen cevabını bir süre düşündü. Aegos'a dönmek beklediğinden zor olmuştu ve bir de ayrılıkla birleşince duygusal olarak bitkin hissediyordu. "Evet. Belki bu tuhaf gelecek ama işe dönmek için can atıyorum." İç mekân bitkilerinden oluşan ailesiyle dolu küçük stüdyosunu özlemişti. Kendi yarattığı, ilgilendiği, sevdiği bir yerdi. Kira karşılayabileceğinden yüksekti ama öğle aralarında kumsala yürüyerek gidebilmeyi ya da stüdyonun karşısındaki kaldırıma atılan masalarda gün ışığında kahve içmeyi seviyordu. "Peki ya sen? Eve döneceğin için mutlu musun?"

"Neye döneceğim ki?" derken Eleanor'un sesi boğuktu. Taşı denize attı. "Bazen işlerin farklı gittiği paralel bir evrende ne yapıyor olacağımı hayal etmeyi seviyorum."

Fen başıyla onayladı. "Anlatsana. Dinlemek isterim. Bugün –cumartesi günü– Sam hayatta olsaydı ne yapıyor olurdun?"

Eleanor yüzünü ona çevirdi. "Teşekkür ederim, adını hatırladığın için. Söylediğin için. Sam. İnsanlar onun adını hiç söylemiyor." Gülümsedi. "Cumartesi Sam'in masa tenisi oynadığı gündü."

"Masa tenisi mi?"

"İnsanların futbola ne kadar düşkün olduklarını düşün. Sam masa tenisi için aynı şeyi hissediyordu. Oynarken farklı biri oluyordu. Evde sakindi ama masa tenisi oynarken çevik ve hızlıydı. *Pin-Pon Ninjası*, ona öyle derdim."

Fen sırıttı. "Bunu sevdim."

"Sokağımızın sonundaki huzur evinde masa tenisi dersleri verirdi. Her cumartesi. Para almazdı. Gönüllü olarak yaptığı bir şeydi. Bazı hafta sonları onunla giderdim ve aman Tanrım, o kadınlar, erkekler, hepsi Sam'e *bayılıyordu*. Sam onlarla ilgili her şeyi hatırlıyor, birine İspanya'daki kızının evindeki tadilatın ne durumda olduğunu, bir başkasına torununun sınavlarının nasıl geçtiğini ya da kedi Marley'nin veterinerden dönüp dönmediğini soruyordu. Sam hepsini hatırlıyordu çünkü insanlar onun için önemliydi."

"Kulağa harika biriymiş gibi geliyor," diyen Fen, Sam'den bahsederken Eleanor'un gözlerinin ışıldamasından memnundu. "Sen huzur evini hiç ziyaret ediyor musun?"

Eleanor başını iki yana salladı. "Hâlâ gidiyor olmam gerekirdi, biliyorum. Onlarla oturabilir, konuşabilir, masa tenisi oynayabilirdim ama... çok zor. O olmadan eskisi gibi olmaz." Alevlere baktı. "Bütün hayatım için böyle hissediyorum: Sam olmadan hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Yukarıdaki villadan yükselen tiz kahkaha gecenin içinde yankılandı: Bella. Kayalıkların sert sırtlarında çınlayan ses rahatsız ediciydi.

Eleanor irkildi.

"Üzgünüm," dedi Fen ama kahkaha konuşmalarını böldüğü için mi yoksa Eleanor'un kaybı için mi ya da tüm bunların hiçbirini düzeltmeyeceği için mi üzgündü, bilmiyordu.

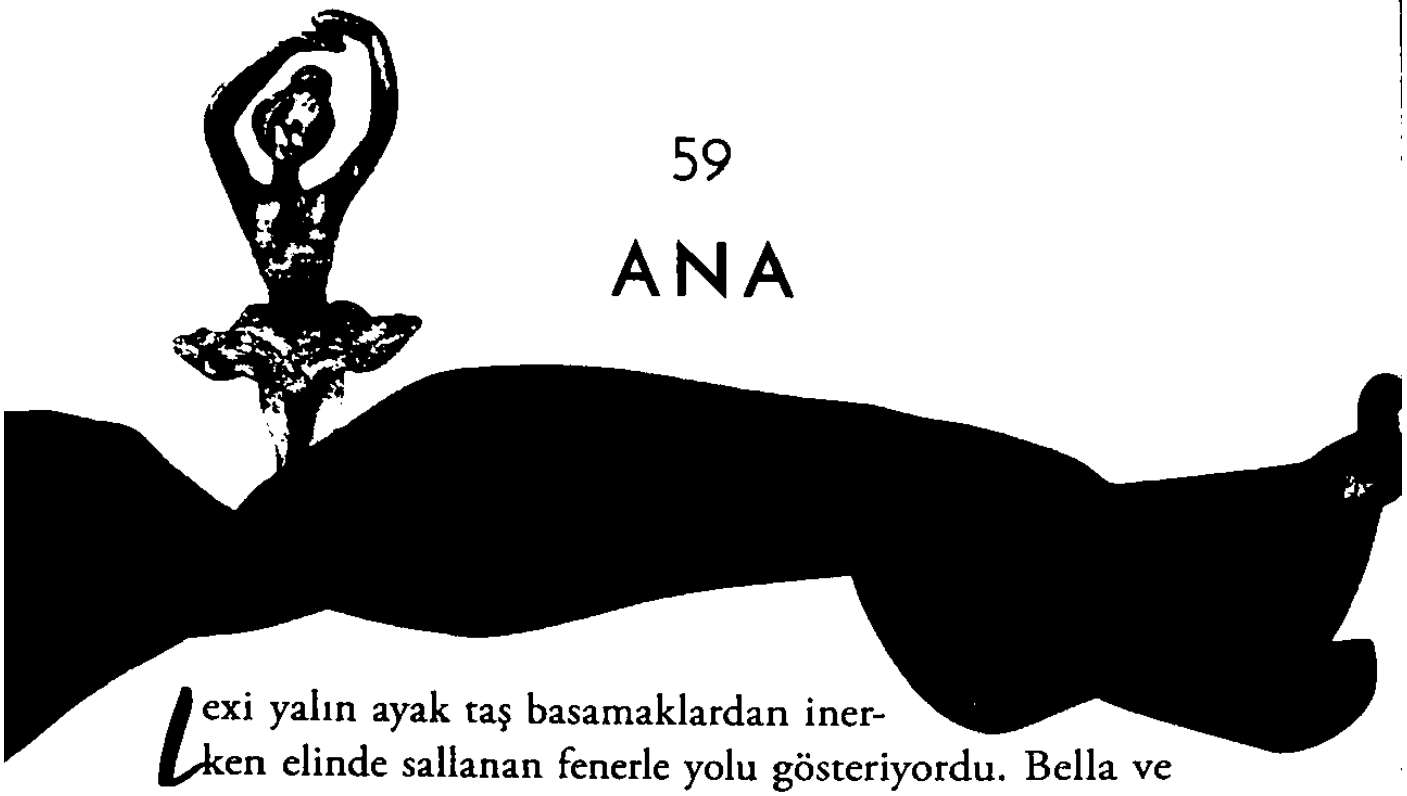
"Gençken asla evlenmeyeceğimi düşünürdüm," dedi Eleanor, sesi alçalmıştı. "Hayal edemiyordum. Kendimi beyaz bir elbiseyle kalabalık insan grubunun önünde o koridorda yürürken göremiyordum. Ama sonra Sam'le tanıştım ve aptal gibi

kendimi bütün bunların olabileceğine inandırdım. Düğün. Ev. Belki çocuklar." Başını iki yana salladı. "Ama o koridorda hiç yürüyemedim. Sonuçta peri masalı diye bir şey yok."

Fen diğerlerinin ellerinde fenerlerle, enerjik ve neşeli sesler eşliğinde teras basamaklarından inmeye başladıklarını fark etti. Bir dakika sonra yanlarında olacaklardı.

Eleanor da bakışlarını villaya çevirdi. Çiçeklerden bir taç takan Lexi'nin önderliğinde aşağı inmelerini sessizce izledi.

"Yine de Lexi ve Ed için farklı olabilir," dedi Eleanor okunaksız bir ifadeyle. "Belki onlar peri masalını yaşayabilirler."

59
ANA

Lexi yalın ayak taş basamaklardan inerken elinde sallanan fenerle yolu gösteriyordu. Bella ve Robyn hemen arkasındaydı, yükselip alçalan sesleri kahkaha patlamalarıyla kesiliyordu. Parfümlerinin kokusu gecenin tuzlu kokusuna nüfuz ediyordu.

Koy, turuncu kıvılcımların titreştiği kumsal ateşiyle aydınlanıyordu. Çevredeki omuz omuza vermiş dağlar ışığın sızdığı gölgelerle ürkütücü görünüyordu.

Ana'nın ayakları ılık çakıl taşlarıyla buluştu. Günün şiddetli sıcağı hâlâ geçmediğinden hava ağırdı. Ana kadınların etrafında toplandığı alevlere doğru yürürken buz kutusundan çıkarılıp elden ele gezdirilen içki şişeleri şıngırdıyordu. Fen ona da bir şişe bira uzatınca Ana kapağı çevirip açtı, lıkır lıkır içti, soğuk baloncuklar boğazından akıp gitti.

"İşte başlıyoruz millet!" diye bağırdı Bella, çalma listesini değiştirip sesi açarken. Fen sessizce onu izliyordu. Ana, basın göğsünü titrettiğini hissedebiliyordu.

Robyn'in Prosecco şişesinin mantarını patlatmasıyla ay ışığında gümüş renkli köpükler fışkırdı. Akşam ilerleyip ruh hâlleri gevşerken alevler yükselmeye devam ediyordu.

Kahkaha patlamaları ve gümbür gümbür müzik seslerinin altında Ana yaklaşan karmaşayı, ay ışığıyla aydınlanan karanlıkta çıtırdayan gerilim kıvılcımlarını hissetti. Eleanor

kıyı kenarında oturuyordu, gözleri denize dalıp gitmişti. Bella tek başına müzikle hareket ediyor, saçları sırtında sallanıyordu. Bir parmak ucunu boyun çukuruna koyan Lexi etrafı izliyordu. Küller yan yana oturan Fen ve Robyn'e doğru uçuyordu.

Biri telefonun kamerasını Ana'ya doğrulttu. Yüzünü kapamak için elini kaldırsa da parlak beyaz ışık gözlerini kamaştırmadan önce yetişemedi. Göz kapaklarının arkasında karmaşık beyaz şekiller titreşti. Nihayet görüşü netleştiğinde Bella'nın gözlerini kısarak ona baktığını, ardından arkasını dönüp zikzak çizerek Lexi'ye doğru gittiğini gördü.

Duman gırtlağına doldu, alevlerden geriye doğru temkinli bir adım attı. Ana şu an başka bir yerde olmayı diledi. Londra'daki dairesinde olmayı istedi. Öndeki caddenin aşinalığı. Luca. Gardını indirip hiçbir zaman ait olmadığı bir grubun parçası gibi hissederek hafta sonuna dâhil olmayı kabul etmekle aptallık etmişti.

Dönüp boş villaya baktı. Uçurum kıyısının karanlığında tetikte bekliyordu. Oraya gidip rahatsız edici sessizlikte tek başına beklemeyecekti. Bunun yerine alevlerin ışığına doğru yürüdü, kalın battaniyelerden birinin üstüne oturdu. Bir gece daha, sonra bitecekti.

Lexi geldi, bağdaş kurup yanına oturdu, Robyn'in beyaz çiçeklerden ördüğü taç başında cennetten çıkmışçasına parlıyordu. Parlayan alevler yüzüne değişen gölgeler düşürüyordu. Ana, Lexi'nin yüzünü incelerken taç yaprakların birinin arkasından kara kabuklu bir böcek çıktı. Siyah bacakları yavaşça Lexi'nin saç çizgisine doğru uzandı. Ana içgüdüsel bir hamleyle uzanıp böceğe vurdu. Tırnağı çiçeklerden birine takılıp kopardı.

Taç yapraklar kül misali yere dökülürken Lexi irkildi.

"Böcek vardı," diye açıkladı Ana geri çekilirken.

Lexi başındaki kayan taca dokundu.

"Gitti."

Lexi tereddütle bakındı, gözleri aralarındaki zeminde gezindi ama etrafta böcekten bir iz yoktu.

Ateş tısladı.

"Son gecemiz," dedi Lexi sonunda.

Evet, diye düşündü Ana. *Gerçekten öyle.*

Çünkü her şey değişmek üzereydi.

60
ROBYN

Robyn sallanarak hoparlöre doğru eğildi ve sesi açtı.

Ateşin öbür tarafında Bella sevinçle haykırdı.

Robyn ritimle kalçasını sallarken kolsuz elbisesinin etekleri yukarı sıyrıldı. Tanrım, dans etmek, sallanmak, hissetmek çok güzeldi. Başını geriye atıp gece göğüne baktı.

Evet, kesinlikle sarhoştu. Kıkırdadı. Bu... bu kesinlikle yapması gereken şeydi. Bir bekârlığa veda partisindeydi. Çocuğu yanında değildi. Sabah altıda Jack'in arabasını alnına park etmesiyle uyanmayacaktı. Birasını dudaklarına götürdü, ardından bir kahkaha attı çünkü şişe çoktan boşalmıştı. İçinden sırf gırgır olsun diye denize atlamak geldi. Ama yapmadı.

Belli ki yeterince sarhoş değildi.

Robyn sendeleyerek soğutucuya giderken minik çakıllar ayaklarına batıyordu. Bir bira daha aldı, kapağını açıp büyük bir yudum içti. Soğuk ve köpüklüydü. Eski kocasının ilk tanıştıklarında Robyn'in birayı şişeden içmesinden ne kadar hoşlandığını anımsadı. Ama evlendikten sonra ona –kibarca– bardak kullanmasını hatırlatmıştı.

İçkisini yudumlarken şişenin dişlerine çarpıp tıngırdamasına izin verdi. Şarkı değişti. "Rehab!" Bu şarkıyı çok severdi. Robyn yıllar önce Amy Winehouse'un Glastonbury festivalindeki Pyramid Stage konserine gitmişti, kalabalığın ortasında dans

ederken kıvranan devasa bir canavarın parçasıymış gibi hareket edip sallanmıştı. Müzik insana böyle hissettiriyordu, değil mi? Canlı ve dizginsiz. Hayatında daha fazla müziğe ihtiyacı vardı.

Diğerleri alevlerin sıcak parıltısının etrafında oturuyor, Fen ateşi odun parçalarıyla besliyordu. Lexi'nin omuzlarında kırmızı renkli kaşmir bir şal vardı, uzun bacaklarını ateşe doğru uzatmıştı. Bella ona doğru dans ediyor, yılan gibi kıvrılıyor, saçları sırtına sürtünüyordu. Kalçasını sallayıp elini uzattığında Lexi gülümseyip dudaklarını, *Sonra,* der gibi oynattı, ardından Ana'yla konuşmaya devam etti. Bella ellerini havaya kaldırıp dans etmeye devam ederken yüzü asıldı.

Robyn arkasını döndü, tek istediği müzik ve cildine değen gecenin sıcağıydı. Gökyüzü yıldızlarla bezenmişti. Duman gecenin içinde kıvrılıyordu.

Bir çığlık duydu, dönüp bakınca Bella'nın elbisesini çıkarıp kıyıya atarak sığlıkta yürüdüğünü gördü. Elbette Bella çıplak yüzmeye ön ayak olurdu! Sütyeninin kopçalarını açtıktan sonra parmağında döndürüp kumsala fırlattı. Dolgun ve dik göğüsleri bronzlaşan teninde solgun görünüyordu. Hamilelik ve emzirmeyle bozulmamış son derece doğal memeler görmek bir mucizeye şahit olmak gibiydi.

Gençlik yıllarına, Lexi ve Bella'yla geçirdikleri çılgın gecelere özlem duydu. Robyn hep kendini tutması gereken kişi olduğunu hissederdi; birinin bunu yapması gerekirdi, aksi hâlde işler çok ileri gidebilirdi.

"Robyn!" diye bağırdı Bella, müziğin arasından. "Gel yüzelim!"

"Ben izleyeceğim!" diye bağırdı Robyn.

"Elbette izleyeceksin."

Sesindeki ima onu hazırlıksız yakalamıştı. Fark eden başkası var mı diye baktı ama diğerleri ateşin etrafında sohbet ediyorlardı.

Bella tangasını da çıkardıktan sonra suyun soğuğuyla çığlık atarak daldı. Suyun altında kısa bir süre kalıp yeniden yüzeye çıktı, koyu renk saçları başına yapışmıştı. Keyifle bağırdı, sonra sırtüstü yatıp kollarını iki yana açtı.

Bella Rossi. Bir zamanlar aralarından su sızmazdı.

Lexi aralarının açılmasına neyin sebep olduğunu sormuştu. Robyn bir sürü şey sıralayabilirdi: Bella onu İbiza'ya davet etmediğinde hissettiği gücenme; Circle Club'da Bella onu görmezden geldiğinde döktüğü gözyaşları; Jack doğduğunda kutlama kartı göndermemiş olması ya da altı aylık olana kadar ziyarete gelmemesi. Arkadaşlıklarında kesik ve sıyrık oluşturan pek çok küçük an vardı ama esas neden çok daha derinlerde saklıydı.

O geceyi hatırladı. Daima hatırlayacaktı.

Liseyi bitirmelerini kutluyorlardı, arkadaşları Andy Chrisler ev partisi veriyordu. Okullarında, evinde havuz olan tek çocuk oydu. Kulağa çok Kaliforniya tarzı gelmişti: Yaz akşamı güzel bir havuz, anne babanın evde olmaması. Oğlanlar şortlarıyla havuzdayken kenarda bikinileriyle toplanan kızlar karınlarını içeri çekip göğüslerini dışarı itiyorlardı. Çok geçmeden hepsi birden suya girmişti; okul günlerinin sona erdiğini ve önlerinde onları bekleyen koca bir dünya olduğunu bilen on yedi, on sekiz yaşlarında bir grup gençtiler.

Ama Robyn farklı hissediyordu. Onun için yaz, evine dadanmış sessiz kederle dolu manasız, belirsiz bir zaman dilimi gibi uzamıştı. O zamanlar abisi öleli dört ay oluyordu. Geçen zamanı artık günlerle, hatta haftalarla değil de aylarla ifade ediyor olmaları onu şaşırtıyordu. Abisi *aylardır* hayatlarında yoktu. Bu mümkün gelmiyordu. Robyn parmaklarını banyo kapısına vurup acele etmesini söylemesini bekleyerek hâlâ duştan çıkmak için acele ediyor ya da merdiveni ikişer ikişer çıkan ayak seslerini duymak için kulak kesiliyordu. Arkadaşları geldiğinde yatak odasının kapı eşiğinde durmasını, gözlerinin Lexi'nin üstünde oyalanmasını özlemişti. Yemekte anne babasına rahatça takılmasını, esprilerinin herkesin ruh hâlini hızlıca yükseltmesini özlemişti.

Bu yüzden de Robyn havuz kenarında durmuş hâlâ hayatta olan, kılsız göğüslerinde kalpleri hâlâ atan oğlanların kızları omuzlarına çıkmaları için ikna etmelerini izlemişti.

İngiliz Edebiyatı dersinden yakışıklı bir çocuk olan Thomas, Lexi'ye, "Atla!" diye seslenmişti. Suya dalmış, başını Lexi'nin bacaklarının arasından geçirmiş, ardından omzunda bir ödül taşıyormuşçasına onu kaldırmıştı. Vücudundan sular akan Lexi'nin cildi altın rengi, uzuvları uzundu. Thomas onu pürüzsüz baldırlarından tutarken Robyn onlara bakıp Thomas'ın yerinde abisi olsaydı diye düşünmüştü. Havuzdaki bu ânı onun yaşayabilmesini istemişti.

"Robyn! Gel hadi!" diye seslenmişti Bella havuzdan. "Lexi'yi devirebiliriz!"

"Beni kaldıramazsın!" diye itiraz etmişti Robyn.

"Ufak ama ölümcül, hatırladın mı? Atla!"

Robyn havuzun kenarına yürümüş, dikkatle Bella'nın ıslak omuzlarına tırmanmıştı. Bacaklarını oğlanlardan birine dolamadığı için memnundu çünkü diken diken olduklarından bacaklarındaki tüyler zımpara hissi veriyordu.

Bella kollarını Robyn'in baldırlarına dolamış, birlikte Lexi ve Thomas'ın karşısına dikilmişlerdi. Göz göze gelen Lexi ve Robyn gönülsüzce dövüşürken birbirlerine sırıtmışlardı, ikisi de birbirlerini alt edecek rekabetçi ruhtan yoksundu.

Ama Bella'nın başka fikirleri vardı. Robyn'i bırakıp iki elini de kullanarak Thomas'ı göğsünden itmişti. Thomas geriye doğru sendelese de asıl dengesini yitiren Robyn olmuştu. Su ve güneş kremiyle kayganlaşan bacaklarının kaydığını hissetmişti. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Geriye doğru düşerken kendi çığlığını duymuştu. Havuzun beton kenarının ona doğru yaklaştığını görmüştü. Kafasının betona çarpmasını hissetmiş, ardından her şey kararmıştı.

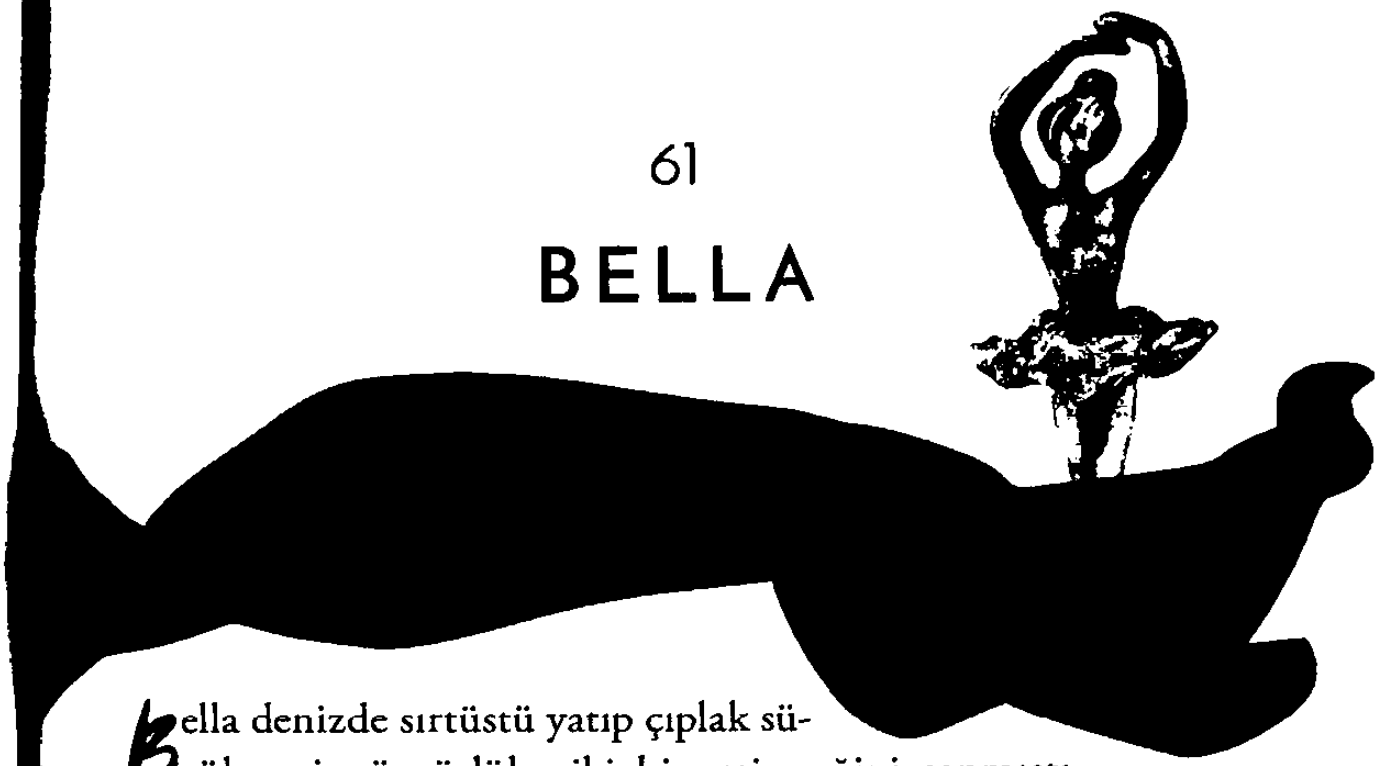
Robyn denize doğru dönüp bakışlarıyla Bella'yı aradı.

Gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek suyu taradı.

Ayın gümüş ışıkları suyun üstünde dans ediyordu ama yüzeyin sakinliğini bozan en ufak bir hareket yoktu.

61

BELLA

Bella denizde sırtüstü yatıp çıplak süzülmenin özgürlük gibi hissettireceğini sanmıştı. Belki de keyifli, hür. Ama gerçekte hissettiği soğuk ve küçük balık tarzı bir şeyin vajinasından içeri yüzeceğine dair korkuydu.

Yüzüstü dönüp yüzmenin daha iyi olacağına karar verdi. Birkaç içki içtikten sonra bunu yapmak kolaydı. Şu an neredeyse suda kayıyordu. Kumsalda müzikle birlikte sürüklenen ses dalgalarını duyabiliyordu. Diğerlerinin onun hakkında konuşup Fen'le ayrılığını irdelediğini hayal etti.

İyi o zaman, onları konuşmaları için yalnız bırakacaktı!

Tüm hafta sonu bir şeyin yolunda olmadığını, grupta bir gerilimin dalgalandığını hissetmişti. Ama karanlık ve sessiz denizde yüzüp tüylerinin diken diken olmasıyla teni nokta nokta kabarırken sorunun bekârlığa veda partisinde olmadığını anlamaya başladı. Sorun kendisindeydi.

Fen'i kaybettiğini düşünürken göğsünün ortasına çaresizliğin yumruğu indi. Okyanusun dibine çöküp top gibi kıvrılmak istedi. Fen olmazsa geriye dönmek için bir sebebi kalmazdı. Fen'in onun için fazla iyi olduğunu biliyor, bir gün onun da bunu anlayacağından korkuyordu.

Bella yüzünü karanlık suya daldırdı, su kulaklarına ve burnuna doldu. Çığlık attı. Boğuk ses dehşet vericiydi. Acısı daha sefil, daha umutsuz bir şekle büründü.

Başını sudan çıkarıp panikle nefes aldı. Ağzı tuzlu suyla dolmuştu. Ne halt ediyordu? Burada, çıplak ve yalnız olmak istemiyordu. Aniden korktu. Üşümüştü. Yorgundu.

Basmak için indirdiği ayakları derinlerde kaybolurken karanlık su başının üstüne çıktı.

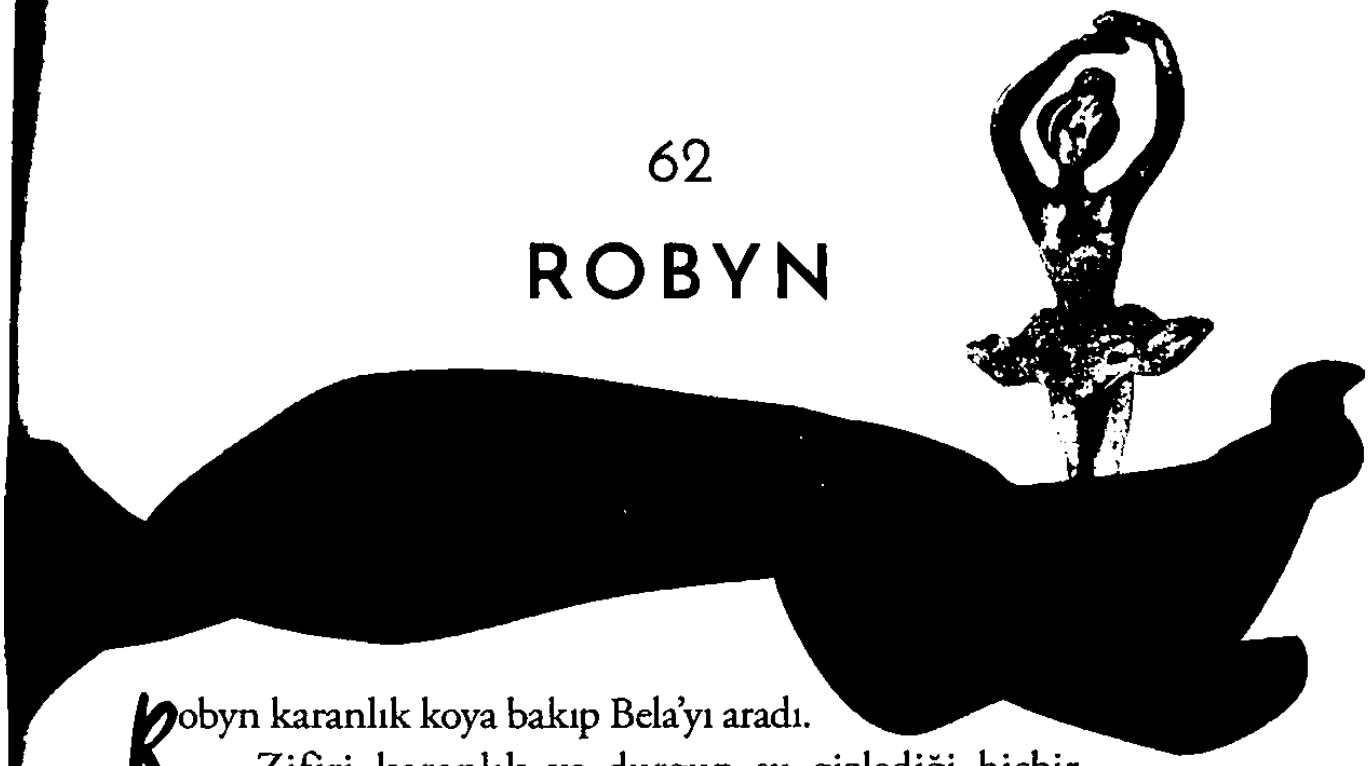
Denizin dibi yoktu! Ciğerlerine giren hava yoktu!

Bacaklarını deli gibi çırptı ve nefes nefese yüzeye çıktı. Nabzı kulaklarında atıyordu. Suyun içinde debelenerek döndü.

Bakışları kumsaldaki ateşe kaydı, çok ama çok uzaktaydı.

62

ROBYN

Robyn karanlık koya bakıp Bela'yı aradı.

Zifiri karanlık ve durgun su gizlediği hiçbir şeyi göstermiyordu.

Robyn gençlik yıllarında nasıl sürekli olarak kendini Bella'dan sorumlu hissettiğini hatırladı: Son içkiyi reddederdi çünkü içlerinden biri ayık kalmalı ve onları güvenli bir şekilde eve götürmeliydi, taksi için kenara para ayırmalıydı çünkü Bella sabahın üçünde üstündeki parıltılı elbisesiyle eve tek başına gitmemeliydi.

Ama bu gece böyle olmayacaktı.

Bella Rossi'ye göz kulak olmayı bırakmıştı.

Arkasında müzik çalmaya devam ederken diğerlerinin sesleri yükselip alçalıyordu. Biri ateşe bir dal parçası atınca gecenin içine yeni kıvılcımlar yükseldi.

Bir bira daha, diye düşündü Robyn. Yapacağı şey buydu. İçecek, dans edecek ve keyfine bakacaktı. Çıplak ayakla kıyıya yürürken zemindeki minik çakıl taşları tabanlarına batıyordu. Ateşin yanından bir kahkaha sesi yükseldi.

İleride, kıyıda sürüklenen karanlık bir şey vardı. Eğilip kumaşa dokundu: Bella'nın elbisesiydi.

Bakışlarını denize çevirdi. Hiç rüzgâr yoktu, su çarşaf gibi görünüyordu. Bella'nın yüzerken su sıçrattığını, oluşturduğu hafif dalgalanmayı mutlaka duyması gerekemez miydi?

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Kalbi hızlandı, ayakları sığ suya girene kadar ilerledi. Bella tüm öğleden sonrayı içerek geçirmişti. İyi bir yüzücü değildi. Hayır, bu durum Robyn'in hoşuna gitmemişti. Diğerlerine onun kayıp olduğunu haber vermeliydi. Arkasını döndü...

"Böö!"

Robyn çığlık attı.

Bella karşısında çırılçıplak sırıtıyordu.

"Tanrım!" dedi Robyn bir elini göğsüne bastırarak. "Hâlâ denizde olduğunu sanıyordum!"

"Bu eziklerin hiçbiri fark etmedi. Geri nasıl döndüm Tanrı biliyor." Islak saçları omzundan dökülüyordu, ay ışığında vücudu çok güzel görünüyordu.

"Denize girmemeliydin!"

Bella kolunu Robyn'in beline doladı. "Benim küçük karmaşık Robyn'im. Hâlâ beni kolluyorsun, değil mi?"

"Islaksın," dedi sinirle elinden kurtulurken. "Al," deyip elbisesini Bella'ya uzattı.

Bella elbiseyi bir çocuk gibi itaatkârca alıp giydi. "Bir süredir pek yakın değiliz, değil mi?"

Robyn bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Bu gece olmazdı.

"Bunu hiç konuşmadık," diye üsteledi Bella.

"Neyi?"

"O gece olanları." Bella uzanıp nemli parmaklarını Robyn'in saç çizgisindeki yara izine değdirdi. "Hatırlıyorsun."

Hatırlıyordu.

Havuzun kenarına çarpan başını. Karanlığı.

Bella'nın üzerine eğilip bembeyaz olmuş yüzüyle adını seslendiğini.

Onu acil servise götüren Bella olmuştu, sallanan düş kapanı dikiz aynasına yansırken yol boyunca tekrar tekrar özür dilemişti.

İki saat boyunca muayene olmak için bekleyen ıslak havluya sarılı Robyn titriyor, teni klor kokuyordu. Sonunda onu muayene eden doktor kafasındaki yarığı doku yapıştırıcısıyla yapıştırmış ve beyin sarsıntısıyla ilgili bir broşür vermişti. "Yanında kalabilecek biri var mı?" diye sormuştu.

"Ben," demişti Bella. "Ben kalacağım."

Robyn'in evine döndüklerinde ebeveyni uyuyordu. Mutfakta kızarmış ekmeğe Marmite sürüp yemiş, meyve suyu içmişlerdi. Robyn kendini aynı anda hem çocuk hem de yetişkin gibi hissetmişti.

Daha sonra sessizce Robyn'in odasına çıkmışlardı. Genelde yatıya gelen arkadaşları için yer yatağı hazırlardı ama yedek nevresim takımı yoktu ve annesini uyandırmak istemiyordu. "Birlikte yatalım mı?" diye sormuştu tek kişilik yatağını işaret ederek.

"Tabii."

Bella, Robyn'in tişörtlerinden birini ödünç almış, yatağın ucuna oturup bir ıslak mendille makyajını silerek parlak gözlerini ortaya çıkarmıştı.

"Partiyi kaçırdığın için özür dilerim," demişti Robyn, şilteyi zıplatarak yatağa çıkarken.

Bella omuz silkmişti. "Liseden yeni mezun olduk. Önümüzdeki on yıl eğlenip partiler yapacağız." Sırıtmıştı, nefesi diş macunu kokuyordu.

Robyn uzanıp ışığı söndürmüştü. Oda karanlık ve sessizdi. Dikkatle yatarken kafatasındaki zonklamayı hissediyordu.

"Başın nasıl?" diye fısıldamıştı Bella.

Robyn yastığını düzeltip yan dönmüştü. "Böyle yatarsam daha iyi."

Yüzü Bella'ya dönüktü. Gözlerini açtığında birkaç santim uzağındaki silüetini görebiliyordu. Onun da gözleri açıktı.

Bella yeniden konuştuğunda sesi daha kısık çıkmıştı. "Gerçekten özür dilerim. Seni tutmalıydım." Uzanıp Robyn'in elini bulmuş, yorganın altında parmaklarını onunkilere kenetlemişti.

Robyn, Bella'nın elinin sıcaklığını, tenlerinin temas ettiğini hissedebiliyordu. Atmosfer değişmeye başlamıştı. Böyle hisseden sadece kendisi miydi yoksa Bella da aynı şekilde mi hissediyordu, emin değildi. Kasıklarında şaşırtıcı bir yanma hissediyordu. Başı dönüyordu, neredeyse nefesi kesilecekti.

Bella başparmağıyla nazikçe elinin üstünü okşamıştı. Her nasılsa yüzleri birbirlerine yaklaşmıştı. Bella'nın nane kokan nefesini yanağında hissediyordu. Sonra dudaklarını da hissetti, başta tereddütlü ve temkinli dokunuşu bir süre sonra şiddetlenerek kendi dudaklarını ele geçirdi.

Bella'nın dudakları son derece yumuşak ve dolgundu. Robyn bir sürü oğlanla öpüşmüştü. Öpüşmek öyle olmamalıydı. Her biri sert ve telaşlıydı. Bella'nın dudaklarıysa o kadar yumuşak ve tatlıydı ki Robyn içlerine gömülmek istemişti.

Yorganın altında elinin Bella'nın vücuduna çekildiğini, karnının üzerinden daha da aşağılara yönlendirildiğini hissetmişti.

Anıları uzaklaştırmak için gözlerini kırpıştırdı ama izleri içini kor gibi yakmıştı.

"İkimiz de hatırlıyoruz," dedi Bella.

63

BELLA

Bella'nın zihninde tüm ayrıntılar canlıydı: öpüşürlerken kenetlenen parmakları, Robyn'in onunkine değen kalçasının pürüzsüz sıcaklığı, boynunda kalan hafif klor kokusu, birbirlerine sokulup uykuya dalarken dizlerinin Robyn'in kıvrımlarına değmesi.

Sabah uyandığında yalnız olduğunu da hatırlıyordu. Yorganı çenesine kadar çekip ne zaman orada yatıya kalsa Robyn'in yaptığı gibi bir fincan çay ve bir paket bisküviyle gelmesini beklemişti ama odanın kapısı açılmamıştı.

Sonunda Bella yalın ayak aşağı inmişti, üstünde önceki gece giydiği elbisesi vardı. Altın renkli kumaş merhametsiz gün ışığında ucuz ve fazla dikkat çekici görünmüştü.

Robyn yanında anne babasıyla mutfak masasında oturuyordu. Yüzü bembeyaz, saçları düzgünce taranmış, gözleri gölgeliydi. "Selam," demişti Bella'nın gözlerine bakmadan.

"Günaydın Bella," demişti Robyn'in babası. "Dün gece Robyn'i acil servise götürdüğünü duyduk. Çok teşekkür ederiz."

"Rica ederim," demişti Bella, elbisesinin aşırı dekolteli yakasını çekiştirirken. Kırmızı ojeleri sessiz, keder dolu evde çok cafcaflı göründüğünden ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Fazla süslü bir elbiseyle cenaze törenine gitmiş gibi içi huzursuzlukla dolmuştu. Sorun olmadığını hissetmek için Robyn'e bakmış ama Robyn bakışlarını mutfak masasından ayırmamıştı.

"Robyn başını fena çarpmış," demişti annesi, ses tonunda keskin bir tını vardı.

"Öyle," demişti Bella. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Yanına gitmiş, tam oturmak üzereyken Robyn ayağa kalkmıştı.

"Yorgunum. Biraz daha uyusam iyi olur. Eve gitsen olur mu?"

"Ah. Tabii. Benim de dönmem gerek. Arabam burada..." Bella'nın yanında başka eşyası yoktu, bu yüzden ayakkabılarını ve anahtarlarını alıp koridora yönelmişti.

Robyn kapıyı açtığında bakışları hâlâ önündeydi.

Suni deri topuklu ayakkabılarını elinde tutan Bella ön basamakta yalın ayak dururken, "Sen iyi misin?" diye sormuştu.

Robyn bir eliyle başına dokunmuştu. "Anlaşılan alkol ve sarsıntı iyi bir karışım değil. Doğru düzgün bir şey hatırlamıyorum."

Bella'nın yüzünü alev almıştı. "Doğru."

Uzun, sinir bozucu bir sessizlik olmuştu.

"O hâlde gitsem iyi olacak," demişti Bella.

"Evet, görüşürüz," demişti Robyn, bakışlarını ayaklarından ayırmadan.

Parlak elbisesiyle çıkmaz sokağa doğru ilerlerken aşağılanma hissiyle yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ayakkabılarını yolcu koltuğuna atıp anahtarları kontağa sokmuş, arabayı iki kez stop ettirmişti. Sonunda motor çalışmış, aşırı devir alan arabayı hızla uzaklaştırmıştı. Teybin sesi sonuna kadar açıktı, avaz avaz çalan müzik direksiyona sertçe vurduğu avucunun şaplaklarını boğmuştu.

Şimdiyse kıyıda durmuş Robyn'le yüzleşiyordu. "O geceye dair her şeyi hatırlıyorum ve senin de hatırladığını biliyorum."

Karanlığın ortasındaki Robyn gözlerini kaçırmadı.

Ne istiyordu? Özür mü? İtiraf mı? Yoksa tüm bunların yaşandığına dair bir onay mı?

"Çok üzgünüm," dedi Robyn sonunda, ardından başını eğdi ve Bella'nın yanından geçip gölgelerin arasında kayboldu.

64

ELEANOR

Eleanor kumsal ateşinden sessizce uzaklaşırken kahkahalar ve odun dumanı gecenin içinde kıvrılarak yükseliyordu.

Diğerleri çabalamıştı. Fen, Sam hakkında konuşurken onu dinlemişti. Robyn içkisinin dolu olup olmadığını sürekli kontrol etmiş, şarkı konusunda tercihini sormuştu. Lexi ateşin yanında ona yer açıp sohbet etmek istemişti. Ama Eleanor daha fazla rol yapamayacaktı. Her şeyden, gülümsemekten, konuşmaktan, bir şey söylerken bambaşka şeyler düşünmekten yorulmuştu.

Votka şişesini bir battaniyeye sarıp sandalın kıç tarafına yerleştirdi. Karanlığın gölgesinde sandalı kıyı şeridinde, ateşten uzak tarafa doğru sürüklemişti. Kimsenin fark etmeyeceğini, gecenin bir vakti neden tek başına sandalla çıktığını sormayacağını ummuştu. Onlara ne diyebilirdi ki? Bir saniye daha kendine tahammül edemeyeceğini mi? Bekârlığa veda hafta sonuna her şeyin merkezinde parlayan bir kadını izleyerek üç gece dayandığını ama artık yapamayacağını mı?

Bir şişe alkolle gecenin içinde kürek çekmenin ne ifade ettiğini bile bilmiyordu. Ya da belki de biliyordu. Sonuçta aylar önce kendi evinin banyosunda yanağı muşambaya dayalı, görüşü bulanık hâlde yerde uyanmıştı. Orayı biliyordu. Korkunç gerçek şuydu ki oradan bir ilaç şişesinin kapağını açma,

uçurum kenarından adım atma, suyun en derinlerine dalma kadar uzaktaydı.

Su sesleriyle sığ kısma girdi –parti, kaçışını örtecek kadar gürültülüydü– ardından kayığa çıktı. Kürekleri kavrayıp çekmeye başladı. Önce kısa ve düzensiz hamlelerle sarsılarak ilerledi ama çok geçmeden kolları hoş bir ritim yakaladı. Küreklerden gümüş renkli sular damlıyordu. Sahildeki ateşin parıltısı da diğerlerinin siluetleri de kıyıdan uzaklaştıkça soluyordu.

Bir süre kürek çekmeye devam etti, ay onu koydan uzaklaştıran yolu aydınlatıyordu.

Kolları yorulmaya başlayınca kürekleri bıraktı. Nereye gideceğine akıntının karar vermesine müsaade etti.

Votka şişesini dudaklarına götürdü ve koca bir yudum içti, alkol genzini yaktı. Battaniyeyi sandalın kıç tarafına serdi, üstüne yatıp kolunu başının altına koydu.

Yıldızlar. Tüm yıldızlar.

Evdeyken gecenin bir yarısı uyanıp tekrar uykuya dalamadığında dairesinin küçük balkonuna çıkar, başını göğe kaldırıp şehrin ışıklarının yutmadığı birkaç yıldızı görmeye çalışırdı. Bu, sorunlarını daha küçük görmesini sağlardı. Yaşam ve evren o kadar büyük ve baş döndürücüyken kendisi –göğsüne yerleşen o siyah hüzün taşıyla– küçücüktü.

Üzerine bitkinlik çöktü. Rol yapmak çok yorucuydu. Bazen marketteyken ya da sıkışık trafikte beklerken etrafına bakıp şöyle düşünürdü: *Kaçınız şu anda mutluymuş, normal hissediyormuş gibi rol yapıyorsunuz? Yoksa bunu yapan sadece ben miyim?* Yürüyor, konuşuyor, yemek pişiriyor, yiyor ve insanlara bin farklı yolla iyi olduğunu gösteriyordu. Ama gerçek bu değildi.

Ed ona depresyonda olduğunu söylemişti. Onun çözümü, sanki üzüntüsü fiziksel olarak çıkabilecek bir şeymiş gibi, bir spor salonu üyeliği olmuştu. Uyku ilacı olayından sonra bir doktora görünmesi için ısrar etmişti. Bunu isteksizce yapmış,

ilaçların dudağına değmeyeceğini bile bile antidepresan reçetesiyle eczaneye gitmişti.

Bir ilaç onu mutlu edemezdi.

Bunu sadece Sam yapabilirdi.

Burada, sandaldayken onu özgürce düşünebilirdi. Tıpkı çocukken tatlı kremamsı tadına tek başına varmak isteyerek çikolatasını sakladığı gibi anılarını gün boyunca saklayıp biriktirmeyi severdi.

Zihninin ona doğru kaymasına izin verdi. Sokakta durup diğer insanların köpeklerini sevmesini düşündü, kulaklarının arkasını kaşırken çömelip, "Burası mı, dostum? Güzel mi?" derdi. Yazın bile yatakta çorap giymeyi ne kadar sevdiğini düşündü. *Ayaklarım rahat olmayı seviyor.* Kutu oyunlarına olan düşkünlüğünü düşündü. Sadece Monopoly ya da Scrabble değil, çocukluğundan hayal meyal hatırladığı Fare Kapanı, Operasyon gibi eski oyunları da severdi.

Sam'in oyunları kahve sehpasına kurup çubuğa geçirilmiş peynir ve ananas, Frazzles ve Bombay mix tarzı modası geçmiş atıştırmalıkların yakınına ikinci bir sandalyeyi çekişini hatırlarken gülümsedi. Zeytin ve humustan hoşlanan bir adam değildi, yine de Eleanor iyi yemeklerin verdiği bütün neşeye rağmen yapay aromalarla tatlandırılmış bir adet Frazzle'ın diline yapışıp erimesinin tadını çıkarırdı. Diğer çiftler yemeğe çıkmaktan, akşam yemeklerine ev sahipliği yapmaktan, tiyatro izlemekten keyif alırdı ama onlar atıştırmalıklar eşliğinde oyun oynamayı severdi. Sam'le ilgili en çok özlediği şey de buydu: sıradan şeyleri sıra dışı hissettirmesi.

Elinde bir şişe votka ve içinde kaybolacağı binlerce anısı olduğunu bilerek sandalda uzanıp hafif hafif sallanmasını dinledi. Kumsaldaki ateşin parıltısı gözden tamamen kaybolmuştu, artık sadece o ve deniz vardı.

65

BELLA

Bella soğutucuya yanaştı, elbisesi nemli, tuzla kaplı tenine yapışmıştı. Eline ilk geleni çektiğinde şansına bir şişe uzo çıktı. Kapağı çevirip açtı ve içkiyi dudaklarına götürdü. Anasonun yakıcı, mentollü aroması boğazından aşağı kaydı. Evet, böylesi daha iyiydi.

Şişeyi kolunun altına sıkıştırıp ateşe doğru yürüdü. Lexi, Ana'yla birlikte oturuyordu. Hep Ana'yla birlikteydi. Kadın Lexi'nin kahrolası gölgesi gibiydi. Üstünde çarpıcı, kırmızı bir elbise vardı, saç örgüleri omzundan dökülüyordu. Bella iğrenç küçük sırrını bilirken burada oturacak kadar küstahtı.

Bella, Lexi'nin diğer yanına çökerken şişenin dibi çakıllara sürtündü. Sırtına dökülen ıslak saçlarından akan sular elbisesinden içeri sızıyordu. Ürperdi.

"Donuyorsun sen," dedi Lexi ve omuzlarındaki kırmızı şalı çıkarıp Bella'ya sardı.

"Teşekkürler," diyen Bella yumuşak kumaşa sarınıp Lexi'nin parfüm kokusunu içine çekti. Bakışlarını ateş ve ay ışığıyla aydınlanan karanlık kumsalda gezdirdi. "Fen nerede?"

"Bilmem, belki de villaya dönmüştür," diye fikir yürüttü Lexi.

Bella başını kaldırıp pürüzlü uçurumun tepesindeki karanlığa gömülmüş villaya baktı. Terasta birkaç fener ışığı titreşiyordu ama o soğuk taş duvarların içinde hiç ışık yoktu. Fen çoktan

yatmış mıydı? Bu gece aynı iki kişilik yatakta kendi köşelerine çekilerek mi uyuyacaklardı? İçine ağır bir kasvet çöktü.

"Az önce Robyn'le olan da neydi?" diye sordu Lexi omzunun üstünden Robyn'in gittiği karanlık yöne doğru bakarak.

Bella omzunu silkti. "Yine her zamanki gergin, edepli hâli işte."

"Öyle söyleme."

Ah, ayık tabii, diye hatırladı Bella. Normalde Lexi buna kahkahalarla gülerdi, değil mi? "Zor biri."

Lexi, sanki Bella yorucu bir çocukmuş ve ona nasihat edecek enerjisi yokmuş gibi iç çekti.

"Seni de kızdırdığımı söyleme."

"Kimseye kızgın değilim. Sadece ortamı sakin tutmak istiyorum."

"Kimin aksine? *Benim* mi?"

Ana kıyıya sürüklenmiş bir dal parçasını alıp kükreyen alevlere attı. Bella ona dik dik baktı. Yüzsüzce Lexi'nin yanında oturup arkadaşıymış gibi yapsa da Bella gerçeği biliyordu. Tiksintiyle başını salladı. Uzo şişesine uzandı.

"Belki de biraz yavaşlamalısın."

Bella tek kaşını kaldırdı. "Benim bildiğim Lexi gidip bize daha çok içki getirirdi."

Lexi iç çekti. "Senin bildiğin Lexi'yi dinlemekten yoruldum. Sürekli bir kusur buluyorsun. Sanki sadece bir hâlimi seviyor gibisin."

"Eski hâlini daha çok seviyordum." Bella neden böyle davrandığını bilmiyordu. Ana'nın dikkatini alevlere çevirdiğinin farkındaydı.

"Şey, üzgünüm ama büyüdüm," dedi Lexi dizlerini göğsüne çekerek. "Artık yirmili yaşlarımda olduğum kişi değilim. Muhtemelen gelecek yıl hatta, gelecek ay şimdiki hâlim olmayacağım. Sürekli tek bir şey olmak zorunda değilim. Şu anda

nişanlı, hamile ve ayığım ve bu hâllerimi seviyorum." Bella'ya döndü. "Benim adıma mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum! Ben senin en iyi arkadaşınım, tabii ki senin adına mutluyum! Seni herkesten çok önemsiyorum."

Ana bakışlarını alevlerden ayırmadan gözlerini devirdi.

Bu hareket Bella'yı bir alev misali sardı. Öne doğru eğildi. "O da neyin nesiydi?" Gerginlikle tüm vücudu kasılmış, sinirleri zıplamıştı. Kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordu, bu enerjiyi ve öfkeyi birine yönlendirmeliydi.

Ana'nın sesi sakindi. "Diğer insanlar da Lexi'yi önemsiyor."

"Sen mi?" diyerek kahkaha attı Bella, ses tonu bıçak gibi keskindi. "Ne komik!"

Lexi başını ona çevirdi. "Bella!" Bella'nın çocukça davranışı karşısında sakinliğini korumaya çalışıyormuş gibi bir nefes aldı. "Fen yüzünden canının sıkkın olduğunu biliyorum ama hıncını başkalarından çıkarma."

"Ana'yı tanımıyorsun bile!"

"Şu anda *seni* tanımıyormuşum gibi hissediyorum."

Bella midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Gözlerini metal bir çekiç misali Ana'ya çevirdi. Orada, Lexi'nin hayatında dengeleyici bir gücü varmışçasına, son derece sakin, son derece asil bir hâlde oturuyordu, hem de kendisine dair her şey yalanken!

"Ana sandığın gibi biri değil," dedi Bella, ses tonu ölümcüldü.

Lexi cevap vermedi. Sadece bıkkınlıkla baktı.

Bella'nın bakışları kaskatı kesilen Ana'ya kaydı. Ana başını sadece bir kez sallayıp sessizce yalvardı. *Yapma!*

"Anlaşılan Ed bunu onun ağzından duymanı istiyormuş, Lexi," dedi Bella kısık bir hırıltıyla.

Lexi dikkat kesildi. "Neyi duymamı?"

Ateşten sıçrayan bir kor aralarındaki boşluğa düştü. Bella bakışlarıyla onu izleyip soğuyarak gri küle dönmesini izledi.

Başını kaldırıp Lexi'nin gözlerine baktı. "Ed ve Ana zaten tanışıyorlarmış."

66

LEXI

Alevlerin sıcağına rağmen Lexi teninin buz kestiğini hissetti. Ana'ya baktı. "Ed'le tanışmadın." Kaşları ağır ağır çatılmaya başladı. "Tanıştın mı?"

Ana avuçlarını dua eder gibi birleştirdi. "Üzgünüm."

Ne için? diye düşündü Lexi nabzının hızlandığını fark ederken.

Tutuşan bir dal parçalanırken kıvılcımlar gecenin içinde dans ediyordu.

Ana dengesini korumaya çalışıyormuş gibi ellerini iki yanına indirdi. "Uzun zaman önce tanıştık. Üniversitede."

"Ne?" dedi Lexi başını sallayarak. "Neden bana söylemedin?"

"Sana üniversiteyi Luca'ya hamile kaldığım için bıraktığımı söylemiştim." Ana bir nefes aldı. Doğrudan Lexi'nin gözlerine baktı. "Ed onun babası."

Bu o kadar saçmaydı ki Lexi gülmek istedi! *Hayır! Doğru değil!* Bella'nın bu çılgınca iddiayı çürütmesini bekledi ama o da sessizdi. Ana'nın açıklaması alevlerin sıcağında için için yanıyordu.

Açıklama getirmesi ihtiyacıyla Bella'ya döndü. "Bu doğru mu? Benim Ed'im mi?"

Bella'nın ifadesi ciddiydi. "Evet."

Lexi sendeleyerek ayağa kalktı. "Aman Tanrım!"

"Üzgünüm," diyen Ana da ayağa kalktı. "Böyle öğrenmeni istemedim. Seninle doğru düzgün konuşmak istiyordum. Bunun korkunç bir şok olduğunu biliyorum."

"Ed'in Luca'dan haberi var mı?" diye sordu Lexi, sesi kısılmıştı. "Bilmiyor, değil mi?"

"Hamile kaldığımı öğrendiğimde ona söyledim. Hayatının bir parçası olmak istemedi. N-Nafaka ödüyor ama Luca'yla hiç tanışmadı."

Ed, Luca'yı biliyor mu? Çıplak ayaklarının altındaki çakıl taşları kayıyor gibiydi. Başı dönüyordu, aklı karmakarışıktı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Ama Ed'le senin hakkında konuştum. Adını biliyor. Bekârlığa veda hafta sonuna geleceğini biliyordu. Bir şey söylerdi. Bana anlatırdı!"

"Sen bana Ana diyorsun, Ed beni tam adımla, yani Juliana olarak tanıyor. Anlamış olamaz."

"Ama *sen* biliyordun," dedi Bella çenesini kaldırarak. Kırmızı şal omuzlarındaydı. Parmağıyla Ana'yı göstererek, "Sen Lexi'nin kim olduğunu gayet iyi biliyordun. Arkadaşlık kurmak için peşine düştün. Yakınlaşmanızı sağladın. Bekârlığa veda hafta sonuna katılmayı kabul ettiğinde onun kim olduğunu da kiminle evleneceğini de biliyordun!"

Lexi'nin vücudu şiddetle titremeye başladı. Karanlık kumsalda durmuş, saygı duyduğu, hayran olduğu, güvendiği Ana'ya bakıyordu.

Ana, Lexi'yle konuşmaya çalıştı. "Sen benim arkadaşımsın. Bu kısmı gerçek."

Lexi tekrar konuşmaya başladığında sesi şaşkınlıkla titriyordu. "Yoga dersime geldiğinde kim olduğumu biliyor muydun?"

Ana gözlerine baktı. "Evet."

Lexi karnına yumruk yemiş gibi keskin bir nefes verdi. Kollarını sıkıca kendine doladı. Aralarında yükselen duman gözlerini yaktı.

Hemen yanında duran Bella, "Sana hiç güvenmemiştim zaten," diye patladı öfkeyle.

"Bunun seninle ilgisi yok," dedi Ana.

"Benimle çok ilgisi var. Lexi benim en iyi arkadaşım." Bella bir adım yaklaştı. "Pılını pırtını toplayıp buradan defolup gideceksin."

"Lexi, lütfen!" dedi Ana yalvararak. "Villaya çıkalım. Konuşalım."

Lexi tuhaf bir biçimde kendini vücudundan kopmuş gibi hissetti, sanki ateşle aydınlanan kumsalda duran üçlüyü izliyor, kendini gözlemliyor gibiydi. Düşünceleri o kadar hızlıydı ki yetişmek imkânsızdı. Biraz yalnız kalmaya, mesafeye, sessizliğe ihtiyacı vardı. Ana'ya baktı. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Lütfen, bana bir şans verirsen..."

"Onu duydun!" diye araya girdi Bella.

Ana ona döndü. İfadesi değişmişti, yüzü sert, gözleri kısıktı. "Karışma! Sen Lexi'nin fedaisi değilsin!"

"Onu koruyorum!" Gözleri parlayan Bella kelimeleri yuvarlayarak söylüyordu.

Lexi ellerinin başına üstüne kalktığını, kafatasının iki yanını sıktığını hissetti. Ses. Burada çok fazla gürültü vardı. Her şey çok fazlaydı.

"Sence *bu* onu korumak mı?" diye karşılık verdi Ana. "Bu haberi ona burada vermek?"

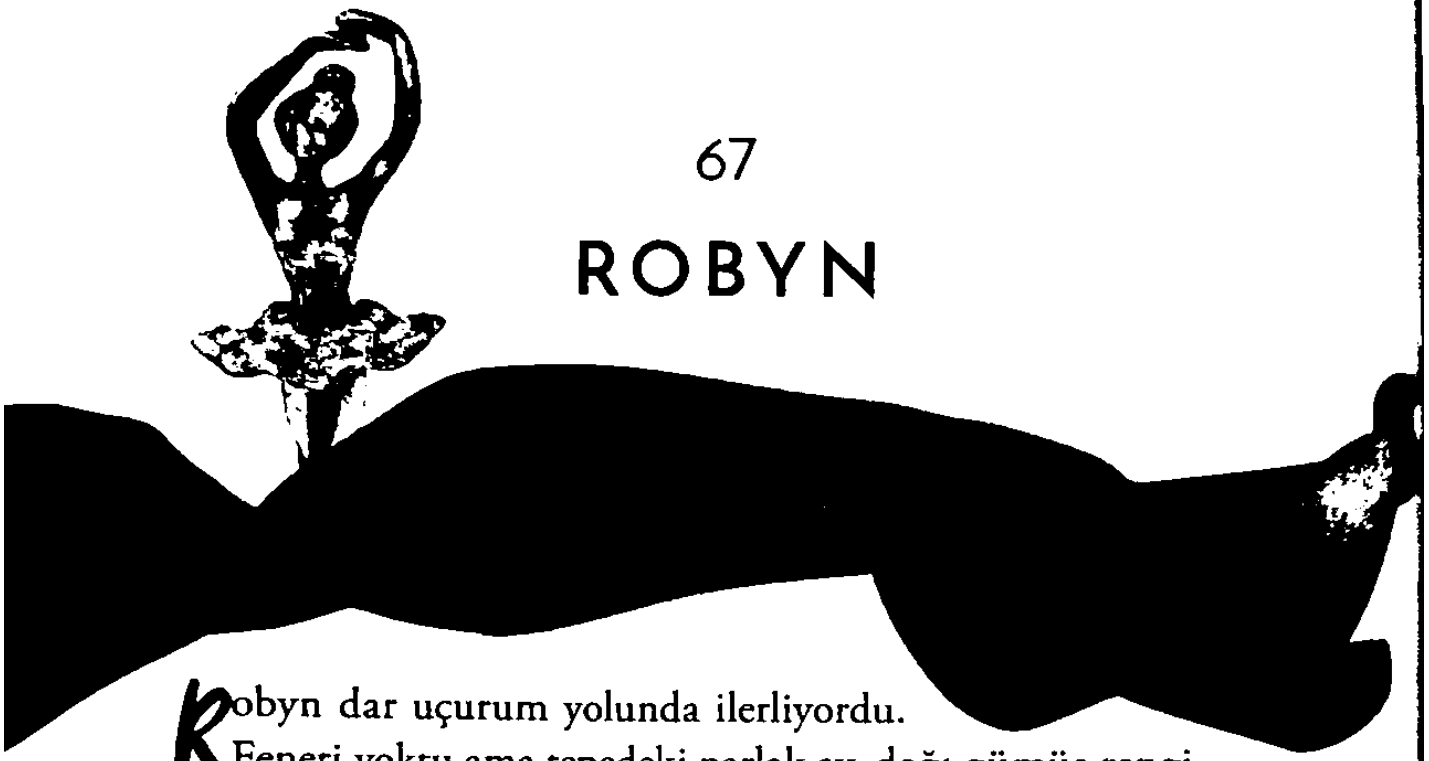
"Bana arkadaşlık dersi mi veriyorsun?" diye bağırdı Bella inanamayarak.

Lexi'nin sesi kısık ve titrekti. "Bunu yapamam."

"Bak!" dedi Bella muzaffer bir edayla. Lexi'nin yanına koştu, kolunu sıkıca beline dolarken sendeledi. Lexi nefesindeki alkol kokusunu aldı. Geri çekildi.

"Yardım etmeme izin ver, bebeğim."

Lexi ona baktı, gözü yaşlarla parlıyordu. "Sen yeterince şey yaptın."

67

ROBYN

Robyn dar uçurum yolunda ilerliyordu. Feneri yoktu ama tepedeki parlak ay, dağı gümüş rengi ışığıyla aydınlatıyordu. Çıplak ayaklarının altında toprağı ve taşı hissediyordu.

Ayılmaya başlıyordu, sistemindeki alkol hafiften geri çekiliyor, vücudu onu sindiriyordu. Aynı şeyi düşüncelerine de yapıp yapamayacağını... kafasının içindeki tüm o sesleri baskılayarak vücudunun sindirmesine izin verip veremeyeceğini merak etti.

Belki de yıllardır yaptığı şey buydu.

Tıpkı Bella'yla geçirdiği o gece gibi.

Yutkundu. Bunu ona nasıl yapabilmişti? Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranmıştı. Ön kapıyı kapayıp anne babasının yanına dönmüştü. Anne babası daha fazlasına katlanamayacağı için iyi bir kız olmalıydı. Yoldan çıkmamalıydı. Sıkı çalışmalıydı. Üniversiteye gitmeliydi. Stajını tamamlamalıydı. Sağlam bir hukuk firmasında çalışmalıydı. Hoş bir adamla tanışmalıydı. Onunla evlenmeliydi. Çocuk yapmalıydı.

Her lanet kutucuğa tik atmıştı.

Ama sorun da buydu ya, kendini bir kutucuğa hapsetmişti. Duygularını ve hayallerini başkası tarafından çizilmiş küçücük kutulara doldurmuştu.

Şunu merak ediyordu: *Kutunun kapağını açarsam ne olur?*

"Robyn?"

Uçurum kenarında bir kayanın üzerinde oturuyordu, Fen'in yaklaştığını duymamıştı.

Ayın doğal parıltısı Fen'in üstüne vuruyor, cildi porselen gibi görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Robyn.

"Koydan çıktığını gördüm. Üzgün görünüyordun. Her şey yolunda mı?"

"Bella'yla biraz atıştık. Tam olarak kavga değildi. Sadece... duymam gereken bir şeydi."

Fen bir an sessiz kaldı. "Bella zor bir gün geçiriyor."

"Biliyorum. Bana ayrıldığınızı söyledi. Üzgünüm."

"Bunu burada, Lexi'nin bekârlığa veda partisinde yapmak istemezdim. Kötü oldu."

"Bazen doğru zaman ya da doğru yer diye bir şey olmuyor," dedi Robyn.

Fen, Robyn'in oturduğu kayaya yaklaşıp yanına yerleşti. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi ona bakıp. "Kocandan neden ayrıldın?"

Soru Robyn'i şaşırttı. "Beni aldattı." Son derece basit ve net bir cevaptı. Yüzlerce kez söylemişti: *Kocam beni aldattı.* İnsanlar ihanet nedeniyle incinip öfkelendiğini anlar, anlayışla kolunu sıkar ya da kocasının aşağılık bir herif olduğunu söylerdi.

O kadar kolay anlamadıklarıysa kocasının ihanetini öğrendiğinde Robyn'in rahatlama hissetmesiydi. Ona bir çıkış yolu vermişti. Açık, belirgin ve anlaşılırdı. Duygularının hep böyle olmasını istemişti.

Düzgün. Düzgün. Düzgün.

"Beni aldattığına *memnun oldum.* Rahatladım," diyerek Fen'e gerçeği itiraf ederken buldu kendini. Nefes aldı. "Ona âşık değildim. Sanırım hiç de olmadım."

"Evet," dedi Fen usulca, o kısacık kelimenin Fen'in bir biçimde bildiği bir gerçeği içerdiğini hissetti.

"Eğer beni aldatmasaydı sanırım hâlâ evli olurduk. Onu sevmediğim hâlde. Tanrım, bunu kabullenmesi korkunç. Çok iradesizim," dedi başını iki yana sallayarak. "Başka bir tercih yapacak kadar cesur olmadığım için hiçbir zaman gerçekten sevmediğim biriyle evli olabilirdim."

Etraflarında cırcır böcekleri şarkı söylüyordu. Fen, Robyn'in yanında sessizce oturup bekledi. Ona zaman verdi. Böylece Robyn kendini açtı. Genç bir kızken abisini kaybettiğini anlattı. Anne babasının, kalpleri camdan yapılmışçasına nasıl parçalandığını izlemesinden bahsetti. "Hayatın onlar için kolay, iyi ve sakin olmasını istedim çünkü daha fazlasını kaldıramazlardı. Ama bu gece... bu gece anneme küfrettim, şu anda benim bebeğime bakıyor ve ben minnettar olmam gerekirken ona kaba ve kinci davrandım ve şimdi uyuyamayacağını, bunu dert edeceğini biliyorum ve..."

Fen elini Robyn'in elinin üstüne koydu. "Nefes al."

İki kelime.

Ciğerlerini havayla doldurup diyaframını genişletti. Ardında soluğunu yavaşça bıraktı, omuzları gevşedi.

Emin olmak için bir nefes daha aldı.

Kendisininkinin üstünde duran Fen'i elinin sıcaklığının tam olarak farkındaydı. Havada bir şey değişmiş, sessizleşmişti. Kalbi göğsünde hızlanmıştı.

İkisi de konuşmadı.

Robyn kıpırdamak, hareket etmek, konuşmak ya da tüm vücudunu içten aydınlatan o duyguyu değiştirecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Fen elini çekmeden sordu. "Annene gerçek olmayan bir şey söyledin mi?"

Robyn bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"O hâlde belki de gereken buydu." Bunu o kadar düz söylemişti ki Robyn kendini onun haklı olabileceğini düşünürken buldu.

Uzun bir sessizliğin ardından Fen, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Bu çok basit bir soruydu. Her gün soruluyordu –bir kafeye gittiğinde ya da annesi tarafından ve hatta işteyken– ama tam şu anda Fen'in bakışları üzerindeyken bu soru cevaplaması gereken en zor şey gibi gelmişti.

Düşünce ve mantık yok oluyor gibiydi, tek hissettiği derinlerinde bir yerde, özünde yanan bir alevdi.

Cevap fısıltı hâlinde zihnindeydi. Ama bu çok komikti. Bunu söyleyemezdi. Düşünemezdi bile. Çok saçmaydı.

Yine de Fen'i bu uçurumda ilk gördüğünde göğsünde bir canlanış, bir yayılma, bir arzu, bir ihtiyaç hissetmişti. Ve Fen'in de tam şu an olduğu gibi aynı şekilde hissettiğinden emindi.

Robyn'in eli hâlâ Fen'inkinin altında duruyordu. Oraya bakmak, tenlerinin temas ettiği yeri ezberlemek istedi ama bakışlarını Fen'in gözlerinden ayırmak istemiyordu. Bakışları birbirine kenetlenmişti.

Elini çevirdi, avuçları birbirine değdi. Parmaklarının köklerini arar gibi birbirlerinin arasına kaymalarını, birleşip bağlanmalarını hissetti. Elini sıktı. Cevap açıktı.

Seni. Seni istiyorum.

Robyn heteroseksüel, eş cinsel ya da tiklemesi gereken kutunun dışında bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Sadece kanının okyanus misali kabardığını ve bunu istediğini biliyordu.

Dudakları buluştu. Fen'in ağzının yumuşak dokunuşunu hissetti. Gecenin, yıldızların ve çamların tadını aldı. Dudakları, ağızları ve dilleri dans eder gibi birlikte hareket ederken bedeni arzuyla yanıyordu. Bu öpücük Robyn'in şimdiye dek hissettiği en sıcak, en derin hazdı.

Parmakları Fen'in ensesine gitti, kısacık saçlarının dikensi dokusundan pürüzsüz tenine doğru kaydı.

Bütün dünya dönüyordu. Fen'i öpmek deniz yüzeyinin altına batmak gibiydi ama burası havasız, karanlık değildi, aksine yakamozla aydınlanmış gibi parlıyordu ve Robyn dünyayı bir daha asla aynı şekilde görmeyeceğini biliyordu.

68

ELEANOR

Votka şişesinin yarısı boşalmış hâlde sandalda yatan Eleanor suyun gövdeye çarpmasını dinliyordu.

Sam'le ilgili anılar dalgalar misali yaklaşıp uzaklaşıyor, üstünü örtüp ardından onu açıkta bırakıyordu. Sadece güzel anıları hatırlamak istese de diğer görüntülerin akıntısı onu daha karanlık bir yere sürüklüyordu: hastaneden gelen telefon, beklerken plastik bir sandalyeyi kavrayan eller, gözlüğünü çıkarıp burnunu ovuşturan cerrah.

Aklında sürekli olarak iki kelime beliriyordu. *İnsan hatası.*

Biri bir hata yapmıştı.

Hepimiz hata yaparız! Ah tamam! Önemli değil!

Ama o ölmüştü. Bir insan hatası olmuş ve Sam ölmüştü.

Sam'in hayatı sona ermişti. Eleanor'un hayatı sona ermişti.

Disiplin soruşturmasındaki her detayı biliyordu. Sam'e alerjisi olan penisilini içeren yanlış ilaç verildiğini okumuştu. Co-amoxiclav yerine co-trimoxazole verilmişti. Birkaç farklı harf. Farklı bir kimyasal karışım. Kan damarlarının çatlamasına, boğazının tıkanmasına, vücudunun anaflaktik şoka girmesine yetmişti.

Eleanor tüm bunları biliyordu. Raporu o kadar çok okumuştu ki köşedeki zımba teli gevşemişti. Bunun bir kaza olduğunu biliyordu. Hatayı yapan kıdemli hemşirenin adını ezberlemişti.

Üst üste uykusuz geçirdiği gecenin ardından bir salı öğleden sonrası direksiyonu tutan elleri titreyerek görüşü bulanık hâlde Royal Bournemouth Hastanesi'ne gitmişti. Hemşirenin gözlerinin içene bakıp, *Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?* diye sormak istemişti.

Ancak hemşire artık orada çalışmıyordu. *Yeni bir iş buldu,* demişti danışma görevlisi neşeyle. Eleanor ceplerinin içinde yumruklarını sıkmıştı. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını sormamıştı. Olayı orada, o koğuşta bırakmıştı. İzini sürmek istememişti. Ne anlamı olacaktı ki? Sam ölmüştü.

Ama sonra, onca ayın ardından dairesinde oturmuş tek kişilik yaptığı çoban turtasını yiyip çok fazla düşünmemeye, hayatına devam etmeye çalışırken gelen kutusunda o hemşirenin adı belirmişti.

Bekârlığa veda hafta sonuna davet.
Yunanistan'da dört gece.
Sadece altısı seçilmişti.
Şöyle imzalanmıştı:

Baş nedimeden öpücükler ve sevgiler,
Bella Rossi

69

BELLA

Çıplak ayaklarının altındaki sert toprak zeminde yalpalayarak ilerlerken uzo şişesi Bella'nın elinde sallanıyordu. Uçurum yolunda telefonunun feneriyle gezinirken kayalar ve çalılar gölgelerin arasında yükseliyordu.

Tökezleyince aşağı düşmenin kıyısından döndü. Fenerin ışığı uçurumdan kayıp gecenin içinde parlayarak aşağıdaki denizin karanlığını aydınlattı.

"Dikkat," dedi yüksek sesle, her iki heceyi de sanki kendine ayık olduğunu kanıtlamak ister gibi üstüne basarak telaffuz ederek. Omuzlarını dikleştirdi. Çenesini kaldırdı. Bir nefes aldı. Evet, iyiydi. Tamamen kendindeydi.

Ağır adımlarla ilerlerken elbisesi yukarı doğru sıyrılıyor, saçları tuzlu düğümler hâlinde kuruyordu. Omuzlarından sarkan Lexi'nin kırmızı şalının bir ucu toprağı süpürüyordu.

Lexi'ye Ana'yı söyleyerek doğru şeyi yaptığından emindi. Neredeyse emindi. Birinin ona söylemesi gerekiyordu. Ana'nın bundan paçayı sıyırmasına izin verilemezdi. Ama sonra Lexi'nin yüzünde böylesi bir şokun ağırlığını fiziksel olarak taşıyamıyormuşçasına beliren kırgınlığı hatırladı.

Belki de öyle pat diye söylememeliydi. Hep fevri davranırdı. Belki de doğru olan beklemekti. Kelimelerin üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmekti. Büyük duyurusunu Lexi için

yapmadığını fark edince sendeleyerek durdu. Amacı Ana'ya bir şey kanıtlamaktı.

Onda bir sorun vardı. Bir şeyleri bozulmuştu. Sevdiği herkesi sürekli incitiyordu.

Uzonun kapağını çevirip açtı. Şişenin ağzını dudaklarına götürdü. Bir yudum alırken cam dişlerine çarptı, bir damla yanağından aşağı aktı. Elinin tersiyle ağzını kurulayıp yüzünü buruşturdu.

Aniden aklına gelen şeylerle yüzü asıldı. Korkuyla açılan iri gözler, rengi kaçan dudaklar, nefes almak için verilen mücadele. Vardiyasının başında, bekârlığa veda partisinde gerçekleşen kaza yüzünden hastaneye kaldırıldığı için onunla dalga geçmişti.

Sam Maine.

Ondan hoşlanmıştı. Ona takılmıştı.

Ve sonra...

Onu öldürmüştü.

Bella şalı omuzlarına sıkıca sardı, yalpaladıkça telefonun ışığı sağa sola kayıyordu.

Hemşireliği bırakmasının gerçek nedenini arkadaşlarından hiçbirine anlatmamıştı. Bunun yerine sanki hayat tarzında değişiklik yapmış gibi lanse etmişti: "Lazımlıkları elmaslarla değiştirdim," demişti ışıltılı bir gülümsemeyle. Ne saçmalıktı! Hemşire olmayı *seviyordu*. Bu, bir işten ziyade kim olduğunun, kendisi hakkında hissettiklerinin bir parçasıydı.

Uzaktan gelen bir ses işitti. Uçurumun en tepesine doğru yükselen patikaya baktı. Biraz daha tırmandı, sivri bir taş topuğuna battı.

Tepeye yaklaşınca Robyn'in uçurum kenarındaki bir kayada oturduğunu gördü.

Küçük Robyn.

Şimdi bile onu her gördüğünde kalbi bir yandan hızlanıp bir yandan yavaşlayarak karmaşık şeyler yapıyordu.

Robyn ileri bakıyordu, kıpırdanınca yanında başka birinin daha olduğunu gördü.

Fen.

Karanlıkta ikisi de Bella'nın yaklaştığını fark etmemişti. Bella telefonun fenerini kapadı. İzledi.

Dip dibe oturmuş sanki önemli, özel bir şey konuşur gibi baş başa vermişlerdi.

Onun hakkında konuşup konuşmadıklarını merak etti. Bir odaya girdiğinde seslerin kısılmasından, bakışların ona çevrilmesinden nefret ederdi. Onların yanına gidip özür dilemeyi düşündü. Bella'nın iyi olduğu bir konu varsa o da üzgünüm demekti. Çabuk alevlenip çabuk yumuşardı, bu da onun kurtarıcı özelliğiydi. İyi bir özrün değerini biliyordu. Önce Fen'le başlayacaktı, en azından arkadaşlıklarını kurtaracaktı.

Yanlarına doğru yürüdü. Tam iyimser olmaya başladığı sırada oturuşlarında bir şey dikkatini çekti. El ele tutuşuyorlardı.

Neden el ele tutuşuyorlar?

Bakışlarını Robyn'e çevirdi. Çenesini eğmiş Fen'i gözlerine bakıyordu.

Kürek kemiklerinin arasına buz gibi bir korku saplandı.

Hayır...

Olduğu yerde durup izledi. Bekledi.

Birbirlerine doğru eğildiler... ve öpüştüler.

70

ROBYN

Robyn bedeninin o kadar derinlerine inmişti ki sadece etten, kastan, kandan, ısıdan ve hareketten ibaretti.

Düşünmüyordu.

Sadece hissediyordu.

Var oluyordu.

Dudaklarından haz dolu bir soluk döküldü. Bir an geri çekildi ama sadece Fen'e bakabilecek kadar.

Fen gülümsüyor, ay ışığı gözlerinde yansıyordu. "Tanrım."

Kalbi delice çarpan Robyn sırıttı.

An uzayıp genişledi, gece ikisini de çevrelerken göğsünde coşkun bir şey açıldı.

Sırıtmayı kesemiyordu.

Omzunun arkasında bir yerde toprağa sürtünen ayak sesleri duydu. Fen'le yaşadığı âna o kadar odaklanmıştı ki fark etmemişti. Uçurumun tepesinde başka birinin daha olduğunu ve onları izlediğini görmemişti.

"Bunu nasıl yaparsınız?"

Robyn başını çevirdiği anda gülümsemesi yüzünden silindi.

Omuzları kan kırmızısı bir şalla örtülü olan Bella yalın ayak orada duruyordu. Yüzü solgun, dudakları karanlık görünüyordu. Baldırları toz ve toprakla kaplanmıştı.

Robyn ve Fen aynı anda ayağa fırladı. "Bella!" dedi ikisi de kahredici bir senkronizasyonla.

Ardından sessizlik oldu.

Deniz uçurumun eteklerini umursamazca yalıyordu. Gökyüzü gümüşi yıldızlarla doluydu.

Üç kadın gecenin içinde uçurumun tepesinde duruyordu.

"Bunu nasıl yaparsınız?" Bella'nın şaşkınlığı Robyn'in içini ürpertti.

Bella'nın fal taşı gibi açılmış şaşkın gözleri Fen'e kaydı. "Bu sabah... Daha bu sabah ayrıldık!"

"Biliyorum. Kahretsin. Özür dilerim."

"Sana âşıktım. Bunu nasıl yaparsın?"

"Bella... Çok üzgünüm. Seni incittim."

Bella sanki bacakları her an bükülecekmiş gibi dengesiz duruyordu. *Kenar,* diye düşündü Robyn. *Çok yakın.* "Bella..." diye başladı.

Bella'nın dikkati Robyn'e döndü. "Sen!" Dudaklarında küçümseme belirdi, duruşu değişip tamamen dikleşti. "Seni lanet olası sürtük!"

Bunu hak etmişti. Hak ettiğini biliyordu. Fen'i öpmemeliydi, yine de vücudundaki her bir hücre ona doğru çekiliyordu. Bir şey demek, özür dilemek, bir açıklama yapmak için ağzını açtı ama Bella konuşmaya devam etti: "Heteroseksüel küçük Robyn. İnsanların hep böyle düşünmesini istedin, değil mi? Ama ben biliyordum! Kahretsin, biliyordum!"

"Ben..." Robyn konuşmaya çalıştı.

Ama Bella'nın onunla işi bitmişti, Fen'e döndü. "Küçük Robyn daha önce hiçbir kadınla öpüşmemiş gibi mi davrandı? *Sana âşık olduğunu* mu sanıyorsun? Çünkü bu ilk değil, yalan mı Robyn?"

Robyn'in yanakları alev aldı. Fen'in bakışlarını ona çevirdiğini hissedebiliyordu.

"Robyn ve benim bir geçmişimiz var. Sana bundan bahsetti mi?" diye sordu Bella. "Cevap versene, bahsetti mi?"

Fen sessizliğe doğru, "Hayır," dedi.

"Robyn birlikte olduğum ilk kadındı." Bella bunları Robyn'in gözlerine bakarak söylemişti.

Robyn'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. *İlk mi? Hayır, bu doğru olamaz.* Bella cinselliği konusunda her daim son derece açık ve cesurdu. Robyn kendinden önce başkaları olduğunu düşünmüştü. "Ben... Ben bilmiyordum..." diye fısıldarken sesi titriyordu.

Bella ona baktı, "Sana âşıktım Robyn," dedi çatallaşan sesiyle.

Robyn donup kaldı.

"Sarhoş olduğunu, aklının karışık olduğunu söyledin. Hatırlamadığını."

Suçluluk içini yaktı. Robyn bununla nasıl başa çıkacağını bilememişti. Ne olduğunu ya da ne hissettiğini anlayamamış, bu yüzden de tüm duygularını bastırmıştı.

"Bunu söylediğinde kendimi... senden faydalanmışım gibi hissettim. Yaşanan o güzel şey bir anda çirkin, kirli bir şeye dönüştü."

Bella'nın yanaklarından yaşların süzüldüğünü görmek Robyn'i dehşete düşürdü. Onun böyle hissettiğini hiç anlamamıştı. Onu birkaç gün sonra gördüğünde Bella eskisi gibi gülüyor, şaka yapıyordu, umursamaz, enerjik ve hayat doluydu.

Sana âşıktım.

"Bella," diye başlayıp ona doğru bir adım attı. "Ben çok ama çok üzgünüm..."

"Sakın," diyen Bella uçurum kenarına çok yakındı.

"Dikkat et," diye uyardı Fen.

Bella arkasını dönerken kırmızı şalı gecenin içinde dalgalandı.

Robyn tehlikeyi havayı ağırlaştıran metalik bir şey gibi sezdi. Bella'yı ürkütmemek için sesini alçaltıp, "Kenara çok yakınsın," dedi.

Bella arkası onlara dönük konuştu. "Neden umursuyorsun?" Değişen ses tonunda şimdi saf bir hüzün vardı.

"Lütfen Bella, geri çekil," diye yalvardı Robyn.

"Bana ne olacağı kimsenin umurunda değil."

Robyn, ilginin Bella'nın oksijeni olduğunu biliyordu ama bu kez durum farklıydı. Bir şey vardı, omuzları yenilgiyle çökmüş, sesi bitkin bir hâl almıştı.

"Bu doğru değil," dedi Robyn usulca. "Ben seni önemsiyorum."

"Yalan söylüyorsun!" Bella acı ve hayal kırıklığı dolu vahşi bir çığlıkla elindeki uzo şişesini uçurumun kenarından fırlattı.

Robyn gece karalığında dönen şişenin boynuna vuran ay ışığını izledi, içindeki sıvı, civa gibi parladı.

Belki Bella da onu izliyordu çünkü geriye doğru adım atarken yaptığı hareket bir şeylerin dengesini bozdu.

Robyn olanları ağır çekimde gördü: Bella'nın topuğunun altındaki taşın kayması, akrep sokmasından dolayı ayağının güçsüzlüğü, Bella'nın vücudunun kenara doğru eğilmesi, kırmızı şalın uçuşması.

Robyn ileri atılarak uzanıp onu tutmaya çalıştı.

Ama eli sadece boşluğu yakaladı.

Hiçbirimiz böyle biteceğini düşünmemiştik. Deniz bir an görkemli parıltısıyla çok çekiciyken bir sonraki an karanlık, dipsiz ve ölümcül olmuştu. Sanki pusuya yatmış vaktinin gelmesini bekliyordu. Çığlıklarımızdan etkilenmeden bizi izliyordu.

71

FEN

Fen uçuruma koşup dizlerinin üzerine çöktü. Kenardan aşağı bakarken parmaklarını toprak zemine soktu.

Gecenin karanlık bir parçasıydı.

Denizin karanlık ağzına karışan boş alana baktı.

Su ve havadan başka bir şey yoktu.

Kan kulaklarında uğulduyordu. Nefesi kesilmişti.

Yanında duran Robyn kımıldayamıyordu. Bacakları ay ışığında bembeyaz görünüyordu. Yüzünde aşina olduğu hiçbir ifade yoktu. Şokla sarsılan Robyn korkudan kocaman açılmış gözleriyle Fen'e baktı. Ardından çığlık atmaya başladı.

"Bella!" diye haykırdı Robyn, sesi sanki çığlığından oluşan bir iple Bella'yı çekebilecekmiş gibi güçlü ve sertti.

Issız, tenha uçurumun yüzeyinde yankılanan isme bir cevap gelmedi.

"Bella! Bella!" diye bağırdı Robyn, sesleri birbirine dolanıp düğümleniyor, ardından parçalanıyordu. "Onu göremiyorum! Lanet olsun onu göremiyorum! Bella!"

Elleri kımıldıyor, hızlı hareketleri karanlığı yarıp geçiyordu, bir sağa bir sola adım atıyor, aklına gelenleri kelimelere dökü-yordu. "Ona ulaşmamız gerek! Ne kadar yüksekteyiz? Yirmi beş metre mi? Daha mı fazla? Su ne kadar derin? Tanrım.

Aman Tanrım. Yardım lazım. Yardım çağırmalıyız! Polis. Sahil güvenliği! Telefonum, telefonum villada."

Fen hızla akan sözcükleri takip edemiyordu. Aşağıdaki karanlık suya bakıyor, çaresizce bir şey görmeye çalışıyordu. Bir şey duymaya. Nefes almak için kendini zorladı. "Villaya koş. Polisi ara. Sonra sandalı al. Salondaki dolapta da fener var."

Robyn hızla başıyla onayladı.

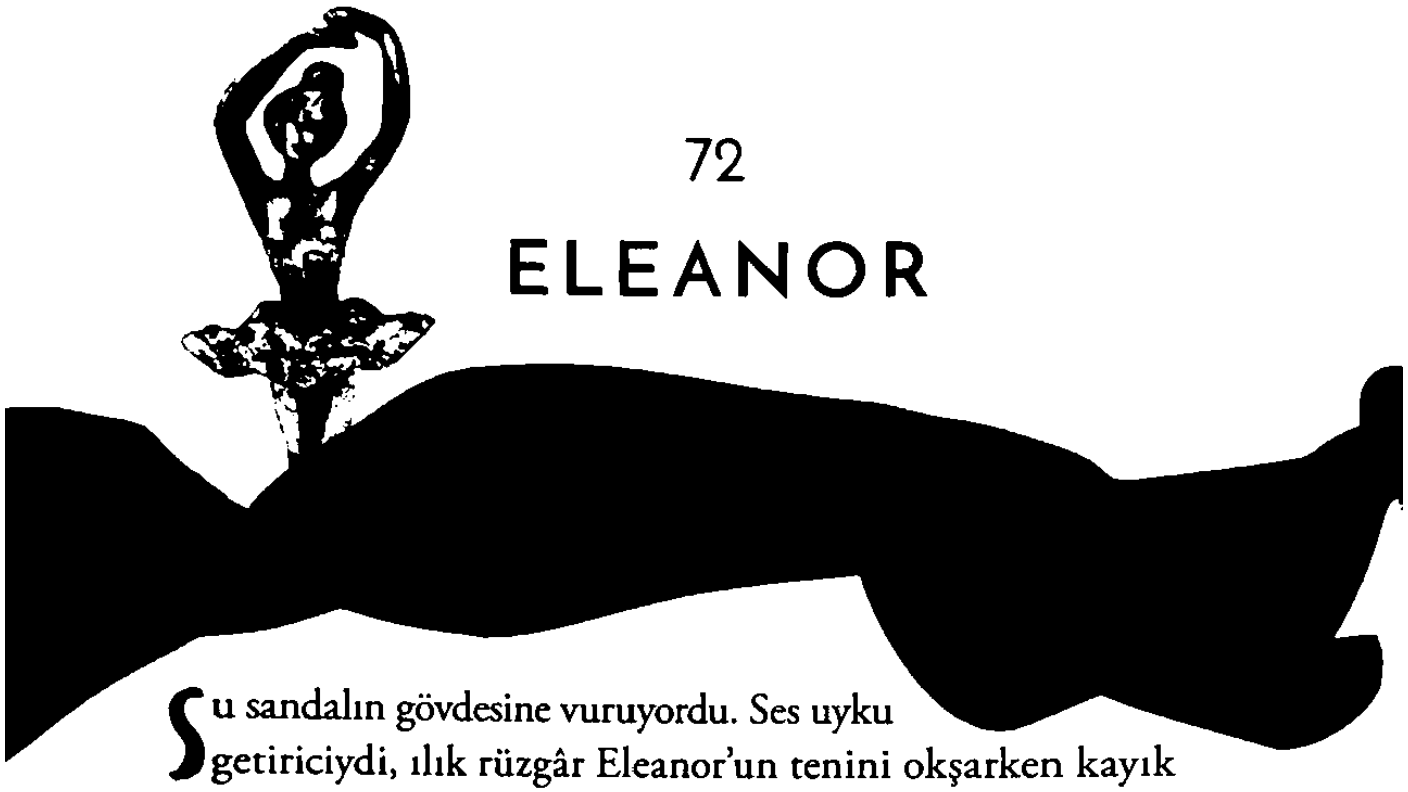
"Ben Bella'ya ulaşmaya çalışacağım."

"Nasıl?"

"Saklı koya giden patika, birkaç dakika uzaklıkta. Aşağı inip yüzeceğim."

"Çok tehlikeli! Biz gün ışığında bile..."

"Git Robyn! Hemen!" diye bağırdı Fen, ardından arkasını dönüp kenar boyunca koşmaya başladı, ayaklarının altında toprak gevşiyordu.

72

ELEANOR

Su sandalın gövdesine vuruyordu. Ses uyku getiriciydi, ılık rüzgâr Eleanor'un tenini okşarken kayık sürüklenmeye devam ediyordu...

Uzaktan gelen bir ses duydu.

Sandalın hafifçe sallanmasına ve uykuya çekilme hissine odaklanarak su onu da alıp götürsün diye bekledi.

Ama ses dikkat çekiyordu. Biri bağırıyordu.

Farkındalığının sınırında bir kelimeyi yakaladı. "Bella!"

Gözlerini açıp gümüş yıldızlarla bezenmiş karanlık gökyüzüne baktı.

Rüya mı görüyordu?

"Bella!" İsim bir kez daha haykırıldı.

Bu kez oturup başını çevirdi. Uçurumun tepesinde bir kişinin silüetini gördü. Hayır, iki kişiydi. Tuzla yanan gözlerini ovuşturdu. O sırada o iki kişi ayrılıp farklı yönlere koşmaya başladı.

Gecenin tuhaflığında tedirgince etrafına bakındı. Ay ışığı denizi gümüş rengine boyarken sandal uçurumun karanlık, saklı gölgelerine doğru sürükleniyordu.

Kulağına uzaktan bir su sesi geldi.

Bakışları suyun içinde gezindi. Orada biri mi vardı?

Kürekleri kavradı, tüm gücüyle kürklere asılırken başını çevirip etrafı taradı.

Sanki biri denizin üstünde çırpınıyormuş gibi daha çok su sesi duydu. Ardından bir ses geldi. Kesinlikle biri bağırıyordu. "İmdat!"

İşte! Suda yükselen bir şey gördü. Bir el! Ay ışığı gümüş bir bilezikte yansıdı.

"Geliyorum!" diye bağırdı kürekleri tüm kuvvetiyle çekerken.

Biri su üstünde kalmak için debeleniyordu. Koyu renk saçları kafasına yapışmıştı ve başını güçlükle su üstünde tutuyordu, gözleri panikle açılmıştı.

"Bella Rossi."

"Yardım et!"

Eleanor bir an için gördüklerine emin olamadı. Gerçek miydi, rüya mıydı? Bu, uykusuz geçirdiği gecelerde Bella'ya nasıl acı çektirebileceğini planladığı zamanlardaki gibi hayali bir senaryo muydu?

Gece ve deniz etrafında dalgalanarak birbirine karışırken Eleanor ahşap kürekleri daha sıkı kavradı.

Sonra Bella'nın sesini yeniden duydu, yardım için yalvaran sesi bir şırıltıdan daha fazlası değildi.

Sam de hayatı için yalvardı mı? diye düşündü.

Nefes almakta zorlandı mı?

Hıh.

Hemşire Rossi'nin suyun altına kaymasını izlerken hiç kımıldamadan oturdu.

Gözlerini kapadı. Sandal yavaşça sallanırken düşünceleri alkolle bulanıyordu.

Tuhaf bir biçimde Sam'in sesini işitti. O kadar sıcak, o kadar tanıdıktı ki sanki sandalda oturmuş onunla konuşuyordu. Her kelimeyi duyma isteğiyle kıpırdamadan bekledi. Sanki hayat bir yolculukmuş, hoş bir şakanın parçasıymış, Sam bu şakayı biliyormuş ve eğer yanından ayrılmazsa Eleanor da bunun parçası olarak kalabilirmiş gibi rahat ses tonunu duymayı bekledi.

"Yardım et," dedi Sam.

Evet, sana yardım edeceğim. Ne istersen yaparım... diye düşündü Eleanor.

"Yardım et!"

Gözlerini hızla açtı çünkü konuşan Sam değil Bella'ydı.

Tırnaklarıyla suyu pençelerken yüzeyin altına batarak gözden kayboldu.

Sam de kaybolup gitmişti.

Hayır, bu yanlıştı. Tamamen yanlıştı!

Eleanor küreklerden birini iskarmozdan çıkarıp ileri uzattı. "Tutun!"

Bella soluk soluğa çırpınarak küreğe doğru atıldı. Parmakları küreği yakalayınca Eleanor Bella'yı kayığa doğru çekmeye çalıştı.

Yeterince yaklaşınca eğilip Bella'yı omuzlarından tutarak yukarı çekti. Kayık şiddetli bir şekilde sallanırken Bella'nın sıcak nefesini yüzünde hissetti, ıslak parmaklarıyla Eleanor'un giysilerini kavramıştı. Eleanor dengesini kaybettiğini hissetti, suya çok fazla eğilmişti. Suya düşemezdi! Yüzemezdi!

Eleanor Bella'nın elini bıraktı, sandalın diğer tarafına çarparken Bella'nın suya düşme sesini duydu. Bella çığlık attı, tırnaklarıyla sandalın gövdesini tırmalarken sesi çaresiz çıkıyordu.

Eleanor ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Gerçekten yardım etmeliydi.

Uzun bir süreyi bu kadından nefret ederek geçirmişti. Onun tıpkı Sam gibi acı çekmesini istiyordu ama diğer yandan, Bella'nın yaşamasıyla ölmesi arasında tercih yağabileceği şu anda, Bella Rossi'nin ölmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Sallantının onu devirmesini engellemek için dizlerini bükerek sandalın diğer tarafına geçti. Aşağı eğilip Bella'yı omuzlarından sıkıca kavradı. Müthiş bir gayretle onu içeri çekti.

İkisi de birbirlerine dolanarak sandalın içine düştüler. Bella sırılsıklamdı, güçlükle nefes alıyordu, ıslak kırmızı bir şal boynuna düğümlenmişti.

Eleanor şalı çözdü, ardından sandalın zeminine serdiği kuru battaniyeyi alıp Bella'nın omuzlarına sardı.

Deli gibi titreyip hıçkıran Bella düzgün nefes alamıyordu. Ay ışığında yüzü perişan görünüyordu, saçları alnına yapışmıştı, dudakları mosmordu, solukları hızlıydı. "Boğulabilirdim."

Eleanor ona baktı. "Evet," dedi. "Az kalsın boğuluyordun."

73

BELLA

Bella battaniyeye sıkıca sarındı. Bütün vücudu titriyordu. Uçurum kenarından kaydığı an tekrar tekrar gözünde canlanıyordu: ağzı kupkuru denize doğru düşüşü, ardından suyun vücuduna sıvı değil de katı bir şeymiş gibi çarpması. Birkaç saniyeliğine kendinden geçmiş olmalıydı çünkü sonrasında tek hatırladığı nefes nefese, yapayalnız ve öleceğinden emin bir hâlde suyun üstünde sürüklendiğiydi...

Ama Eleanor onu kurtarmıştı.

Nefes aldı. Hava, ciğerlerine dolan güzel hava! Ayaklarını sandalın sağlam ahşabına bastırdı. Bir nefes daha aldı. Deniz onları bir annenin beşiği salladığı gibi sakince sallıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Bella bir süre sonra Eleanor'a bakarak. "Hayatımı kurtardın."

"Ve sen," dedi Eleanor kısık, dalgın bir sesle, "bir başkasınınkini sonlandırdın."

Bella anlayamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Sam Maine," dedi Eleanor.

Sadece iki kelime. Bella'nın zihninin en karanlık köşesinde yankılanan bir isim. Durdu, bunun gerçek olduğundan... Eleanor'un o ismi söylediğinden... şokun etkisi altında olup olmadığından emin değildi. Başını salladı. Konuşmaya çalıştı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Sam Maine benim nişanlımdı. Sen de onu öldüren hemşiresin," dedi Eleanor.

Bella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... sen onun nişanlısı mıydın?"

Eleanor başıyla onayladı.

"Aman Tanrım... ben... ben hiç bilmiyordum..." Eli boğazına gitti. "Kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

"Bana davet e-postasını gönderdiğinden beri. İsminden tanıdım. Disiplin raporunda yazıyordu."

Bella'nın başı döndü. "Bu yüzden mi geldin?"

"Evet. Seni görmem gerekiyordu. Gözlerine bakmam. Kim olduğunu anlamam."

Bella saçlarının battaniyeyi ıslattığını hissetti. "Eleanor... ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Eleanor kayığın ahşap kenarlarını sıktı. "Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

Bella bir eliyle ağzını kuruladı. Odaklanmaya çalıştı. Hâlâ şiddetli bir şekilde titriyordu, battaniyeye biraz daha sarındı. "Hastanede gece vardiyasındaydım," diye başladı, sesi boğuk çıkmıştı. Yutkundu. Bir kez daha denedi. "Önceki akşam Lexi'yle birlikte dışarıdaydık. Sabah yatıp uyumalıydım ama hava güneşliydi ve ben de öğleden sonrayı bir birahanede geçirdim. İçki içmedim," diye ekledi Eleanor'un gözlerine bakarak. "Hiçbir zaman mesaiden önce içki içmedim."

Bella güneşi omuzlarında, barın hareketliliğini ve gürültüsünü teninde hissederek işe gittiğini anımsıyordu. Anlatmaya devam etti. "Vardiyamın başında Sam'le tanıştım. Ondan hemen hoşlandım. Beni güldürüyordu. Bana Bournemouth'a bekârlığa veda partisi için geldiğini anlattı. Nişanlısının az önce uğradığını, *Walnut Whip* ve *Marvel* çizgi romanı getirdiğini söyledi. Ben de ona '1985'ten arıyorlar, hayat tarzlarını geri istiyorlarmış,' diye takıldım. Kahkaha atıp, 'Bu bir şey değil. Bir de VHS koleksiyonumuzu görmelisin,' dedi."

Eleanor'un ifadesinde küçücük bir yumuşama oldu.

"Sabaha karşı iki gibi yorulmaya başladım." Araba tutması gibiydi, sanki kanı vücudu için çok sıcaktı, gözleri kuru ve batıyordu. "Tedavi odasında antibiyotiğinin bir sonraki dozunu ayarlıyordum. Tepsiyi hazırladığımı, co-trimoxazle flakonuna su kattığımı hatırlıyorum. Onu aldığımı düşünmüştüm. Onu aldığıma yemin edebilirdim. Sam'in penisiline alerjisi olduğunu biliyordum, hem dosyasında yazıyordu hem de bileğindeki kırmızı bantta. Biliyordum. Ama onun hemen yanında co-amoxiclav vardı ve benim aldığım oydu." Gözleri yaşardı. "Yanlış şişeye uzanmışım. İkinci kez kontrol etmedim."

Elinde onu öldürecek olan ilacı tutmuştu. Vücudunda bir zehir gibi davranacak, kan damarları daralacak, tansiyonu düşecek ve şoka girmesine neden olacaktı.

"Baş ucuna gidip ona adını, doğum tarihini, herhangi bir alerjisi olup olmadığını sorduğumda hâlâ ona yanlış antibiyotiği vermek üzere olduğumun farkında değildim. Serumuna ekledim. Dosyasını imzaladım. Ona uslu durmasını söyleyip işime devam ettim."

Eleanor hiç kımıldamıyordu, sandalı tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz olmuştu. "Devam et."

"On dakika sonra serviste alarm çalmaya başladı." Koridorda hızla ilerlerken lastik ayakkabıların çıkardığı gıcırtıyı, Sam'in yanına çekilen acil müdahale arabasının metal takırtısını hatırladı. "Acil müdahale ekibi saniyeler içinde başındaydı; defibrilatör pedlerini çıkarıyorlar, adrenalin veriyorlar, daha fazla sıvı için damar yolunu genişletiyorlardı. Bir doktor ona hangi ilacın verildiğini sordu, ben de 'co-trimoxazole' diye cevapladım. Ama daha söylediğim anda hata yaptığımı anlamıştım.

"Hemen tedavi odasına koştum. Tepsi hâlâ oradaydı. Hatamı gördüm. Ve kahretsin, ah kahretsin..." Sesi paramparçaydı. Yaşlar yanaklarından nehir gibi akıyordu. "Her şey dönmeye başladı, duvarlar, raflar. Nefes alamıyordum. Doktorlara ona

yanlış ilacı verdiğimi bağırarak Sam'e koştum. İçinde penisilin olanı! Yardım etmek için bir şey yapmak istiyordum ama çoktan yoğun bakıma götürülmüştü."

Bella boş kalan bölmede öylece kalakalmıştı, vücudu felç olmuş, zihni boşalmıştı. "Sorumlu hemşireye benim hatam olduğunu anlattım, o da bunu yukarıya bildirmesi gerektiğini söyledi. Ailesine haber verilecekti. Ardından bana evime gitmemi söyledi. Ben de öyle yaptım. Hastaneden çıktım."

Sokaklar boş, hava ılıktı; birkaç eğlence düşkünü evine dönüyordu. Aklından acımasızca aynı şeyler geçiyordu: Sam'in gözlerinin beyazı, örtünün altındaki çıplak bacakları, boğazından gelen o korkunç hırıltı.

Yirmi dört saat sonra yoğun bakım ekibi ailesiyle birlikte desteğin çekilmesi yönünde karar vermişti. Hepsi bu kadardı. Çizgi roman âşığı, *Walnut Whip* düşkünü, VHS koleksiyoncusu Sam Maine ölmüştü.

Ve bu onun hatasıydı.

"İşten uzaklaştırıldım," dedi Eleanor'a. "Sonra disiplin soruşturması oldu. Raporu görmüşsün. Bahane üretmedim. Ulusal Tıp Komisyonu daha düşük bir rütbeyle işime dönebileceğime karar verdi. Ama ben bir daha asla hemşirelik yapamazdım. Nasıl yapabilirdim? Dikkatim bir anlığına dağılmış ve biri –senin Sam'in– ölmüştü."

Bella ıslak yüzünü eliyle sildi. "İş dışından kimseye neler olduğunu anlatmadım. Lexi'ye bile. Aileme bile. Kuyumcuda yeni bir iş buldum ve hayatımda değişiklik yapmak istemişim gibi gösterdim. Bazı günler sanki bununla yaşayabilirmişim, bu bir seçimmiş gibi geldi. Ama gerçek aklımdan hiç çıkmadı. Ne yaptığımı bilmek. Sam'i öldürdüğümü bilmek." Eleanor'a baktı. "Ve şimdi, işte buradasın."

Deniz suyu sandalı okşuyordu.

Kalp atışları hızlanan Bella konuşurken sesinin titrememesi için mücadele etti. "Seni düşündüm: Sam Maine'in nişanlısını.

Seni her gün düşündüm. Kim olduğunu hayal etmeye çalıştım. Hayatının nasıl değiştiğini. Hiç sahip olamadığın düğün gününü düşündüm. Gelinliğini düşündüm, onu seçmiş miydin, hâlâ saklıyor muydun, bazen dolabından çıkarıp deniyor muydun merak ettim."

"Misafir odasında. Saklıyorum. Hep saklayacağım. Ama asla giymeyeceğim."

Bella yavaşça başını salladı. "Getirdiğin çizgi romanlar yüzünden Sam'e takılırken bana ne dedi biliyor musun? Dedi ki, 'Dünyadaki en şanslı adamım.' Aynen böyle söyledi."

Eleanor başını geriye attı. Sanki orada Bella'nın göremediği bir şey görüyormuş gibi yıldızlara baktı.

Bella kollarını kendine doladı, tırnaklarını etine geçirip bekledi. Ondan gelecek her şeyi hak ettiğini biliyordu.

Eleanor söyleyebileceği onca şey içinde şu iki kelimeyi seçti: "Teşekkür ederim."

74

LEXI

Lexi villaya çıkan taş basamakları aceleyle tırmandı. Nefesi tıkanıyordu. Düşünceleri öfkeli ve dağınıktı. Bunun doğru olmasını istemiyordu: Ed, Luca'nın babasıydı.

Ed ona yalan söylüyordu.

Ana yalan söylüyordu.

Bella biliyordu.

Arkasındaki uzak kayalıkların yükseklerinden bir bağırış duyduğunu sandı. Durup dinledi.

Cırcır böceklerinin sesi dışında duyduğu tek şey hızla atan nabzıydı.

Karanlık villaya koştu. Denizden esen bir rüzgâr yoktu, terin cildini kaşındırdığını hissetti. Midesi bulandı. Bir ayağını diğerinin önüne dikkatle atmaya odaklanıp derin bir nefes aldı ve bulantı hissi yavaş yavaş azaldı.

Terasa varınca duraksadı. Villanın ışıkları sivrisinekleri uzak tutmak için kapatılmıştı, yapı ürkütücü, üstüne oyulduğu uçurum kadar eski ve inatçı görünüyordu.

Uzakta bir araba farı arama ışığı gibi dağların üzerinden geçti. Yol burada, villada sona erdiği için geceyi aydınlatan farlar görmenin ne tuhaf olduğunu düşünerek villanın ön tarafına doğru yürüdü.

Motor sesinin giderek yükselmesini dinledi. Aniden tepenin üstünde bir araba göründü, garaj yoluna dönen uzun farlar Lexi'yi ürküttü. İçgüdüsel olarak ellerini kaldırıp gözlerini ışıktan korudu.

Bu bir taksiydi.

Yolcu kapısı açıldı ve biri aşağı indi.

Lexi ışıkla kamaşan gözlerini kısarak baktı.

Bir adım geri çekildi.

Silüetin geniş omuzları, uzun adımları tanıdıktı. "Ed?"

Karşısında duruyordu. Tam orada, Yunanistan'da onun adını söylüyordu.

Lexi şaşkınlıkla ona baktı. Burada, umulmadık bir anda ona tanımadık biri gibi göründü. Bir yabancı.

Çakıl taşlarını sıçratarak uzaklaşan taksinin stop lambaları Ed'i ürkütücü kırmızı parıltısıyla aydınlattı. Garaj yolundan yükselen toz soluk, tanınmaz görünmesine neden olurken Ed tereddütle gülümsedi. Yutkundu. "Merhaba, Lexi."

Lexi ve Ed karanlıkta birbirlerine baktılar. Durgun hava ağır bir benzin ve toprak kokusuyla dolmuştu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Lexi, sesi mesafeli ve boğuk çıkmıştı.

Ed kıpırdamadı. Üzerindeki yakası açık beyaz gömlekle ay ışığının altında hayalet gibi görünüyordu. "Konuşmamız gerek."

Lexi ona baktı; nişanlısına, Luca'nın babasına, Ana'nın eski âşığına.

"İçeri girebilir miyiz?"

Lexi mağaramsı kalın duvarları olan villaya baktı. Her nedense sanki o alan Ed için değil, başka şeyler içinmiş gibi onu orada istemedi. "Terasa gidelim."

Arkasını döndü, Ed de onu takip etti.

İkisi de limon ağacının gölgesinde sırtını ağacın gövdesine dayamış hâlde onları izleyen biri olduğunu fark etmedi.

75

ROBYN

Robyn güçlükle nefes alıyor, koştukça baldır kasları yanıyordu. Sandalın yanaştığı kıyı şeridine doğru ilerlerken minik çakıllar çıplak ayaklarının tabanlarına batıyordu. Sadece dakikalar önce görüş alanına girmişti ve şimdi karanlıkta gözünü kısmış bakarken sandalda bir... iki kişi olduğunu görebiliyordu.

Sandal ona doğru gelirken yalpalayarak sığ kısma koştu, kürekleri çekenin Eleanor olduğunu gördü. Arkada Bella bir battaniyeye sarınmıştı, ıslak saçları başına yapışmıştı.

"Bella! Ah, Bella!" diye bağıran Robyn sandalı burun kısmından kavrarken sular bacaklarının üst kısmına doğru sıçradı. "Yaşıyorsun! Aman Tanrım! İyisin!"

Battaniyenin içinde iki büklüm oturan Bella başını kaldırdı, ay ışığında yüzü solgun görünüyordu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Bella ama Robyn hareket ederken yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Kenardan düşünce... ben... seni kaybettiğimizi sandım." Robyn'in duygu yüklü sesi çatallaştı. "Özür dilerim... hepsi benim hatam.... Özür dilerim, Bella! Her şey için!"

Eleanor araya girip, "Onu karaya çıkaralım. Isıtalım, olur mu?" dedi.

Robyn hemen başını salladı. "Üzgünüm. Evet. Hadi." Sandalı kıyıya doğru yönlendirdi, gövde denizin dibindeki çakılların üstünde gıcırdıyordu.

Robyn, Bella'ya destek olup sandaldan inmesine yardı etti. Sığ kısımda topallayarak yürüyen Bella titriyordu. Kıyıya varır varmaz dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarını sahildeki taşların arasına soktu. Başı öne eğikti, elbisesinin ıslak kumaşından kıvrılan omurgası belli oluyordu.

Birkaç dakika sonra Bella derin bir nefes aldı, ardından ayağa kalktı. Dönüp Eleanor'a baktı.

Uzunca bir süre göz göze duran iki kadın konuşmadan bir şey paylaştılar. "Unutmayacağım," dedi Bella. Ses tonundaki keskinlik Robyn'in ensesindeki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Eleanor başını bir kez salladı. Bir an sonra Robyn'e dönüp, "Sandalı çekmeme yardım et!" dedi.

Birlikte sandalı sudan çıkarıp sahile çektiler. Eleanor Bella'nın taktığı ıslak kırmızı şalı aldı. Suyunu sıktı, bir koluna şalı astıktan sonra diğeriyle Bella'nın koluna girdi. "Hadi," dedi. "Seni ısıtalım."

Robyn'in bakışları uçurum hattı boyunca gezdi. Fen hâlâ orada bir yerde Bella'yı arıyordu. Ayrılmamalıydılar. Fen karanlıkta yalnız olmamalıydı. Robyn, Bella'nın villaya çıkmasına yardım edecek, bir fener alacak ve Fen'e gidecekti.

Üç kadın sessizce kumsalı geçerken ateşten bir duman kıvrılarak yükseliyordu. Eleanor sendeledi. Robyn ona bakınca Eleanor'un gözlerini villaya doğru kaldırdığını gördü. "Ne oldu?"

Üçü de durup sessizce dinledi.

"Sesler," dedi Eleanor.

Robyn de duymuştu. Bir kadının hiddetle yükselen sesi araya giren bir adamın güçlü bağırışıyla kesildi.

76

LEXI

Terasta birkaç fener hâlâ yanıyordu. Havuzdan klorun kimyasal keskin kokusu yükseliyordu.

Lexi kamelyanın altında durup parmaklarını temizlenmeyi bekleyen boş kadehler ve şarap şişesinin olduğu masaya dayadı. Bronz heykel masanın ortasında duruyordu, kendini ona uzanırken buldu, bronzun soğuk ağırlığında, tenine değen metalde yatıştırıcı bir şey hissetti.

Ed'in bakışları onunkileri takip etti. "Bu sen misin?"

Başıyla onaylarken bronz bedeni mum ışığına doğru çevirdi, alev kıvrımlarını, kendinden geçmiş ifadesini aydınlattı.

Bir zamanlar dansçıydı.

Ya şimdi? Şimdi kimdi?

Heykeli dikkatle yerine bırakırken aniden kendini son derece yorgun hissetti. Bununla şimdi uğraşacak gücü yoktu. Ana hakkında, Luca hakkında duyduğu her şeyi unutmak istiyordu.

Ed'in bu yeni, benliği gölgelenmiş kişi değil, hâlâ sandığı kişi olmasını istiyordu.

Ed onun için bir sandalye çekti ve Lexi yavaşça oturdu.

Çiçekli tacından bir yaprak kopup kucağına düştü. Lexi bir süre ona baktıktan sonra parmaklarının arasında nazikçe kaldırdı. Yırtıldığını hissedene kadar tırnaklarını hassas, kadi-

femsi dokusuna batırdı. Ardından elini başına götürüp kalan çiçekleri çekerek yere dökülmelerine izin verdi.

"Lex," dedi Ed, yanına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Gömleğinin manşetlerini yukarı sıvamış, bronzlaşmış, güçlü kolları ortaya çıkmıştı. "Seni görmem gerekiyordu. Sana ben söylemek istiyordum. Ama zaten biliyorsun, değil mi?"

Lexi gözlerine baktı. "Bir oğlun var."

Ed başını eğdi. "Evet."

Lexi itirafın şokuyla sarsıldı.

"Çok ama çok üzgünüm," dedi Ed. Lexi duygularının sesini boğduğunu duyabiliyordu. Başını kaldırdığında gözlerinin yaşardığını görmek Lexi'yi şaşırttı. "Sana söyleyen ben olmalıydım. Böyle, burada öğrendiğin için mahvoldum. Lex, sana aylar önce söylemeliydim, bunu biliyorum."

"Neden söylemedin?"

Yutkundu. "Utandım. Bir oğlum olduğu için değil, onunla ilişkim olmadığı için. Baban hakkında nasıl konuştuğunu biliyorum. Onu diğer kızını terk ettiği için affedemiyorsun. Bu yüzden onunla doğru düzgün bir ilişkin yok."

Bu doğruydu.

"Dürüst olmak, sana Luca'dan bahsetmek istedim, gerçekten istedim ama imkânsız geldi. Seni kaybetme riskini alamadım. Seni seviyorum, Lexi Lowe."

Tenini saran tıraş losyonunun sıcak kokusunu alabiliyordu. Yumuşadığını hissetti. Bu Ed'di. Onun Ed'iydi. Yatağına kahvaltı getiren, banyoda saçlarını yıkamayı seven, öğle arasında sırf özlediği için onu arayan adamdı. Lexi onunlayken kendini değerli, kıymetli hissediyordu. Ona sokulmayı, kollarını bedenine dolamasını istedi.

"Hamileyim." Kelimeler ağzından o kadar beklenmedik bir hızda dökülmüştü ki kendisi de en az Ed kadar şaşkındı.

"Ne?" Ed'in gözleri kocaman açıldı.

"Bekârlığa vedadan önce öğrendim. Sen İrlanda'daydın. Yüz yüzeyken söylemek istedim. On bir haftalık."

Ed bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Ulu Tanrım. Hamilesin. Sen hamilesin." Bakışları Lexi'nin yüzünde gezinip karnına kaydı. "Bebek," dedi, sesi alçalmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sadece bebeği, içinde çoğalan, vücudunun derinlerinde kendine yuva yapan, oksijenini, kanını, besinlerini, enerjisini paylaşan hücreleri düşününce kendini mutlu hissediyordu. "Bu bebeği istiyorum. Mutluyum."

Ed'in ağzı doğal, kocaman bir gülümsemeyle genişledi. "Bu... bu harika!"

"Çocuk istemediğimizi söylemiştik."

"Öyle söyledim çünkü senin istediğinin bu olduğunu sanıyordum." Ayağa kalktı, Lexi'yi de ellerinden tutup kaldırdı ve kollarını ona doladı. Vücudu sıcak ve sağlamdı. Dudaklarını Lexi'nin başının üstüne bastırdı. "Tanrım, seni seviyorum. Ve bebeğimizi de seveceğim."

Söylenecek doğru şey buydu. Yapılacak doğru şey. Lexi içinde bir rahatlama, coşku, mutluluk hissetmeyi bekledi ama bu duyguların hiçbiri yoktu. Ed onu sımsıkı tutuyordu, vücudunu kendine yapıştırmıştı. Lexi karnının sıkışıp daraldığını, çıplak ayaklarının altındaki yumuşak taç yapraklarının ezildiğini hissedebiliyordu.

Kollarının arasından çıktı.

Ed başını eğip ona baktı. "Ne oldu?"

"Luca." Sadece adını bile söylemek Lexi'nin kalbindeki fısıltıların yükselmesine yetmişti. "Oğlun Luca. Neden onu görmüyorsun?"

"Tanrım, çok gençtim. Juliana –Ana– ve benim bir ilişkimiz bile yoktu. Bu sadece, tahmin edebileceğin gibi... tek seferlik bir şeydi."

"Tek gecelik ilişki." Ed'in bunu söylemesi, açık olması önemliydi.

Ed başıyla onayladı. "Haftalar sonra ortaya çıkıp bana hamile olduğunu söyledi. Ona karşı dürüst oldum. Ona baba olmak istemediğimi söyledim. Çok gençtim. Daha çocuktum. Yeni mezun olmuştum. Neler yapmak istediğime dair koca bir planım vardı ama sonra sadece bir kez gördüğüm bu kız çıkıp bana bebeğime hamile olduğunu söyledi. Dehşete kapılmıştım."

"Peki ya o?"

Ed gözlerini kırpıştırdı. "Anlamadım?"

"Ana. Sence o nasıl hissetti? Sence o da dehşete kapılmadı mı?"

Ed'in ses tonu değişip sertleşti. "Bebeği doğurmak zorunda değildi. En azından bir seçeneği vardı."

Terastaki muma doğru uçan bir güve alevin üzerinde dans ederken kanadının ucu tutuştu. Döne döne masaya düşerken Lexi yanık kokusunu aldı. Hayvanın bedeni acıyla kıvrılmıştı. Ed heykeli alıp bronz tabanıyla güveyi ezdi.

Bunun bir merhamet göstergesi olduğunu biliyordu ama yine de kendini onun gözlerine bakıp başka bir şey ararken buldu. Eleanor'un abisinden bahsediş biçiminde sezdiği bir şey. Bella'nın Ed'e karşı hissettiği tereddüdü açıklayan bir şey. Lexi'nin tüm hafta sonu hissettiği kaygıyı anlamlandıracak bir şey. Yüz ifadesini okumaya, gerçekte kim olduğunu anlamaya çalıştı.

Ed için Luca'dan vazgeçmek çok kolay olmuştu. Tıpkı kendi babasının Sadie'den vazgeçmesi gibi. Her iki adamın da bölünme, duygularını ikiye ayrılabilme gibi korkunç bir yeteneği vardı.

Aşağıdaki koyda kumsal ateşinin soluk parıltısını görebiliyordu. Parmak uçlarını saç diplerine bastırdı. "Ana bunca yıl neden seninle konuşmadı? Neden benimle arkadaş oldu?"

"Belli ki bazı sorunları var, beni takip ediyor, seninle arkadaşmış gibi davranıyor, Tanrı aşkına, hatta bekârlığa veda partisi için buraya geliyor. Seni tüm bunların içine sürüklediğim için özür dilerim. Bizi kandırmış olmasından nefret ediyorum."

Bu mu? Lexi'nin zihni sanki iki farklı Ana'yı kabullenemiyormuş gibi bulandı: Bir yanda son aylarda yakınlaştığı, gücüne ve enerjisine hayran olduğu arkadaşı ve diğer yanda sırlar saklayıp yalan söyleyen yepyeni bir Ana vardı.

"Yasal danışmanlık almayı planlıyorum. Uzaklaştırma emri çıkartmayı düşünmemiz gerekebilir."

"Gerçekten mi?"

"Tehlikeli biri olabilir."

Terasın diğer ucunda bir hareketlilik oldu, ayak sesleri o kadar hafifti ki Lexi, Ed'in yanına gelene kadar onlara yaklaşan biri olduğunu fark etmemişti.

"Tehlikeli," dedi Ana durup. Yüzü gölgelerin arasındaydı ama Lexi sert bakışlarını Ed'e sabitlediğini görebiliyordu. Kırmızı elbisesi onu bir uyarı gibi gösteriyordu. "Bu ilginç bir kelime."

77
ANA

İşte buradaydı. Karşısında duruyordu.

Edward Tollock. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmıştı.

Luca'nın babası.

Ona bu kadar yakın olmayalı neredeyse on altı yıl oluyordu ama bedeni hatırlıyordu. Sırtı ürperdi; ensesi kasılmış, tüyleri diken diken olmuştu, vücudunun tam ortasındaki yumuşak et kendini geri çekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Gitmen gerek," diye çıkıştı Ed, gücün kendisinde olduğunu göstermeyi amaçlayan alçak bir sesle.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Ana, kan kulaklarında uğulduyordu. "Lexi'nin bilmesi gereken şeyler var."

"İkimiz de söyleyeceklerinle ilgilenmiyoruz," dedi Ed duygusuzca.

Arkalarından gelen ayak sesleri Ana'nın başını çevirmesine neden oldu. Eleanor ve Robyn titreyen Bella'yı terasa çıkarıyordu. Bella'nın elbisesi sırılsıklamdı, makyajı yüzüne bulaşmıştı.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye sordu Lexi.

"Sorun yok, ben iyiyim," dedi Bella ama sesi de titriyordu. Ed'e baktı. "O burada ne yapıyor?"

Eleanor da ona bakıyordu, yüzü şaşkınlıkla kırışmıştı.

"Lexi'yle konuşmaya geldim."

Ana, Ed elini beline koyunca Lexi'nin kasıldığını fark etti.

Lexi Ana'ya döndü. "Bilmem gereken ne?"

Bunu şimdi yapabilir miyim? Burada, herkesin önünde? Ed'e baktı, yüzüne tahammülsüz bir ifade yerleşmişti. Ana'nın kalbi deli gibi çarpıyordu, nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Bir yıl önce Luca babasıyla tanışmak istedi," dedi Lexi'ye. "Bu sürpriz olmamalıydı, günün birinde bunu isteyeceğini biliyordum. Ona on altısına kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Eğer o zaman hâlâ babasını bulmak istiyorsa ona yardım edecektim."

"Bunu istemediğimi açıkça belirtmiştim," dedi Ed sesini özenle sakin tutarak.

Ana ona döndü, "Luca bildiğinden şaşmayan, zeki bir çocuk. Ona yardım etmeyeceğimi söylesem o zaman kendi aramaya başlayacaktı. Seni bulursa neyle karşılaşacağını bilmek istedim. Bu yüzden seni araştırdım. Nerede çalıştığını öğrendim. Seninle konuşmak için dışarıda bekledim. Ama seni görünce... ben... yapamadım..." Titremeye başladı, tüm vücudu buz gibi bir korkuya teslim olmuştu. Boğazı sıkıştı, nefesi daraldı, bir süre sonra güçlükle soluk aldı.

"Neden Ed'le konuşamadın?" diye sordu Lexi ellerini iki yanında yumruk yaparak.

Ana'nın bakışları bacaklarını açarak kontrol ve otoriteyle ilişkilendirilen bir duruş sergileyen Ed'e odaklandı. Ancak kasılan çenesinden, kısılan gözlerinden, elinin bir an için ensesine gidişinden aynı zamanda gergin olduğunu da fark etmişti.

"Lexi'ye hamile kaldığım geceyi anlatmak ister misin?"

Ed duraksadı. "Nişanlıma on altı yıl önce yaşadığım tek gecelik bir ilişkiyi mi anlatmamı bekliyorsun, doğru düzgün hatırlamıyorum bile."

"Ben hatırlıyorum," dedi Ana gücünü toplayarak. "Yeni mezun olmuştun ve kutlamak için ev partisi veriyordun. Oda arkadaşım arkadaşlarından birini tanıyordu, bu yüzden biz de gelmiştik. Doğum günümdü." Ana genellikle fazla içmezdi – vücudu bunu kaldıramıyordu– ama on dokuzuncu yaş günüydü ve arkadaşları onu öğleden sonra kokteyl içmeye götürmüştü.

Partiye sersemlemiş, çakırkeyif ve sahte bir öz güven patlamasıyla gelmişti. Salonda dans ettiğini, bu yakışıklı yeni mezun çocuğun kapı eşiğinde durup onu izlemesinden keyif aldığını hatırlıyordu.

"Bana yaklaşıp daha sessiz bir yerde içki içmek ister miyim diye sordun. Elinde votka şişesi vardı. Peşinden yukarı çıktım." Şık deri ayakkabılar giyen, konuşması düzgün bu çocuğun ondan hoşlanmasından gurur duyduğunu hatırladı. "Yatak odana girince kapıyı kilitledin." İlk huzursuzluğunu hatırlayınca yutkundu. "Votkanın kapağını açıp şişeyi bana uzattın. Bardak vermedin." Sanki onu test ediyormuş gibi keyifli bir ifade takınmıştı. Ana doğrudan şişeden içmiş, alkol gırtlağını yakmıştı. "Ardından pantolonunu indirdin ve *Ağzını buraya koy,* dedin."

"Tanrı aşkına!" diye patladı Ed. "Bunu dinlemeyeceğim!"

Ana'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Utanç yanaklarını yakıyor, sıcaklık kafa derisine kadar yayılıyordu. Koşmak, kaçmak, Ed'den uzaklaşmak istiyordu. Evde Luca'yla olmak, film izleyip patlamış mısır yemek istiyordu. Dişlerini sıktı. Devam etmek için kendini zorladı.

"Her şey yanlıştı. Kapının kilitlenmesi. Benimle sanki eşit değilmişiz gibi konuşma tarzın. 'Hayır, teşekkür ederim,' dedim. Güldün. Sesimi taklit ettin. *Hayır, teşekkür ederim.* Sanki reddedilmek senin için bir şakaydı. Ardından sırıttın. 'İkimiz de bu odada ne olacağını biliyoruz,' dedin. Beni yatağa ittin. Üstüme çıktın. Ellerini giysilerimin içine soktun." Her bir gerçeği yavaşça, sanki bir kâğıttan okuyormuş gibi elinden geldiğince düz bir sesle söyledi.

Lexi ve diğerlerinin bakışlarının üzerinde olduğunu, dinlediklerini hissedebiliyordu.

Onu duyuyorlardı.

"Benimle ilişkiye girdin. *Hayır* demedim çünkü korkmuştum. O tek kelimeyi söylersem neler olabileceğinden korkmuştum. Beni dinlemezsen bunun ne anlama geleceğinden." Çünkü bir

kez bunu söylediğinde, o kelimeyi kendisinden önceki tüm kadınlara öğretildiği gibi yüksek ve net bir sesle dile getirdiğinde o zaman Ed'in ona saygı göstermek ya da göstermemek gibi bir tercihi olacaktı. "Bu yüzden yatağında kımıldamadan yattım ve sen de istediğini yaptın."

Duygularının içinde kaynadığını hissediyordu. Onları her daim kontrol altında tutmuş, baskılamış, derinlere itip soğukkanlılığını korumuştu ama şimdi tehlikeli bir biçimde yüzeye doğru kabarıyorlardı. "Hatırlıyor musun?" devam ederken sesi yükseldi, "beni becerirken ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ed'in gözlerinin bir an genişlemesiyle hatırladığını anladı. Ağzını kulağına bastırıp sıcak nefesiyle ne fısıldadığını gayet iyi biliyordu.

"Bana *pis sürtük* dedin. *İğrenç fahişe.*"

Diğerlerinin nefeslerini tuttuklarını duydu.

Ana'nın şakakları zonkluyordu, ensesindeki kaslar gerilmişti. Bu kelimeler vücuduna yaptıklarından daha beterdi. İz bırakmışlardı. Aynada kendine baktığında o şeyleri görmesine neden olmuşlardı.

"İşin bitince üstümden kalktın. Pantolonunu çektin ve odadan çıktın. Tek kelime bile etmedin. Sanki ben bir hiçmişim gibi partiye döndün." Nefes aldı. "Ben *hayır* kelimesini hiç kullanmadım. Asla *dur* demedim. Dehşete kapılmıştım, sessizce kımıldamadan yatmıştım. Beyaz bir çocuğun partisindeki Siyahi kızdım. Ama sen istemediğimi biliyordun. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordun ama yine de yaptın."

Sessizlik oldu.

Ed çenesini sıkıp, "Tek gecelik bir ilişkiydi. Bundan daha karanlık bir şey yaşandığını ima etmene izin vermeyeceğim. Birkaç ay sonra hamile olarak geri döndüğünde bunlardan hiç bahsetmedin. Düzenli gönderdiğim çekleri alırken gayet mutluydun."

"Mutlu mu?" Alnına bir ağrı saplandı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Brixton'da on dokuz yaşında bir öğrenciydim. Be-

nimki gibi ailelerin üniversitede çocukları olmaz. Orada olmam çok önemliydi. Kaydımı sildirmek istemedin. Ailemin her şeyi heba ettiğimi düşünerek hayal kırıklığına uğradığını görmek istemedim. Bir istatistik rakamı olmak istemedim. Ama aynı zamanda sen ve baban maddi açıdan ne kadar destek sağlasanız da kürtaj yaptıramayacağımı biliyordum." Başını tiksintiyle iki yana salladı. "Luca'nın kendi çocuğun olduğundan emin olmak için DNA testi bile istedin!"

"Kimlerle yattığını nereden bilebilirdim?"

"Sen." Sesi son derece sakindi. "Sadece sendin."

Sözleri karanlık terasta ağır ve gergin bir biçimde asılı kaldı.

"Tanrım," diye fısıldadı Lexi, ağzına götürdüğü parmaklarının arasından.

"Bana ödeme yaptın. Çocuğumun senin kim olduğunu öğrenmemesi karşılığında her yıl artacak bir nafakayı kabul ettiğimi söyleyen bir anlaşma imzalattın. Ben de kabul ettim."

Her şeyi kabul etmişti. Hiç parası yoktu ama ödemesi gereken bir kira, gözlerine bakamayan ebeveyni ve karnında büyüyen bir bebek vardı.

İlk ödeme banka hesabına yattığında tek düşündüğü şuydu: *O haklı. Artık bir fahişeyim.*

78

LEXI

Lexi, Ana'nın iyi bir yalancı olduğunu biliyordu –ne de olsa ilk yoga dersine geldiğinden beri ona yalan söylüyordu– bu yüzden şu anda söylediklerine inanabilir miydi?

Bakışlarını Ed'e çevirdi. Dişlerini gıcırdatırken çenesi nabız gibi atıyordu. Luca'yı saklayarak o da Lexi'ye yalan söylemişti.

Eleanor, Bella ve Robyn bilgi toplayıp bir karara varmayı bekleyen bir jüri gibi yan yana dizilmişlerdi.

Sessizlik içinde Ed kahkaha atmaya başladı. "Bu saçmalık!" Lexi'ye döndü. "Bir kez yattık ve şimdi beni bir canavar gibi gösterip seninle olan ilişkimi mahvetmeye çalışıyor! Evet, muhtemelen yirmi bir yaşında edepsiz konuşmayı deneyimleyen salağın tekiydim –çok uzun zaman oldu, hayal meyal hatırlıyorum– ama tek bildiğim ilişkinin karşılıklı rızaya dayalı olduğuydu."

Lexi yalnız olduklarında Ed'in nasıl olduğunu düşündü: şefkatli, düşünceli, sevgi dolu. Ona hayranlıkla bakar, güzel, göz kamaştırıcı ve nazik biri olduğunu söylerdi. Bir zamanlar *Pis sürtük* ve *İğrenç fahişe* diyen Ed'le aynı kişi olabilir miydi?

"Lexi," dedi Ed ona doğru yaklaşarak. "Beni tanıyorsun. Tüm bunların saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Ana iddia ettiği gibi bu kadar harika bir arkadaşsa ve anlattığı bu hikâye doğruysa, yani ben bir canavarsam o hâlde neden seni

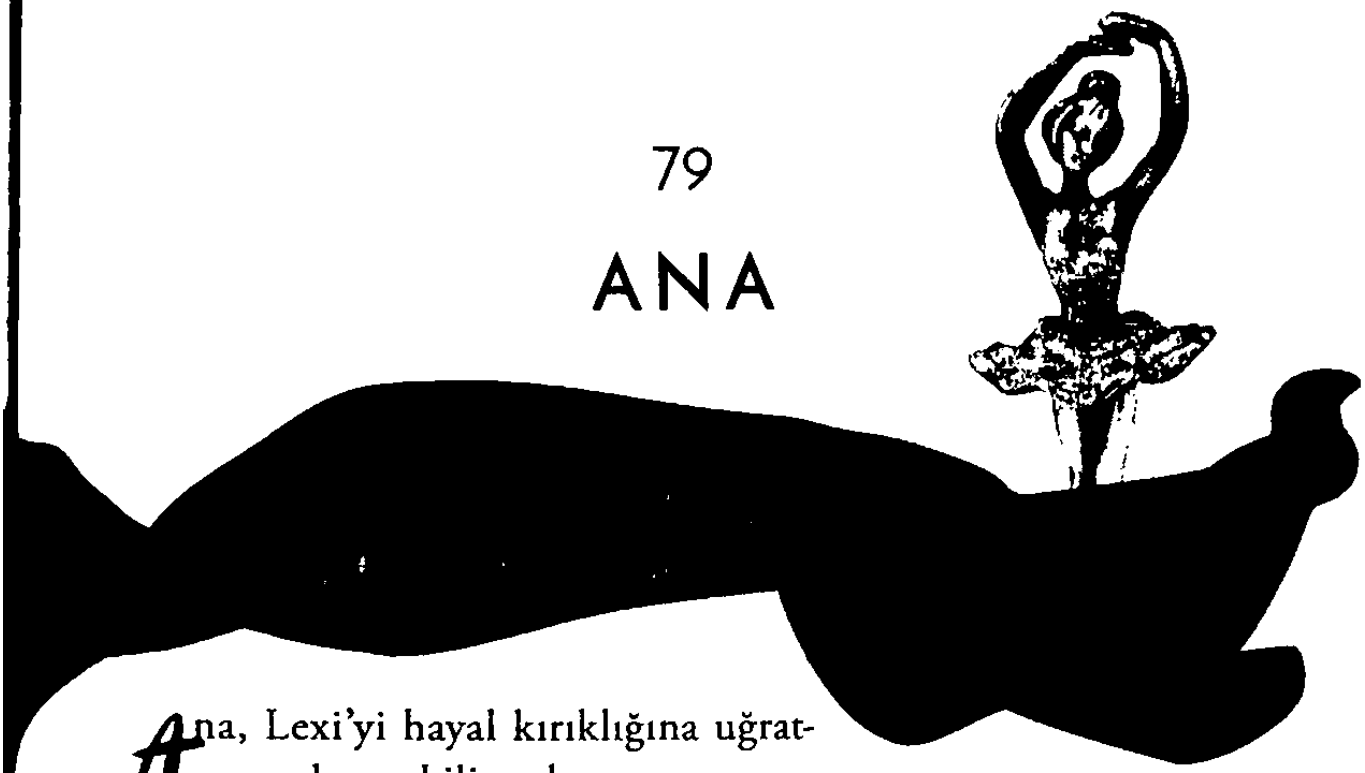
benim hakkımda uyarmadı? Neden bekârlığa vedanı kutlamak için Yunanistan'a geldi ve hiçbir şey söylemedi?"

Bu iyi ve önemli bir soruydu.

Lexi Ana'ya baktı. "Evet, neden?"

79

ANA

Ana, Lexi'yi hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu biliyordu.

"Bana olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bunun sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu söyleyerek kendimi kandırmak daha kolaydı. Bebeğimin hatırına buna inanmak daha iyiydi."

Ana aksini söyleyen başka bir duygu su yüzüne çıktığında –bir adamla yalnız kalmasıyla göğsü sıkıştığında, arkasından bir kapı kilitlenmesiyle korkusu alevlendiğinde, birinin nefesinden votka kokusu aldığında– kendine güçlü olmasını söylerdi.

"Onca yıl sonra, yetişkin bir kadın olarak Ed'i yeniden gördüğümde tüm vücudumda hissettim. Biliyordum. Aramızda olanların doğru olmadığını biliyordum. Hiçbir şeyi yanlış anlamamıştım. Hepsinin üstünü kapamıştım." Bakışlarını Lexi'den ayırmadı. "Anıların yoğunluğu, o his dehşet vericiydi. Bürosunun dışında durmuş titriyordum. Ve sonra... sen ona doğru yürüdün. Çok güzel, çok mutlu, onu gördüğüne çok memnun görünüyordun. Ed'e gülümsedin. Onu öptün." Ana başını iki yana salladı. "Kafam çok karışmıştı. Ed senin gibi biriyle birlikteyse benim hatırladığım kişi olamaz, diye düşündüm."

Lexi dikkatle dinliyordu.

"Üstünde bir stüdyo ismi yazılı yoga çantası taşıyordun. Yaşadığım yere yakındı, bu yüzden ertesi gün oraya gittim. Özenle

hazırlanmış bir plan değildi. Ben... ben sadece kim olduğunu görmek istedim. Neden Ed'le birlikte olduğunu anlamak istedim. Onun kim olduğunu, bana ne olduğunu anlamak istedim. Arkadaş olmamızı beklemiyordum." Ana'nın hiçbir zaman yakın kız arkadaş grubu olmamıştı. İş arkadaşları vardı, kız kardeşi vardı, okuldan anneler tanıyordu ama hayatında Lexi gibi biri hiç olmamıştı ve onun arkadaşlığı bir armağan gibi gelmişti.

"Uzak durmalıydım. Biliyorum. Ama seninle vakit geçirmeyi sevdim. Ne umdum biliyor musun? Ed'le ayrılacağını ve ilişkiniz bittiğinde seninle arkadaş olmaya devam edebileceğimizi."

"Eminim bu çok hoşuna giderdi," dedi Ed tiz bir sesle.

"Bekârlığa veda partisine *evet* dememeliydim. Bunu da biliyorum. Ama sen bu konuda çok heyecanlıydın ve burada olmam için çok ısrar ettin, ben de gelmek istedim. Bir yanım hâlâ Ed hakkında yanılmış olmayı umuyordu. Bana bunları yapan kişi seninleyken nasıl tamamıyla bambaşka biri olabilirdi? Ama sonra buradayken bazı şeyler duymaya başladım. Eleanor'un Ed'den bahsetme biçiminde bazı ikaz işaretleri vardı, ayrıca Bella ve Robyn'in Ed'i tanıyan bir kucak dansçısı hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum ve o zaman tüm bunları kendi zihnimde yaratmadığımı anladım. Ed sadece bu yanını saklama konusunda son derece başarılıydı."

"İddiaların giderek daha gülünç bir hâl alıyor," dedi Ed, sesinde itinalı bir acıma tonu vardı. Kız kardeşine döndü. "Sen beni herkesten iyi tanıyorsun. Ana'nın iddia ettiği bu korkunç şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun."

Eleanor'un bakışları kardeşinin yüzünde gezindi.

Ana burun yapılarındaki, çenelerinin biçimindeki, omuzlarının genişliğindeki benzerlikleri görebiliyordu.

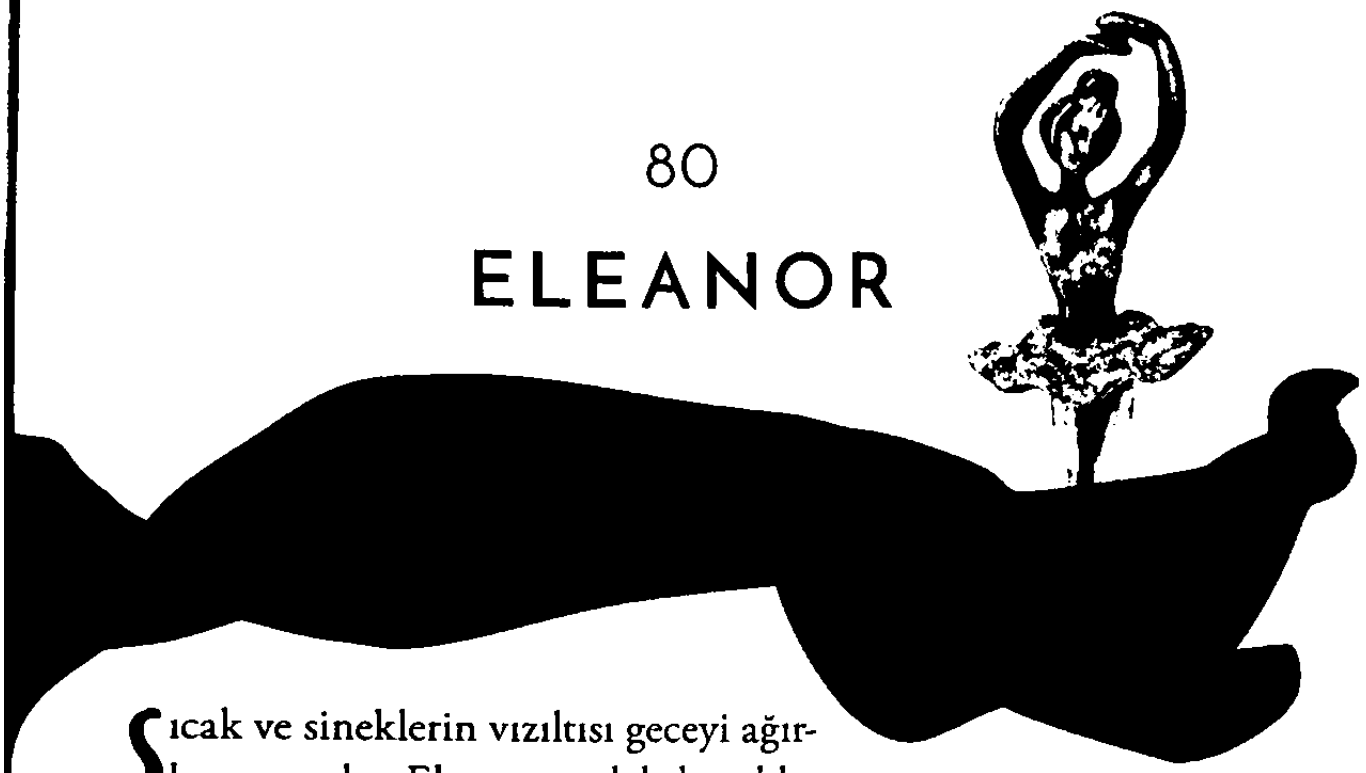
Herkes beklentiyle ona bakıyordu.

Ed başını sallayarak konuşmasını işaret etti.

Sessizlik giderek büyürken herkes Eleanor'un cevabını bekliyordu.

80

ELEANOR

Sıcak ve sineklerin vızıltısı geceyi ağırlaştırıyordu. Eleanor çıplak bacaklarına yapışan tuz tanelerini ve tabanlarının altındaki teras taşlarının sıcağının azaldığını hissedebiliyordu.

Abisine baktı. Ed'in burada, bu resimde olması tuhaftı. Buraya uygun görünmüyordu, her birinin ayakları çıplak, omuzları yanıkken o parlak deri ayakkabıları ve ütülü gömleğiyle yanlış yerde gibiydi. Eleanor ilk kez, *ait olan benim, sen değilsin,* hissini tadıyordu.

"Söyle onlara, Eleanor. Beni biliyorsun."

Beni biliyorsun.

Ah, evet, Ed'i biliyordu.

Lisedeki ilk gününde koridorda Ed'e el salladığını ama Ed'in onu görmezden geldiğini biliyordu. "Kimdi o?" diye sormuştu kızıl saçlı bir çocuk, Ed de omuz silkip, "Gerzeğin teki," demişti.

Eleanor on beş yaşındayken, anne babalarıyla bir anlaşmazlık yaşayan Ed için çırpılmış krema ve rendelenmiş çikolata ile tam sevdiği gibi bir sıcak çikolata hazırladığını biliyordu. Fincanı odasına götürdüğünde Ed ona bir yastık fırlatmış, sıcak sütün üstüne dökülmesine neden olmuştu. "Ben çocuk değilim! Bir fincan sıcak çikolata hiçbir boku çözemez!"

Ama aynı zamanda ilk heykel serisi bir galeri tarafından kabul edildiğinde Ed'in bir şişe şampanyayla kapısına gelip onu tebrik ettiğini de biliyordu. "Seninle gurur duyuyorum, küçük kardeşim."

Sam'i kaybettiğinde işlerini iptal ettiğini ve kırk sekiz saat boyunca yanından ayrılmadığını da biliyordu.

Dört ay sonra gün ortasında pijamalarıyla otururken Ed'in ona bakıp dudaklarını bükerek, "Açıkçası bu artık şımarıklık," dediğini de biliyordu.

Ed'in çekici, sevgi dolu ve cömert olabileceğini ama aynı zamanda zalim, çabuk sinirlenen ve kıskanç biri olduğunu da biliyordu.

Çok fazla kusuru vardı.

Ama onun abisiydi.

Ed kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Hadi, Eleanor."

Bu bir mahkemeydi ve Eleanor bir tanık olarak kürsüye çıkartılıyordu. Gece onları sımsıkı sarmıştı. Hâlâ kolunda asılı duran Lexi'nin kırmızı şalının nemli kumaşını hissedebiliyordu. Diğerlerinin ona baktığını ve beklediğini hissedebiliyordu.

"Ana'ya asla böyle bir şey yapmadım," dedi Ed.

Eleanor abisinin doğru söylemiş olmasını her şeyden çok istiyordu.

81

BELLA

Bella, Eleanor'un bakışlarının yere inmesini, omuzlarının belli belirsiz çöküşünü izledi. *Korkuyor.* Kelime buydu. Açık sözlü, sert Eleanor Tollock abisinin karşısında korkmuş görünüyordu.

Ana dudaklarını birbirine bastırdı, yüzü ifadesizdi. Anlattıkları –Ed'in ev partisi, kilitli kapı, soğuk, kötü tavrının tarifi– Bella'ya bir şey anımsatmıştı. Daha önce bu fısıltıları nerede duyduğunu biliyordu, onu kucak dansı kulübünden tanıyan Cynthia anlatmıştı.

Ed'in ifadesi kontrollüydü ama dudaklarını yukarı kıvırış tarzında bir parça kendini beğenmişlik vardı. Bundan paçayı sıyırabileceğini sanıyordu. Bella öne çıktı. "Ana doğruyu söylüyor."

Ed onu baştan ayağa süzdü. "Sana da en kötüsüne inanmak yakışırdı zaten, değil mi?"

"Bana yakışan arkadaşımı mutlu görmek ama Lexi'ye bir bak, şu an pek de mutlu görünmüyor, değil mi? Hele Ana... yaprak gibi titriyor. Eleanor'a ne demeli? Bence senden korkuyor."

Ed kahkaha attı. "Sen kız kardeşimle tanıştın mı? O kimseden korkmaz." Bella'ya doğru bir adım atarken diğerleri duymasın diye sesini alçalttı. "Kendi işine baksan iyi edersin, Hemşire Rossi."

"Fısıldamana gerek yok," dedi Bella, "Eleanor, Sam'e yanlış ilacı veren hemşirenin ben olduğumu biliyor. Bir hata yaptım.

Sonucu çok korkunç olan bir hata. Beni canlı canlı yemesine izin vermeden bu hatayla yaşamanın bir yolunu bulmalıyım. Henüz bunu başaramadım ama bu hatayı üzerimde bir tehdit olarak kullanamazsın. Artık değil."

Terasa sessizlik çöktü.

Bella bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Göğsü suçluluk ve acının boğucu ağırlığıyla inip kalkıyordu. Ama hepsinin altında başka bir his daha vardı, nihayet dürüst olmanın vereceği ufak bir rahatlama belirtisi.

"Bekle..." dedi Eleanor kaşlarını çatarak. Ed'e baktı. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Hemşirenin Bella olduğunu biliyor muydun?"

Ed bocaladı. "Şey, tüm evrak işlerini ben hallettim, hastaneyle senin adına ben ilgilendim. Yani evet, adını hatırladım."

"Bunca zaman burada onunla birlikte olacağımı bildiğin hâlde bana iyi geleceğini söyleyerek beni buraya gelmeye teşvik mi ettin yani?"

"Tatile ihtiyacın olduğunu düşündüm." Sesi sakin ve ölçülüydü; en iyisini bilen bir abinin ses tonuydu. "Sam'i kaybettikten sonra bir molaya ihtiyacın vardı. Sana göz kulak olmaya çalışıyordum. Seni ne kadar önemsediğimi bilirsin."

Bella kaşını kaldırdı. "Sen ve bekârlığa veda partisindeki tuhaflıkların olmasa Sam asla hastanelik olmazdı."

Eleanor buz kesti. "Ne?"

"Sam o gece bekârlığa vedada omzunu incitmeseydi hastaneye gelmezdi," dedi Bella.

Eleanor boş gözlerle bakıyordu. "Sam omzunu partiden sonra incitti. Sabah otelin merdiveninden düştü."

Gerçekten bilmiyor mu?

Bella, Ed'e baktı. İfadesinde, kısık gözlerinde görebiliyordu. Dudaklarını birbirine bastırmasında.

Kardeşine söylememişti.

82

LEXI

Lexi kollarını karnına dolamış duruyordu. Karanlıkta görünmeyen bir cırcır böceği korosu ötüyordu. Aynı anda bağıran binlercesi kafasında boş yer bırakmayan bir gürültü çıkarıyordu.

Gitmek istiyordu. Sanki bu sadece bir gösteriymiş, Lexi giyinme odasına dönüp her şeyi sona erdirebilirmiş gibi sahnenin solundan çıkmak istiyordu. Hiçbir önemi yokmuş gibi.

Ancak şu an her şey önemliydi.

Eleanor Ed'e baktı. "Sam bana partiden sonra hesabı ödeyip otelden çıkış yaparken düştüğünü söyledi. Akşamdan kalmaydı ve kendi bavuluna takılmıştı. Girişteki beton zeminde omzunun üzerine düşmüştü. Böyle olmuştu, değil mi?"

Ed bronz heykeli aldı, her an parmaklarının arasından kayıp teras taşlarına çarpacakmış gibi gevşek tutuyordu. Lexi, gözlerinin sağa sola hızla kaymasını izlerken, *Oyalanıyor, ne diyeceğini bulmaya çalışıyor,* diye düşündü. Sessizliği konuşarak bozdu. "Kardeşine cevap ver."

Lexi'nin ses tonuyla Ed'in gözleri kocaman açıldı. "Bak, Sam düştü," diye açıkladı, "ama söylediğinden birkaç saat daha önce oldu, tamam mı? Hepsi bu. Bir kulüpten dönüyorduk. Bournemouth'u pek iyi bilmiyorduk. Otelin nerede olduğunu doğru düzgün hatırlamıyorduk. Sam sarhoştu. Takıldı ve düştü. Kazaydı. Sam sana partiden *sonra* olduğunu söylemek istedi

–sanırım böyle bir duruma düştüğü için utanmıştı– yani ben ne yapabilirdim ki? Onun dediğini yaptım."

Lexi, olanları anlatma şeklinin kulağa neredeyse yüce gönüllülük gibi geldiğini düşündü.

Neredeyse.

Eleanor, "Nasıl düştü?" diye sorarken dudakları güçlükle kıpırdamıştı.

Ed boştaki elini cebine soktu, sonra yine çıkarıp avucunu açtı. "Sıradan bir bekârlığa veda partisi rutiniydi. Hepimiz çok içmiştik, anlıyor musun? Arkadaşları erken kaçmıştı, biz de yürüyerek dönüyorduk. Bizi otele götüreceğini düşündüğümüz bir alt geçit vardı. Sam'in dengesi bozuldu. Takıldı. Kendimi kötü hissettim çünkü bize bir taksi ayarlamam gerekirdi. Onun güvenle dönmesini sağlamalıydım." Teslim olurcasına ellerini kaldırınca Lexi'nin heykeli gecenin içine yükseldi. "Bütün sorumluluğu alıyorum."

"Gözlerini bağlamıştın," dedi Bella, sesi buz gibiydi. "Onu gözleri bağlı olarak yürüttün. Sam onu doğru yönlendireceğine güveniyordu."

Eleanor gözlerini kırpıştırdı.

"Buna Kör İnsanın Güveni dedin ama onu kollamak yerine onu bir alt geçide yönlendirdin, değil mi? Onu bir dizi beton basamak olduğu konusunda uyarmadın. Onu oraya yönlendirdin ve düşmesini bekledin."

Lexi'nin içini soğuk bir dehşet dalgası kapladı.

"Hayır!" dedi Ed.

"Sam mesaideyken bana anlattı. Sevgili kayınbiraderinin onu içkiyle nasıl sarhoş ettiğini. Dominant tavırları yüzünden diğer arkadaşlarının erkenden ayrıldığını. Kayınbiraderinde hoşuna gitmeyen tehlikeli bir yan olduğunu. Ona, 'Böyle bir aileye girmek istediğinden emin misin?' diye sorduğumu hatırlıyorum. Sam gülümseyip, 'Ah, ama kız kardeşi. O buna değer,' demişti."

Eleanor, Ed'e bakıyordu, iki yanına sarkıttığı ellerinin parmakları kıvrılmış, yüzünün rengi atmıştı.

"Kazaydı," dedi Ed, ona doğru bir adım atarak. "Tamam, Sam'in gözleri bağlıydı –ve onu yönlendirirken daha dikkatli olmalıydım– ama sendelediğinde ona basamaklar olduğunu söylemek üzereydim. Sam'i incitmek gibi bir niyetim yoktu! O benim enişte mdi. Ondan hoşlanıyordum. Biz arkadaştık."

Eleanor başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır, siz *arkadaş* değildiniz." Konuşmaya devam ederken sesi de giderek yükseliyordu. "Sam kimse için asla kötü söz söylemezdi. Ama sen... Senden hoşlanmamıştı. Ona seninle büyümenin nasıl olduğundan hiç bahsetmedim: Okul otobüsünde arkamdan bana nasıl bir şeyler attığını ve arkadaşlarını da aynısını yapmaları için nasıl cesaretlendirdiğini ya da kantinde arkamda durup *Ucube. Kımılda. İştahımı kapatıyorsun!* diye fısıldadığını. Ama Sam senin bir zorba olduğunu hissetmişti."

Lexi, Eleanor'la konuşurken okulda zorbalığa uğradığından bahsettiğini hatırlayınca yüzündeki kan çekildi. Sınıf arkadaşlarından bahsettiğini sanmıştı ama bahsettiği Ed'di. İçgüdüsel olarak Eleanor'a doğru bir adım yaklaştı.

"Sam benimle küçümseyici bir tavırla konuştuğunu söylerdi. Beni ciddiye almadığını. Ve haklıydı. Seni görmüştü. Gerçek seni. Kör olan, sana güvenen bendim." Hâlâ Ed'in elinde duran heykele hüzünle baktı. "Hepimiz sana güvenerek hata yaptık. Lexi senin için fazla iyi. Hepimiz öyleyiz."

Lexi Ed'in ifadesinin değişmesini izledi; yüz hatlarının gerilmesini, gözlerinin kısılmasını, saf öfkenin yerleşmesini. Sanki bir maske kayıyor ve yepyeni bir Ed'i ortaya çıkarıyordu.

"Sen!" dedi Ed tükürür gibi Eleanor'a, kelime tiz ve tehditkâr çıkmıştı. Lexi ve arkadaşlarının önünde onu küçümsemiş, aşağılamıştı. Ed heykeli yüzüne doğru salladı. "Bu ne cüret!" O sakin, kontrollü ton kaybolmuş, yerini öfke dolu bir patlamaya bırakmıştı.

Lexi, Eleanor'un ifadesinde içgüdüsel, korku dolu bir şeyin belirdiğini gördü. Taş duvara doğru geri çekildi.

"Hayır..." diye fısıldadı Lexi, Eleanor'un arkasındaki ölümcül yüksekliği fark ederek.

Ed'in kaldırdığı heykeli kavrayan parmak eklemleri bembeyaz olmuş, Eleanor karşısında sinmişti. Lexi o an çocukluklarının nasıl geçtiğini gözünde canlandırdı: Ed'in çekiciliği ebeveyninin, öğretmenlerinin ve arkadaşlarının karşısındayken karanlık yanını gizliyor, Eleanor ise zulmüne sessizce katlanmak zorunda kalıyordu.

Ed kolunu yukarı kaldırdı.

Eleanor yüzünü korumak için ellerini siper etti.

Lexi –*Dur! Yapma! Lütfen!*– demek üzereydi ama Ed kolunu çoktan öne doğru savurmuştu.

Artık çok geçti.

83

FEN

Fen koya döndüğünde kumsalda kimse yoktu. Yaktıkları kumsal ateşinden kalan korlar zayıfça parlıyor, durgun havada ince bir duman bulutu asılı duruyordu. Hoparlörden gelen düşük ritim ıssız gecenin içinde ürkütücü bir şekilde tıngırdıyordu.

Ellerini beline koyup soluklarını düzene sokmaya çalışırken etrafa bakındı. Kürekleri iki yanından dirsek gibi çıkan sandal kıyıda bırakılmıştı. *Başarmışlar,* diye düşünüp rahatladı.

Bella'nın denize doğru dehşet verici düşüşünden sonra Fen soluk soluğa, damarlarından adrenalin fışkırarak uçurumun tepesinden aşağı koşmuştu. Dik patikayı inip Robyn'le yüzdükleri saklı patikaya varmıştı. Su kıyısında giysilerini çıkarıp kapkaranlık suya girerek Bella'nın adını haykırmıştı.

Uçurum şeridinden uzaklaşmadan yüzerken bir sandalın gölgesini görmüştü. Karanlıkta eğilip Bella'yı sudan çeken Eleanor'un hatlarını seçebilmişti. Rahat bir soluk alan Fen onlara seslenmiş ama uzak olduklarından sesini duyuramamıştı.

Herkes nerede? diye düşündü. Bakışlarını uçurumun kenarında bir kale edasıyla duran villaya çevirdi. Ay ışığında hareket eden gölgelerin arasında Bella'yı aradı. Yukarı bakarken iki kişinin teras duvarına çok yaklaştığını fark etti.

Fazla yakındılar.

Gözlerini kısıp kim olduklarını seçmeye çalıştı.

O terası biliyordu, alçak duvarın olduğu yerden ölümcül bir kayalığa düşme tehlikesi olduğunu biliyordu. "Dikkat..." diye fısıldadı.

Ani bir hareket oldu, birinin eli sertçe yükseldi. Fen'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bir anda kol ileri doğru savrularak terastan bir şey fırlattı.

Fen nesnenin gecenin içinde dönmesini izledi.

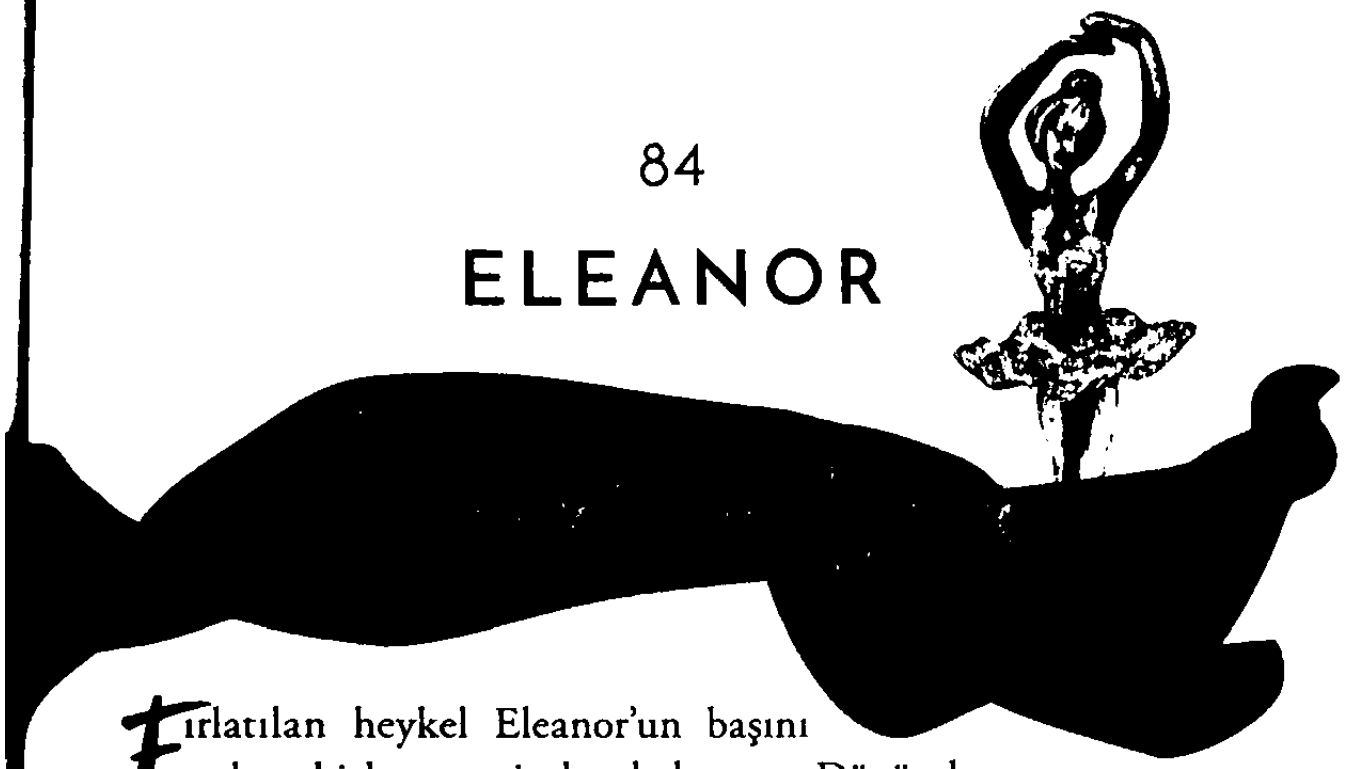
Bu da...

Bir şey kayalara sertçe çarptı

Fen koşmaya başladı.

84

ELEANOR

Fırlatılan heykel Eleanor'un başını sadece birkaç santimle ıskalamıştı. Dönüp kıvrımlarına vuran ay ışığında heykelin ihtişamla dönmesini izledi.

Mükemmel olması arzusuyla Lexi'nin hatlarını verdiği heykeli yaratmak için adadığı onca saati düşündü.

Heykel, taşa çarpan bir kemik gibi uzaktan gelen şiddetli bir gümlemeyle yere indi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" dedi Robyn, sesi öfkeyle yükselmişti.

Eleanor inanabiliyordu.

Ed'in öfkelenince ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Bunu kanıtlayacak yara izleri vardı: Bir koşuda Eleanor'a yenilen Ed, onu duvara itince çenesinin altına kelebek şeklinde dikişler atılmıştı; ağaç evlerinden itildiğinde oluşan dizinin altındaki yara iz bırakmıştı; bir yara izi de Ed onu mutfak taburesinden devirip kırık bir tabağın üstüne kapaklandığında omzunda kalmıştı.

Onu asıl üzen Lexi'yle tanışmanın Ed'i değiştirdiğine inanmak için kendine izin vermiş olmasıydı. Ama şimdi Lexi'yi kendine denk gördüğü, güzelliği ve başarısı onunkine eşit olduğu için iyi bir etki bırakmak amacıyla çabaladığını fark ediyordu. Karanlık yanını o kadar iyi saklamıştı ki hepsini kandırmıştı.

Eleanor yüzünü koruyan ellerini yavaşça indirdi. Diğerlerinin ona daha da yaklaştığını fark etti. Ed'in kilitli bir kapının ardında yaptıklarını anlatan Ana'nın yaşadığı acıyı biliyordu. Sam'in gözlerini bağladığı için Bella'nın duyduğu tiksintiyi ve Robyn'in heykeli mahvetmesiyle yaşadığı şaşkınlığı paylaşıyordu. Lexi'nin gerçek Ed'i görünce yaşadığı şoku anlıyordu.

Kadınlar neredeyse bir daire şeklinde birbirlerine yakın duruyorlardı. Onların varlıklarından güç alan Eleanor omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. Kanı kulaklarında uğulduyor olsa da artık korkmuyordu. "O heykeli yok etmeye hakkın yoktu."

Ed öfkeyle parlayan gözlerini ona dikti. "Lexi onu istemiyordu bile! Bu tuhaf, Eleanor. Onun heykeli. Bunlar senin arkadaşların değil. Senin hiç arkadaşın olmadı. Sen değersizsin!"

Bu sözler canını acıtmamalıydı –ne de olsa yıllar içinde birçok versiyonunu işitmişti– yine de bir yanı irkiliyordu. Düşünmeden edemiyordu: *Belki de haklıdır.*

Kadınlar daha da sokuldu. Birlik oluşturdu.

Ama belki de haklı değildir, diye düşündü Eleanor.

"Sen ve Sam tam birbirinize göreydiniz," diye devam etti Ed. Karşısındakini sinirlendirememekten hep nefret etmişti. Daha da zorlardı. Vurması gereken yeri gayet iyi bilen bir abiydi. "Birbirinize yakışıyordunuz çünkü ikiniz de acayiptiniz!"

Sam. Benim Sam'im. Tanıdığı en muhteşem insandı. Tüm benliğiyle sevdiği adamdı. Nazik, uysal ve asla başkalarını yargılamayan biriydi. Ve Ed gözlerini bağlayıp onu taş basamaklardan düşmesi için yönlendirmişti.

"Ne zavallı bir çifttiniz!"

Ana bir adım öne çıktı, öfke doluydu, kırmızı elbisesi bir kez sallanıp dizlerinin etrafını sardı. "O lanet olası ağzını topla!"

O kadar hızlı oldu ki Eleanor onu uyaracak zaman bulamadı. Ed sol elini –dominant elini– kaldırdı ve avucunu sertçe, şiddetle Ana'nın yanağına indirdi.

Ana'nın başı geriye düştü.

Lexi'nin ağzı mükemmel bir O oluşturacak şekilde açıldı.

Bella nefesini tuttu.

Hepsi oradaydı. Hepsi izliyordu. Tek gördükleri Ana'nın duvara doğru tökezlemesi oldu.

Sonra da düşmesi.

85
FEN

Fen taş basamakları kollarını hızla sallayarak uçarcasına çıktı. Yüksek, küçümseme dolu bir erkek sesi araya girdi. Ardından Ana'nın, "O lanet ağzını topla!" diye bağırdığını duydu.

Fen durdu, başını villaya doğru çevirdi.

Her şey çok hızlı oldu. Herkes kenara çok yakındı. Alçak olan o duvara. Nico tarafından oraya sıkıştırılmış olmanın, arkasında geceden başka bir şey olmadığını bilmenin dehşetini hatırlıyordu.

Fen durduğu yerden oradakinin kim olduğunu göremedi. Sadece sanki duvara yaslanacakmış gibi sendeleyen bir figür gördü ama oturmak yerine geriye eğildi –çok fazla eğildi– kolları kanat gibi açıldı, bacakları yerden yükselip havalandı.

Figürün teras duvarının kenarından gecenin içine düşmesini sessiz bir dehşet içinde izledi.

Yel değirmeni gibi dönen kollar.

Gırtlaktan çıkan boğuk bir çığlık.

Taş misali düşüş.

Uçuşan kırmızı kumaş.

Alçalma.

Alçalma.

Alçalma.

Ardından bir bedenin kayalara sertçe çarpışı.

Sessizlik.
Başka hiçbir şey yoktu.
Su durgundu.
Gökyüzünde yıldızlar parlayıp sönüyordu.
Fen olduğu yere çakılıp kalmıştı, kalbi ağzındaydı.
Ve sonra terasta birinin çığlık attığını duydu.

86

LEXI

Geceyi yarıp geçen delici ve vahşi bir çığlıktı.

Villanın taşlarında, ıssız ve dik kayalıkta yankılandı.

Lexi tırnaklarını boğazına geçirerek çığlığını bastırdı.

Olamaz... olamaz... olamaz...

Robyn ileri atıldı, duvarı tutarak aşağıdaki kayalara baktı. "Aman Tanrım..." diye solurken omuzları titremeye başlamıştı.

Kimse kımıldamadı. Kimse hiçbir şey yapmadı.

"Ambulans çağırın," diye fısıldadı Lexi, sesi farklı, çatallıydı.

Ama biliyordu.

Hepsi biliyordu.

Otuz metreden daha yüksek sarp kayalardan oluşan dik bir uçurumdu.

Kimse böyle bir düşüşten sağ kurtulamazdı.

87

ANA

Ana kıpırdamadı. Sanki tüm vücudundaki kan çekilmişti, soğuk, boş bir his içini kapladı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Duvarın önündeki boşluğa baktı.

Bir saniye önce terasta durmuş, Ed'in Sam hakkında söylediği korkunç sözleri dinliyordu. Buna seyirci kalamaz, Ed'in sözlerinin başkasını da mahvetmesine izin veremezdi. Bu yüzden öne çıkıp, O *lanet ağzını topla!* demişti.

Ne olduğunu anlamadan bir el havada uçup yanağına inmişti. Tokat kemik titretecek kadar sertti, duvara çarpıp yere düşmüştü. Yanağı ânında güçlü bir acıyla alev almıştı. Parmak uçlarını yanağına götürmüş, kan olmadığını görünce çok şaşırmıştı.

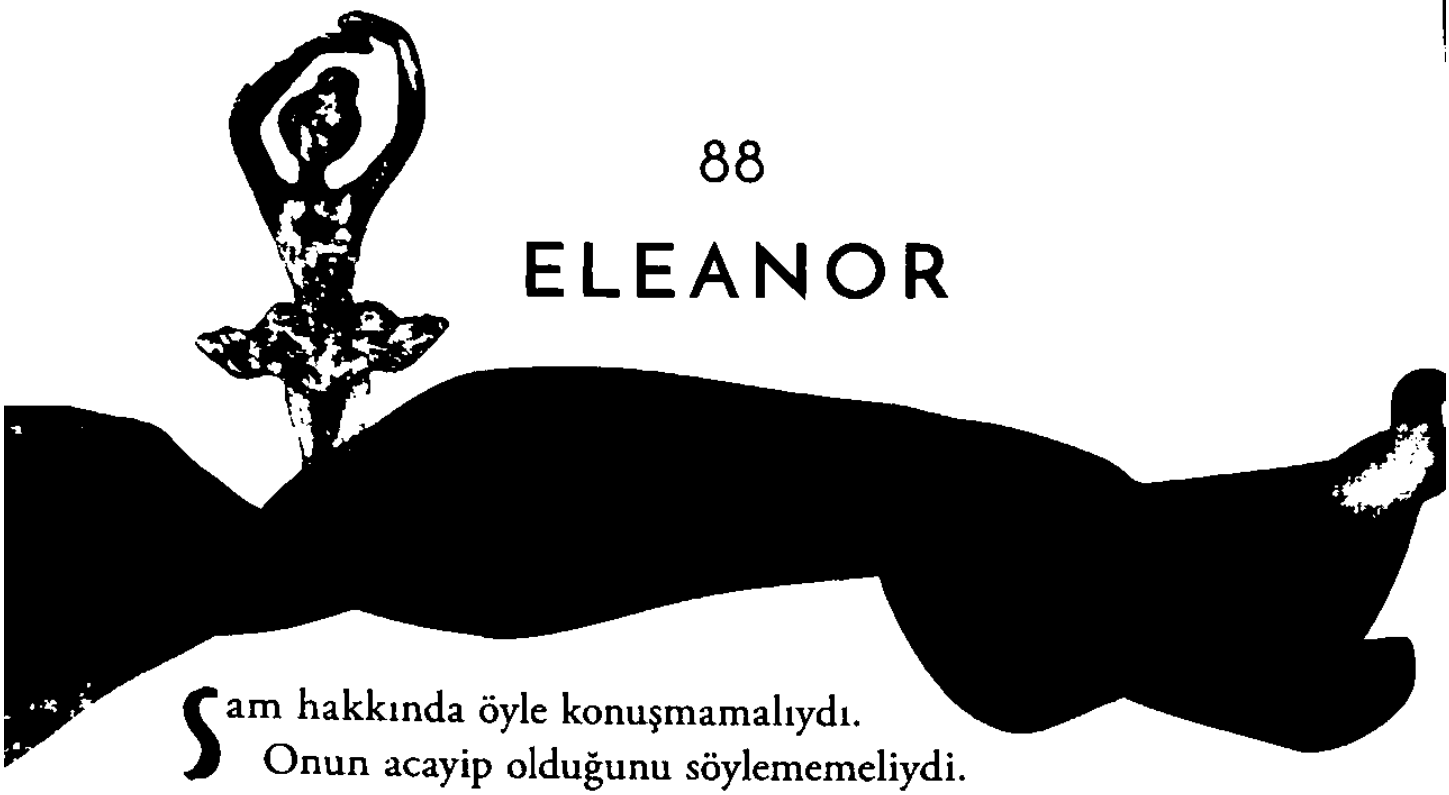
Bakışlarını ona çevirdiğinde Ed'in artık ona bakmadığını görmüştü. Çenesini öne çıkarmış, gözlerini kısmış Eleanor'a bakıyordu. Ana, Ed'in bir kadına ilk kez vurmadığını anladı. Her şey ortadaydı, iki kardeşin arasındaki boşlukta kendini gösteriyordu.

Ay ışığında Eleanor'un teni beyaz, gözleri alev almış gibi görünüyordu. Öfkeyle kaynayan vücudu titriyordu.

"Sen!" diye hırlamıştı.

Tek kelime. Hırs, tükürük ve nefret doluydu.

Ve işte her şey o an olmuştu. Eleanor'un dudaklarının açılıp ona doğru koştuğu an.

88

ELEANOR

Sam hakkında öyle konuşmamalıydı.

Onun acayip olduğunu söylememeliydi.

Eleanor bir zamanlar Ed'in bu kadar rahat zalimlik yaptığı tek kişinin kendisi olduğuna, tuhaf olduğu, diğer insanlar gibi davranmadığı, abisini utandırdığı için bir şekilde bunu hak ettiğine inanıyordu. Bu inancını içselleştirmişti çünkü kendisini sevip koruması gereken abisinin duyarsız olduğunu kabul etmektense kendisini tuhaf olarak görmek daha az acı vericiydi.

O lanet ağzını topla! diye uyarmıştı Ana.

Ed yanağına tokadı patlatırken sanki bir hiçmiş gibi yüzüne doğru düzgün bakmamıştı bile.

Eleanor kendisinin, parmak uçlarına yayılan tüyler ürperten bir karıncalanma ve kulaklarında zonklayan basınçla, "Sen!" diye hırladığını duymuştu.

Ed tek kaşını küçümsercesine kaldırmıştı. Hareketindeki o hafife alma hâli. Hiçbir şeyin –ona, Sam'e, Ana'ya yaptıklarının hiçbirinin– önemi yoktu çünkü kendini onlardan üstün görüyordu. Eleanor'un kafası uğultuyla dolmuş, uzun zamandır için için yanan şey sonunda alev almıştı.

Hareket ettiğini, ileri fırladığını, başı önde koştuğunu hissetmişti. İçgüdüler, öfke, ömür boyu süren zulüm ve acıyla beslenen bir hareketti bu. Sevgi ve nefret birbirine çok yakın duygulardı.

Omzu onun göğsüyle temas ettiği an Ed'in ciğerlerinden çıkan boğuk soluğu duymuştu. Ed alçak duvara doğru sendelemiş ama duvar tıpkı daha önce Ana'nın düşmesini engellediği gibi onu tutmak yerine bacaklarını altından almıştı.

Eleanor abisinin bedeninin kendinden, terastan, güvende olmaktan uzaklaştığının farkındaydı. Ed'in uzanıp onu tutmaya çalışırkenki ifadesi şaşkınlıktan korkuya dönüşmüştü.

Her şey çok yavaş olmuştu: Eleanor kolunda asılı kırmızı kumaşın ıslaklığını abisinin elinin altında hissedebiliyordu; çaresizce tutunmaya çalışan çıplak ayaklarının taşın üstünde kaydığını hissedebiliyordu; vücudunun dengesini kaybederek onunkiyle birlikte öne doğru yalpaladığını hissedebiliyordu.

Sonra aniden başka ellerin –küçük, sıcak, güçlü ellerin– onu yakaladığını, sıkıca kavradığını, terasta ve kendilerinin yanında tuttuğunu hissetmişti.

Ed'in parmakları kolundan kurtulan kırmızı şalla birlikte kaymıştı.

Eleanor savurmaya başladığı kollarını, şalın kan kırmızı bir kurdele gibi üzerinde uçmasını izlemişti.

Abisi uçmuyor, düşüyordu.

Kız kardeşini sımsıkı tutan kadınlardan oluşan çembere bakıp yardım etmeleri için yalvaran gözlerinin aklarını görmüştü.

Ama hiçbir şey yapamazlardı.

Eleanor ona uzanabilecek, yakalayabilecek olsa yapardı.

İçlerinden biri yapardı.

Yapmaz mıydı?

89

LEXI

Lexi ellerini ağzına kapamıştı. Nefesinin avucuna vuran sıcaklığını hissedebiliyordu. Düşünceleri, görüntüleri bozuk yansıtan sivri uçlu kırık cam parçaları gibi bölük pörçüktü.

Hâlâ yerde olan Ana parmak uçlarını şişen yanağına bastırıyordu. Hemen yanında duran Eleanor kollarını kendine sıkıca sarmış, topukları üstünde sallanıyordu.

Fen terasa koştu. "O Ed miydi?"

Robyn başıyla onayladı, kenardan bakarken ayakları küçük telaşlı adımlar atıyordu.

Lexi parmaklarını saçlarının diplerine soktu, tırnakları kafasına batıyordu. Daha saniyeler önce Ed karşısında duruyordu.

Onunla konuşuyordu.

Oradaydı.

Ama şimdi...

Yoktu.

Ayaklarının hareket ettiğinin, onu terasın ucuna götürdüğünün, taş duvarın önünde durduğunun farkındaydı. Yakındaki toprak saksıdan tuhaf, topraksı kekik kokuları yükseliyordu. Parmaklarını duvarın kireçsi yüzeyine koyup eğildi. Beynine hücum eden kan yalpalamasına neden oldu.

Omzunda onu tutan bir el vardı.

Biri adını söylüyordu.

Baktı.

"Onu göremiyorum." O mu konuşuyordu? Yoksa konuşan başkası mıydı?

Gözlerini kırpıştırdı. Kulaklarında uğuldayan kanın sesi okyanus gürültüsü gibiydi.

Öne eğildi. Başını döndüren bir mide bulantısı başladı, dizleri büküldü, boğazı tükürükle doldu.

"Nefes al," dedi biri, omzunda hissettiği baskı güçlenmişti.

Ciğerlerini havayla doldurdu.

Aşağı bakmaya devam etti.

Oradaydı. Beyaz gömleğinin soluk gölgesi. Kayaların üstünde bir koyuluk. Ay ışığının vurduğu gümüş bir şey. Saat miydi?

Ed.

Kımıldamıyordu.

Biliyordu. Tüm benliğinde hissediyordu.

Ölmüştü.

90

BELLA

Bella, Lexi'yi omuzlarından sıkıca tuttu. Bir hayalete benziyordu, uçurumun kenarından sürüklenebilir, gecenin karanlığında kaybolabilir.

"Geri çekil," dedi Bella.

Lexi onu terasta sürüklemesine izin verdi, bir sandalyeye doğru götürülen vücudu kemiksiz, gevşek bir şey gibiydi. Sandalyeye yığılıp iki büklüm oldu. İfadesi boş, anlaşılmazdı.

Bella Lexi'nin ayaklarının dibine çömeldi, ıslak elbisesi sırtına yapışmıştı. Ellerini Bella'nın soğuk dizlerine koydu. "Ben buradayım."

Lexi'nin kocaman açılmış gözleri boş bakıyordu.

"Sorun yok, Lexi," dedi. "Buradayım. Yanındayım."

"Bu gerçek mi?"

"Ed teras duvarından düştü. Kimse o yükseklikten sağ kurtulamaz. O öldü, Lexi. Üzgünüm ama o öldü."

Lexi bunu reddederek başını iki yana salladı. Gözlerini hızla kırpıştırırken solukları düzensizleşti.

Bella, Lexi'nin titreyen ellerini tuttu. Hafifçe sıkıp dudaklarına götürdü. Elmas nişan yüzüğünün soğuk hatlarını hissetti. Bella'nın Lexi'yi tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Arkalarında Robyn telaşlı, gergin bir sesle konuşuyordu. "Polisi aramamız lazım! Ambulans çağırmamız lazım!"

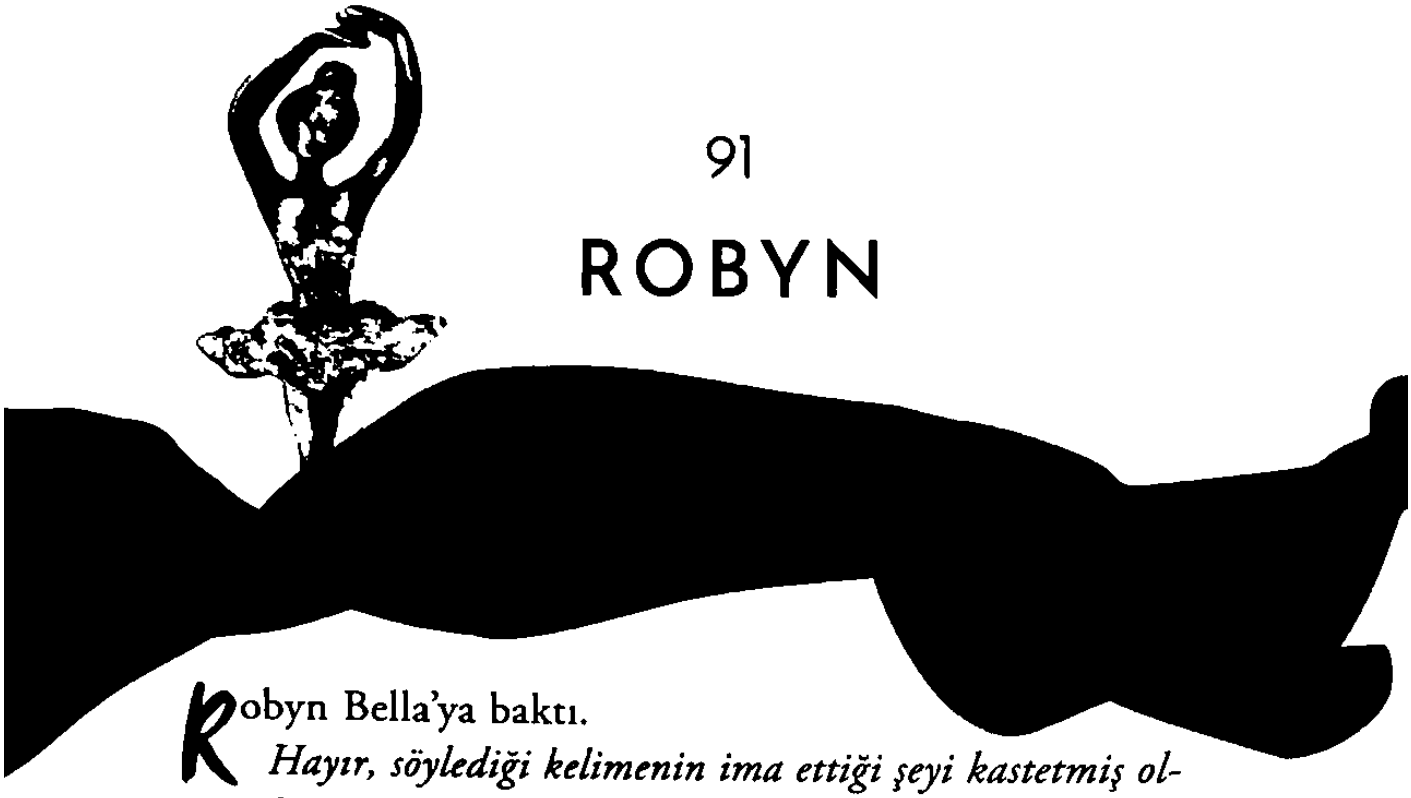
Eleanor'un yanına giden Ana elini nazikçe sırtına koydu, çocuğunu sakinleştiren bir anne gibi küçük daireler çizerek okşadı. Ona ulaşmak için sakin bir ses tonuyla fısıldayarak konuşsa da Eleanor sadece kısık, keskin bir inilti çıkardı.

Daha önce sandalda, Eleanor Bella'yı kurtarmayı seçip onu karanlık denizin içinden çektiğinde Bella onun sevgi ve bağışlama gücünü görmüştü.

Unutmayacağım, diye söz vermişti.

"Polisi aramamız gerek!" diye tekrarladı Robyn, elleri yüzüne doğru giderken sesi giderek tizleşiyordu.

"Evet," dedi Bella. Sakin bir sesle ekledi, "Burada korkunç bir *kaza* yaşandığını bilmeleri gerek."

91

ROBYN

Robyn Bella'ya baktı.

Hayır, söylediği kelimenin ima ettiği şeyi kastetmiş olmazdı.

Olabilir miydi?

Bella, Lexi'nin yanına çömelmiş, ıslak elbisesi yukarı sıyrılmıştı. Robyn'in sorgulayan bakışlarına karşılık verirken ifadesi sakin ve netti. "O öldü," dedi usulca. "Nasıl düştüğü hiçbir şeyi değiştirmez"

Sessizlik oldu.

Cırcır böceklerinin senfonisi bile kesilmişti. Robyn'in tek duyabildiği kendi kalp atışlarının gürültüsüydü.

"Aynı fikirdeyim," dedi Ana, Bella'nın gözlerine bakarak. "Polise bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğiz. Eleanor'un ona doğru koştuğunu söylersek... bunun kasti olduğunu düşünürlerse..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Hepsi anlamıştı: Bu durumda Eleanor hapse girebilirdi.

Robyn başını iki yana salladı. "Gerçeği söyleyeceğiz! Polise olanları anlatacağız!" O hep doğruyu söylerdi. Bu şekilde büyütülmüştü. Gözlerini duvarın üstünden bakan Fen'e çevirdi, karanlıkta ifadesi okunmuyordu. Robyn aynı zamanda birçok şeyin de sorgulanması gerektiğine inanarak yetiştirilmişti. Zihni hızla çalışıyordu. "Polis soruşturması olacak. Sorgulamalar!"

"Evet," dedi Bella.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Ed öldü! Daha demin! Aşağıda! O öldü, Bella! Ve hepimiz ne olduğunu gördük! Eleanor ona doğru koştu. Onu duvara itti. Tutmasalardı o da düşecekti."

Robyn yalan söyleyemezdi.

Bu çılgınlık.

"Ben telefonumu alacağım," dedi, bakışlarını Bella'dan ayırıp villanın içine koştu.

Diğerlerinden uzaklaşmak rahatlatıcıydı. Işıkları yakıp mutfağın ortasında durdu, parlak ışıkta gözlerini kırpıştırırken kalbi deli gibi atıyordu.

Telefonunu mutfak tezgahında buldu, dokunmasıyla ekran aydınlandı.

Terasa doğru baktı, titrek fener ışıkları arasında arkadaşlarını gördü. Eleanor minderlerin durduğu tarafa götürülmüştü, sırtını kamburlaştırıp oturmuştu, elleri sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi tişörtüne yapışmıştı.

Ed'e doğru koşarken onu duvardan itmeyi düşünmüş müydü?

Robyn öyle olduğunu sanmıyordu ama nasıl emin olabilirdi?

Tek bildiği Ed'in kayalıkların dibinde ölü yattığıydı.

Bunlar gerçeklerdi.

Gerçeklere bağlı kalmalıydı.

Doğruyu söylemeliydi.

Parmakları titreyerek numarayı tuşladı.

92
LEXI

Lexi yutkunmaya çalıştı ama ağzı kupkuruydu. Şakaklarında şiddetli bir zonklama vardı. Ellerini Bella'nınkilerden çekip başının iki yanına bastırdı.

Ed. O ölmüştü. Nişanlısı ölmüştü.

Bu gerçekleri tekrarlayıp dursa da gerçeklerle bağlantısı kesilmiş, onları *hissedemiyormuş* gibiydi.

Başını kaldırınca Robyn'in elinde telefonla villadan çıktığını gördü. "Polisi arıyorum. Bunu uçurumdan yapmam gerek."

Kimse konuşmadı.

Kimse Robyn'e, *Yapma*, demedi.

Kimse, *Yap*, demedi.

Robyn'in bakışları Lexi'ye kaydı. Kaşını kaldırmasında bir tereddüt, bir soru mu vardı? Ona sessizce, *Sen ne istiyorsun*, diye mi soruyordu?

Kısa süre sonra teras, villa, aşağıdaki kayalar arama fenerleri, yanıp sönen mavi ışıklar ve üniformalı polislerle dolacaktı. Şimdi, sadece birkaç dakikalığına yalnızca onlar vardı.

Ne istiyorum?

Ayağa kalktı, Robyn'in yanından geçip taş duvara yürüdü. Kalbi hızla çarpıyordu, ellerini taşa koyup aşağı baktı.

İstediği Ed'in ayağa kalkmasıydı! Üstünü silkelemesi, villaya çıkan basamakları tırmanması, gözlerine bakması ve konuşmaya başlamasıydı! Ona, onu sevdiğini, bebeklerini sevdiğini, hak-

kında söylenen diğer her şeyin bir hata olduğunu söylemesini istiyordu!

Duvarı tuttu, Ed'in bir zamanlar elini tutup, *Bir gün senden benimle evlenmeni isteyeceğim*, dediğini hatırladı. Göğsünün tam ortasında parlak bir ışık yanmış gibi hissetmişti. Mutluydular. Mutlu hissediyordu, değil mi?

Yine de tam burada Ana'ya tokat atarken ifadesindeki kayıtsızlığı görmüştü. Ed, bunca zaman çekici kişiliğinin ardında gizlenen başka biri varmış gibi Lexi'nin gözlerinin önünde değişmişti. Belki bunu daha önce de görmüştü. Küçük kesitler, aniden kıvılcımlar saçan statik enerji gibi küçük kesitler...

Lexi içten içe donuyormuş gibi titremeye başladı.

Yavaşça döndü. Bella endişeyle açtığı gözleriyle onu izliyordu. Robyn, elinde acil durum hattının numarasını tuşladığı telefonuyla Fen'in yanında duruyordu. Onların arkasındaki Ana göğsüne çektiği dizlerine sarılan Eleanor'un yanına çömelmişti.

Eleanor'un Ed gibi bir abiyle büyüdüğünü düşündü. Onu evden okula ve sonra da okuldan eve takip eden kaçınılmaz zorbalığı Sonra Eleanor tüm varlığıyla sevdiği, evlenip ömrünü birlikte geçireceği nazik ve sahici bir insan olan Sam'le tanışmıştı. Ama Ed, Sam'in gözlerini bağlamıştı. *Bana güven,* diyerek ona yol göstermişti.

Lexi, Eleanor'u duruşma salonunda onu tanımayan bir jürinin karşısında otururken hayal etti. Bu terasta durup yıllarca süren sinsi zorbalığın anlık öfkeyi alevlendirmesini görmemiş bir jüri önünde.

Ama Lexi görmüştü.

Hepsi görmüştü.

Yüzü şokla bembeyaz olan Eleanor'a bir kez daha baktı. İki büklüm sessizce oturduğu yerde sallanıyor, yaşlar yanaklarından süzülüyordu. "Bundan sonra şöyle olacak," dedi ne istediğini bilen, kontrollü bir tavırla.

Arkadaşlarının hepsi ona bakıyordu. Gece durgundu, sıcak hava tenine ağırlık yapıyordu. Lexi arkadaşlarının arkasında kumsal ateşinin közlerinden yükselen dumanı gördü.

"Polisi arayacağım. Onlara şöyle diyeceğim..." Bakışları sırayla her bir kadının üzerinde gezindi: Fen, sonra Ana, sonra Bella, sonra Eleanor ve son olarak Robyn'in üstünde durdu.

İki kadın uzun süre birbirlerinin gözlerine baktı ve o bakışla yılların yaşanmışlığı, dostluğu, anlayışı tartıldı.

"Hepimiz bunun bir kaza olduğunu söyleyeceğiz. Kimse Ed'e dokunmadı. Kendi düştü."

Bekârlığa veda hafta sonu tatili, Ed'in vücudunun kayalıkların dibinde yatmasıyla bitmemeliydi. Terasta dolanıyor, başımız dönüyor, polisi bekliyorduk. Her birimiz Ed'i değil de Eleanor'u tutmayı seçtiğimiz ânı zihnimizde tekrar tekrar canlandırıyorduk.

Bu işte hepimizin bir rolü vardı.

İçimizden biri, "Ama ne diyeceğiz? Nasıl açıklayacağız?" diye sordu.

Ed'in Lexi'ye sürpriz yapmak için geldiğini söyleyeceğiz.

Hepimiz şaşırmıştık. Onu gördüğümüze sevinmiştik.

Kesinlikle sevinmiştik.

Teras duvarında oturmuş bizimle sohbet ediyordu.

Bu doğru, sadece sohbet ediyorduk.

Hediyeler -ilk gece verdiğimiz hediyeler- onlardan bahsediyor, Ed'e gösteriyorduk.

Evet! Heykel. Kardeşinin yaptığı heykele hayran kalmıştı.

Duvarın üstüne koyup konuşmaya devam etti ama sonra kazayla dirseği heykele çarptı.

Onu yakalamak için döndü...

Uzanmaya çalıştı...

Ama... ama hareketi dengesini bozdu.

Doğrulmaya çalıştı.

Ama yapamadı.

Her şey çok çabuk oldu.

Düştü.

Evet.

Benim gördüğüm bu.

Benim de.

Benim de.

Benim de.

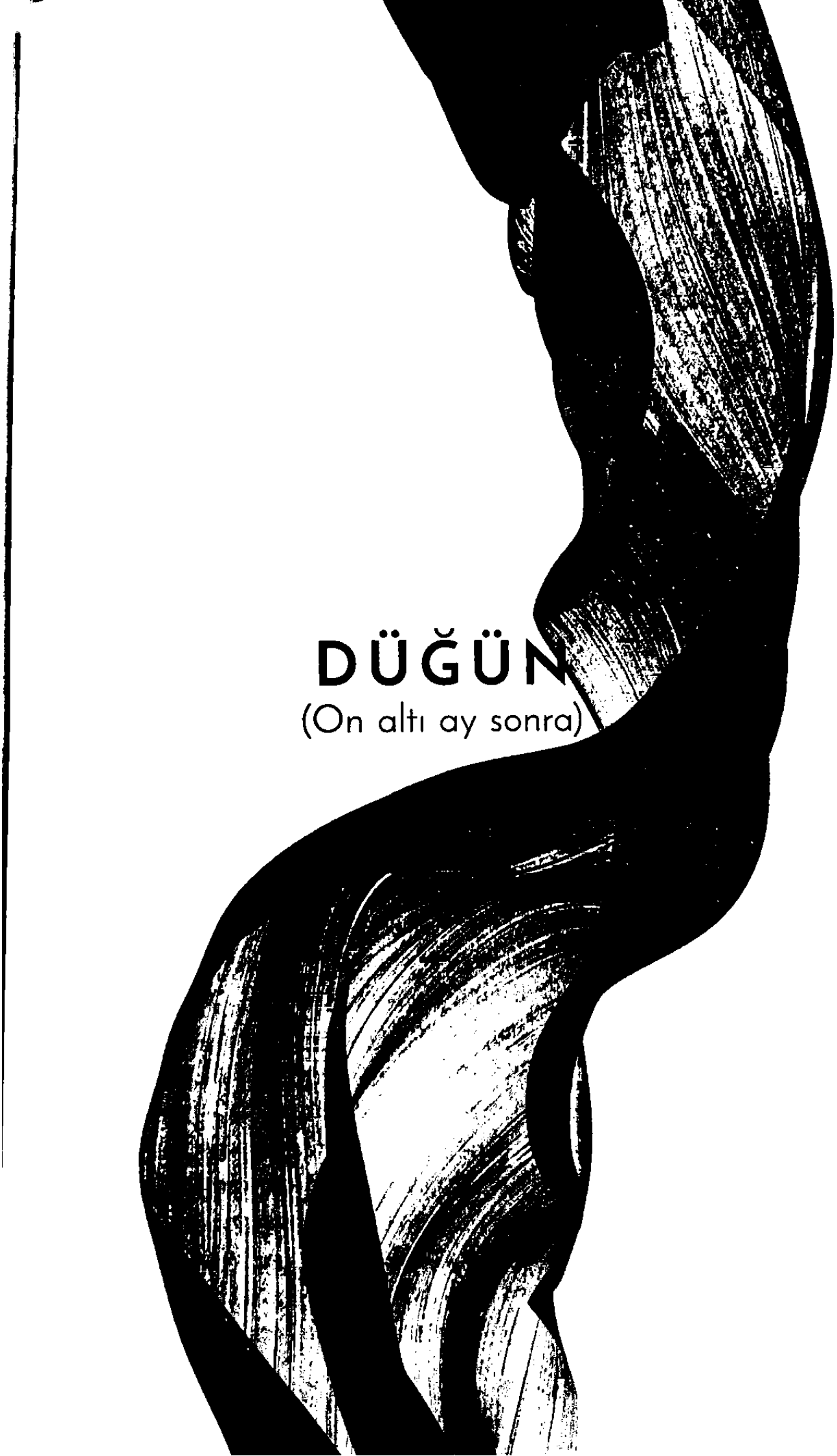
Benim de.

Benim de.

Başımızı kaldırdığımızda yanıp sönen mavi ışıkların çoktan dağ yolunda ilerlediğini gördük. Polis gelmek üzereydi. Sessizce yaklaşmalarını bekledik.

Kimse söylemedi. Buna gerek yoktu çünkü hepimiz hatırlıyorduk. Onu kabul ettiğimizde hepimiz terasta duruyorduk. Üçüncü kuralı. Son kuralı. Daha en başta birbirimize verdiğimiz sözü.

"Bekârlığa veda hafta sonunda yaşananlar burada kalır."

DÜĞÜN

(On altı ay sonra)

93

LEXI

Lexi koridora en yakın sandalyede oturuyordu, ayak bileklerini birbirine dolamıştı. Eylül sonu güneşinin altın rengi ışıklarının vurduğu tarlada kehribar sarısı otlar yavaşça sallanıyordu. Buğday kokusu dışında tuzlu suyun kokusunu da almıştı. Beyaz bulutların altındaki tarlalarda büyük baş hayvanlar otluyordu. Sandalyesinin arkasına astığı ceketine daha sonra ihtiyacı olacaktı ama şimdilik iyiydi.

Bir düğün için harika bir mekandı: Batı Dorset'te denize doğru tembelce uzanan eğimli bir yamaçta, biçilmiş çimlerden oluşan koridorun her iki yanına otuz adet ahşap sandalye yerleştirilmişti. Mihrap yerine çiçeklerden bir kemer konulmuştu. Cübbeli bir rahip ya da papaz yoktu, tozlu ilahi kitapları yoktu.

Lexi kendi mükemmel düğününü planlasa böyle olacağını düşündü. Küçük, samimi, arkadaşlar ve aile arasında. Ed'le organize ettikleri düğüne hiç benzemezdi.

Hayat farklı şekilde ilerleseydi –bekârlığa veda hafta sonu bir gün önce bitseydi– şu an evli olacak, Ed bir zamanlar onu sevdiğini söylerken onunkini nazikçe tutan yanık tenli elinde alyansıyla yanında oturuyor olacaktı. Yabani ot kokan geceyi yarıp Ana'ya vurduğu aynı elinde. Eleanor'u bir mutfak taburesinden düşüren aynı elinde. Sam'i gözleri bağlı hâlde beton basamaklara yönlendiren aynı elinde.

Çatırtıları ilk ne zaman fark edecekti acaba? Fark edeceğini biliyordu. İçinde sürekli kısık bir sesin *Bekle! Emin değilim!* dediğini duymuş ama içgüdülerini dinlemek yerine sorunun kendinde olduğunu düşünmüştü. Kadınların sıklıkla bunu yapması, sorunu kendilerinde aramaları ne tuhaftı.

Ed'in ölümünü takip eden aylar Lexi'yi karanlık, havasız bir noktaya sürüklemişti. Keder şekil değiştirip suçluluk ve korkuyla o kadar iç içe girmişti ki bir süre boyunca hiç ışık görmemiş, sadece şüphelerle boğuşmuştu: *Ed'i tutabilir miydim? Bu bir şey değiştirir miydi? Doğruyu mu söylemeliydik?*

Şehirde yalnız başa çıkmakta zorlanınca Bella'ya, Robyn'e ve şaşırtıcı bir şekilde annesine yakın olmak için Bournemouth'a geri dönmüştü. Soğuk kıyılarında yürümekten başka bir şey yapamayacağını hissettiği en zor günlerde onu kumsal teselli etmişti. Yavaş yavaş karnının büyümeye başlamasıyla ilk ışık pırıltıları geri dönmeye başlamıştı.

Ed'in mi yoksa hiç olmayan birinin mi yasını tuttuğunu bile bilmiyordu, sonunda mutlu anları da hatırlamak için kendine izin vermişti. Ed hâlâ ikisinin de üzerinde pijamaları varken bir Prince şarkısında dans ettiği adamdı; yatağına kahvaltı getiren adamdı; ona hayatının en mükemmel, en şaşırtıcı hediyesini veren adamdı...

Bebekleri Wren'e baktı. Kızı on aylık olmuştu. Kendini yukarı çekmek için minik elleriyle Lexi'nin bluzunun yakasını tuttu, küçük ayaklarıyla Lexi'nin bacaklarına bastı. Lexi başını eğip minik pembe burnuna bir öpücük kondurdu. Wren neşeyle kıkırdadı.

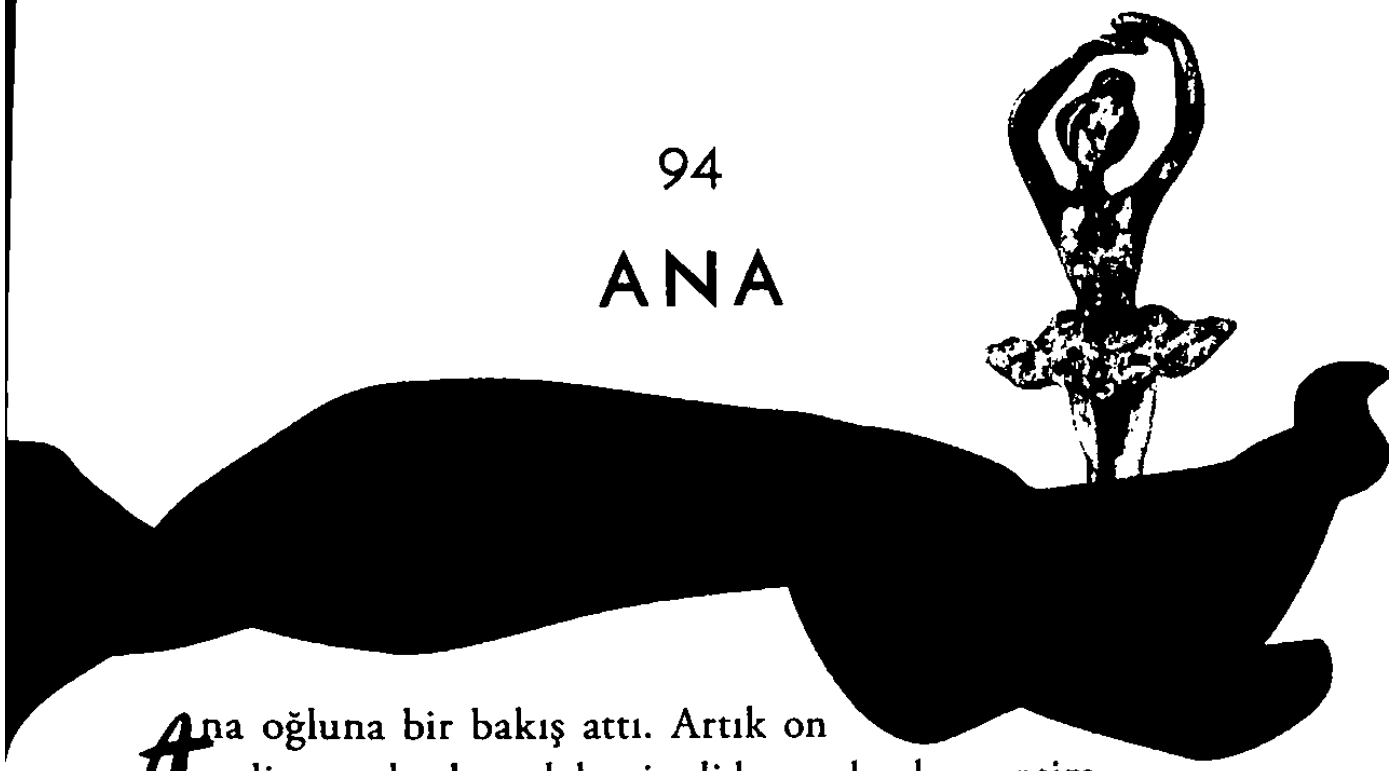
Lexi her zaman yaptığı gibi kızının yüzünde Ed'den izler aradı ve onları badem şeklindeki gözlerinde, gür kaşlarında buldu. Wren, Lexi'nin kolyesini tutup dişsiz ağzına doğru çekti.

Lexi, Wren'i izlerken bir seçeneği olduğunu biliyordu. Geçmişin, farklı olabilecek şeylerin, Ed hakkındaki yanlış kararlarının yasını tutabilir ya da ânı yaşayabilirdi.

Kızının sağlıklı ve gelişmekte olduğu bu an yeterliydi.

94

ANA

Ana oğluna bir bakış attı. Artık on yedi yaşındaydı ve daha şimdiden ondan beş santim uzundu. Yakası açık gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu, merakla bakan koyu renk gözlerini bir akbabanın daireler çizdiği gökyüzüne çevirmişti.

Luca artık üniversiteye başladığından eskiden vakit geçirdiği grupla yolları ayrılmaya başlamıştı. Ayrıca resme bir de kız eklenmişti. Zelda. Ana henüz onunla tanışma ayrıcalığına erişememişti ama Luca daha sık ve daha kolay güldüğü için varlığını memnuniyetle karşılıyordu.

Geçen yıl ikisi için de zor olmuştu. Ana, oğluna babasından bahsetmeye karar vermiş, onun ölümünü ana hatlarıyla anlatmıştı. Bekârlığa veda hafta sonundan hiç bahsetmemişti. Yıllar önce kapısı kilitlenen bir öğrenci yatak odasından hiç bahsetmemişti.

Luca, Ed'le asla tanışamayacağı için çok sinirlenmişti. Ana'yı suçlamıştı. Öfkesi, acısı, küskünlüğü uçsuz bucaksız bir okyanus gibiydi, duyguları dalgalar hâlinde ona vururken Ana'nın tek yapması gereken fırtınanın geçmesini beklemek ve bir kaya gibi sağlam durmaktı. Elbette her fırtına gibi sonunda bu da dinmişti. Luca Ed'le tanışamadığı ve onun hakkındaki izlenimi zarar görmediği için minnettardı.

Önündeki sırada oturan Lexi, kucağındaki Wren huzursuzlanmaya başlayınca usulca mırıldandı.

Luca öne eğilip ellerini Lexi'nin sandalyesinin sırtına dayadı. "Onu yürüyüşe çıkarayım."

Lexi arkasını döndüğünde elmacık kemikleri gülümsemeyle belirginleşmişti. "Gerçekten mi? Emin misin?"

"Düğün izlemekten iyidir." Luca sırıttı.

Ana, anneliğin bir dizi soru ve şüpheden ibaret olduğuna karar verdi. Luca'yı yeterince sevip sevmediğini çözmeye çalışırken yoksa şımarttım mı diye düşünüyordu. Daha mı çok çalışmalıydı yoksa evde daha çok mu olmalıydı? Fırsat varken onu Ed'le tanıştırmalı mıydı yoksa tanıştırmayarak iyi mi yapmıştı. Endişeler ve öngörüler sonsuzdu ama Luca'nın Wren'i kucağına dikkatle almasını, onunla usulca konuşurken ışığın hafifçe ensesine vurmasını, Wren'in bacaklarını sallayarak ağzı açık gülümsemesini izlerken, *İyi yaptım,* diye düşündü.

Önüne döndüğünde Lexi'nin de onları izlediğini gördü.

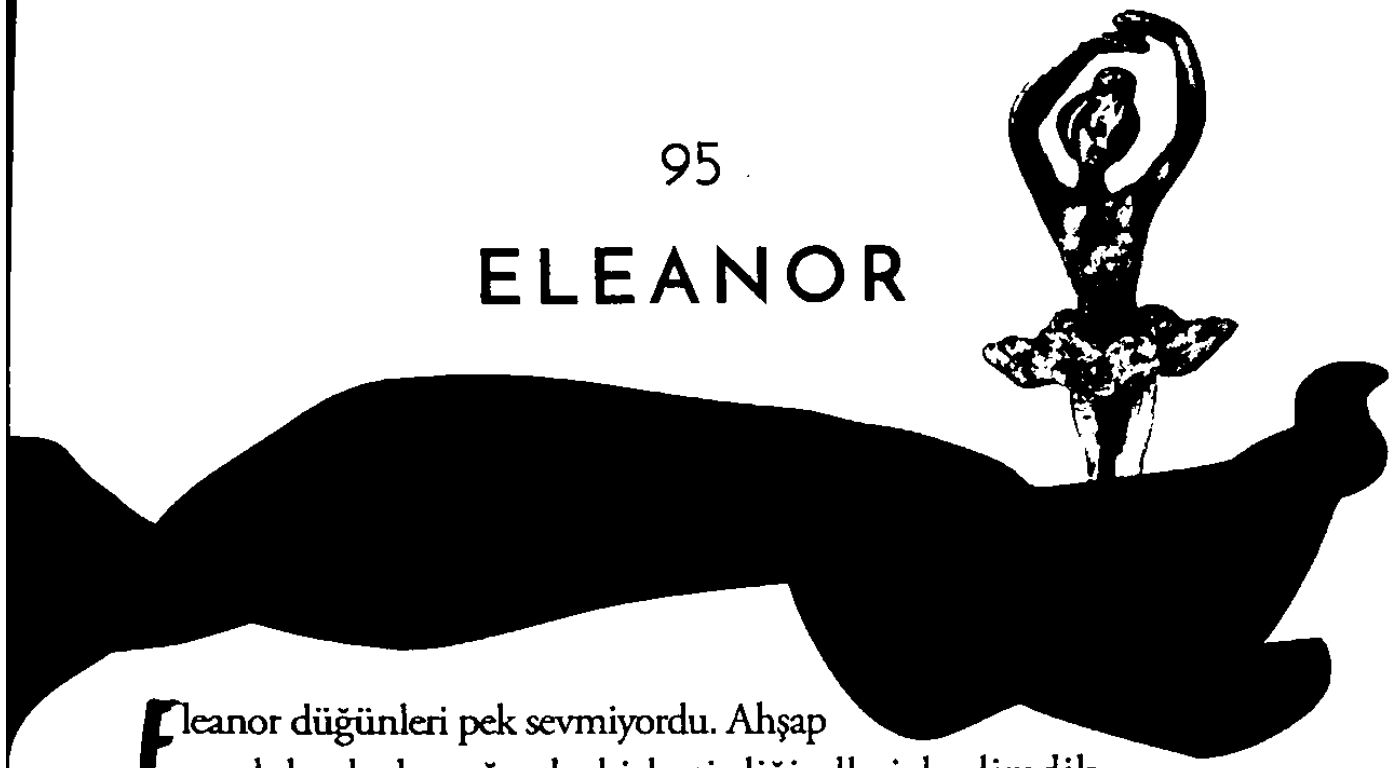
Ana'nın Lexi'yle olan arkadaşlığı hassas ve kırılgandı, temelleri bir yalan üzerine kurulmuştu. Birbirlerinden uzak durmaları daha kolay olurdu ama Luca ve Wren vardı. Onlar üvey kardeşlerdi. Son aylarda aralarında oluşan tatlı ilişki ikisinin de beslemek istediği bir şeydi.

Lexi, Ana'yla göz göze geldi. Birbirlerine baktılar. Bu bir annenin başka bir anneye bakışıydı. Bir arkadaşın arkadaşına. Bir kadının kadına.

Gülümsediler.

95

ELEANOR

Eleanor düğünleri pek sevmiyordu. Ahşap sandalyede kucağında birleştirdiği elleriyle dimdik otururken, *Ters gidebilecek bir sürü şey var*, diye düşündü.

Ona ve Sam'e olanlar.

Lexi ve Ed'e olanlar.

Yine de bu farklı olabilirdi.

Günü bu saate kadar iyi geçmişti. Her zamanki fönünü çektirmek için randevu almıştı ama kuaföre gittiğinde Reece onu aynaya doğru çevirmişti. Omuz başında durup yüzüne dökülen saçlarını geriye çekerken, "Farklı bir şey denemek istiyorum. Bugün biraz kısaltmaya ne dersin? Şöyle. Saçlarını buradan ve buradan keseriz. Elmacık kemiklerini belirginleştiririz," demişti.

Eleanor aynada kendine bakmıştı. Gözlerine. "Evet. Yapalım."

İki saat sonra dairesine dönmüş, salondan geçerken başını eğmişti. Yatak odasının kapısını kapamadan önce, "Bakma!" diye fısıldamıştı Sam'in küllerine. Ana'nın seçmesine yardım ettiği elbiseyi –gözlerini vurgulayacağını iddia ettiği gece mavisi uzun bir elbiseydi– askıdan almış, iç çamaşırının üzerine giymişti

Yatak odasındaki aynada kendini incelemişti (yeni saç kesiminizi gerçekten beğenip beğenmediğinizi *kendi* aynanızda bakmadan asla anlayamazdınız.) *İşte*, diye düşünmüştü. *Hazırım.*

Omuzlarını dikleştirerek salona girip küllerin bulunduğu ayaklı vazonun önünde dönmüştü. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun?"

Sam'in gülümsemesinin içini ısıttığını hissetmişti. Küçük ıslığını duymuştu. *Yakıyorsun!*

Eleanor kıkırdamıştı.

Düğünde Sam'in yanında oturuyor olması için her şeyi verebilirdi. Ellerini tutan elinin sıcağını hissetmek için. Gece yarısı eve dönüp mutfakta Frazzles yiyerek birlikte geçirdikleri gün hakkında sohbet edebilmek için.

Ama Eleanor sahip olmadıklarına odaklanmanın acı çekmeye giden yol olduğunu biliyordu. Haftalık seanslarında terapistinin öğrettiği şeylerden biri de buydu. Bu nedenle sahip olamadıkları yerine neler için minnettar olduğunu düşünmeye başlamıştı. Etrafına bakınca Luca'nın kucağında Wren'le tarlanın kenarında yürüdüğünü gördü. Kız ve erkek yeğenleri. Büyüyorlardı.

Onlara sahipti.

Ardından başının arkasına dokundu. *Ve tabii, bir de iyi saçlara.*

Bekârlığa veda hafta sonunun ardından Eleanor ve Lexi aylarca konuşmamıştı. Eleanor denemişti –aramış, mesaj bırakmış, uzun e-postalar yazmıştı– ama çabaları sessizlikle karşılanmıştı. Anlıyordu: Lexi keder ve öfke arasında ikiye bölünmüştü, Eleanor'un üzüntü ve suçluluğunu hafifletecek gücü yoktu.

Wren doğduğunda Eleanor bir tebrik kartıyla birlikte bir zamanlar Ed'e ait olan küçük bir müzik kutusu göndermişti. Kutunun kapağı açıldığında tünek üstünde minik bir kuş dönerek neşe veren şarkısını söylüyordu. Yedi aylık sessizliğin ardından Lexi kartı aldığı sabah onu arayıp, "Yeğenini görmek ister misin?" diye sormuştu.

Eleanor titreyen eliyle telefonu sıkıca tutarken ciddi bir sesle, "Evet. Evet, çok isterim," demişti.

Eleanor bebekle ne yapacağını bilmese de nasıl yemek pişirileceğini biliyordu ve ilk aylarda yeni bir anneye verilebilecek en harika hediyenin bu olduğu ortaya çıkmıştı. Lezzetli,

ev yapımı yemek paketlerinin üzerine minik notlar eklemişti: *Yirmi dakika ısıt, afiyet olsun. ŞARAP ile yemeni tavsiye ederim.*

Lexi için bunu yapmıştı. Ayda iki kez yeğenini görmek ve yemek getirmek için Londra'dan Bournemouth'a gelmişti. Bu, konuşmadıkları şeyleri söyleme şekliydi. Lexi kendi yasını, Eleanor da kendisininkini tutuyordu. Bu konuda konuşmalarına gerek yoktu. Bu yüzden Wren'in renkli bloklardan nasıl kule yaptığı ya da müzik çaldığında zıplamayı ne çok sevdiği gibi başka şeylere odaklanmışlardı.

Eleanor, Lexi ve bebeğin Ed'in mirasından maddi açıdan faydalanmasını sağlamış, Ed'in tüm mal varlığını Luca ve Wren arasında eşit olarak paylaştırmıştı. Hiç değilse bunu yapabilirdi, iki çocuk da onun yüzünden babalarını asla tanıyamayacaklardı.

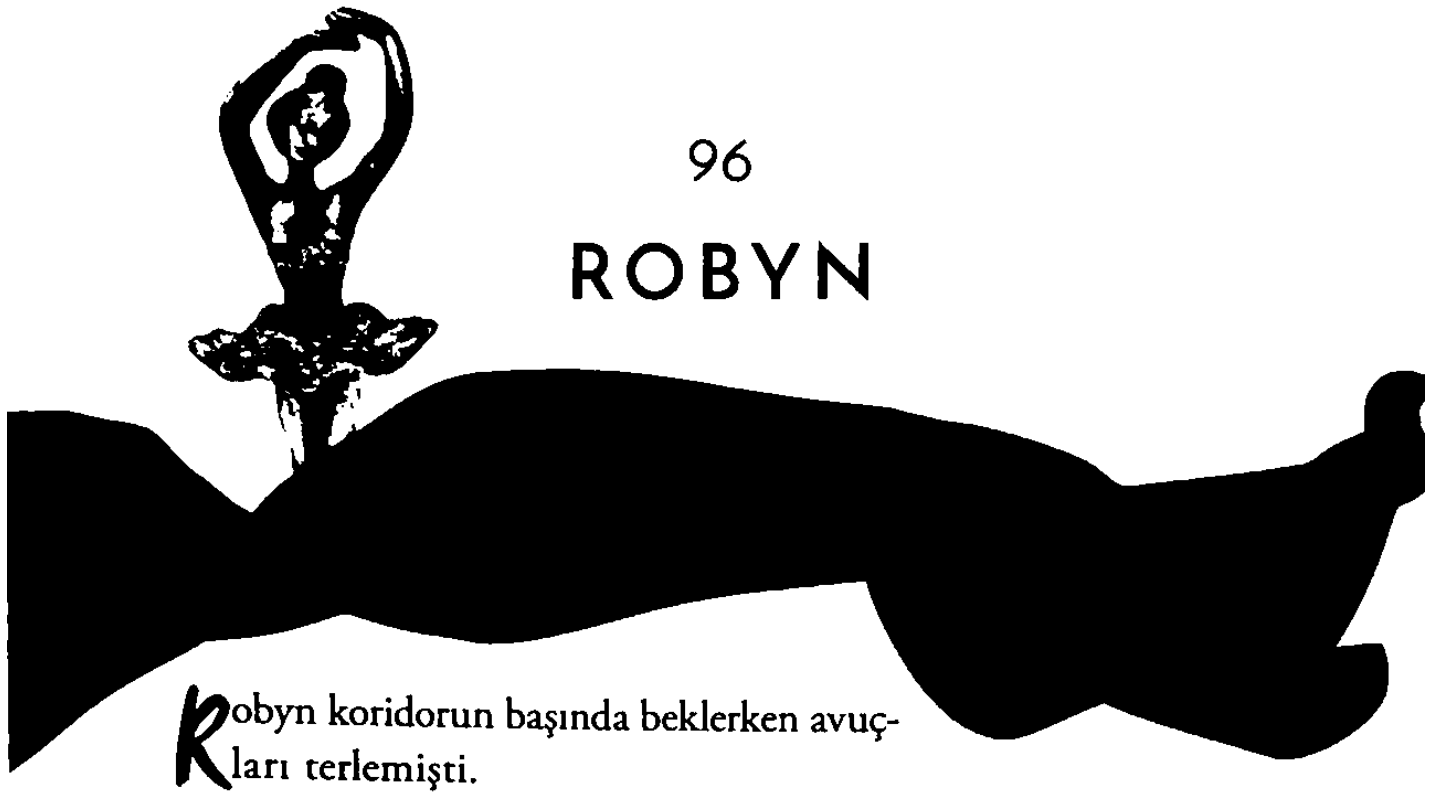
Ed'in üzerine koştuğu için pişman mıydı?

Kesinlikle.

O abisiydi ve her şeye rağmen onu sevmişti.

Duvar biraz daha yüksek olsaydı hâlâ yaşıyor olacaktı. Eleanor öfkeyle yanmasaydı hâlâ yaşıyor olacaktı. Diğerleri Eleanor yerine onu tutsaydı hâlâ yaşıyor olacaktı. Aynı şekilde Bella da diğer ilacı alsa Sam hâlâ burada olacaktı. Hayat hassas, kısa ve çoğunlukla kontrol edilemeyen bir şeydi ve tek yapabileceğiniz etrafınızı güzel insanlarla çevreleyip elinizden gelenin en iyisini yapmaktı.

Müzik çalmaya başladı. Misafirler ayağa kalktı. Eleanor başını çevirip geline baktı.

96

ROBYN

Robyn koridorun başında beklerken avuçları terlemişti.

Kalbi heyecanla, telaşla, bunun gerçekten yaşanıyor olmasının baş döndürücülüğüyle deli gibi çarpıyordu.

Güneş çıkmış, yazın son demlerindeyken havayı ısıtmıştı. Robyn sıklıkla yaptığı gibi her şeyin başladığı küçük Aegos adasını düşündü. Orası her zaman ikiye bölünmüş bir yer olarak kalacaktı. Ölümün, aldatmanın, yalan söylerken soğuk terler döktüğü polis sorgulamasının olduğu fakat aynı zamanda âşık olduğu kadınla uçurumun tepesinde öpüşmenin güzelliğini yaşadığı bir ada.

Bekârlığa veda hafta sonunda atılan o küçük, güzel tohum, polis soruşturmalarına ve Ed'in ölümüne dayanamayacak kadar hassastı. Robyn ve Fen Yunanistan'dan ayrıldıktan sonra görüşmemeye karar vermişlerdi.

Bunun yerine birbirlerine yazmaya başlamışlardı. Kalemle kâğıda yazılıp zarfa konan gerçekler dilleriyle mühürlenmişti. Robyn sesini ellerinde bulmuştu. Sonunda ebeveyninin yanından ayrıldığına, New Forest'ta iki odalı bir ev tuttuğuna dair haberleri onunla paylaşmıştı. Cumartesi günleri Jack'e ebeveyninin baktığından, kendisinin yürüyüşe çıktığından bahsetmişti. Purbecks'te rüzgârlı uçurumlarda, ocak soğuğu kemiklerine işlerken yalnız yürümüştü.

Altı ay boyunca yazıştıktan sonra buluşmuşlardı.

Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Mıknatıs gibi birbirlerine çekilmişlerdi. Bu hiç bilmediği türden bir aşktı.

Birbirleri hakkında öğrenecekleri çok şey vardı.

Kendi hakkında bilmediği çok şey.

Gün ışığında toplanan misafirlerin arasında anne babasını aradı. Ön sırada oturuyorlardı, belki biraz gerginlerdi ama yine de babasıyla konuşan annesinin gülümsediğini görebiliyordu.

O sabah annesi Robyn'in saçına orkide takarken omzunu sıkıp, "Sadece senin mutlu olmanı istiyoruz," demişti.

"Mutluyum," diyebilmişti Robyn.

Bir şeyin yavaşça bacağına vurduğunu hissetti.

"Anne," diye fısıldadı Jack ciddi bir ifadeyle. "Yürüme zamanı."

Robyn elini uzatıp oğlunun yumuşak, minik parmaklarını kendilerininkinin arasına aldı. Ardından birlikte koridorda, çiçeklerden oluşan bir kemerin altında Fen'in beklediği yere doğru yürümeye başladılar.

97

FEN

Fen müziğin başladığını duydu.

Beyaz gömleğini düzeltti. Tüm düğmeleri ilikli gömleği yeni ütülenmişti. Özel dikim pantolonunun altına resmiyeti dengelemek için özellikle tercih ettiği taba rengi deri Converse ayakkabılar giymişti.

Göz ucuyla ön sırada oturan teyzesini görebiliyordu. Kobalt mavisi bir kaftan giymiş, mücevher takmaması kusursuz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bir gece önce yedikleri akşam yemeğinde teyzesi Fen ve Robyn'e villanın aylarca sürüncemede kalan satışının tamamlandığını söylemişti. Eşyalarını toplarken Fen'in bir dolabın arkasına sakladığı fotoğrafını bulmuştu. "Belki istersin diye düşündüm," demişti fotoğrafı çantasından çıkarırken.

Fen gençlik resmini alıp neşeli gülümsemesini, çekincesiz ifadesini incelemişti. Fotoğrafı saklamıştı çünkü kendine baktığında Nico'nun sesini duyuyordu: *Seni kimse istemez.* Ama dün gece, düğün arifesinde, yanında Robyn'le fotoğrafa tekrar bakarken bu kez kendi sesini duymuştu. Ona kendisinin hem güçlü hem de kırılgan, hem cesur hem de korkak, hem seven hem de sevilen bir kadın olduğunu söylemişti. "Teşekkür ederim," demişti teyzesine. "Saklamayı çok isterim."

Arkasında konukların ayağa kalkarken neşeyle mırıldandıklarını duydu. Daha fazla dayanamayacaktı.

O da döndü.

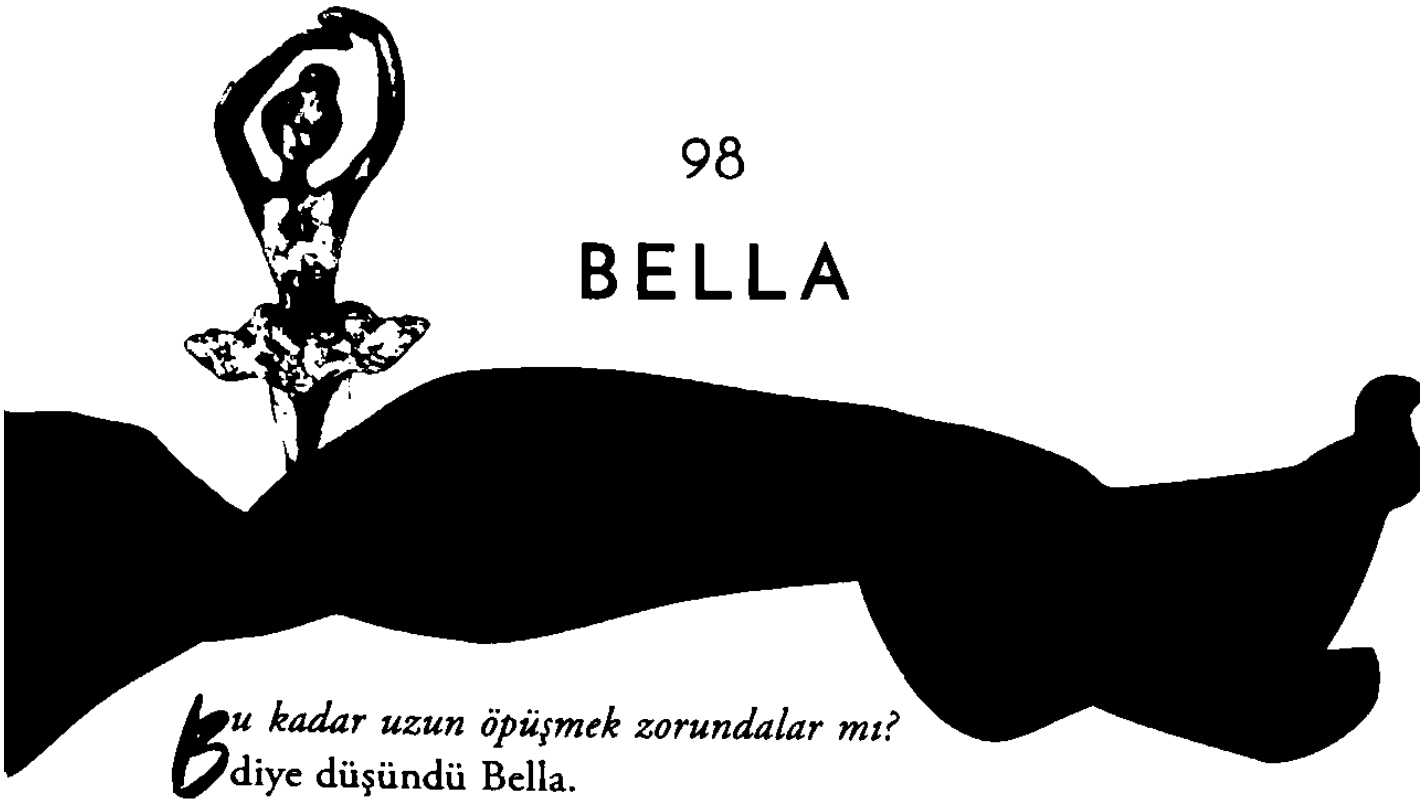
Robyn çimlerden oluşan koridorda ilerliyor, elini tuttuğu Jack'le birlikte sevinçle gülümsüyordu. Krem rengi sade bir elbise ve düz ayakkabılar giymişti, ensesinde topuz yaptığı saçlarında tek bir orkide takılıydı. Işıl ışıldı.

İşte geliyor, diye düşündü Fen gözleri yaşararak.

Robyn, Fen'in yanına geldi. Jack annesinin elini bırakıp beşlik çakmak için Fen'e uzattı. Avuçları birleşirken Fen kıkırdadı, ardından Jack'in büyükannesinin yanına koşup dedesiyle arasına oturarak bacaklarını sallamaya başlamasını izledi.

Artık sadece o ve Robyn vardı, el ele tutuştular, birbirlerinin gözlerine baktılar.

Ve Fen gelini öptü.

98

BELLA

Bu kadar uzun öpüşmek zorundalar mı? diye düşündü Bella.

Dürüst olmak gerekirse heyecan uyandırıcı bir öpücük gibi görünüyordu. Misafirler arasında ikisiyle de öpüşen tek kişi olarak bunu biliyordu! Bakın, şaka yapıyordu! Gülümsüyordu! Neredeyse Robyn ve Fen adına içten bir mutluluk duyuyordu.

Zaman alan, uyum sağlanması gereken pek çok şey vardı. Bekârlığa veda hafta sonundan sonra kuyumcudaki işinden istifa etmiş ve bunun iyi bir adım olduğunu hissetmişti. Hâlâ Sam'in ölümünün üzüntüsünü yaşadığından asla hemşirelik yapmaya dönemeyeceğini biliyordu ama yaşlılar için bir bakım evinde iş bulmuştu. Yaşlılar onu, Bella da onları sevmişti. Eleanor ayda iki kez Wren'i ziyaret ettikten sonra gelip masa tenisi kulübüne ders veriyor, Bella da onunla bir maç yapmak için birkaç dakika ara veriyordu. Mükemmel ters vuruşlar yapan Eleanor'a karşı zar zor sayı alıyordu ama yine de bu durum onu kızdırmasına engel olmuyordu.

Eleanor'la bir tür arkadaşlık kurmuş olmaları tuhaftı. Hayat denen şey ne kahrolası bir gizemdi! Diğer insanlar, ondan daha akıllı olanlar bu gizemi çözüp anlamaya çalışabilirdi.

Yanında oturan Lexi, Bella'nın elini tutup sıktı.

Bella da onunkini sıkarak karşılık verdi.

Bu kadına tüm benliğiyle hayrandı. Hep de öyle kalacaktı. Lexi'nin annelik yolculuğu kolay olmamıştı. Acil sezaryenle gerçekleşen zor bir doğumun ardından komplikasyonlar oluşmuş, bunu iki meme iltihaplanması takip etmişti, yani bekâr ebeveynliğin ilk ayları hayli zorlu olmuştu. Bella her hafta birkaç gece onunla kalmaya çalışmış, yiyecek, kabak yaprakları ve Wren için güzel giysiler getirmişti, nihayetinde hangi kız pazartesiden pazara tüm hafta nötr tonlarda organik kumaştan tulum giymek isterdi?

Bella'nın hayatındaki en büyük sürpriz bu minik, süt kokan bebeği çok sevmesiydi. Parti kızı Lexi'yi yeniden uyandırmak için bu kadar sıkı bir kampanya yürütmüşken dostluklarını anneliğin derinleştirmesi ironikti.

Wren üç günlük olduğunda Bella onu doğumhane koğuşundan taşımış, yeni temizlenmiş arabasının arka koltuğundaki bebek koltuğuna yatırmış ve kemerlerin iyice takılı olup olmadıklarını iki kez kontrol etmişti. Ardından Lexi'nin ön tarafa binmesine yardım etmiş, sezaryen yarasına dikkat ederek kemerini bağlamak için eğilmişti. Lexi Bella'nın kolunu yakalamıştı. "Wren'in vaftiz annesi olmanı istiyorum."

Bella dönüp araba koltuğuna gömülmüş gözleri kapalı, dudakları büzüşük minik, mükemmel varlığa bakmıştı. Son derece masum ve lekesizdi.

Ardından başını iki yana sallamıştı. "Üzgünüm. Yapamam. Ben iyi bir rol model değilim."

Lexi doğrudan Bella'nın gözlerinin içine bakmıştı. Rengi soluktu, bitkindi, gözlerinin etrafında leylak rengi halkalar vardı ama konuşurken ses tonu ciddiydi, "Hatalar yapmış olabilirsin, Bella ama yeniden ayağa kalktın. Bu da seni kızım için mükemmel bir rol model yapıyor."

Bella'nın yanaklarından yaşlar süzülmüştü.

"Hem," demişti Lexi, "başka kim kızıma on santim topuklularla yürümeyi öğretebilir?"

Böylece Bella vaftiz anne olmuştu.

Robyn, Lexi'yi sıklıkla ziyarete geliyordu ve bazen bu ziyaretler Bella'nınkilerle çakışıyordu. Başta karşılaşmaları acı vericiydi ama zamanla aralarındaki dinamiğe alışmaya başlamışlardı. Kolay olmamıştı, çok sık ateşli tartışmalar yaşanmıştı –özellikle şarap dâhil olduğunda– ama artık birbirlerine karşı dürüstlerdi ve bu önemli bir şeydi.

Birkaç ay önce bir akşam Robyn gergin görünüyor, yerinde duramıyordu. Sürekli biraz daha şarap ve yeni cips paketleri getiriyor, telefonunu kontrol ediyordu. "Bize neler olduğunu söylemek ister misin?" diye sormuştu Bella sabırsızca.

Robyn boğazını temizlemiş, sanki okul müsameresinde konuşma yapacakmış gibi ellerini iki yanına indirmişti. "Fen ve ben nişanlandık."

Bella bir an bekleyip terapistinin tavsiye ettiği gibi konuşmadan önce bir ya da iki kez nefes almıştı. Sonunda gülümsemişti. "Sizin adınıza sevindim." Bu kelimeleri söylemişti ve gerçekten samimiydi. *Mutlu olmuştu.*

Yaklaşan düğünün şerefine kadeh kaldırdıkları sırada Bella kendini tutamamıştı.

"Bekârlığa veda partini ben organize edebilir miyim?"